

Tolkien

CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHẪN

Quyển mở đầu

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Tolkien

**CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển
mở đầu**

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 1

Bữa tiệc không mong đợi

Có một hobbit sống trong một cái hố trên mặt đất. Đây không phải là một cái hố bần thiêu, dơ dáy, đầy rẫy những loài sâu bọ bốc đầy mùi bùn đất, hay là một hố cát khô hạn, cằn cỗi, chẳng có gì để ngồi hoặc để ăn; đó là một cái hố hobbit, và điều đó có nghĩa là cái hố này đầy đủ tiện nghi.

Nó có một cái cửa tròn trông giống như một lỗ đặt nòng đại bác trên các chiến hạm, sơn màu xanh lá cây, với một cái tay nắm màu vàng sáng loáng bằng đồng thau đặt vào ngay giữa. Cánh cửa này dẫn đến một tiền sảnh có hình ống trông giống như một đường hầm: một đường hầm rất tiện lợi, chẳng có khói, với những bức tường trang trí pa-nô, và nền nhà được lát đá và trải thảm, đặt những chiếc ghế sáng bóng, rồi thì hăng hà sa số những chiếc móc đầy nón và áo khoác – hobbit rất thích có

khách. Đường hầm này lượn vòng vòng, dễ đi nhưng chẳng thẳng lối lắm đến phía bên kia của ngọn đồi. – Ngọn Đồi - như tất cả mọi người dân sống nhiều dặm chung quanh đó gọi, và còn nhiều cánh cửa tròn nhỏ trở ra khỏi nó, bắt đầu từ một phía và dẫn ra một phía khác. Với hobbit thì không có chuyện phải leo cầu thang: phòng ngủ, phòng tắm, hầm rượu, phòng thức ăn (ồ, nhiều lắm), tủ quần áo (nó dành cả một phòng cho vấn đề trang phục), nhà bếp, những phòng ăn, tất cả đều ở cùng một tầng, và thật sự đều nằm trên một lối đi. Căn phòng tốt nhất nằm ở phía bên trái (nếu đi vào), vì chỉ những căn phòng này mới có cửa sổ, những cánh cửa sổ vững chãi trông ra khu vườn và những đồng cỏ bên dưới, đổ tràn ra sông.

Hobbit này là một hobbit rất là khá giả, và tên của ông là Baggins. Gia đình Baggins đã từng sống quanh Ngọn Đồi từ lâu lắm rồi, và mọi người rất kính trọng họ, không chỉ vì họ giàu, mà còn bởi vì họ không bao giờ phiêu lưu hay làm bất kỳ điều gì không được chờ đợi: bạn có thể nói tiếp bất kỳ những câu hỏi nào một Baggins đang nói mà chẳng cần phải hỏi lại nó. Đây là câu chuyện về một Baggins đã phiêu lưu như thế nào, đã tự mình làm và nói những việc nhìn chung là không được mong đợi. Ông có thể đã làm mất đi sự kính trọng của láng giềng, nhưng những gì nó thu về được cũng khá đáng kể, và bạn sẽ xem cuối cùng ông sẽ có được những gì.

Mẹ của hobbit đặc biệt của chúng ta.... hobbit là gì nhỉ. Tôi cho rằng vào thời đại này cần phải có một số mô tả về hobbit, do họ đã trở nên rất hiếm và rất nhút nhát đối với Con Người Lớn, như họ vẫn thường gọi chúng ta. Họ là (hoặc đã là) những con người nhỏ bé, cao bằng khoảng phân nửa chúng ta, và nhỏ hơn cả bọn Người Lùn râu dài. Hobbit chẳng cần thở. Họ chẳng có ma thuật gì lắm, ngoài trừ ngày thường họ có thể biến mất lặng lẽ và nhanh chóng nhờ vào việc những gã to đùng ngu ngốc như tôi và bạn ngớ ngẩn dạo qua lại, tạo ra những tiếng động âm ỉ như những con voi khiến họ có thể nghe thấy từ cả dặm. Họ thường nghiêng về phía bụng, ăn vận những màu sắc sỡ (thường là xanh và vàng); không mang giày, bởi vì chân họ mọc sẵn những lớp lông giống như da, dày, ấm giống như những thứ mọc trên đầu họ (chúng quăn tít); họ có những ngón tay nâu khéo léo, những khuôn mặt phúc hậu, và những tiếng cười ngọt ngào sâu lắng (đặc biệt sau khi ăn tối, mà họ có thể ăn cả hai lần một ngày nếu được). Bây giờ thì bạn đã biết đủ về họ để tiếp tục rồi. Và như tôi đã nói, mẹ của hobbit này, mẹ của Bilbo Baggins, tức là Belladonna Took huyền thoại, một trong ba con gái của Già Took, người đứng đầu của các hobbit sống ngang Nước, một con sông nhỏ chảy dưới chân Ngọn Đồi. Người ta thường kể (trong các gia đình khác) rằng vào thời xa xưa những người Took tiên bối đã cưới phải một cô vợ tiên. Điều đó, tất nhiên là lô bịch,

nhưng rõ ràng là họ có cái gì đó hoàn toàn không giống hobbit – đó là việc một số thành viên thuộc thị tộc Took đã lên đường đi phiêu lưu. Họ đã lặng lẽ biến mất, và gia đình cũng giữ im lặng; nhưng rõ ràng là dòng họ Took không được kính trọng như Baggins, dù họ chắc chắn là giàu hơn. Belladonna Took đã chẳng tham gia một chuyến phiêu lưu nào từ khi trở thành Bà Burgo Baggins. Bungo, cha của Bilbo, đã xây dựng nên cái hố – hobbit đầy tiện nghi này cho bà (và cũng phần nào nhờ vào tiền của bà) đã nổi tiếng khắp mạn trên hay mạn dưới của Ngọn Đồi hay cả quá miền Nước, và họ đã ở đây đến tận cuối cuộc đời. Có thể là Bilbo, con trai duy nhất của họ vẫn ở đây, mặc dù ông có dáng vẻ và hành vi chính xác như một bản sao thứ hai của người cha vững chãi và phong lưu của nó, trong bản chất nó vẫn có cái gì đó kỳ lạ được thừa hưởng từ dòng họ Took, một cái gì đó chỉ cần cơ hội là bộc lộ. Cơ hội đã chẳng buồn đến, cho đến khi Bilbo Baggins lớn lên, được khoảng năm mươi tuổi hay thế, và sống trong cái hố hobbit xinh đẹp được cha ông dựng xây mà tôi đã mô tả với bạn, đến khi nó thật sự cảm thấy hoàn toàn ổn định. Cái cơ hội cho sự tò mò ấy đã đến vào một buổi sáng rất lâu, trong sự yên tĩnh của toàn thể giới, khi mà tiếng động ít đi và sức sống dâng tràn, còn thế giới hobbit vẫn náo nhiệt và sung túc như thường lệ, và Bilbo Baggins thì đứng tại ngưỡng cửa của ông, sau khi đã ăn sáng, hút thuốc trong một cái ống điều bằng gỗ dài

to dùng đến nỗi nó gần chạm đến đến những ngón chân có lông xoắn của ông (giống như một cái bàn chải) - thì Gandalf đến. Gandalf! Nếu như bạn chỉ nghe một phần tư của những gì tôi nghe về ông ta, và tôi chỉ nghe được một phần rất nhỏ của những gì tất cả mọi ai khác đều nghe, thì bạn cũng đã được chuẩn bị để nghe một loại truyện ly kỳ rồi đó. Đó là những câu chuyện và những cuộc phiêu lưu đến những vùng đất khắp nơi trên thế giới mà ông ta đã đến, trong những tình huống thật là phi thường. Ông ta đã không quay về con đường dưới Ngọn Đồi này qua biết bao năm tháng, từ khi người bạn Già Took của ông qua đời, thật ra thì những hobbit đã gần như quên mất trông ông ấy như thế nào nữa rồi. Ông đã rời xa Ngọn Đồi, băng qua Nước, dần thân vào những câu chuyện của mình từ khi tất cả họ hãy còn là những cô cậu hobbit nhỏ tí.

Tất cả những gì mà Bilbo thấy vào buổi sáng hôm ấy mà chẳng chút nghi ngờ là một ông lão với một cây gậy chống. Ông ta đội một cái nón đỉnh nhọn màu lơ, một cái áo khoác xám dài, một cái khăn quàng cổ bạc với bộ râu trắng chạy dài đến tận thắt lưng, và một đôi giày lớn màu đen.

"Chào buổi sáng!", Bilbo nói, và ông muốn nói như vậy. Mặt trời rực rỡ, và đồng cỏ thì xanh tươi. Nhưng Gandalf nhìn ông từ dưới đôi mày rậm nhô ra từ dưới vành chiếc nón tối tăm. "Anh muốn gì?" điều này có nghĩa là "Đừng có nói chào buổi sáng,

hoặc là tôi chẳng muốn được chào buổi sáng chút nào; hoặc là sáng nay anh cảm thấy vui hoặc là buổi sáng thật là tốt, phải không?"

"Tất cả đều có cả," Bilbo nói. "Và với một buổi sáng tốt đẹp với ống điều nhồi đầy thuốc bên ngoài cửa, thật là tuyệt. Nếu ông có chiếc ống điều của mình, thì ngồi thủng thỉnh nào! Chẳng có gì phải vội cả, chúng ta còn có cả một ngày dài!" Và Bilbo ngồi xuống trên chiếc ghế cạnh cửa, gác chân, và phun ra những vòng khói màu xám xinh đẹp toả trong không khí mà không vỡ ra đoạn bay đi lan khắp Ngọn Đồi.

"Được đấy!" Gandalf nói. "Nhưng sáng nay tôi không có thời gian để thổi ra những vòng khói ấy. Tôi đang tìm một người để tham gia vào chuyến phiêu lưu mà tôi đang tổ chức, và tìm được một gã cũng khó đấy."

"Tôi nghĩ như thế về chuyện này! Chúng ta rõ ràng là những con người lặng lẽ và chẳng hợp với chuyện phiêu lưu chút nào.

Những chuyện khó chịu, nhiễu loạn và chẳng hợp thời! Nó sẽ làm ông trễ bữa chiều! Tôi nghĩ rằng chẳng có ai chú ý đến nó đâu," ngài Baggins của chúng ta nói như thế, và đặt một tay sau dây quần, rồi thổi ra những vòng khói thậm chí còn to hơn cả lúc trước. Rồi ông lấy thư buổi sáng của mình ra, bắt đầu đọc, giả vờ như chẳng còn chú ý gì đến ông già kia. Ông cho rằng ông ta chẳng hợp với mình, và muốn ông ta đi cho. Nhưng ông già

chẳng buồn nhúc nhích. Ông ta đứng dựa trên cây gậy của mình và nhìn chăm chăm vào tay hobbit mà chẳng nói gì, cho đến khi Bilbo bắt đầu khó chịu và thậm chí còn nổi cáu lên.

"Chào buổi sáng!" cuối cùng ông nói. "Chúng tôi chẳng muốn phiêu lưu gì ở đây sát, cảm ơn! Ông có thể leo lên Ngọn Đồi hay băng qua Nước." Bằng cách đó ông muốn chấm dứt cuộc đối thoại tại đây.

"Anh chào buổi sáng nhiều thế để làm gì!" Gandalf nói. "Bây giờ thì anh đang lộ ra là anh muốn dứt khỏi tôi, và anh sẽ không cảm thấy thoải mái chừng nào tôi chưa đi."

"Không, hoàn toàn không, thưa ngài thân mến! Xem nào, tôi không nghĩ rằng tôi biết ngài tên gì?"

"Vâng, vâng, thưa ngài thân mến - và tôi thì biết tên ngài, ngài Bilbo Baggins. Và ngài thì biết tên tôi, dù ngài chẳng hề biết rằng tôi có cái tên đó. Tôi là Gandalf, và Gandalf tức là tôi đây! Ngài nghĩ rằng tôi đã đến chào buổi sáng với con trai của Belladonna Took như là một kẻ bán hàng rong sao!"

"Gandalf, Gandalf! Chúa từ bi! Không phải là thầy phù thủy lang thang đã cho Già Took một cặp kim cương ma thuật đã tự nổi với nhau và chẳng bao giờ rời trừ phi có lệnh ấy sao? Không phải là nhân vật đã kể lại những câu chuyện ly kỳ tại các bàn tiệc, đã chống lại rồng, yêu tinh và người khổng lồ để cứu những nàng công chúa và những người con trai may mắn ngoài mong

đội của những quả phụ chứ? Không phải là con người đã đã từng làm nên những đợt pháo bông rực rỡ phi thường ấy chứ! Tôi nhớ hết những chuyện đó! Già Took đã từng có có trong đêm Giao Thừa Giữa Hè. Tuyệt thật! Chúng bắn lên như là những bông hoa loa kèn, hoa mồm chó và hoa kim tước khổng lồ lơ lửng vào chạng vạng mỗi buổi tối!" Bạn chú ý rằng ngài Baggins chẳng đến nổi tệ nhạt như chính ông vẫn thường tin, và ông cũng rất yêu thích các loài hoa. "Ôi ôi!" ông tiếp tục "Không là Gandalf người đã khiến nhiều chàng trai và thiếu nữ đã dấn thân và những cuộc phiêu lưu cuồng dại. Từ việc trèo lên cây để đến thăm Yêu tinh - hay việc giương buồm trên những chiếc tàu đi đến những bờ biển lạ! Ban phúc cho tôi, nhưng cuộc sống ấy đã bị phủ lấp rồi - tôi muốn nói ngài đã từng rầu rĩ rằng những chuyện như vậy đã trở nên rất xa xưa. Tôi muốn xin lỗi ngài, nhưng tôi không biết rằng ngài vẫn còn hoạt động."

"Thế tôi làm gì nữa bây giờ?" thầy phù thủy trả lời. " Dù sao thì tôi cũng rất mừng khi thấy anh nhớ ra mọi thứ về tôi. Anh có vẻ như nhớ những bông pháo hoa khá rõ, và dù thế nào thì mọi chuyện cũng không đến nỗi tuyệt vọng. Thật sự là vì quyền lợi của ông ngoại Took của anh và của cả Belladonna tội nghiệp, tôi sẽ cho anh điều anh muốn."

"Xin lỗi ngài, tôi chẳng muốn gì!"

"Có, anh có đấy! Lúc này thì có hai. Xin lỗi. Tôi sẽ cho anh."

Thật sự tôi sẽ đi rất xa khi mang đến cho anh chuyến phiêu lưu. Rất là sôi động đối với tôi, rất tốt cho anh và cũng rất có lợi nữa, rất là thú vị, nếu như anh tham gia."

"Xin lỗi! Nhưng tôi chẳng muốn phiêu lưu chút nào, cảm ơn. Cũng chẳng phải là bữa nay. Chào buổi sáng! Nhưng hãy đến uống trà bất kỳ lúc nào ông muốn! Vì sao chẳng phải là ngày mai nhỉ? Hãy đến vào ngày mai! Tạm biệt!"

Nói những điều đó, gã hobbit quay đi và hấp tấp chuồn vào trong chiếc cửa tròn màu xanh lá cây, và đóng sập nó với tất cả khả năng mà ông có để đừng tỏ ra thô lỗ. Thầy phù thủy thì dù sao vẫn là thầy phù thủy.

"Tôi mời ông ta uống trà làm gì trời!" ông tự nói với mình khi đi đến phòng thức ăn. Ông chỉ mới vừa ăn sáng xong, nhưng ông nghĩ rằng một hai miếng bánh và uống một chút gì sẽ khiến ông bình tĩnh lại sau sự sợ hãi vừa rồi. Gandalf lúc đó vẫn đứng ngoài cửa, cười dài trong lặng lẽ. Sau khi đứng một lúc, ông bước đi, rồi để lại một vết trầy đáng ngờ trên cánh cửa màu xanh xinh đẹp của ông hobbit bằng cây gậy chống của mình. Rồi ông bước đi, vào lúc mà Bilbo đã chén hết miếng bánh thứ hai của mình, và bắt đầu uống mừng rằng ông đã trốn thoát khỏi cuộc phiêu lưu một cách tuyệt hảo.

Vào ngày tiếp theo thì ông gần như quên bằng Gandalf. Ông chẳng nhớ gì sát, ngoại trừ việc ông ghi vào tám Thẻ Ước Hẹn

giống như thế này: Gandalf ✕ Thứ tư. Vào hôm qua ông đã quá bối rối và chẳng làm được gì cả. Ngay trước giờ uống trà thì một tiếng chuông lớn khủng khiếp đã vang lên tại cánh cửa trước và làm cho ông nhớ lại mọi chuyện! Ông ào đến ấm nước, rót vội ra một cái tách, rồi với nước sốt và một vài miếng bánh gì đó, ông chạy ra cửa.

"Xin lỗi vì đã làm ngài đợi!" ông định nói vậy khi ông thấy rằng người mới đến hoàn toàn chẳng phải là Gandalf. Đó là một người lùn với bộ râu xanh được gấp nếp vào trong chiếc thắt lưng vàng, với đôi mắt sáng rực dưới cái mũ trùm đầu màu lục tối tăm. Ngay khi cửa vừa mở ra, ông ta liền đẩy cửa bước vào, như thể ông đang được chờ đón.

Ông ta treo chiếc áo khoác với mũ trùm lên cái móc treo đồ gần nhất, và "Dwalin đang đợi lệnh ngài!" ông ta nói, cúi mình thật thấp.

"Bilbo Baggins là của ngài!" ông hobbit trả lời, lúc đó ông quá ngạc nhiên và chẳng hỏi được câu nào. Khi sự im lặng đã chuyển thành khó chịu, ông thêm vào: "Tôi đây chỉ mới đang pha trà; xin hãy đến và dùng một chút với tôi." Có thể là vẫn còn có vẻ xơ cứng, nhưng ông đang tỏ ra tử tế. Và liệu bạn sẽ làm gì được khi có một người lùn chọt đến vào xáo tung tiền sảnh nhà bạn lên mà chẳng một lời báo trước.

Họ chẳng ngồi bên bàn được bao lâu, thật ra thì họ chỉ mới

thường thức đến miếng bánh thứ ba thì một tiếng chuông thậm chí còn lớn hơn lúc này vang lên.

"Xin lỗi!" ông hobbit nói, và tiến ra cửa.

"Cuối cùng thì ông cũng đã đến!" đó là cái mà ông định nói với Gandalf lần này. Nhưng lần này cũng chẳng phải Gandalf. Thay vào đó là một người lùn trông rất già đang bước vào, với một bộ râu trắng và chiếc nón trùm đỏ thẫm; ông ta gần như là bỏ nhào vào phòng ngay khi cửa mở, như thể là chính ông ta được mời.

"Ta thấy là họ đã bắt đầu rồi," ông ta nói ngay khi nhấc thấy chiếc nón lục của Dwalin treo ở đó. Ông ta treo chiếc nón đỏ ngay kế bên, và "Balin đang đợi lệnh ngài!" ông lão nói, đặt tay lên ngực.

"Cám ơn!" Bilbo hớn hên nói. Đó không phải là một điều đáng ra phải nói, nhưng họ bắt đầu làm cho ông rất bối rối, và ông cho rằng nên tự mình hỏi họ. Ông kinh hoàng nghĩ rằng những miếng bánh có thể biến vèo đi, và lúc đó ông, chủ nhà: ông biết rõ bản phận của mình và phải làm điều đó dù cảm thấy đau lòng- ông phải tránh điều đó.

"Hãy vào trong dùng chút trà!" ông cố gắng để nói lên điều này sau khi hít thở thật sâu.

"Một chút bia sẽ làm tôi cảm thấy khá hơn, nếu như điều này không làm phiền ngài, thưa ngài kính mến," Balin nói trong bộ râu trắng. "Nhưng tôi chẳng phiền về những chiếc bánh đậu đậu,

nếu như ngài có vài cái."

"Nhiều lắm!" Bilbo thấy mình đang trả lời như thế, trong sự ngạc nhiên của chính ông; và rồi ông cũng lại thấy chính ông đang chạy bỏ đến hầm rượu để rót đầy một vại bia, và rồi đến phòng thức ăn và đem về hai chiếc bánh đậu tròn mà ông vừa làm vào lúc trưa để chén vào miếng sau bữa khuya.

Khi ông trở lại thì Balin và Dwalin đang nói chuyện tại bàn như những người bạn cũ (thật ra thì họ là anh em). Bilbo ngã bổ chửng ra khiến bia và bánh văng ra trước ông, khi mà tiếng chuông lại vang vọng lần nữa, và rồi một tiếng khác.

"Chắc hẳn lần này là Gandalf đến," ông khi đang vụt ra lối đi. Nhưng chẳng phải. Lại thêm hai người lùn nữa, với những chiếc mũ trùm lơ, thắt lưng bạc, và bộ râu vàng; mỗi người trong họ mang theo một túi dụng cụ và một cái xẻng. Khi họ lao vào ngay khi cánh cửa mở ra - Bilbo hoàn toàn quá ngạc nhiên.

"Tôi có thể làm gì cho các ngài đây, thưa các vị người lùn?" ông nói. "Kili đang đợi lệnh ngài!" một người nói. "Và Fili!" người kia thêm vào; và họ cùng nhắc những chiếc mũ trùm màu lơ ra và cúi đầu.

"An lành cho ngài và cho gia đình ngài!" Bilbo trả lời, lần này ông nhớ được về cách nói cần thiết.

"Dwalin và Balin đã có ở đây, theo như tôi thấy," Kili nói. "Nào, chúng ta nhập băng thôi!"

"Băng!" ngài Baggins nghĩ. "Tôi không thích cái từ này chút nào. Thật sự tôi phải ngồi xuống một phút và tập trung thần trí, và uống một chút gì đó. "Ông chỉ vừa ngồi nhấp vào góc bàn, trong khi cả bốn người lùn đã ngồi quanh bàn, và đang nói về việc đào vàng, những rắc rối khi đụng phải yêu tinh, và về sự phá phách của lũ rồng, hàng tá chuyện khác mà ông chẳng hiểu gì cả, và chẳng muốn hiểu chút nào, vì chuyện họ nói có vẻ phiêu lưu mạo hiểm quá, và rồi ding - dong - a - ling' - đang chuông nhà ông lại reo vang, như thể những rắc rối mà ông hobbit nhỏ này đang cố đẩy đi lại ập đến. "Có ai đó ngoài cửa!" ông nói, chớp mắt.

"Khoảng bốn người, theo như âm thanh, " Fili nói. "Ngoài ra, chúng tôi thấy họ đằng sau chúng tôi một khoảng."

Ông hobbit tội nghiệp ngồi phịch xuống trong tiền sảnh và đưa hai tay lên đầu, tự nhủ rằng chuyện gì đang xảy ra, và cái gì sẽ xảy đến, và cả cái đám này có định ở lại chén bữa khuya hay không. Rồi tiếng chuông lại reo vang lần nữa, và ông phải chạy ra cửa. Thật ra thì không phải là bốn, mà là NĂM. Một người lùn nữa đã đến nhập bọn khi ông còn đang tự hỏi mình trong tiền sảnh. Ông chậm chạp quay quả đám cửa, đứng nhìn họ. Cả bọn đi vào, từng người một cúi chào và nói "đợi lệnh ngài."

Dori, Nori, Ori, Oin và Gloin là tên họ, với hai cái mũ trùm tím, một cái mũ trùm xám, một cái mũ trùm nâu, một cái mũ trùm trắng được treo lên móc rất nhanh, và họ bước sầm sập vào

trong, những bàn tay to rộng của họ móc vào những chiếc thắt lưng làm bằng vàng và bạc, để nhập bọn với những người khác. Như vậy gần như đã hình thành một băng. Có vài người gọi bia, một số gọi bia đen, và một gọi cà phê, và tất cả bọn họ đều đòi bánh, khiến cho ông hobbit bận túi bụi trong một thoáng.

Một cái bình lớn đựng đầy cà phê tối được đặt trong lò sưởi, những chiếc bánh đậu được chén hết, và những người lùn bắt đầu lán sang những chiếc bánh nướng phết bơ, và rồi - một tiếng gõ lớn vang lên. Không phải là tiếng chuông, mà là những tiếng rat-tat vang lên bên chiếc cửa lục xinh đẹp của ông hobbit. Có ai đó đang gõ nó bằng gậy.

Bilbo chạy ào ra lối đi, cực kỳ tức giận, và cùng với ông còn là sự bối rối và hoang mang - cuối cùng ông cũng nhớ ra rằng đây chính là ngày thứ Tư đầy rắc rối. Ông mở cửa bằng một cái giật mạnh, và cả đám ngã đổ nhào, người này đè lên người kia. Lại thêm những người lùn, bốn gã nữa! Còn Gandalf đứng đằng sau, tựa vào cây gậy của ông, và nhân tiện ông vẩy cái dấu hiệu bí mật mà ông đã tạo lúc sáng đi.

"Cẩn thận! Cẩn thận!" ông nói. "Chẳng giống anh chút nào, Bilbo, khi anh để cho bọn đợi trên thảm chùi chân, và mở cửa như là một phát súng hơi! Để tôi giới thiệu nhé Bifur, Bofur, Bombur và đặc biệt là Thorin!"

"Đợi lệnh ngài!" Bifur, Bofur và Bombur đứng thành hàng và cất

tiếng. Rồi họ nhắc hai cái nón trùm vàng cùng một cái xanh nhạt; và cùng với nó là một cái màu xanh da trời với tua dài bằng bạc. Cái cuối cùng là của Thorin, một người lùn cực quan trọng, thật sự không ai khác hơn chính là Thorin Oakenshield vĩ đại, người hoàn toàn chẳng hài lòng gì khi nằm bở chững trên tấm thảm chùi chân của Bilbo với Bifur, Bofur và Bombur trên đầu. Chỉ vì Bombur rất béo và nặng. Thật ra thì Thorin cũng rất kiêu căng, và chẳng nói gì về việc đợi lệnh cả; nhưng ngài Baggins tội nghiệp nhà mình đã nói xin lỗi rất nhiều lần, và cuối cùng ông cũng cầu nhàu "xin đừng để ý đến nó," và không tỏ ra khó chịu nữa.

"Nào bây giờ thì tất cả chúng ta đã ở đây!" Gandalf nói, nhìn vào hàng mười ba cái nón trùm, một băng nón tuyết vời có thể có, và treo cái của ông lên móc áo. "Thật là một cuộc thu hoạch vui vẻ! Tôi hy vọng ở đây sẽ còn lại cái gì đó để những người đến trễ ăn và uống! Cái gì thế này! Trà! Không, cảm ơn! Một chút rượu vang đỏ, tôi nghĩ thế, dành cho tôi." "Và cho tôi," Thorin nói.

"Mứt mâm xôi và bánh nhân táo," Bifur nói. "Và thịt băm viên với pho mát," Bofur nói. "Và thịt lợn băm với xà lách," Bombur nói. "Và nhiều bánh với rượu bia - và cà phê, nếu ngài không phiền," những người lùn khác gọi vánh cả cửa.

"Thêm vào một chút trứng nữa, đây là một anh chàng tốt bụng!" Gandalf gọi sau hết, khi mà ông hobbit bở chững vào phòng thức

ăn. "Hãy mang ra đây một con gà lạnh với nước giấm!"

"Có vẻ như mình đã biết khá nhiều về phía trong của vận hội mà tự mình đã có được!" ngài Baggins nghĩ, ông bắt đầu cảm thấy lúng túng, và bắt đầu tự hỏi phải chăng là cuộc phiêu lưu tồi tệ nhất đã bắt đầu lao vào ngay chính nhà ông. Trong lúc đó ông đang mang ra tất cả những chai lọ, những đĩa, rồi dao nĩa, ly tách, thìa cà phê và hàng đồng thứ trên một cái khay to, ông đã trở nên rất nóng nảy, mặt đỏ bừng, và giận dữ.

"Những người lùn lộn xộn và quấy rối kia!" ông nói lớn. " vì sao họ chẳng đến giúp một tay nhỉ?" Hãy nhìn kia! Balin và Dwalin đứng ngay cửa bếp, còn Fili và Kili đứng ngay phía sau họ, và trước khi ông có thể thể nói gì họ đã lướt qua cái khay, và những chiếc bàn nhỏ trong phòng khách đã được sắp đầy mọi thứ.

Gandalf ngồi phía đầu bàn với mười ba người lùn vây quanh; còn Bilbo ngồi trên chiếc ghế đầu bên đông lửa, gặm rĩa một miếng bánh quy (sự ngon miệng của ông đã biến đi đằng nào mất), và thử nhìn như thể mọi việc đã được sắp xếp tuyệt vời và không phải là một cuộc phiêu lưu tồi tệ nhất. Bọn người lùn ăn và ăn, rồi nói và nói, và thời gian trôi qua. Cuối cùng họ đẩy ghế ra sau, và Bilbo đứng dậy để thu dọn ly đĩa.

"Tôi nghĩ rằng tất cả các ngài sẽ ở lại dùng bữa khuya chứ?" ông với với chất giọng lịch sự nhất của mình. "Tất nhiên!" Thorin nói. "Và sau đó, chúng ta sẽ chẳng vào việc trước khi khuya, và

chúng ta sẽ có âm nhạc trước tiên. Nào, dọn đi!"

Thế là, mười hai người lùn - không có Thorin, ông ta thật quan trọng, nên ông đứng lại để nói chuyện với Gandalf - nhảy vội đến và thu dọn mọi thứ thành từng chồng cao nghệu. Khi họ đi, chẳng cần phải có khay khiếc gì, với những cột đĩa được giữ thẳng bằng, mỗi chồng đĩa còn có một cái chai trên đầu, và họ giữ ông bằng một tay, thì ông hobbit chạy đằng sau họ, gần như rít lên trong sợ cuống "xin cẩn thận cho!" và "xin, đừng phiền! Tôi có thể lo được." Nhưng những người lùn bắt đầu hát văng lên:

Đĩa tan ly vỡ đi cùng

Dao cùn nĩa gãy chẳng dùng được đâu

Binbo ghét đến phát râu

Bể chai vỡ lọ gãy sâu với lo

Quần áo thì rách đi cho

Mỡ đầy lỏi nhỏ chẳng ai hài lòng

Sữa đổ vương vãi khắp phòng

Xương nằm với thắm lòng thông gớm thay

Rượu vung đầy cửa thày lay

Đồ sành vỡ vụn tung bay khắp nhà

Đập chúng cho vỡ vụn ra

Những gì còn lại thì ta đem về

Đem ra tiền sảnh thật ghê

Gom thành một đống ma chê quỷ hờn

Bilbo ghét chẳng gì hơn

Nên hãy cẩn thận đừng rơi đĩa nào

Tất nhiên à họ chẳng hề làm những điều ghê rợn trên, và mọi thứ trở nên sạch sẽ và về đúng chỗ một cách an toàn, nhanh chóng và sáng sủa, trong khi ông hobbit quay mòng mòng giữa bếp để thử xem xem họ đang làm gì. Đoạn rồi họ quay lại, và thấy Thorin đang đứng trên đệm chần, hút thuốc phì phèo bằng cái tẩu. Ông đang thả ra những vòng khói cực lớn, và khi nào ông bảo chúng đi, thì chúng vội chuồn đến bên ông khói, hoặc đứng đằng sau cái đồng hồ chỗ mặt lò sưởi, hoặc lẩn xuống dưới bàn, hoặc bay vòng vòng trên trần nhà; nhưng mà dù có lẩn đi đâu cũng không đủ nhanh để thoát khỏi tay Gandalf. Pop! Ông thổi ra một cái vòng khói nhỏ hơn từ cái ống điều nhỏ trắng màu xám của mình xuyên qua mỗi cái vòng của Thorin. Những vòng khói của Gandalf sau đó chuyển thành màu xanh và quay về bay lượn trên đầu của thầy phù thủy. Lúc này ông đã kịp tạo ra một đám mây trên đầu mình, và trong cái thứ ánh sáng lơ mơ đó ông trông rất lạ lùng và huyền bí. Bilbo đứng sững và ngẩn trông - ông rất yêu những vòng khói - và ông đỏ mặt vì thẹn khi nghĩ đến những vòng khói mà sáng hôm qua ông đã gửi vào những làn gió thổi trên Ngọn Đồi.

"Nào, giờ thì một chút âm nhạc!" Thorin nói. "Mang nhạc cụ đến

đây!"

Kili và Fili chạy ào đến những cái túi của họ và mang về vài cây violin; Dori, Nori và Ori mang ra những cây sáo được họ giặt đầu đó trong áo choàng; Bombur thì đặt một cái trống giữa tiền sảnh; Bifur và Bofur cũng đi ra, và trở về với những cây clarinet mà họ đã đặt sẵn ở giữa đường vào. Dwanlin và Balin nói: "Xin lỗi, tôi bỏ đồ của tôi ở chỗ cổng vòm rồi!" "Mang của tôi vào luôn thể," Thorin nói. Và họ trở lại với những cây đàn violin to bằng cả người họ, và mang vào cây đàn hạc của Thorin nằm trong một cái bao màu lục. Đó là một cây đàn hạc bằng vàng tuyệt đẹp, và khi Thorin khảy nó, âm nhạc bắt đầu ngay tức thì, và như thể Bilbo đã quên đi một cái gì đó bất chợt mênh mang, khiến cho tiếng nhạc vươn ra khỏi vùng đất tối tăm dưới ánh trăng lả lẫm, vượt qua trên Nước và lan xa đến mọi hố hobbit đang có trên Ngọn Đồi.

Bóng đêm tràn vào bóng từ khung cửa sổ nhỏ vẫn đang mở phía bên Ngọn Đồi, với ánh lửa bập bùng - hiện đang là tháng Tư - và họ vẫn biểu diễn say sưa, trong khi cái bóng của bộ râu Gandalf ve vẩy trên tường.

Bóng đêm đã tràn ngập phòng, lửa tàn dần, và những cái bóng biến mất, trong khi họ vẫn còn chơi. Rồi thành linh một người và đến người khác cất tiếng ca trong khi họ vẫn chơi đàn, những tiếng hát nằm sâu từ trong họng của những người lùn bắt nguồn

từ những những vùng đất quê hương sâu thẳm cổ xưa của họ; và
như thể những nơi ấy của tạo thành bài hát của họ, cứ như thể
những bài hát của họ vang lên chẳng cần tiếng nhạc.

*Trên những ngọn núi giá lạnh giữa sương mù
Trong hầm tối âm u giữa những hang động cổ xưa
Chúng ta phải từ bỏ ngày ngày ánh sáng dài lâu
Để kiếm tìm ánh vàng theo số phận đẩy đưa
Những người lùn xưa cổ với những phép thuật phi thường
Với những nhát búa rung lên như những tiếng chuông ngân
Nơi sâu thẳm, nơi bóng tối ngủ say trong tâm tưởng
Nơi những hố sâu, giữa tiếng thác rền vang
Hồi những hoàng đế cổ xưa cùng những yêu tinh lãnh chúa
Đã tích trữ biết bao bạc vàng giữa bóng hoàng hôn nhạt nhoà
Rồi biết bao miệt mài và rền dũa
Dem ánh sáng giấu vào ngọc thần trên bao gương quý giá
Họ đã nạm bạc biết bao chuỗi hạt
Gắn những vì sao vào những vương miện đế vương
Họ dùng lửa của rồng để cùng nhau siết chặt
Dùng ánh trắng sao dệt lên chiếc lưới phi thường
Những ngọn núi giá lạnh mù sương nay ở đâu
Những hang động sâu thẳm chốn ngút ngàn
Chúng ta phải từ bỏ ngày ngày ánh sáng dài lâu
Để tìm lại những vàng bạc xưa kia đã thành quên lãng*

*Những chiếc cốc chạm trổ tinh khôi
Và chiếc đàn hạc vàng; chẳng ai tìm thấy được
Chúng vẫn nằm lại đâu, dù biết bao lời hát buông lơì
Người và elves vẫn hát, dẫu chẳng ai nghe được
Những cây thông vẫn reo vang trên khoảng không lớn rộng
Gió vẫn thổi dài qua đêm tối mênh mang
Lửa đỏ hồng, vẫn chiếu sáng mênh mông
Soi rừng cây lung linh như đuốc sáng
Tiếng chuông vẫn ngân vang theo ngày tháng
Người ngẩn nhìn với khuôn mặt xanh xao
Rồng thiêng bỗng nổi lửa hung tàn
Xô đổ tháp chuông, rung cửa nhà lão đạo
Núi cao mờ ảo dưới ánh trăng chênh chếch
Những người lùn nghe thấy tiếng bước chân từ địa ngục
Họ vội tụ về dưới ngọn thác mỗi một
Sâu dưới chân người, dưới ánh trăng vàng rực
Những ngọn núi mịt mờ nơi chốn hoang vu
Những hang động sâu thẳm le lói âm u
Chúng ta phải từ bỏ ngày ngày ánh sáng dài lâu
Để giành lấy những cây đàn hạc vàng vĩnh cửu
Khi họ hát, ông hobbit cảm thấy được tình yêu toả ra từ những
đồ vật tuyệt diệu đã được họ làm ra bằng tay, bằng sự xảo trá hay
bằng ma thuật huyền diệu đang thấm dần qua ông, ông cảm thấy*

được tình yêu ghen tương và hung hãn, thấy được ước muốn sâu thẳm trong tâm can của những người lùn. Có cái gì đó trong tính cách của dòng họ Took đang thức dậy trong ông, và ông ước sao được ra đi để nhìn thấy những ngọn núi vĩ đại, được nghe tiếng thông reo và tiếng thác đổ, được khám phá những hang động, được đeo những thanh gươm thay cho những cây gậy chống. Ông nghĩ đến những châu báu mà những người lùn đã làm sáng bừng cả hang động. Rồi thình lình trong khu rừng đằng sau Nước, một ngọn lửa bùng lên - có thể là ai đó đã đốt một đồng củi - và ông nghĩ đến những con rồng hung hãn đang đậu trên Ngọn Đồi êm ả và đốt nó thành lửa đỏ. Ông rùng mình; và ông nhẹ nhàng trở lại thành ngài Baggins của Bag End, Dưới Ngọn Đồi.

Ông rùng mình. Một nửa tâm trí ông lưỡng lự và nửa kia ham muốn để chạy trốn dưới những thùng bia trong hầm rượu, và sẽ không trở ra chừng nào những người lùn kia chưa bỏ đi. Thình lình ông thấy âm nhạc và tiếng hát chọt tắt hắt, và tất cả mọi người đang đứng nhìn ông với những đôi mắt sáng rực trong bóng đêm.

"Anh đi đâu?" Thorin nói, với một giọng nói như thể ông biết rõ cả hai phần trong tâm trí ông hobbit.

"Cần thêm một chút ánh sáng chứ?" Bilbo nói với vẻ hồi lối.

"Chúng tôi thích bóng đêm <hê hê, tui cũng vậy>," những người

lùn nói. "Bóng đêm dành cho những chuyện trong đêm tối! Còn nhiều giờ nữa mới tới bình minh."

"Tất nhiên!" Bilbo nói, và hấp tấp ngồi xuống. Ông trượt khỏi ghế đầu và ngồi xuống trên tấm đệm chần, làm cái que còi và cái xẻng va đập loảng xoảng.

"Hush!" Gandalf nói. "ĐỂ Thorin nói!" Và Thorin nhún mình bắt đầu.

"Gandalf, những người lùn và ngài Baggins! Chúng ta đang cùng có mặt trong nhà người bạn và người thông thái của chúng ta, người hobbit táo bạo và tuyệt vời nhất - mong cho lông giữa các ngón chân của ngài chẳng bao giờ rơi rụng! Mọi người đều khen ngợi bia và rượu của ngài!" Ông ngừng lại một chút để thở và phác một dấu hiệu lịch sự về phía ông hobbit, nhưng những lời khen tặng có vẻ chẳng có tác dụng gì với Bilbo Baggins tội nghiệp, người đang mấp máy môi để chống lại việc được gọi là người táo bạo và nhất là một con người thông thái, dù vậy chẳng có âm thanh nào phát ra, vì ông đang lúng ta lúng túng. Và Thorin tiếp tục:

"Chúng ta gặp nhau thảo luận về những kế hoạch của mình, những cách thức, phương tiện, chính sách và thiết bị. Chúng ta bắt đầu chuyến viễn du dài của mình rất sớm trước khi ngày mới bắt đầu, một cuộc hành trình mà có thể một số trong chúng ta, hoặc có thể là tất cả chúng ta (ngoại trừ người bạn và người cố

vấn của chúng ta, thầy phù thủy khéo léo Gandalf) có thể chẳng bao giờ trở về. Đây là một thời khắc trọng thể. Mục đích của chúng ta, tôi cho rằng, đã rất rõ ràng. Với ngài Baggins đáng kính, và có thể với một hoặc hai người lùn trẻ tuổi (tôi nghĩ là tôi nên nêu tên Kili và Fili làm ví dụ), thời điểm này là lúc chính xác để có một sự giải thích ngắn -"

Đó là phong cách của Thorin. Ông là một người lùn quan trọng. Nếu có thể, ông có thể nói miết cho đến khi hết hơi, mà chẳng buồn nói với bất kỳ ai những gì mà họ chưa biết. Nhưng ông đã bị cắt ngang thô bạo. Bilbo tội nghiệp chẳng thể chịu đựng được thêm nữa. Với viễn cảnh chẳng bao giờ trở về, ông đã nghe thấy những tiếng kêu thét bên trong mình, và nó nhanh chóng bùng lên thành một cái giống như tiếng rít của một động cơ vang vọng khắp đường hầm. Và tất cả những người lùn nhảy bổ chũng ra bàn. Gandalf vẩy lên một tia sáng sáng nơi cuối cây gậy thần của ông, và trong những ánh lửa của nó, ông hobbit nhỏ bé tội nghiệp khụy xuống trên tấm thảm, run rẩy như thịt nấu đông đang tan chảy. Rồi ông nằm sổng xoài ra sàn nhà, rồi gọi to lên "sét đánh, sét đánh!" hết lần này đến lần khác; và đó là những thứ mà mọi người có thể nghe từ ông trong một lúc lâu. Rồi họ đỡ ông lên và đặt nằm trên chiếc ghế sofa ở phòng khác, đặt đồ uống vào tay ông, rồi trở về với những công việc trong bóng đêm của mình.

"Cậu bé nhỏ dễ bị kích động thật," Gandalf nói, khi họ ngồi trở lại. "Con ngất trong buồn cười ngớ ngẩn đấy, nhưng cậu ta là giỏi nhất, giỏi nhất trong những người giỏi nhất, với sự cuồng nhiệt như một con rồng trong khoảnh khắc sinh tử."

Nếu bạn đã từng trông thấy một con rồng vào lúc hiểm nghèo, bạn sẽ nhận thấy rằng những lời trên là những lời phóng đại thi vị cho bất kỳ hobbit nào, thậm chí với cả Già Took vĩ đại - người không lồ Bullroarer, người to lớn đến nỗi

(so với hobbit) có thể cưỡi được cả ngựa. Ông đã đột kích vào hàng ngũ của những yêu tinh trên Núi Gram trong Trận đánh trên Đồng cỏ, và đánh bay đầu vua Gol-firnbul của chúng bằng cây dùi gỗ. Nó đã bay đi hàng trăm dặm trong không trung và rơi vào một cái hồ hobbit, và cùng với việc dành chiến thắng trong trận đánh này, môn golf đã được đồng thời phát minh.

Tuy nhiên, trong lúc đó người hậu duệ lịch lãm của Bullroarer đã hồi tỉnh trong phòng khác. Sau khi ngồi một lúc và uống một ly, ông đã hồi hộp rón rén đi đến bên cửa phòng khách. Ở đây ông nghe thấy Gloin nói: "Humsph!" (hoặc một cái tiếng gì giống giống như tiếng ngáy). "Cậu ấy có chịu làm không, anh nghĩ sao? Gandalf đã nói rất hay về tính cuồng nhiệt trong con người cậu hobbit này, nhưng mà một kẻ trong một lúc kích động mà hét toáng lên sẽ khiến rồng và họ hàng của nó được đánh thức, và cả bọn chúng ta sẽ bị giết. Tôi nghĩ cái tiếng kêu ấy giống như

sợ hãi hơn là kích động! Thật ra, nếu như không phải có cái dấu hiệu trên cửa, tôi nghĩ rằng mình đã vào nhầm nhà. Ngay khi tôi thấy cậu nhỏ đó lăn lông lốc trên thảm, tôi bắt đầu nghi ngờ. Cậu ta trông giống một tay bán tạp phẩm hơn là một tên trộm đêm!" Đoạn ngài Baggins quay tay nắm cửa và đi vào. Dòng máu của Took đã giành chiến thắng. Ông thỉnh thoảng cảm thấy ông sẽ ra đi mà chẳng cần lên giường rồi ăn sáng, dù điều đó thật là cuồng nhiệt. Và đối với một cậu nhỏ vừa ngã lăn quay trên thảm thì điều đó càng thật là cuồng nhiệt. Sau này nhiều lần con người Baggins trong cậu đã hối tiếc về việc ông đã làm lúc này, và ông tự nói với mình: "Bilbo, cậu thật ngốc; cậu đã đi đúng đường rồi mà."

"Xin lỗi," ông nói, "nếu như tôi có nghe lén những gì quý vị nói. Tôi không giả vờ để hiểu rằng quý vị đang nói về chuyện gì, hoặc là các vị đang ám chỉ đến những tên trộm đêm, nhưng tôi hiểu rằng tôi tin rằng" (đó là cái mà ông gọi là chân giá trị của mình) "các vị không đánh giá cao tôi. Tôi sẽ cho các vị thấy. Tôi không có dấu hiệu nào trên cửa tôi cả - nó đã được sơn từ tuần trước -, và tôi chắc rằng các vị đã vào nhầm nhà. Ngay khi tôi thấy các khuôn mặt buồn cười của các vị ở ngưỡng cửa, tôi đã bắt đầu nghi ngờ. Nhưng đã cư xử như một người đứng đắn. Hãy cho tôi biết các vị muốn làm gì, và tôi sẽ thử nó, dù cho có phải đi tới sang phương Đông để chiến đấu chống lại những con Ma

Sâu hoang đại trong Sa Mạc Tận Cùng. Tôi đã được đặt giá một lần bởi người ông thật thật thật vĩ đại của tôi, Bullroarer Took, và -"

"Vâng, vâng, nhưng điều đó đã diễn ra lâu lắm rồi, "Gloin nói.

"Tôi đã nói với ngài. Và tôi bảo đảm rằng có một dấu hiệu trên cánh cửa này, một dấu hiệu thường thấy trong thương mại, và đã từng có nói. Tay ăn đêm có một nghề nghiệp thú vị, thật nhiều Kích thích và những Phần thưởng đáng giá, đó là những điều thường được đọc thấy. Ngài nên gọi là Chuyên Gia Săn tìm Kho báu hơn là Trộm Đêm nếu như ngài thích. Một số bọn họ đã làm. Bọn tôi cũng vậy. Gandalf nói với chúng tôi rằng có một người như vậy đang tìm Việc vào lúc này, và ông ấy đã hẹn gặp bọn tôi ở đây vào giờ uống trà ngày Thứ Tư."

"Tất nhiên là đã có dấu hiệu, " Gandalf nói. "Chính tôi đã đặt nó. Vì những lý do tốt đẹp. Anh đã yêu cầu tôi chọn mười bốn người cho chuyến viễn hành, và tôi chọn ngài Baggins. Nếu như có ai đó nói tôi đã chọn sai người và sai nhà, thì các người hãy dừng lại với mười ba các người, lên đường với tất cả sự xui xẻo mà các người thích, hoặc trở về mà đào than đi."

Ông giận dữ quắc mắt với Gloin khiến tay người lùn này bối rối lui lại ghế của ông ta, và khi Bilbo mở miệng để hỏi một câu hỏi, thì ông quay sang ông hobbit và cau rồi nhượng đôi mày rậm của ông, khiến cho cái mở miệng của Bilbo trở thành một cái ngáp.

"Thế là đúng đấy," Gandalf nói. "Đừng có mà tranh cãi nữa. Tôi đã chọn ngài Baggins và điều đó là đúng. Bọn anh ăn như vậy là đủ rồi. Nếu tôi nói anh ta là một tay Trộm Đêm, thì anh ta là một tay Trộm Đêm, hoặc sẽ trở thành như vậy vào lúc thích hợp. Anh ta cừ hơn là các người tưởng nhiều, và thực hiện công việc tốt hơn anh ta đánh giá mình rất nhiều. Các anh (có thể) đều có thể sẽ cảm ơn tôi về điều này. Nào, Bilbo, cậu bé của ta, vặn đèn, và cho một chút ánh sáng về cái này!".

Trên bàn, trong ánh sáng của ngọn đèn lớn toả ra cái bóng đỏ, ông ta đưa ra một cái giống một giấy da hơn là cái bản đồ.

"Cái này được Thrór, ông ngoại của anh đấy, Thorin, làm ra, ông ta nói rằng nó là câu trả lời cho những câu hỏi vốn kích thích những người lùn. "Nó là bản đồ của Núi."

"Tôi thấy nó chẳng giúp chúng ta bao nhiêu." Thorin nói, thất vọng trong thoáng chốc. "Tôi nhớ rõ về Núi và vùng đất ấy. Và tôi biết Rừng U Âm ở đâu, và cả về Bãi Héo nơi con rồng vĩ đại trời lên."

"Có một dấu máu rồng trên Núi," Balin nói, "nhưng nếu chẳng có nó thì cũng dễ dàng tìm ra nó thôi, nếu như chúng ta đến được đấy."

"Có một điểm các anh không chú ý," thầy phù thủy nói, "và đó là một lối đi bí mật. Các anh có thấy một con dấu bí ẩn ở phía Tây, và hướng của nó chỉ sang một con dấu bí mật khác không?" Nó

sẽ tạo ra một lối đi bí ẩn dẫn đến Tiền Sảnh Ngâm.

"Có thể có lối đi ấy," Thorin nói, "nhưng làm sao chúng ta biết là nó còn là bí mật nữa không? Lão Smaug <một loại rồng khổng lồ, thường gặp trong thần thoại châu Âu> đã sống ở đây đã quá lâu và hẳn đã biết hết mọi điều có thể biết về những hang động ấy."

"Ông ta có thể biết, nhưng ông ta đã chẳng dùng đến nó trong hàng bao nhiêu năm rồi." "Vì sao?"

"Bởi vì nó quá nhỏ. 'Cánh cửa cao năm foot và ba người có thể cùng đi vào' con dấu nói như thế, nhưng Smaug thì không thể trườn vào cái lỗ cỡ này, thậm chí khi nó còn là rồng con, huống chi sau khi lão đã chén biết bao người lùn và con người ở Dale."

"Nó có thể là một cái lỗ cực lớn cho tôi," Bilbo rúc rích nói (ông chẳng có chút khái niệm gì về những con rồng và chỉ biết đến những cái lỗ hobbit) Ông cảm thấy kích thích và hấp dẫn trở lại, và ông quên bồng đi việc giữ mồm giữ miệng Ông yêu thích những cái bản đồ, và trong tiền sảnh của nó treo một cái Vòng Quanh Đất Nước lớn mà tất cả những bức tường yêu thích của ông đều được viền đỏ. "Vì sao mà một cánh cửa lớn như thế lại có thể được giữ bí mật với mọi người bên ngoài, không kể con rồng?" Ông hỏi. Bạn nên nhớ rằng ông chỉ là một ông hobbit nhỏ thôi.

"Vì nhiều lẽ," Gandalf nói. "Nhưng có một điều rằng chúng ta sẽ

không biết một điều được che giấu nếu không nhìn thấy nó. Từ những gì thể hiện trên cái bản đồ này tôi đoán rằng có một cánh cửa khép kín được làm giống chính xác với sườn Núi. Đó là cách thường làm của những người lùn - tôi nghĩ thế, đúng không? "Có lẽ thế," Thorin nói.

"Ngoài ra," Gandalf tiếp tục, "tôi quên nói rằng với cái bản đồ này còn có một cái chìa khoá, một cái chìa khoá nhỏ và bí ẩn. Nó đây!" ông ta nói, và đưa cho Thorin một cái chìa khoá có nòng dài và những mấu răng phức tạp làm bằng bạc. "Giữ nó cho kỹ!" "Tin ở tôi," Thorin nói, và ông vội vàng buộc nó với một sợi xích xinh đẹp trước cổ, dưới áo vét. "Nào, bây giờ thì mọi thứ hấp dẫn hơn rồi. Những thông tin mới này đã làm cho chúng trở nên tốt hơn nhiều. Chúng ta đã biết rõ cần phải làm gì rồi. Chúng ta nghĩ đến việc đi về phía Đông, thật là lạng lẽ và cẩn thận, cho đến khi tới được Hồ Dài. Sau đó thì những rắc rối sẽ bắt đầu." "Chúng ta sẽ phải đi lâu mới tới được đó, nếu như tôi đã được biết mọi điều về cái phương Đông phức tạp ấy," Gandalf ngắt lời.

"Chúng ta có thể từ đây đi ngược lên Sông Chảy," Thorin nói tiếp mà chẳng chú ý gì, "và tiếp đó đi đến những tàn tích của Dale, một thành phố cổ trong thung lũng ở đây, dưới bóng của Núi. Nhưng chẳng ai trong chúng ta thích thú gì với Cổng Trước cả. Con sông sẽ chảy ra khỏi nó rồi đổ xuống một vách đá khổng

lò tại phía Nam của Núi, và tránh khỏi con rồng càng xa càng tốt, trừ khi nó không muốn thế."

"Như thế chẳng tốt đâu," thầy phù thủy nói, "không tốt đối với một Chiến Binh vĩ đại, thậm chí với cả Anh Hùng. Tôi đã thử tìm một người, nhưng các chiến binh mãi bận bịu giao tranh với nhau trên những vùng đất xa, và các anh hùng chung quanh đây thì quá ít ỏi, hoặc đơn giản là chẳng có để mà chọn. Những thanh gươm ở đây phần lớn đều cùn cả rồi, những lưỡi rìu thì chẳng dùng làm gì cả, còn những tấm khiên thì được dùng làm khung hoặc đồ đập dĩa; và những con rồng thì trở nên quá xa vời (và đó là truyền thuyết). Đó là lý do vì sao tôi quyết định tiến hành mọi việc với các tay chuyên gia trộm đêm khi tôi nhớ về sự tồn tại của cửa cửa Sườn núi. Và đây là Bilbo Baggins nhỏ bé của chúng ta, tay trộm đêm, tay trộm đêm được tuyển và được chọn. Nào bây giờ hãy tiếp tục thảo luận kế hoạch."

"Tốt lắm," Thorin nói, "tôi cho rằng chuyên gia trộm đêm này sẽ cho chúng ta một số ý kiến và đề nghị nào đó." Ông ta quay sang Bilbo với một vẻ lịch sự nhạo báng.

"Đây là lần đầu tiên tôi được biết về những chuyện như thế này," ông nói, cảm thấy có gì đó rối loạn và run rẩy trong lòng, nhưng đến lúc này vẫn khẳng định quyết tâm theo đến cùng vụ này.

"Tôi nói về vấn đề vàng và rồng ấy, và tất cả mọi thứ, và việc nó xảy đến như thế nào, nó thuộc về ai, vân vân và vân vân."

"Ban phúc cho tôi!" Thorin nói, "anh chẳng có một cái bản đồ đây ư? và anh đã chẳng nghe bài hát của chúng tôi sao? và chẳng lẽ chúng tôi đã nói về tất cả những chuyện này hằng giờ rồi sao?"

"Cũng vậy, tôi muốn mọi chuyện trở nên rõ ràng và dễ hiểu, " ông bướng bỉnh nói, lấy một vẻ nghiêm trang (ông thường tỏ ra điều này với những ai đến mượn tiền ông), và cố hết sức để tỏ ra khôn ngoan, thận trọng và chuyên nghiệp khi để cho Gandalf có ý kiến. "Tôi cũng muốn biết về những rủi ro, về những cái giá phải trả, và yêu cầu thời gian và những gì được đền đáp, và đại loại thế" - với cái cách như thế ông muốn nói: "Tôi sẽ ra đi vì chuyện gì? và tôi có còn sống trở về hay không?"

"Ồ, tốt lắm," Thorin nói, " Trước đây khá lâu ông Thrór của tôi đã dẫn gia đình chúng tôi hướng về phương Bắc xa xôi, và trở về với gia sản và những công cụ của họ trên ngọn Núi trên tấm bản đồ này. Ông được khám phá bởi một tổ tiên xa xôi của tôi, Thrain Già Lão, nhưng bây giờ thì họ khai phá lên, rồi họ đào hầm và xây dựng nên một tiền sảnh to hơn và một cái xưởng lớn hơn - và thêm vào đó tôi tin rằng họ đã tìm thấy khá nhiều vàng và châu báu. Dù sao thì họ cũng đã trở nên cực giàu và nổi tiếng, và ông của tôi là Vua dưới ngọn Núi trở lại và được những con người thường sống ở phía Nam vô cùng tôn kính, và họ dần dần tràn ra Sông Chảy đến tận thung lũng dưới ngọn Núi phủ bóng.

Họ xây nên một thị trấn náo nhiệt mang tên Dale trong những ngày ấy. Những vị vua từng đến đặt họ rèn, và những phần thưởng khiến cho một kẻ tay nghề kém nhất cũng trở nên giàu có. Những vị cha cũng van nài chúng tôi cho những người con trai của họ đến học việc, và trả công chúng tôi hậu hĩ, đặc biệt là qua việc cung cấp thức ăn, khiến chúng tôi chẳng bao giờ phải quan tâm đến việc trồng trọt hay kiếm thức ăn cho chính mình. Những ngày đó thật là tốt đẹp đối với chúng tôi, những kẻ nghèo nhất trong bọn tôi cũng có tiền để tiêu xài và cho mượn, và vào những lúc rỗi rãi thì làm ra những vật dụng xinh xắn để mua vui, tôi chưa nói đến những món đồ chơi tinh xảo và ma thuật, những thứ đó chẳng thể tìm được trên thế giới này vào lúc này. Vì vậy những tiền sảnh của ông tôi trở nên đầy rẫy những áo giáp, châu báu, đồ điêu khắc và cốc chén, và cái chợ đồ chơi ở Dale trở thành kỳ quan trên mạn Bắc.

"Thình lình có một con rồng ở đâu đến. Anh biết đấy, rồng ăn trộm vàng và châu báu của con người, yêu tinh và người lùn, ở bất kỳ nơi nào mà chúng tìm thấy; và chúng bảo vệ đồ ăn trộm của chúng suốt đời (và điều đó có nghĩa là vĩnh viễn, trừ khi chúng bị giết), và chẳng bao giờ nghĩ đến việc thanh toán. Thật ra thì chúng khó lòng mà biết được giá trị của những công việc đó, dù chúng luôn có ý niệm tốt về những món hàng có giá trị lưu hành trong chợ; và chúng chẳng thể tự mình làm ra nó, dù

chỉ là vá lại một mẩu vảy nhỏ bị rơi ra trên áo giáp của chúng. Có nhiều con rồng ở mạn Bắc vào lúc đó, và vàng thì có thể chẳng có nhiều lắm ở trên đó, còn những người lùn dạt về phương Nam hoặc bị giết, và tất cả nói chung thì trở nên hoang phế và đổ nát khi những con rồng khiến cho mọi việc càng lúc càng tệ. Có một con đặc biệt tham lam, khoẻ mạnh và độc ác mang tên là Smaug <hix, truyện cổ tích châu Âu chuyên dùng tên này để đặt tên>. Một ngày nọ nó cất cánh và bay về phía nam. Đầu tiên chúng tôi nghe thấy một tiếng động lớn giống như một cơn bão ập đến từ phương Bắc, những cây thông trên Núi kêu răng rắc trong gió lốc. Một số người lùn đang đi ra ngoài (tôi là một kẻ may mắn đã đi mạo hiểm trong những ngày đó, tôi luôn lang thang, và nó làm cho tôi còn sống đến ngày nay) - và chúng tôi bắt đầu thấy rõ con rồng đậu xuống ngọn núi của chúng tôi và bắt đầu phun lửa. Đoạn nó bay xuống dốc và khi nó bay đến rừng thì tất cả đã bốc cháy. Vào lúc này tất cả tiếng chuông đã vang khắp Dale và tất cả các chiến binh đã vũ trang. Những người lùn chạy ào đến cánh cổng lớn của họ, nhưng con rồng đã đợi họ sẵn. Không ai trốn thoát được cả. Con sông bốc lên hơi nước và làm sương mù phủ đầy Dale, rồi trong sương mù con rồng tiến đến bên họ và tiêu diệt phần lớn các chiến binh, một câu chuyện buồn thảm thường gặp, nó chỉ trở nên bình thường vào những ngày ấy. Rồi nó quay lại, trườn qua Cổng Lớn

và phá sạch tất cả tiền sảnh, đường hầm, đường hầm, lối đi, hầm rượu, lâu đài và đường đi. Sau hết thì chẳng còn người lùn nào sống sót trong đó, và nó chiếm hết tất cả gia tài của chúng tôi. Có thể rằng, với cách của một con rồng, nó dồn chúng thành một đồng tường bên trong và ngủ trên đó như một cái giường. Sau đó thì nó bò lê qua khỏi cánh cổng lớn và đến Dale vào ban đêm, và lại tàn sát mọi người, đặc biệt là thiếu nữ, để đánh chén, đến khi Dale bị phá huỷ, và mọi người thì chết hoặc tháo chạy. Bây giờ nơi đó như thế nào thì tôi không biết rõ, nhưng tôi tin rằng chẳng có ai sống gần ngọn Núi hơn là sườn phía xa của Hồ Dài trong những ngày này.

Vài người trong bọn tôi đã thoát được ra ngoài và khóc lóc trong lúc lẫn trốn, rồi chúng tôi nguyên rửa Smaug; và chúng tôi chẳng còn mong đợi gì về việc có thể gặp lại cha tôi và ông tôi với những bộ râu biết hát nữa. Họ trông rất buồn thảm nhưng vẫn nói chuyện với nhau. Khi tôi hỏi họ xem họ đã trốn đi như thế nào, họ nói với tôi hãy giữ lấy cái lưỡi của mình, và bảo rằng một ngày nào đó vào lúc thích hợp tôi sẽ biết. Sau đó chúng tôi ra đi, và chúng tôi phải kiếm sống bằng tất cả khả năng của mình, rong ruổi trong các miền đất, thường thì chìm ngập trong các công việc ở xưởng rèn hay thậm chí đi đào than. Nhưng chúng tôi chẳng bao giờ quên đến những châu báu bị mất cắp của mình. Và thậm chí vào lúc này, khi chúng tôi đã có được những công việc

tốt và tình hình chẳng đến nỗi quá bi đát" - nói đến đây Thorin mân mê sợi dây chuỗi vàng vòng quanh cổ ông - "chúng tôi vẫn muốn lấy lại nó và trút những lời nguyện rửa lên đầu Smaug - nếu như chúng tôi có thể.

"Tôi thường băn khoăn không biết cha và ông tôi có trốn thoát được hay không. Bây giờ thì tôi thấy rằng hẳn là phải có những cánh cửa Sườn núi riêng mà chỉ có họ biết mà thôi. Nhưng hình như là họ có một bản đồ, và tôi nên biết vì sao Gandalf giữ nó, và vì sao nó không đến được với tôi, người thừa kế hợp pháp."

"Tôi chẳng giữ nó, nó được đưa cho tôi," thầy phù thủy nói.

"Ông Thor của anh đã bị giết, anh hãy nhớ, trong hầm than của Moria, với Yêu tinh Azog - "

"Cái tên khốn khiếp, đúng vậy," Thorin nói.

"Và Thrain cha anh đã ra đi vào ngày hai mươi một tháng Tư, ngày thứ Ba cuối cùng của một trăm năm trước, và chẳng bao giờ thấy lại anh từ dạo đó -"

"Đúng, đúng" Thorin nói.

"Thế đấy, cha tôi đã đưa cho tôi vật này để đưa nó cho anh; và nếu như tôi có chọn lựa thời gian và phương cách để làm điều đó, anh không nên kết án tôi, mà hãy biết đến những khó khăn mà tôi đã trải qua để tìm thấy anh. Cha anh đã chẳng nhớ nổi tên của chính mình khi ông ấy đưa tờ giấy này cho tôi, ông ta cũng chẳng nói với tôi tên anh; và với tất cả những điều đó tôi nên

được khen ngợi và cảm ơn. Nó đây," ông nói và đưa bản đồ cho Thorin.

"Tôi không hiểu," Thorin nói, và Bilbo cảm thấy rằng ông cũng muốn một điều y hệt. Sự giải thích vừa rồi hình như chẳng giải thích được gì.

"Ông của anh," thầy phù thủy chậm rãi và buồn rầu nói, "đã đưa bản đồ cho con trai của mình để cho an toàn trước khi ông đi vào hầm than của Moria. Cha của anh đã đi thử vận may của mình với tám bản đồ sau khi ông của anh bị giết; và ông ta đã có nhiều cuộc mạo hiểm với những tình tiết khó chịu nhất, nhưng ông ấy chẳng bao giờ đến gần được ngọn Núi. Ông ta đã đến đấy như thế nào thì tôi không biết, nhưng tôi tìm thấy ông ta như là một tù nhân trong hầm ngục của Necromancer."

"Ông làm gì ở đấy?" Thorin hỏi với một cái rùng mình, và tất cả người lùn đều run rẩy.

"Anh chẳng cần bận tâm. Tôi tìm một số thứ, nhưng thường lẹ; và đó là những công chuyện kinh doanh nguy hiểm bản thủ.

Thậm chí tôi, Gandalf, chỉ vừa mới trốn thoát. Tôi đã cố cứu cha anh, nhưng đã quá trễ. Ông ta đã trở nên ngớ ngẩn và u mê, và đã quên hết mọi thứ chỉ trừ chìa khoá và tám bản đồ." "Chúng ta phải trả mối thù lâu đời cho những con yêu tinh ở Moria," Thorin nói; "chúng ta phải suy nghĩ về Necromancer."

"Đừng ngu xuẩn! Nó là một kẻ thù mạnh hơn tất cả sức mạnh

hợp lực của tất cả những người lùn, nếu như họ có thể tụ tập lại từ bốn phương trời. Điều mà cha anh mong muốn là con trai ông ấy hãy đọc bản đồ và dùng lại chìa khoá. Con rồng và ngọn Núi là đủ đối với anh rồi."

"Nghe đây!" Bilbo nói, và buột miệng nói lớn lên, "Nghe cái gì?" tất cả đều nói và đột ngột quay sang ông, ông bối rối và trả lời "Nghe điều tôi phải nói!" "Nói cái gì?" Họ hỏi.

"À, tôi nói rằng các ông nên đến phương Đông và thăm thú. Sau tất cả những gì diễn ra ở cửa Sườn núi, thì những con rồng phải ngủ một lúc, tôi nghĩ vậy. Nếu các vị ngồi ở ngưỡng cửa đủ lâu, tôi dám nói các vị sẽ nghĩ ra một điều gì đó. Và nữa là, các vị biết không, tôi nghĩ các vị đã nói đủ lâu cho một đêm, các vị biết điều tôi muốn nói chứ. Về cái giường, về một cuộc khởi hành sớm, và tất cả những thứ đó? Tôi sẽ cho các vị một bữa ăn sáng ngon trước khi các vị đi."

"Trước khi chúng tôi đi, tôi cho rằng anh muốn nói là," Thorin nói. "Anh chẳng phải là một tay trộm đêm? Và nghề của anh không phải là ngồi ở ngưỡng cửa, chứ đừng có nói đến việc đột nhập vào sau cửa? Nhưng tôi đồng ý về cái giường và bữa sáng. Tôi thích trứng và thịt kẹp khi bắt đầu một cuộc hành trình; chín chứ không phải chỉ luộc qua, và đừng làm nát nó."

Và sau đó tất cả hội người lùn đều đưa ra thực đơn bữa sáng với thật là nhiều món (làm cho Bilbo bức bối không ít), rồi tất cả

đứng dậy. Ông hobbit phải tìm phòng cho cả bọn, họ nằm đầy những phòng khách của ông, lấy ghế và sofa làm giường, trước khi ông kịp sắp xếp bọn họ lại, rồi ông đi về chiếc giường nhỏ của mình, rất mệt mỏi và chẳng cảm thấy hạnh phúc gì. Một điều còn vương bận trong tâm trí ông là việc đừng quan tâm đến việc phải dậy thật sớm và nấu nướng mọi thứ khác nhau cho cái bữa sáng khủng khiếp kia. Dòng máu Took đã lần đi mất, và ông còn chưa dám chắc là ông có tham gia vào bất kỳ cuộc hành trình nào vào sáng mai hay không. Và khi nằm vào giường, ông còn có thể nghe Thorin vẫn còn kêu rên với chính mình trên chiếc giường tốt nhất ngay kế bên ông:

Những ngọn núi giá lạnh mù sương nay ở đâu

Những hang động sâu thẳm chốn ngút ngàn

Chúng ta phải từ bỏ ngày ngày ánh sáng dài lâu

Để tìm lại những vàng bạc xưa kia đã thành quên lãng

Bilbo đi vào giấc ngủ với những thứ như vậy vo ve bên tai, và làm cho ông có những giấc mơ khó chịu. Ngày mới đã qua khá lâu khi ông chợt tỉnh giấc.

Tolkien

**CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển
mở đầu**

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 2

Thịt cừu nướng

Bilbo nhảy dựng lên, và vẫn đang mặc áo ngủ, ông đi vào phòng khác. Ông chẳng thấy ai ở đây, ngoại trừ tất cả những dấu hiệu về một bữa ăn sáng thịnh soạn và vội vã. Có một cái vị đáng sợ trong phòng, và hàng đồng những lọ sành chưa rửa nằm trong bếp. Gần như mọi cái lọ và xoong chảo ông có đều đã được đem ra dùng. Việc rửa ráy lại chúng thì đáng buồn đến nỗi Bilbo buộc phải tin rằng bữa tiệc vào đêm hôm trước đã không phải là một phần của những cơn mộng tưởng khiếp của ông, và ông đã bắt đầu hy vọng. Thật ra ông thật sự tin rằng sau khi nghĩ đi nghĩ lại cả bọn họ đã đi mà không kêu đến ông, không nghĩ đến chuyện phải đánh thức ông dậy ("nhưng cũng chẳng có một lời cảm ơn nào" ông nghĩ); và nếu như vậy thì ông chẳng hề cảm thấy một sự ngạc nhiên nhỏ nhoi nào. Cảm giác này làm ông ngạc nhiên. "Đừng có mà ngốc thế, Bilbo Baggins!" ông nói với chính mình,

"cứ nghĩ đến những con rồng và tất cả những vùng đất vớ vẩn từ thời nào thời nào!" Nói đoạn ông mặc tạp dề vào, nhóm lửa lên, đun nước và rửa ráy. Rồi ông ăn một bữa sáng nho nhỏ trong bếp trước khi quay trở lại phòng khách. Lúc này mặt trời đã lên và cửa trước thì đang mở, để cho hơi ấm lan toả. Bilbo bắt đầu huýt sáo to và bắt đầu quên về cái đêm trước đó. Thật sự thì ông chỉ vừa ngồi xuống và để chuẩn bị một bữa sáng nhỏ thứ hai trong phòng khách bên cánh cửa sổ mở rộng thì đã thấy Gandalf đi vào. "Anh bạn," ông nói, "anh đã có đi đâu bao giờ chưa? Và một cuộc khởi hành sớm? Và anh thì đang ăn bữa sáng tại đây, anh muốn gọi nó là gì thì gì, vào lúc mười giờ rưỡi! Họ có để cho anh một lời nhắn, bởi vì họ không thể đợi được."

"Lời nhắn gì?" ngài Baggins tội nghiệp nói, mặt đỏ ửng.

"Con Voi vĩ đại!" Gandalf nói, "ngài không phải là ngài chút nào vào sáng nay - ngài chẳng hề lau bụi trên mặt lò sưởi của ngài!"

"Thế có nghĩa là gì? Tôi đã quá đủ công việc lau rửa cho mười bốn người!"

"Nếu ngài lau bụi trên mặt lò sưởi ngài sẽ tìm thấy ngay dưới cái đồng hồ," Gandalf nói, đưa cho Bilbo một tờ giấy (được viết chữ, tất nhiên, trong chính ngay sổ tay của ông).

Và đây là những gì mà ông đọc được:

"Thorin và Công ty xin chúc mừng ngài Trộm Đêm BilBo!

Thư này để tỏ lòng biết ơn của chúng tôi cho sự hiếu khách của

ngài, và để đáp lại về việc ngài đã đồng ý trở thành phụ tá chuyên nghiệp của chúng tôi. Điều khoản: phân phối tiền mặt, và không quá một phần mười bốn lợi nhuận (nếu có); tất cả phí tổn cho tất cả các chuyến đi đều được bảo đảm dưới bất kỳ sự kiện nào; phí tổn cho đám tang sẽ được trả bởi chúng tôi hoặc đại diện của chúng tôi, nếu có các trường hợp và vấn đề nào chưa được dự liệu dẫn đến vấn đề đó.

"Nghĩ rằng không cần phải quấy rầy giấc ngủ đáng kính của ngài, chúng tôi đã đi trước để chuẩn bị một số việc, và sẽ đợi quý ngài đáng kính tại Quán Ăn Rừng Xanh, Bên Bờ Nước, vào đúng 11 giờ chiều. Chúng tôi tin rằng ngài sẽ đúng giờ.

"Chúng tôi rất hân hạnh được hầu ngài

"Kính

"Thorin & Cty"

"Anh chỉ còn mười phút nữa. Anh phải chạy," Gandalf nói.

"Nhưng - " Bilbo nói.

"Không có thời gian cho chuyện này," thầy phù thủy bảo.

"Nhưng -" Bilbo nói.

"Chuyện này cũng không có thời gian luôn! Nào, đi"

Đến tận cuối đời Bilbo cũng không thể bao giờ nhớ được làm sao mà ông lại đi ra ngoài, chẳng có nón, gậy chống và cả tiền, hoặc những thứ ông thường mang theo khi ông đi; để lại một nửa bữa sáng thứ hai mà chẳng dọn dẹp; đưa chìa khoá vào tay Gandalf,

và chạy nhanh với tất cả khả năng mà những chiếc chân lông thú của ông có thể chịu được; ào xuống làng, băng qua Ngọn Đồi vĩ đại, vượt ngang Nước, rồi chạy tiếp khoảng một dặm hoặc hơn. Ông thở hồng hộc khi đi ngang Bên Bờ Nước, thì đồng hồ điểm mười một tiếng, và ông thấy mình chẳng có một chiếc khăn tay bỏ túi nào cả!

"Hoan hô!" Balin, đang đứng cạnh cửa trông ra, kêu lên.

Ngay cạnh đó là tất cả những người còn lại đang đứng nơi góc đường trên làng. Họ đang cười trên những con ngựa lùn, và mỗi con ngựa lùn còn đeo thêm một mớ hành lý, gói hàng, vật dụng và các loại đồ tể nhuyễn linh tinh khác. Có một con ngựa lùn rất nhỏ, hình như là dành cho Bilbo.

"Hai người đến đây, và chúng ta đi!" Thorin nói.

"Tôi rất là xin lỗi," Bilbo nói, "nhưng tôi đi mà chẳng có mũ nón, và tôi để quên khăn tay ở nhà, và tôi cũng chẳng có tiền. Đến đúng 10.45 tôi mới nhận được tờ giấy nhắn của các bạn."

"Đừng quá câu nệ," Dawlin nói, "và cũng đừng lo lắng! Anh sẽ quen với việc chẳng có khăn tay, và những thứ vật dụng khác trước khi anh kết thúc cuộc hành trình. Còn về phần nón, tôi có một cái áo khoác và mũ trùm để không trong hành lý của tôi."

Cả bọn họ đã khởi hành như thế đó, chậm chạp rời khỏi quán ăn trong một buổi sáng đẹp trời trước tháng Năm, trên những con ngựa lùn chất đầy hành lý; và Bilbo đội một cái mũ trùm đầu

màu xanh đậm (nó có một vết bản nhỏ) và một cái áo khoác xanh đậm mượn của Dwalin. Những thứ đó quá lớn so với ông, và ông trông có vẻ khôi hài. Người cha Bungo sẽ nghĩ như thế nào về ông, tôi không dám nghĩ đến. Ông ấy chỉ có thể hài lòng rằng ông không có một lỗi lầm giống như những người lùn là ông chẳng có râu.

Họ chẳng cưỡi ngựa đi chẳng bao lâu thì Gandalf hiện ra, rực rỡ trên một con ngựa trắng. Ông mang theo khá nhiều khăn tay, cả ống điếu và thuốc lá của Bilbo. Sau đó cả toán đi rất vui vẻ, và họ kể chuyện hoặc hát khi họ phóng về phía trước suốt cả ngày, tất nhiên là khi họ dừng để ăn uống. Có vẻ như Bilbo không thích lắm toán người này, nhưng ông vẫn bắt đầu cảm thấy những chuyến phiêu lưu dù sao cũng chẳng đến nỗi tồi lắm. Đầu tiên họ băng qua những vùng đất của hobbit, một vùng quê hoang dã rộng lớn có những con người tử tế cư ngụ, với những con đường tốt, có một hoặc hai quán trọ, thỉnh thoảng lại có một người lùn hoặc nông dân đi làm một công việc gì đó. Và họ đến những vùng đất mà cư dân nói chuyện rất lạ, và hát những bài hát mà Bilbo chưa nghe bao giờ. Lúc này thì họ đã đi xa đến Những Vùng Đất Hiu Quạnh, chẳng có dấu chân người, không quán trọ, và những con đường thì xuống cấp trầm trọng. Không xa phía trước là những ngọn đồi ẩm đậm, nhô cao và cao mãi, che phủ bởi cây cối. Trên đỉnh của một số trong chúng là những

lâu đài cổ nhìn rất ghê rợn, như thể nó được xây nên bởi những con người độc ác. Mọi thứ trông có vẻ tối tăm, vì thời tiết đã trở nên khá xấu. Thường thì tiết trời cũng tốt đúng với tiết tháng Năm, thậm chí còn có phần dễ chịu, nhưng bây giờ thì trở nên lạnh giá và ẩm ướt. Trong Những Vùng Đất Hiu Quạnh họ phải cắm trại khi nào có thể được, nhưng ít nhất thì phải khô ráo. "Cứ nghĩ là tháng Sáu đã đến sớm." Bilbo cầu nài khi ông bắn tung toé bùn ra những người phía sau trên những vệt đường lầy lội. Lúc này đã sau giờ uống trà; ông được tưới bởi nước mưa, và cứ thế suốt cả ngày; cái mũ trùm của ông sụp xuống tận mắt, áo choàng của ông đầm đầy nước; những con ngựa lùn thì mệt nhoài và gõ móng trên đá; những người khác thì trở nên gắt gỏng khi nói chuyện. "Và tôi chắc rằng mưa đã rơi vào những gói quần áo khô và thức ăn," Bilbo nghĩ. "Đừng có nghĩ đến chuyện ăn trộm và những thứ làm với nó! Ước gì tôi ở nhà, trong cái lò xinh đẹp của tôi, bên bếp lửa, còn ấm nước thì bắt đầu reo vang!" Đó không phải là lần cuối ông mong ước điều này!

Những người lùn vẫn chậm chạp tiến bước, chẳng hề trông đến hoặc chú ý gì đến cậu hobbit. Mặt trời hẳn đã lặn đâu đó sau những đám mây xám, nên mọi thứ lại càng tối tăm. Gió thổi mạnh, và những cây liễu dọc theo bờ sông đã cong đi và kêu xào xạc. Tôi không biết con sông như thế nào, một con sông đầy bụi đỏ, tràn lên bởi mưa trong những mưa trong những ngày sau

cùng, ông chảy xuống từ đồi và núi trước mặt họ. Mọi thứ trở nên gần như tối đen rất sớm. Gió xua tan những đám mây xám, và mặt trăng nhợt nhạt xuất hiện phía trên những ngọn đồi giữa những đám mây tả tơi. Họ bèn dừng bước, và Thorin thì thầm về bữa khuya, "và chúng ta sẽ tìm một khoảng khô ráo để ngủ ở đâu?" Đến lúc đó họ mới thấy là Gandalf đã biến mất. Cho đến lúc này thì ông ta vẫn đi trên đường với họ, chẳng hề nói xem ông ấy có tham gia chuyến phiêu lưu với họ hay chỉ đơn giản làm bạn với họ một lúc. Ông ấy ăn nhiều nhất, nói nhiều nhất, cười nhiều nhất. Nhưng bây giờ thì ông chỉ đơn giản chẳng hề có mặt ở đây!

"Đó cũng là khi một phù thủy tỏ ra hữu dụng nhất," Dori và Nori rên rỉ (họ cũng là những kẻ đã chia xẻ quan điểm với ông hobbit về các bữa ăn thường nhật, nhiều và thường xuyên). Cuối cùng họ quyết định rằng họ sẽ cắm trại tại nơi họ đang ở. Đến bây giờ họ vẫn chưa hề cắm trại trong suốt cuộc hành trình, cho dù họ biết rằng họ sẽ sớm phải cắm trại thường xuyên, khi họ đang ở giữa những ngọn Núi Sương Mù và cách xa khỏi vùng đất có những người tử tế đang sống, và có vẻ như một buổi tối ẩm ướt tồi tệ đang bắt đầu. Họ di chuyển vào những lùm cây, và dù phía dưới chúng có khô ráo hơn, gió thì đã thổi nước mưa khỏi những tán lá, thì chúng vẫn nhỏ giọt, nhỏ giọt, và đó là điều tồi tệ nhất. Và họ cũng gặp rắc rối khi nhóm lửa. Những người lùn có thể

nhóm lên lửa gần như ở bất kỳ nơi đâu, bằng bất kỳ cái gì, bất chấp việc có gió hay không; nhưng họ không thể làm điều đó trong đêm, thậm chí với cả Oin và Gloin, những người rất thạo việc này.

Rồi một con ngựa lùn bỗng dừng lại sợ hãi và lao đi. Ông phóng vụt về phía bờ sông trước khi họ có thể bắt lại được; và trước khi họ có thể thả cho nó ra, Fili và Kili đã gần như chết đuối, còn tất cả các hành lý mà nó đang chở trên mình đã bị cuốn đi. Tất nhiên phần lớn trong số chúng là thức ăn, và nó thì thừa cho một bữa khuya, nhưng lại thiếu nếu dành cho bữa sáng. Cả bọn ngồi lại, cau có, ẩm ướt và than vãn, trong khi Oin và Gloin cố gắng nhóm lửa, và lại cãi nhau về chuyện này. Bilbo buồn bã nghĩ rằng giá mà những cuộc phiêu lưu dừng toàn là những chuyến cưỡi ngựa lùn trong cái nắng tháng Năm, thì Balin, người luôn là kẻ quan sát của cả bọn, nói: "Có ánh sáng đằng kia!" Có một ngọn đồi với cây cối, có phần rậm rạp. Bên ngoài vùng tối của cây cối họ có thể ánh sáng đang chiếu lên, một thứ ánh sáng đỏ hồng thật dễ chịu, giống như là ánh lửa đỏ hoặc là ánh đuốc lấp lánh. Và khi họ nhìn sang đó một lúc, họ lại cãi nhau. Một số bảo "không" và một số nói "ừ." Một số bảo có thể đến xem xét, và cái gì thì cũng tốt hơn là một bữa khuya dư, bữa sáng thiếu, và quần áo thì ẩm ướt suốt đêm. Số khác bảo: "Vùng này chẳng mấy ai biết đến, và lại rất gần núi. Rất ít khi những người du lịch

đến đây. Những cái bản đồ cũ đã hết xài: mọi thứ đã xuống cấp và những con đường thì không được bảo vệ. Thậm chí đôi khi họ còn nghe thấy về việc có vị vua ở đây, và nếu bạn ít tọc mạch nếu bạn đi đường, thì bạn sẽ ít gặp rắc rối hơn. Một số khác bảo: "Dù sao ở đây bọn ta cũng có mười bốn người." Những người khác bảo: "Thế Gandalf ở đâu rồi?" Và điều này được lặp đi lặp lại bởi mọi người. Mưa đã bắt đầu đổ xuống một cách tồi tệ hơn bao giờ hết, và Oin với Gloin đang bắt đầu đánh nhau. Điều đó đã quyết định mọi chuyện. "Sau hết bọn ta hẳn là đang có thêm một tay trộm đêm nhập bọn," họ nói; và do đó họ tiến hành, hướng những con ngựa lùn (với tất cả sự tò mò và cẩn thận thích hợp) về phía ánh sáng. Họ đi lên đồi và nhanh chóng tiến vào rừng. Họ đã lên đến đồi; nhưng không tìm thấy một con đường phù hợp nào để có thể dẫn đến một ngôi nhà hoặc một nông trại; và tất cả những gì họ có thể làm là tạo ra những tiếng xào xạc, răng rắc, cọt kẹt (và nó rất thích hợp với những tiếng càu nhàu và co kéo), khi họ băng qua rừng trong một vùng tối thui. Thành linh ánh sáng đỏ hồng chiếu lên rực rỡ xuyên qua những thân cây thấp thoáng phía trước, "Nào bây giờ thì đến phiên của tay trộm đêm," họ nói, tức là nói đến Bilbo. "Anh phải đi tiếp và tìm hiểu mọi thứ về thứ ánh sáng này, và nó dùng làm gì, đó có phải là một nơi an toàn lý tưởng và thích hợp hay không," Thorin nói với cậu hobbit. "Bây giờ hãy nhanh nhẹn lên, và hãy mau

chóng quay về, nếu mọi chuyện đều tốt cả. Nếu không, hãy trở về nếu anh có thể! Nếu anh không thể, thì hãy rúc lên hai lần tiếng cú trong kho và thêm một lần tiếng cú rít, và chúng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể."

Thế là Bilbo phải đi, trước khi ông có thể giải thích được rằng ông không thể rúc lên thậm chí một lần giống bất kỳ loại cú nào có thể bay như con dơi. Nhưng dù sao thì các hobbit đều có thể di chuyển lặng lẽ trong rừng, tuyệt đối lặng lẽ. Họ vốn hãnh diện về điều này, và Bilbo có khả năng đánh hơi mà hơn một lần ông đã nói là "hơn tất cả bọn người lùn huyên náo," khi họ đi bên nhau, dù tôi không cho rằng bạn hoặc tôi có thể chú ý được điều gì trong một đêm gió bão, khi mà cả đoàn kỵ sĩ đã cách quãng được hai bước chân. Khi Bilbo bước đi một cách nghiêm nghị về phía ánh sáng hồng, tôi thậm chí còn không cho rằng một con chồn có thể khuấy động bộ ria về ông. Do đó, một cách tự nhiên, ông tiến về phía ánh lửa, vì ánh lửa thì sẽ chẳng quấy rầy ai cả. Và đó là những gì mà ông nhìn thấy. Những con người rất lớn đang ngồi một đồng lửa to đốt bằng gỗ sồi. Họ đang nướng thịt cừu trên những cái xiên gỗ dài, và liếm nước thịt chảy ra trên ngón tay. Trông có vẻ thật là ngon lành. Ngay tầm tay họ cũng đã có sẵn các thùng được chất uống ngon lành, và họ đang uống từ những cái bình. Nhưng họ là quý không lồ. Rõ ràng là quý không lồ. Thậm chí Bilbo, dù sống một cuộc sống khép kín,

cũng có thể thấy nhưng vậy: từ những khuôn mặt to lớn nặng nề của họ, từ kích cỡ của họ, và từ hình dáng đôi chân của họ, không nói đến ngôn ngữ của họ, hoàn toàn chẳng có vẻ thanh lịch chút nào, đúng vậy.

"Hôm qua thịt cừu, hôm nay thịt cừu, và ừ, không phải là thịt cừu nữa cho ngày mai chứ," một trong những tên quý khổng lồ nói.

"Chẳng bao giờ chúng ta được liếc qua thịt người đủ lâu," tên thứ hai nói. "Cái tên William đang nghĩ cái quái gì mà lại đưa chúng ta đến vùng này, nó đang chơi tao - rồi uống một ngụm nhỏ, còn gì nữa không," hắn nói và thúc khuỷu tay về William, người đang kéo cái bình trên tay hắn.

William ghen. "Câm miệng mày lại!" hắn nói ngay khi có thể nói lại được. "Mày không thể chờ đợi có thằng nào dừng lại đây mãi mãi để ở bên mày và Bert. Mày chỉ còn một làng rươi gần cách giữa mày, vì bọn mình đã đi xuống từ núi. Mày còn muốn gì nữa? Và khi đến lúc, thì chính mày đã nói 'cảm ơn Bill' cho một ít thịt cừu béo trong thung lũng giống như thế này." Hắn cắn một miếng vào cái đùi cừu mà hắn đang nướng, và lấy cổ tay quệt lên miệng.

Vâng, tôi e rằng những con quý khổng lồ đều thích hành động như vậy, dù với những con chỉ có một đầu. Sau khi nghe hết những điều đó, Bilbo nên làm ngay một số chuyện. Hoặc là ông

nên lặng lẽ quay về và cảnh báo cho bạn bè rằng có ba tên quý không lồ tầm vóc trung bình ngay phía trước đang trong tâm trạng cáu kỉnh, có vẻ như khoai môn thịt người lùn nướng, hoặc thậm chí thịt ngựa lùn cũng được, nếu có cơ hội; hoặc nếu không thì ông cũng nên trở tài trộm cắp tí chút. Một tay trộm đêm huyền thoại sừng sỏ thực thụ là ở chỗ có thể móc túi được những tên quý không lồ - nó gần như luôn luôn đáng giá nếu bạn cố được -, xoay một ít thịt cừu để trêu tức, chôm chia bia, và bước đi mà chẳng để bọn chúng được anh ta. Những người khác thực tế hơn những ít tính tự hào chuyên nghiệp hơn có thể để lại một dấu thập trên mỗi đũa trong bọn chúng trước khi lấy đi. Và đêm sẽ trôi qua khá vui vẻ.

Bilbo biết điều đó. Ông đã đọc được nhiều thứ mà ông chưa bao giờ thấy hoặc làm. Ông đã gây khá nhiều ồn ào, cũng như vụng về; ông ước gì đang ở cách xa đây hàng trăm dặm, và còn - còn nữa là có vẻ như ông không thể quay thẳng về với Thorin và Công ty với đôi tay trắng. Vì vậy ông đứng tần ngần trong bóng đêm. Để bắt đầu công cuộc đào tường khoét vách của mình ông lựa chọn trong những cái túi của những gã không lồ cái nào dễ xơi nhất, và ít ra ông cũng đã trườn đến sau một cái cây phía sau William.

Bert và Tom đã nốc cạn vò rượu. William đang lấy một phần uống khác. Và Bilbo thu hết can đảm và đưa bàn tay nhỏ bé của

ông và trong cái túi khổng lồ của William. Có một cái ví trong đó, và nó to bằng cả Bilbo. "Ha!" ông suy nghĩ cảnh báo về công việc mới của mình khi ông nâng cái ví lên một cách cẩn thận, "đây là sự bắt đầu!"

Đúng vậy! Những cái ví của những tên quỷ khổng lồ quả thật là một trò tinh quái, và nó không có ngoại lệ. "'Ê, 'mày là ai?" có tiếng rít lên, ngay khi ông vừa rời tay khỏi túi; và William qua lại ngay tức khắc, và tóm lấy cổ Bilbo, trước khi ông có thể lặn vào sau thân cây.

"Blimey, Bert, nhìn xem tao tóm được cái gì nè!" William nói.

"Cái gì vậy?" một gã khác tiến đến.

"Quỷ bắt tao đi nếu tao biết được! Mày là cái gì vậy?"

"Bilbo Baggins, một tay trô - một hobbit," Bilbo tội nghiệp nói, run như cây sậy và tự hỏi làm sao để tạo ra tiếng cú trước khi chúng bóp cổ ông.

"Một trô - hobbit?" chúng giật mình. Những tên quỷ khổng lồ thì chậm hiểu, và rất nghi ngờ những cái gì mới mẻ với chúng.

"Vậy thì một trô - hobbit làm cái quái gì trong túi tao vậy chứ?"

William nói.

"Và mày có thể chén chúng không?" Tom hỏi.

"Mày có thể thử đấy," Bert nói, nhặt lên một cái xiên.

"Nó chẳng bỏ dính răng," William nói, hấn vừa chén xong một bữa khuya ngon lành, "dù nó chẳng phải chỉ có da với xương."

"Có thể có như thằng giống như nó quanh đây, và chúng ta cũng có thể có được một bữa," Bert nói. "Nè mày, có còn thằng lén lút bé tí như mày quanh khu rừng này không, con thỏ con bản thiu kia," hắn nói như vậy khi nhìn bàn chân đầy lông của cậu hobbit; và hắn nhặt ông lên bởi các ngón chân và lắc ông.

"Còn, nhiều lắm," Bilbo nói, trước khi ông kịp nhớ ra là không được phản bội bạn bè, "Không, không có ai, dù chỉ một," và ông nói ngay sau đó.

"Mày đang muốn nói cái quái gì vậy?" Bert nói, nhắc ông lên ngay tức khắc, lần này bằng tóc.

"Cái tôi nói" Bilbo thở hổn hển. "Và xin đừng ăn thịt tôi, thưa các ngài! Tôi là một người nấu ăn rất giỏi, và nấu ăn giỏi hơn là tôi nấu, nếu các ngài hiểu tôi muốn nói gì. Tôi sẽ nấu cho các ngài những bữa tuyệt ngon, một bữa sáng tuyệt hảo cho các ngài, chỉ nếu khi các ngài đừng dùng tôi như một bữa khuya."

"Thằng nhóc khôn khở," William nói. Hắn đã chén đầy bữa khuya; và cũng đã nốc khá nhiều bia. "Thằng nhóc khôn khở! Cho nó đi!"

"Không cho đến khi nó cho biết nhiều và không có gì là gì," Bert nói. "Tai không muốn bị cắt cổ trong khi ngủ. Hơ chân nó trên lửa cho đến khi nó nói!"

"Tao không làm thế," William nói. "Tao chính là thằng bắt được nó."

"Mày là một thằng béo ngu ngốc, William" Bert nói, "như tao đã nói hồi chiều."

"Còn mày là một thằng thô lỗ!"

"Và tao sẽ không chấp nhận điều đó đâu. Bill Huggins," Bert nói, và giờ năm nắm của hắn ra trước mắt William.

Đó là một cuộc đánh nhau tuyệt diệu. Bilbo có đủ sáng suốt để chuồn đi, khi Bert buông ông xuống nền đất, ông bò đi trên con đường ngay dưới chân, trước khi lũ khổng lồ ầu ẩu như một lũ chó, và gọi nhau bằng đủ thứ tên có thể có, đúng đến hợp lý bằng những giọng nói to oang oang. Chúng nhanh chóng bị khoá chặt trong tay lẫn nhau, và lăn tròn gần đến đồng lửa, đám đá loạn , trong khi Tom quát mạnh vào cả hai đứa chúng bằng một cành cây đến trần tĩnh chúng lại, và tất nhiên chỉ càng làm chúng điên dại hơn hết. Và thế là đủ thời gian cho Bilbo chuồn đi. Nhưng bàn chân nhỏ bé của ông như vừa bị bàn tay to lớn của Bert nghiền nát, và ông chẳng còn chút hơi khí nào, đầu ông thì bị giộng xuống đất; vì vậy ông nằm lăn ra thở hổn hển một lát, nằm ngoài vòng sáng của ngọn lửa.

Balin đang đi đến ngay giữa ánh lửa. Những người lùn đã nghe thấy tiếng động từ đằng xa, và sau khi đợi một lúc xem Bilbo có quay về không, hoặc nghe ông rúc lên như một con cú, họ bắt đầu nối bước nhau tiến về phía ánh lửa một cách lặng lẽ. Ngay khi Tom vừa nhìn thấy Balin, hắn tru lên một cách điên dại.

Những tên quỷ khổng lồ đơn giản là rất ghét bất kỳ dấu hiệu nào của những người lùn (chưa được nấu nướng). Bert và Bill ngừng đánh nhau ngay, và "bao tải, Tom, nhanh!" chúng kêu lên, trước khi Balin, người vẫn còn tự hỏi xem Bilbo đang lưu lạc phương nào, biết được chuyện gì xảy ra, một cái bao tải chộp mạnh lên đầu ông, và ông ngã lăn ra.

"Vẫn còn nữa đây," Tom nói, "hoặc là tao sai lầm lớn. Nhiều và không có gì, chính là thế này đây," hắn nói. "Không phải trô-hobbit, nhưng có rất nhiều tên lùn ở đây. Đây chính là vấn đề!" "Tao chắc là mày đúng," Bert nói, "và tốt nhất là bọn mình trốn ra khỏi chỗ sáng đi."

Và chúng làm như thế. Với những cái bao tải trong tay, chúng đã dùng những thứ này để mang thịt cừu và những của cướp bóc khác, chúng đợi trong bóng đêm. Khi mỗi người lùn vừa đến, nhìn đồng lửa, những bình nước ngã nghiêng, những mẩu thịt cừu bị gặm mòn, trong ngạc nhiên, thì pop!, một cái bao tải chộp chội hơi hám trùm lên đầu ông, quật ông ngã lăn. Dwalin sớm nói tiếp Balin, rồi đến Fili và Kili cùng lúc, và Dori và Nori và Ori, tất cả cùng bị chụp vào đầu, và Oin và Gloin và Bifur và Bofur và Bombur đều bị nằm chật đồng một cách chẳng dễ chịu gì bên ngọn lửa.

"Điều đó sẽ dạy dỗ chúng," Tom nói; vì Bifur và Bombur đã gây cho chúng khá nhiều rắc rối, và chiến đấu như điên, đúng như

những người lùn khi bị dồn vào chân tường.

Thorin đến sau cùng - và ông không phải là không để ý gì. Ông đang chờ đợi một phi vụ, và không thấy cần phải thấy những đôi chân của bạn bè thò ra khỏi bao tải để nói cho ông biết rằng mọi sự chẳng tốt chút nào. Ông đứng bên ngoài bóng đêm một lúc, và nói: "Chuyện rắc rối gì thế này? Ai đã đánh ngã mọi người?"

"Những gã khổng lồ!" Bilbo nói từ sau ngọn cây. Họ đã gần như quên mất ông. "Chúng trốn sau những bụi cây với những bao tải," ông nói.

"Ồ! ra là chúng?" Thorin nói, và ông nhảy hướng về phía ngọn lửa, trước khi chúng chớp được ông. Ông bắt được một một cành lớn đầy lửa ở một đầu; và Bert lãnh ngay đầu kia vào mắt trước khi hấn lùi lại. Điều này loại hấn ra khỏi vòng chiến một lúc.

Bilbo làm hết sức mình. Ông chớp lấy chân Tom, bằng tất cả sức lực ông có, cái chân to như một thân cây non gãy - nhưng cũng khiến ông quay mòng mòng và ngã vào đỉnh của một bụi cây, khi Tom đá tung lửa về phía mặt Thorin.

Vì điều này mà Tom lãnh luôn một cây vào răng hấn, và văng mất một cái trong số răng cửa. Ông làm cho hấn tru lên, tôi có thể nói với bạn như vậy. Nhưng ngay vào lúc ấy William nhảy đến từ phía sau và úp bao tải từ đầu Thorin kéo xuống tận chân hấn. Và đến đấy thì trận chiến kết thúc. Và bây giờ thì họ ở trong một hoàn cảnh dễ chịu như thế này: cả bọn bị trói chặt trong bao

tải, với ba tên khổng lồ hung dữ (trong đó có hai tên bị bỏng và bị đánh như các bạn còn nhớ) ngồi bên cạnh họ, tranh cãi xem chúng nên quay họ từ từ, hoặc băm nhừ họ ra và luộc lên, hoặc chỉ ngồi lên họ từng người một để nghiền nát họ thành một món thịt nấu đông: và Bilbo thì ở trên đỉnh một bụi rậm, quần áo và da thịt rách bươm, không dám cử động vì sợ chúng có thể nghe thấy ông.

Đó là lúc mà Gandalf quay lại. Nhưng chẳng ai thấy ông. Những tên khổng lồ chỉ mới quyết định là sẽ quay những người lùn lúc này và sẽ chén họ sau đó - đó là ý kiến của Bert, và sau khi tranh cãi loạn xạ cả bọn đều đồng ý như vậy.

"Quay chúng bây giờ thì không tốt, bọn ta sẽ mất cả đêm," có một giọng nói. Bert nghĩ đó là William.

"Đừng bắt đầu cãi lộn lại, Bill," hắn nói, "hoặc nó sẽ kéo dài cả đêm đây."

"Ai là kẻ gây chuyện?" William nói, hắn nghĩ là Bert là kẻ vừa nói.

"Mày đây," Bert nói.

"Mày là một thằng nói láo," William nói; và cuộc cãi lộn lại bắt đầu trở lại. Cuối cùng chúng quyết định là sẽ nghiền họ ra cho nhuyễn và luộc họ lên. Vì vậy chúng lấy ra một cái lọ đen, và rút dao ra.

"Luộc chúng lên thì không tốt! Chúng ta chẳng có nước, và phải

đi xa để lấy đủ nước luộc cả bọn," có một giọng nói. Bert và William nghĩ đây là giọng của Tom.

"Câm miệng đi!" chúng nói, "nếu không thì bọn mình chẳng bao giờ làm được cái gì cả. Và chính mày sẽ ném đủ nước đó, nếu mày còn nhiều chuyện."

"Chính mày hãy câm đi!" Tom nói, hắn nghĩ rằng đó là giọng William. "Ai là kẻ gây chuyện ngoài mày ra, tao muốn biết đó."

"Mày là một thằng khờ," William nói.

"Chính mày khờ khạo ấy!" Tom nói.

Và cuộc tranh cãi lại bắt đầu, và càng gay gắt hơn bao giờ, đến cuối cùng chúng quyết định sẽ ngồi lên các bao tải và nghiền nát họ ra, và sau đó luộc chín họ.

"Chúng ta sẽ ngồi lên thằng nào trước?" một giọng nói vang lên.

"Tốt nhất là ngồi lên thằng cuối cùng trước," Bert nói, mắt hắn vẫn còn bị đau bởi Thorin. Hắn nghĩ rằng Tom đang nói.

"Đừng nói với chính mày!" Tom nói. "Nhưng nếu mày muốn ngồi trên thằng cuối cùng, thì cứ ngồi. Nó là thằng nào?"

"Thằng đi vớ vàng ấy," Bert nói.

"Vớ vẩn, cái thằng đi vớ xám ấy," có một giọng giống như của William vang lên.

"Tao đảm bảo là cái thằng đi vớ vàng," Bert nói.

"Nó đi vớ vàng mà," William nói.

"Thế sao mày nói nó đi vớ xám?" Bert nói.

"Tao chẳng bao giờ nói thế. Tom nói đó."

"Tao không bao giờ nói vậy!" Tom nói, "Chính là mây."

"Hai chống một, nên mây cam miệng đi là hơn?" Bert nói.

"Mây đang nói chuyện với ai vậy?" William nói.

"Thôi, dừng lại!" Tom và Bert cùng nói. "Đêm đang qua, và sắp bình minh rồi. Hãy làm việc đi!"

"Bình minh sẽ lấy hết của mây, và sẽ biến mây thành đá!" một giọng nói vang lên, nghe giống như của William. Nhưng không phải. Ngay chính lúc này ánh sáng đã tràn ngập trên ngọn đồi, và chim đã hót vang trên những cành cây. William chẳng hề nói gì vì hắn đã hoá đá khi hắn cúi xuống; và Bert với Tom thì biến lại thành đá khi nhìn về phía hắn. Và chúng đứng đấy, cô độc, trừ những con chim vẫn đậu lên chúng; bởi vì những tên quý khổng lồ, như các bạn có thể đã biết, phải ở dưới lòng đất trước lúc bình minh, hoặc chúng sẽ về thành chất liệu của những ngọn núi mà chúng được tạo ra, và sẽ chẳng bao giờ di động được. Đó là những gì xảy ra với Bert và Tom và William.

"Tuyệt hảo!" Gandalf nói, và ông bước ra phía sau ngọn cây, rồi giúp Bilbo leo xuống, tránh khỏi những gai góc của bụi rậm. Và Bilbo hiểu ra. Chính là giọng nói của thầy phù thủy đã khiến cho bọn khổng lồ chửi bới nhau loạn xạ, cho đến khi trời sáng và kết liễu chúng.

Chuyện tiếp theo là cởi những cái bao tải và thả những người lùn

ra. Họ gần như bị bóp ngạt, và rất là khó chịu: họ chẳng thể nào thưởng thức nổi việc nằm ườn ra đó mà nghe lũ người khổng lồ lập kế hoạch quay chín họ hoặc nghiền nát họ ra và băm nhỏ họ. Họ phải nghe Bilbo giải thích những chuyện đã xảy đến hai lần, trước khi cuối cùng họ cũng chịu đi.

"Quả là ngớ ngẩn khi lựa chọn thời điểm thực tập việc trộm cắp và móc túi," Bombur nói, "trong khi bọn ta lại đang cần lửa và thức ăn!"

"Và các anh muốn có được những thứ đó mà chẳng cần phải chiến đấu, phải không," Gandalf nói.

"Dù sao thì cũng là lãng phí thời gian. Chẳng lẽ anh không nhận ra là những gã khổng lồ kia hẳn phải có một cái hang hay đào sẵn một cái hố đâu đó để trốn khi mặt trời lên sao? Chúng ta hãy tìm nó!"

Họ tìm một lúc, và nhanh chóng tìm thấy dấu vết những chiếc ủng của bọn quỷ khổng lồ đi xuyên qua những cái cây. Họ đi theo dấu vết lên đỉnh đồi, và tìm thấy một cái cửa lớn bằng đá dẫn vào một hang động nằm dấu sau những bụi cây. Nhưng họ không thể mở nổi nó, ngay cả khi cả bọn cùng đẩy và Gandalf thì thử những câu thần chú khác nhau.

"Cái này có lẽ có ích chăng?" Bilbo hỏi, khi họ đã mệt mỏi và giận dữ. "Tôi tìm thấy nó trên mặt đất tại cái chỗ bọn quỷ khổng lồ đánh nhau." Ông lấy ra một cái chìa khoá to tướng, cho dù rất

có thể là William nghĩ rằng đó là một cái chìa nhỏ xíu và kín đáo. Nó đã rút ra khỏi túi của hắn, cực kỳ may là trước khi hắn hoá đá.

"Trời đất quỷ thần ơi, vì sao anh không đưa nó ra trước hả?" cả đám la rầm lên.

Gandalf chớp lấy nó và tra vào lỗ khoá. Sau đó cánh cửa đá văng về phía sau với một cái đẩy mạnh, và cả bọn tiến vào. Xương vãi trên sàn nhà bốc một cái mùi thối tha trong không khí, và họ thấy hàng đồng thức ăn vung vẩy lộn xộn trên những cái kê và trên cả nền đất, giữa giữa rác rưởi dơ dáy được cướp về, các loại khay bấm bằng đồng trên những cái chậu đựng đầy đồng vàng nằm ở góc phòng. Cũng có khá nhiều quần áo được treo trên tường, khá nhỏ so với bọn quỷ khổng lồ, tôi e rằng nó thuộc về những nạn nhân, và giữa chúng là nhiều thanh gươm đủ hình dạng và kích cỡ. Có hai cái được họ đặc biệt chú ý, vì chúng có bao và chuôi tuyệt đẹp. Gandalf và Thorin mỗi người lấy một cái; còn Bilbo lấy một con dao găm có bao da. Nó có thể chỉ là một con dao bỏ túi bé tí tẹo nếu so với một người khổng lồ, nhưng đó đủ là một thanh gươm ngắn rất tốt đối với một hobbit. "Có vẻ là những thanh gươm tốt đấy," thầy phù thuỷ nói, rút ra phân nửa số chúng và nhìn chúng với vẻ tò mò. "Chẳng hề có một tên quỷ khổng lồ nào làm ra nó, hoặc tại một lò rèn nào của con người trong vùng này và vào thời này; nhưng nếu chúng ta

có thể đọc những lời cổ ngữ trên nó, chúng ta có thể sẽ biết thêm về họ."

"Hãy ra khỏi cái nơi ghê tởm này!" Fili nói. Và họ mang những chậu tiền ra, và mang ra những thứ ăn có vẻ như chưa được chạm tới và còn ăn được, và cũng mang theo một thùng bia vẫn còn đầy. Vào lúc này họ cảm thấy thèm ăn sáng, và bắt đầu cảm thấy rất đói, và chẳng hề quay mũi khỏi những thứ mà họ lấy ra khỏi chạn đựng thức ăn của bọn khổng lồ. Bọn này có vẻ dự phòng ít quá. Bây giờ thì họ đã có bánh mì và phó mát, khá nhiều bia, rồi thịt lợn muối để nướng trong đám than hồng còn lại trong lửa. Sau khi ngủ một chút, vì đêm của họ đã bị xáo tung lên; (và họ chẳng làm gì hơn đến tận trưa. Và rồi họ lại thắng những con ngựa lùn của mình, chở theo những chậu vàng, rồi chôn chúng vào một chỗ bí mật không xa lối chảy của dòng sông, thêm vào đó khá nhiều thần chú, để đề phòng trường hợp họ còn có cơ hội quay lại và lấy nó lên. Khi mà mọi thứ đã làm xong, họ lại một lần nữa lên ngựa, và lại giục bước về phía phương Đông.

"Các anh đi đâu, nếu như tôi có thể hỏi?" Thorin hỏi Gandalf khi họ đang rong ruổi.

"Nhìn phía trước," ông trả lời.

"Và điều gì khiến ông trở về kịp lúc trong đêm?"

"Nhìn phía sau," ông nói.

"Chính vậy!" Thorin nói; "nhưng ông có thể rõ ràng hơn được không?"

"Tôi tiếp tục quan sát con đường của chúng ta. Nó sẽ sớm trở nên nguy hiểm và khó khăn. Và tôi cũng lo lắng đến việc phải bỏ sung số dự trữ của chúng ta. Tuy nhiên tôi cũng chẳng đi xa lắm, khi tôi gặp một toán bạn bè của tôi trong một cái mỏ ở Rivendell."

"Nó ở đâu?" Bilbo hỏi.

"Đừng ngắt lời!" Gandalf nói. "Anh sẽ đến đấy trong vài ngày nữa thôi, nếu như chúng ta may mắn, và tìm hiểu mọi thứ về nó. Khi tôi đang nói chuyện tôi gặp hai người của Elrond. Họ đang cuống cuống lao đi vì sợ lũ quỷ khổng lồ. Họ nói với tôi rằng có ba tên trong bọn chúng đã xuống núi và đang ở tại khu rừng ở gần bên rừng; chúng đang làm cho mọi người trong hạt sợ hãi, và họ đang mai phục những người lạ."

"Tôi lập tức cảm thấy là tôi muốn quay về. Nhìn về phía sau tôi nhìn thấy một đồng lửa ở đằng xa và tiến tới đó. Bây giờ thì anh đã biết rồi đó. Xin hãy cẩn thận hơn trong lần tới, không thì chúng ta sẽ chẳng đi đến đâu được đâu!"

"Cám ơn!" Thorin nói.

Tolkien

CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển

mở đầu

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 3

Cuộc nghỉ ngơi ngắn

Suốt cả ngày hôm đó họ không hát hay kể chuyện nữa, thậm chí khi thời tiết đã được cải thiện hơn; và cả ngày tiếp theo; rồi ngày sau nữa. Họ bắt đầu cảm thấy nguy hiểm đã không còn xa theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Họ cắm trại dưới sao đêm, và những con ngựa của họ ăn còn nhiều hơn cả họ; vì ở đó có rất nhiều cỏ, nhưng không còn gì nhiều trong cái túi của họ, thậm chí với những thứ mà họ đã lấy từ lữ quỹ khổng lồ. Một buổi sáng họ lội qua chỗ cạn của một con sông tại một vùng cạn đầy những đá và bọt biển. Vùng sông tiếp theo dốc và trơn. Dòng chảy tiếp theo thì dốc xuống và trơn trượt. Khi họ lên đến đỉnh, cưỡi trên những con ngựa lùn, họ nhìn thấy một dãy núi lớn đang lượn xuống rất gần họ. Tôi cảm thấy rằng họ vừa đang thấy một ngày đang trình diễn từ chân núi của ngọn núi gần nhất. Ngọn núi thì tối tăm và ẩm ướt, dù dưới những tia nắng mặt trời

chúng đang đang ngả sang màu nâu, và đằng sau đỉnh núi có thể thấy thấp thoáng những đỉnh tuyết trắng nhấp nhòa.

"Đây chính là Ngọn Núi ư?" Bilbo hỏi với một giọng nói trịnh trọng, nhìn với đôi mắt mở tròn. Ông chưa thấy cái gì lớn đến thế trước đây.

"Tất nhiên là không!" Balin nói. "Đây chỉ là bắt đầu của Dãy Núi Sương Mù, và chúng ta phải băng qua, hoặc vượt qua, hoặc luôn qua theo một cách nào đó, trước khi chúng ta có thể đến được Wilderland phía dưới. Và đây chính là con đường lý tưởng dù rằng nó dẫn đến Ngọn Núi Cô Độc ở phía Đông, nơi mà Smaug đang nằm trên đồng châu báu."

"O!" Bilbo nói, và trong lúc ấy ông cảm thấy còn sợ hơn là cảm giác sợ lúc trước mà ông nhớ được. Ông một lần nữa nghĩ đến chiếc ghế tiện nghi của mình trước ngọn lửa ấm áp trong căn phòng khách yêu thích trong cái lỗ hobbit, và nghĩ đến tiếng nước reo. Không phải lần cuối đâu!

Bây giờ thì Gandalf dẫn đường. "Chúng ta không được để lạc đường, hoặc chúng ta sẽ đi tong," ông nói. "Chúng ta cần thức ăn, và một điều nữa, nghỉ ngơi trong một nơi an toàn thích hợp - cũng rất cần phải băng ngang Dãy Núi Sương Mù bằng con đường thích hợp, nếu không thì các anh sẽ lạc trong nó, và sẽ phải quay lại rồi lại bắt đầu trở lại (nếu như anh có thể quay lại được)."

Mọi người hỏi xem ông ta đang đang làm gì, và ông trả lời: "Các anh đang ở ngay sát ngưỡng của Hoang Dã, như một số các anh đã biết. Lẩn trốn đâu đó phía trước chúng ta là thung lũng yên bình của Thung Lũng Chẻ Đồi nơi Elrond đang sống trong Ngôi Nhà Giản Dị Sau Cùng. Tôi đã nhờ bạn bè gửi đến một thông điệp, và chúng ta sẽ chờ đợi."

Mọi thứ nghe có vẻ tốt và tiện lợi, nhưng họ vẫn chưa có được nó trong tay, và chẳng dễ dàng chút nào để tìm được Ngôi Nhà Giản Dị Cuối Cùng nằm ở phía tây của Dãy Núi.

Có vẻ như chẳng có cây cối, thung lũng hay đồi núi gì chắn ngang vùng đất phía trước họ, mà chỉ có một đường dốc lớn đang chậm rãi nhô lên dần để gặp chân ngọn núi gần nhất, và cả một vùng đất rộng lớn đầy màu sắc của cây thạch nam và những mẫu đá, với những con đường ngang dọc đầy cỏ và rêu xanh có thể vẫn còn đọng nước.

Buổi sáng đã trôi qua, buổi chiều đã đến; nhưng trong tất cả sự lặng lẽ âm thầm vẫn chẳng có một dấu hiệu của sự trú ngụ nào. Cả bọn trở nên nóng nảy, nhưng ngay khi đó họ nghĩ rằng có thể ngôi nhà nằm khuất ở một nơi nào đó giữa họ và những ngọn núi. Họ đi đến vùng thung lũng chẳng mong đợi, càng xuống càng hẹp, và thỉnh thoảng lại rộng mở ra dưới chân họ, và khi họ ngạc nhiên nhìn xuống những hàng cây phía dưới họ những dòng nước chảy ở phía đáy thung lũng. Đó là những rãnh nhỏ đến nỗi

họ gần như có thể nhảy qua; nhưng rất sâu với những thác nước đổ. Có những khe núi tối tăm đến nỗi không thể nhảy hay leo vào trong. Có những bãi lầy, một số chúng thì trông thật là xanh tươi mát mắt với những bông hoa rực rỡ vươn cao; nhưng một con ngựa lùn với một bao hàng trên lưng đã đi về phía đó và chẳng hề thấy nó quay ra nữa.

Vùng đất này thật sự lớn rộng hơn nhiều so với những chỗ trống giữa những ngọn núi mà bạn có thể đoán được. Bilbo sửng sốt. Con đường độc đạo này được đánh dấu bởi những hòn đá trắng, một số chúng thì khá nhỏ, và một số khác thì phủ đầy rêu và cây thạch nam. Đoàn lữ hành thận trọng dẫn bước theo lối đi, thậm chí là dưới sự chỉ dẫn của Gandalf, người có vẻ như khá là biết đường.

Đầu và râu của ông vung vẩy trên đường khi ông nhìn vào những hòn đá, và họ cứ đi theo đầu của ông, nhưng khi ngày bắt đầu tàn thì họ có vẻ như đã đi đến đích của cuộc tìm kiếm. Giờ uống trà đã trôi qua khá lâu, và có vẻ như giờ ăn khuya cũng sẽ nhanh chóng có được hậu quả như vậy. Những con nhện bay vung chung quanh họ, và ánh sáng trở nên nhạt nhoà, vì trăng vẫn chưa lên. Con ngựa lùn của Bilbo bắt đầu dậm vó trên nền đất và những hòn đá. Họ đã đi đến sát nơi đường dốc đổ xuống mặt đất bằng, và thỉnh linh ngựa của Gandalf suýt trượt chân xuống đường dốc.

"Cuối cùng thì nó đây!" ông kêu lên, và những người khác tập trung quanh ông và nhìn sang bên. Họ nhìn thấy một thung lũng xa phía dưới. Họ có thể nghe thấy tiếng nước chảy xiết ở đáy; hương thơm cây cối lan toả, và một ánh sáng từ phía thung lũng xuyên qua nước. Bilbo chẳng bao giờ quên được con đường trơn trượt mà họ đã trượt lê trượt lết trong bụi bặm hướng về phía con đường zig-zag dốc thẳng vào thung lũng bí mật của Rivendell. Không khí trở nên ẩm hơn khi họ đi xuống, và mùi thơm của cây thông khiến ông trở nên mơ màng, vì thế thỉnh thoảng ông lại ngủ gật và gần như té nhào, hoặc suýt đập mũi vào cổ con ngựa lùn. Tinh thần họ dâng cao khi họ đi xuống và xuống. Những cây cối bên đường bây giờ đã là thông và sồi, và gây nên một cảm giác dễ chịu trong khung cảnh tranh tối tranh sáng. Những màu xanh của cỏ đã gần như biến tàn dần, khi họ đi đến một vùng trắng lớn nằm không xa phía trên những luồng lạch tuôn chảy. "Hrmmm! Đầy mùi elves!" Bilbo nghĩ thầm, và nó nhìn lên những vì sao. Chúng đang lung linh những ánh sáng xanh. Và khi đó chợt vang lên một bài hát giống như tiếng cười giữa những hàng cây:

Bọn mi đang làm chi

Nơi nào bọn ông đi

Ngựa lùn đã rã chi

Sông dài vẫn trôi đi

Ôi tralalalally
Xuống thung lũng một khi
Bọn ông đang tìm đến
Làm gì trong đêm đen
Tiếng củi reo vẳng đến
Bánh mì đã dậy men
O! tril-lil-lil-lolly
Thung lũng đẹp lãng quên
ha! ha!
Đi đâu trong mộng mênh
Với râu dài rung rinh?
Chẳng ai biết được tin
Vì sao ngài Baggin
Với Balin, Dwalin
Đến thung lung lũng lặng thinh
Tháng Sáu để viễn chinh
Ha! Ha!
Ô! Bọn ông sẽ ở lại
Hay sẽ theo gió bay
Ngựa bọn ông rơi lại
Chẳng ánh sáng ngày dài!
Sự điên rồ biến mất
Cái đẹp xinh chẳng mất

Lắng nghe, lắng nghe thêm

Đến tận cùng của đêm

Giai điệu của bọn này

Ha! Ha!

Rồi bọn họ cười và hát vang trong những thân cây; và tôi dám nói rằng bạn nghĩ họ thật là vớ vẩn. Họ chẳng quan tâm gì đâu, và họ chỉ càng cười lớn hơn nếu bạn nói chuyện với họ. Tất nhiên họ là những người elf. Bilbo sớm thấy những bóng thoáng qua của họ khi bóng tối càng lúc càng dày đặc hơn. Ông thích người elf; cho dù ông ít khi thấy họ; nhưng ông cũng có phần sợ chúng. Những người lùn không ưa họ. Thậm chí lịch lãm như Thorin và các bạn bè cũng nghĩ rằng họ là một lũ ngốc (nếu cho nghĩ cho thật kỹ thì thật là ngốc), hoặc tỏ ra khó chịu với họ. Bởi vì một số người elf thì trêu chọc và cười nhạo họ, phần lớn lf do những bộ râu của họ.

"Thế đấy, thế đấy!" một giọng nói vang lên. "Nhìn kia! Ngài hobbit Bilbo trên một con ngựa lùn, than ôi! Nó chẳng ngon lành gì!"

"Thật là một điều ngạc nhiên kỳ thú nhất!"

Và rồi họ bắt đầu chuyển sang một bài hát khác còn kỳ quặc hơn cả bài hát tôi đã viết lại toàn bộ ở trên. Và cuối cùng, một người trẻ tuổi khá cao, đi ra từ những bụi cây và cúi chào Gandalf rồi đến Thorin.

"Chào mừng đã đến thung lũng!" anh ta nói.

"Cám ơn!" Thorin nói, hơi cộc; nhưng Gandalf lúc đó đã xuống ngựa giữa những người tí hon, và nói chuyện thân ái với chúng.

"Có vẻ các ngài hơi lạc hướng rồi," người elf nói: "nghĩa là, nếu các ngài chọn con đường duy nhất xuyên qua nước xuống căn nhà phía dưới. Chúng tôi sẽ chỉ dẫn cho các ngài đi đúng đường, nhưng ngài tốt hơn là nên đi bộ, cho đến khi vượt qua cầu. Các ngài sẽ ở lại và hát một chút với bọn tôi chứ, hay sẽ tiếp tục đi thẳng? Bữa ăn khuya đã được chuẩn bị ở đằng kia," anh ta nói.

"Tôi có thể nghe thấy tiếng củi reo cho bữa ăn."

Đã mệt đừ đừ ra, Bilbo muốn nghỉ một lúc. Những câu hát của những người elves thì chẳng đáng phải để bụng trong bầu trời sao tháng Sáu, nếu như bạn muốn để bụng những điều như vậy. Và ông cũng muốn có riêng vài lời với những người có vẻ như đã biết tên và mọi chuyện về ông, mặc dù ông chẳng hề biết họ trước đó. Ông nghĩ rằng quan điểm của họ về cuộc phiêu lưu của ông hẳn sẽ rất thú vị. Những người elf biết rất nhiều, họ là những kẻ sẵn tin tuyệt vời, và biết mọi chuyện xảy ra cho mọi người xảy ra ở các vùng đất, nhanh như nước chảy, hoặc còn nhanh hơn nữa. Nhưng cả bọn người lùn thì ăn thật nhanh bữa khuya, và không muốn ở lại. Rồi cả bọn lại lên đường, cười trên những con ngựa lùn, cho đến khi họ được đưa đến một con đường dễ đi, và cuối cùng họ đến ngay sát bên một con sông. Nó chảy nhanh

và sôi sục, như là những dòng chảy từ núi đổ xuống trong mỗi chiều hè, khi mặt trời đã làm tan chảy những lớp tuyết dày trong suốt ngày hôm đó. Chỉ có một cây cầu hẹp bằng đá mà chẳng có tay vịn, hẹp đủ cho một con ngựa lùn bước đi; và họ phải qua, chậm chạp và cẩn thận, từng người một gò cương ngựa qua cầu. Những người elves mang những ngọn đèn lồng sáng soi bên bờ sông, và họ hát những bài hát thân tình khi đoàn người băng ngang sông.

"Đừng có nhúng râu của ngài xuống biển, cha ời!" họ kêu lên với Thorin, người đang bò trên tay và đầu gối. "Nó đã đủ dài để khỏi cần tưới nước thêm rồi."

"Bilbo sẽ không phiền về mọi chuyện đâu!" họ kêu lên. "Ông ta đã quá béo để có thể lọt qua cái lỗ khoá rồi!"

"Hush, hush! Chào tất cả! và chào buổi tối!" Gandalf nói, ông là người đi sau cùng. "Thung lũng có tai, và một số người elves thì thậm chí còn có cả những cái lưỡi dễ thương nữa. Xin chào!"

Và cuối cùng họ cũng đến Ngôi Nhà Giản Dị Cuối Cùng, và thấy cửa đã mở tung ra.

Lúc này thì đó là một chuyện lạ, nhưng mọi thứ có được lúc này đã là quá tốt, và những ngày đã trôi qua thì bây giờ chỉ nên là những thứ để kể lại chứ không phải để nghe thêm nữa, và những thứ có vẻ không tiện lợi, run rẩy và thậm chí ghê tởm nữa, cũng có thể tạo nên một câu chuyện hấp dẫn, và dù sao thì cũng đáng

để kể đến. Họ đã ở lại trong ngôi nhà tuyệt vời đó, ít nhất là mười bốn ngày, và họ thấy rằng khó mà bỏ đi được. Bilbo sẵn lòng ở lại đó, mãi mãi và mãi mãi, thậm chí nếu như ông có thể quay về cái lỗ hobbit của nó mà chẳng gặp rắc rối gì. Và đây là những chuyện được kể lại về những ngày trú chân của họ tại đó. Chủ nhân của ngôi nhà là một người-bạn-elf của những người từ lâu đã tạo ra những câu chuyện lạ lùng trước khi bắt đầu Lịch Sử, những cuộc chiến tranh giữa quái vật yêu tinh, người elf và những người đầu tiên của phương Bắc. Trong những ngày được kể lại trong chuyện cổ của chúng ta đó, vẫn còn lại một số người có tổ tiên vừa là người elf vừa là anh hùng của phương Bắc, và Elrond, người chủ của ngôi nhà là thủ lĩnh của bọn họ. Ông ta có khuôn mặt vừa quý phái vừa tốt bụng như một thủ lĩnh người elf, vừa khoẻ mạnh như một chiến binh, vừa thông thái như một thầy phù thuỷ, vừa uy nghiêm như vua người lùn, và tốt lành như mùa hè. Ông đã xuất hiện trong rất nhiều câu chuyện cổ, nhưng phần tham gia của ông trong câu chuyện phiêu lưu của Bilbo thì rất ít, dù rằng khá quan trọng, như các bạn sẽ thấy, nếu như các bạn có thể đi đến tận cùng chuyện này. Ngôi nhà của ông ta thật là tuyệt hảo, dù là bạn có thích thức ăn, ngủ, làm việc, kể chuyện, ca hát hay chỉ ngồi nghĩ xem cái gì là nhất, hoặc là thích thú trộn lẫn hết chúng lại. Những điều ma quái không đến được thung lũng này.

Ước gì tôi có đủ thời gian để kể kể cho các bạn thậm chí là chỉ một vài câu chuyện trong một hoặc hai bài hát họ nghe trong câu chuyện này. Tất cả bọn họ, và cả những con ngựa lùn, đều hồi phục và khoẻ mạnh trở lại trong vài ngày. Quần áo của họ được vá lại cũng như những vết thâm tím trên người họ, tâm trạng và hy vọng của họ cũng hồi phục. Những cái túi lại chứa đầy thức ăn và đồ dự trữ đủ nhẹ cho họ khuân vác nhưng hữu dụng cho họ khi qua các nẻo đường trên núi. Những kế hoạch của họ được cải thiện với những thiết bị tốt nhất. Và khi thời gian đến, trong đêm trước khi hạ chí, họ lại tiếp tục lên đường trong những tia nắng sớm của ngày hạ chí.

Elrond biết tất cả về mọi loại dấu ấn. Khi liếc qua những thanh kiếm mà họ mang ra khỏi hang ổ của bọn quỷ khổng lồ, ông nói: "Những thứ này không phải do bọn quỷ khổng lồ làm ra. Chúng là những thanh gươm rất cổ, những thanh gươm cổ từ thời của Những Người Elf Cao ở phía Tây, dòng dõi của ta. Chúng được làm ở Gondolin, dùng cho những cuộc chiến tranh với Yêu tinh. Hẳn là chúng được lấy từ chỗ tích trữ đồ ăn trộm của rồng hay yêu tinh, vì bọn rồng và yêu tinh đã phá huỷ thành phố này từ nhiều năm trước. Xem cái này này, Thorin, dấu ấn trên nó khắc tên Orcrist, Kẻ Diệt Yêu tinh, theo sự truyền tụng ở thành phố Gondolin cổ xưa; đó là một thanh gươm nổi tiếng. Còn cái này, Gandalf ạ, là Glamdring, Người Tàn Sát Kẻ Thù, vua của

Gondolin đã từng đeo nó. Hãy giữ gìn chúng cẩn thận!"

"Do đâu mà những tên quỷ khổng lồ có được nó vậy nhỉ?"

Thorin nói và nhìn thanh gươm của ông với một sự thích thú mới.

"Tôi chẳng thể nói được," Elrond nói, "nhưng có thể đoán được một điều rằng bọn quỷ khổng lồ đã trộm lại từ những tên trộm khác, hoặc lấy từ những đồ thừa của những sản phẩm trộm cướp khác còn lại trên những ngọn núi phương Bắc. Tôi nghe nói rằng vẫn còn những đồ châu báu bị quên lãng xưa cũ được tìm thấy tại những hang động bỏ hoang trong những hầm ngầm ở Moria, kể từ cuộc chiến tranh giữa người lùn và yêu tinh."

Thorin suy nghĩ về những lời này. "Tôi sẽ giữ thanh gươm này trong danh dự!" ông nói "Có thể nó lại được sớm tiêu diệt yêu tinh!"

"Những lời như vậy sẽ sớm có được sự kính trọng tương ứng trên những ngọn núi!" Elrond nói. "Nhưng bây giờ thì hãy cho tôi xem bản đồ của các bạn!" Ông cầm lấy bản đồ và nhìn chăm chăm khá lâu vào nó, rồi ông lắc đầu; bởi vì ngay lúc đó ông không được biết rõ về những người lùn và sự yêu thích vàng bạc của họ, ông ghét những con rồng và sự độc ác xấu xa của chúng, và ông đau buồn khi nhớ về những tàn tích một thời của thị trấn Dale rộn ràng tiếng chuông ngân, và những dòng chảy sáng rực trên Dòng Sông Chảy lấp lánh. Mặt trăng đang chiếu sáng thành

một vàng lưới liềm lấp lánh bằng bạc. Ông đưa tấm bản đồ lên và để luồng sáng trắng ấy chiếu qua nó. "Cái gì thế này?" ông nói "Có những chữ-mặt trăng ở đây, ngoài những dấu ấn rõ nét, nó nói rằng 'cửa cao năm bộ và ba người có thể cùng đóng bước.'"

"Những chữ -mặt trăng có nghĩa là gì?" ông hobbit hăm hở hỏi. Ông thích bản đồ, như tôi đã kể với bạn trước đây; và ông cũng thích những dấu ấn, những ký tự và và những chữ viết tay tinh xảo, dù bản thân ông thì viết rất thưa và ngoằn ngoèo.

"Chữ-mặt trăng là những dấu ấn chữ, nhưng anh không thể nhìn thấy nó," Elrond nói, "khi anh nhìn thẳng vào nó. Nó chỉ có thể được nhìn thấy khi có ánh trăng chiếu vào từ phía sau, và thêm nữa, càng ràng buộc chặt chẽ hơn là mặt trăng phải có cùng hình dáng và cùng một mùa với cái ngày mà chúng được viết lên.

Những người lùn phát minh ra nó và viết chúng trên những đồng penny bạc, như các bạn của anh có thể kể với anh. Những chữ này hẳn đã được viết vào đêm trước hạ chí khi mặt trăng có dạng lưới liềm, đã lâu lắm rồi."

"Chúng nói gì trên đó?" Gandalf và Thorin hỏi cùng lúc, có thể rằng họ phật ý vì Elrond đã tìm điều này trước, dù thật sự chỉ là do tình cờ, và chỉ có Chúa mới biết tới khi nào họ mới có một cơ hội khác.

"Hãy dừng lại trên tảng đá xám khi mà chim hét gõ," Elrond đọc,

"và khi mặt trời lặn thì tia nắng cuối cùng của ngày Durin sẽ chiếu sáng ngay lỗ khoá."

"Durin, Durin!" Thorin nói. "Ông ấy là cha của cha của giống nòi cổ xưa nhất của Người Lùn, giống nòi Râu Dài, và là ông tổ đầu tiên của tôi: tôi là người thừa tự của ông ấy."

"Vậy thì cái gì là ngày Durin?" Elrond hỏi.

"Ngày đầu tiên trong năm mới của người lùn," Thorin nói, "mọi người đều biết đó là ngày đầu tiên của tuần trăng cuối cùng trong Mùa Thu ngay trước ngưỡng cửa Mùa Đông. Chúng tôi gọi đó là ngày Durin khi mà mặt trăng cuối cùng của Mùa Thu và mặt trời cùng xuất hiện trên bầu trời. Nhưng tôi sợ rằng điều này chẳng giúp chúng ta được gì nhiều, vì bây giờ với khả năng của chúng ta thì khó mà đoán được khi nào thời điểm như vậy lại đến."

"Nên đọc tiếp những phần còn lại," Gandalf nói. "Nó còn viết gì nữa không?"

"Với mặt trăng này thì không thấy được," Elrond nói, và ông đưa lại bản đồ cho Thorin; rồi họ cùng đi xuống bờ nước để ngắm những người tí hon nhảy múa và ca hát trong đêm trước hạ chí. Buổi sáng hôm sau là buổi sáng hạ chí, trong lành và tinh khôi như mọi người vẫn hằng ước mơ; bầu trời xanh chẳng gợn chút mây, và mặt trời thì vờn múa trên mặt nước. Bây giờ họ lại lên ngựa, hát vang bài ca tạm biệt và nhanh chóng khởi hành, với những con tim đã sẵn sàng cho những cuộc phiêu lưu khác nữa,

và với những kiến thức về con đường mà họ phải đi theo để vượt qua Những Ngọn Núi Sương Mù để đi vào vùng đất phía dưới.

Tolkien

**CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển
mở đầu**

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 4

Phía Trên Ngọn Đồi và Phía Dưới Ngọn Đồi

Có nhiều con đường dẫn đến những ngọn núi trên, và có nhiều lối đi qua chúng. Nhưng phần lớn các con đường đều sai lạc, lừa bịp và chẳng dẫn đến đâu cả hoặc đến lối cụt; và phần lớn những lối qua thì đầy các loại quái vật và những mối nguy hiểm chết người. Những người lùn và hobbit, được những lời khuyên khôn ngoan của Elrond chỉ lối cùng với kiến thức và trí nhớ của Gandalf, đã đi ngay vào con đường đúng với những lối đi đúng. Họ đã trải qua những ngày dài để leo ra khỏi thung lũng và đã cách xa Ngôi Nhà Giản Dị Cuối Cùng hàng dặm, và họ vẫn đang leo lên cao và cao nữa. Đó là một con đường đi khó khăn và đầy nguy hiểm, một lối đi quanh co, hiu quạnh và xa thăm thẳm. Đi

thật xa, xa mãi về phía Tây, mọi thứ đã trở nên u buồn và mờ ảo, Bilbo biết rằng nơi mà ngôi làng và lỗ hobbit của ông tọa lạc thật là an toàn và tiện lợi biết bao. Ông rùng mình. Nơi này thì lạnh giá hơn, và gió thì vẫn rít quanh các khối đá. Những tảng đá thì cũng vậy, chúng bắt đầu lăn khỏi triền núi, do mặt trời giữa trưa chiếu trên những tảng tuyết, và lăn vượt qua họ (đấy là may mắn), hoặc lăn qua ngay trên đầu họ (đấy thật đáng báo động). Đêm thì thiếu tiện nghi và lạnh giá, và họ không dám hát hoặc nói lớn, vì gây nên những tiếng vang thì khá đại dột, và sự im lặng thì có vẻ như không thích bị phá vỡ, ngoại trừ tiếng động của nước đổ, tiếng than van của gió và tiếng cọt kẹt của đá.

"Mùa hè đang lặn xuống phía dưới," Bilbo nghĩ, "và những người gặt cỏ thì hẳn đã đi cắm trại mất rồi. Họ sẽ đang thu hoạch mùa vụ và quả mâm xôi, thậm chí còn trước cả khi chúng ta có thể đi xuống về phía sườn kia của ngọn núi nữa, nếu như chúng ta đi với tốc độ này." Và những người khác thì cũng đầy những ý nghĩ u ám như vậy, mặc dù khi họ đã chia tay Elrond trong sự tràn trề hy vọng của một buổi sáng hạ chí an lành, họ đã hoan hỉ trò chuyện trong suốt đoạn đường băng qua những ngọn núi, và rồi nhanh chóng rong ngựa qua những khoảng đất bằng bên dưới. Họ nghĩ đến cánh cửa bí mật ở Ngọn Núi Cô Đơn, có thể là ngay vào tuần trăng đầu tiên của Mùa Thu -" và có thể nó sẽ là này Durin" họ đã nói như vậy. Chỉ có Gandalf lắc đầu và chẳng

nói gì. Những người lùn đã không đi qua những con đường này nhiều năm trước, nhưng Gandalf thì từng qua, và ông biết biết bao nguy hiểm và ma quái sẽ tăng lên khủng khiếp vào Mùa Đông, vì lúc đó rồng sẽ bắt người trên đất bằng, và yêu tinh sẽ bí mật xâm nhập sau trận chiến trong Mỏ Moria. Thậm chí những kế hoạch của những phù thủy khôn ngoan như Gandalf và những người bạn tốt khác như Elrond cũng đôi khi lầm lạc khi họ bắt đầu những chuyến phiêu lưu đầy nguy hiểm trên Ngưỡng Cửa Mùa Đông và Gandalf là một phù thủy đủ thông minh để biết điều đó.

Ông ấy biết rằng sẽ có những chuyện không mong đợi xảy ra, và ông khó hy vọng rằng họ sẽ vượt qua những cuộc phiêu lưu khủng khiếp trên những đỉnh núi cao chót vót với những đỉnh chóp đơn độc và những thung lũng mà chẳng có luật lệ của vua chúa nào vươn tới được. Họ thì không như thế. Tất cả đã yên ổn, đến khi họ gặp bão sấm sét, thậm chí còn hơn cả bão sấm sét nữa, đó là trận chiến sấm sét. Bạn cũng biết là một cơn bão sấm sét lớn có thể mang xuống những vùng đất bằng và thung lũng ven sông những điều khủng khiếp như thế nào; đặc biệt là khi hai cơn bão sấm sét gặp nhau và bùng nổ. Những cơn bão trên núi sẽ còn giáng ra những sấm chớp còn kinh khủng hơn nữa vào ban đêm, khi những cơn bão từ phía Đông và phía Tây giao tranh với nhau. Sấm chớp vang rền trên những đỉnh núi,

những mồm đá rung động, những tiếng gầm xét nát không khí và xoáy tròn rồi giáng vào mỗi hang động và lỗ thủng; bóng đêm tràn ngập với những tiếng sấm và chớp bất chợt vang lên.

Bilbo chưa bao giờ trông thấy hoặc tưởng tượng đến những điều như thế. Họ đang ở trên cao trong một vùng hẹp, với những vực thẳm dẫn vào một thung lũng mờ mờ ở một bên. Tại đó họ trú dưới một tảng đá cheo leo để qua đêm, và nó thì nằm dưới một cái chần và rúc đầu vào ngón chân. Khi ông hé nhìn ra lúc có một ánh chớp, ông thấy một tượng đá khổng lồ đang băng ngang thung lũng, đang ném những hòn đá vào nhau để chơi, rồi tóm lấy chúng, tung chúng vào bóng đêm khiến chúng ra vào nhau vỡ vụn giữa những thân cây xa phía dưới, rồi những mảnh vụn lại va vào nhau với một tiếng nổ lớn. Rồi gió và mưa ập đến, và gió đã quét nước mưa và những cơn mưa đá văng đi theo mọi hướng, và dưới hoàn cảnh đó thì một vách đá cheo leo chẳng thể bảo vệ được gì cả. Thế là cả đám nhanh chóng ướt sũng và những con ngựa lùn của họ thì đứng run với đầu chúc xuống và đuôi cụp vào giữa hai chân, và một số trong bọn chúng thì hí vang trong kinh hoàng. Họ có thể nghe thấy những người khổng lồ đang cười và hét vang trên tất cả những sườn núi.

"Không thể để mọi chuyện như vậy được!" Thorin nói. "Nếu chúng ta không bị đập nát hoặc chết đuối, hoặc không bị sét đánh, chúng ta sẽ bị vài gã khổng lồ tóm lấy và đá tung lên trời

để chơi đá bóng."

"Thế nếu anh biết nơi nào tốt hơn thì hãy dẫn chúng ta đi!"

Gandalf nói, ông vẫn cảm thấy rất cáu, và còn lâu mới tự thân thấy vui với những tên khổng lồ.

Họ kết thúc cuộc tranh cãi bằng cách gửi Fili và Kili đi tìm một chỗ trú tốt hơn. Họ có đôi mắt tinh anh, và vì trẻ hơn những người lùn còn lại khoảng mười lăm năm, họ thường được sai đi làm đủ thứ chuyện (khi mọi người thấy rằng tuyệt đối đừng có sai Bilbo đi). Nếu như anh muốn tìm một cái gì đó, thì chuyện đó chẳng có gì giống với việc nhìn ngấm cả (hoặc là Thorin cũng nói với những người lùn trẻ như thế). Tất nhiên là bạn cũng sẽ chắc chắn tìm thấy một cái gì đó, nếu bạn nhìn ngấm, nhưng thường thì nó luôn chẳng phải là vật mà bạn đang theo đuổi.

Điều đó đã được chứng minh trong nhiều trường hợp.

Fili và Kili đã trườn về khá nhanh, bám trên những vách đá trong gió lạnh. "Chúng tôi đã tìm thấy một cái hang khô ráo," họ nói, "cách không xa ngã rẽ kế tiếp; ngựa lùn và mọi người có thể ẩn bên trong."

"Các anh đã tìm hiểu mọi thứ bên trong rồi chứ?" thầy phù thủy hỏi, ông biết rằng các hang động bên trong những ngọn núi rất ít khi chẳng có ai cư ngụ.

"Vâng, vâng!" họ nói, dù mọi người biết rằng họ chẳng làm việc đó đủ lâu, vì họ đã trở về khá nhanh. "Nó không lớn lắm, và

cũng chẳng ăn sâu lắm."

Điều này, tất nhiên là phần nguy hiểm về những hang động: đôi khi bạn không biết chúng ăn sâu đến đâu, hoặc là con đường phía sau chúng dẫn đến đâu, hoặc là cái gì đang đợi bạn ở bên trong.

Nhưng lúc này thì tin tức của Fili và Kili có vẻ đã khá đầy đủ. Vì vậy cả bọn đứng dậy và chuẩn bị đi tiếp. Gió vẫn đang tru lên và sấm sét vẫn đang chớp loá, và công việc của họ lúc này là giữ họ cùng bầy ngựa lùn bên nhau. Vẫn còn một đoạn đường xa để đi, và vẫn còn lâu trước khi họ đến được tảng đá lớn đứng trong lối đi. Nếu bạn bước đằng sau họ, bạn sẽ thấy một vòng cung thấp trên sườn núi. Nó chỉ vừa đủ chỗ để thúc ép lũ ngựa lùn bước qua, sau khi chúng đã được đỡ hết hàng hoá và tháo yên cương. Khi họ đi qua dưới vòm cung, thì cái cảm giác được nghe gió mưa bên ngoài thay vì lãnh đủ chúng thật là tuyệt, và mọi người cảm thấy an toàn khỏi lũ người khổng lồ với những tảng đá của họ. Nhưng thầy phù thuỷ không muốn mạo hiểm. Ông ấy đưa cao cây đũa của ông - giống như khi ông làm điều này trong phòng ăn của Bilbo cách đây khá lâu, nếu như bạn còn nhớ - , và với thứ ánh sáng này bạn có thể thấy được mọi góc ngách của hang động.

Cái hang này có độ dài vừa phải, không lớn và bí ẩn lắm. Nền đất khô ráo và là một nơi ẩn náu thuận lợi. Ở một góc có chỗ cho những con ngựa lùn và chúng đứng xả hơi ở đó (chúng vui mừng

khủng khiếp về sự thay đổi này), và nhai rào rạo những cái giỏ thức ăn. Oin và Glin muốn nhóm lên một đồng lửa sát cửa để hong khô quần áo, nhưng Gandalf không muốn nghe về điều này. Vì vậy họ trải quần áo ướt trên nền nhà, và vắt khô từng chiếc một trong cái đồng này; và khi họ đã có chỗ nằm thoải mái, họ lấy những cái ống điều ra và thổi ra những vòng khói, Gandalf làm cho chúng đổi màu và khiêu vũ lên tuốt trần nhà để tiêu khiển họ. Họ bèn nói chuyện âm ỉ, quên sạch về những cơn bão, và thảo luận xem họ sẽ làm gì với phần chia châu báu của mình (khi họ có được chúng; lúc này thì điều đó xem ra không còn là bất khả thi); và họ lần lượt chìm vào giấc ngủ từng người một. Và đó là lần cuối cùng họ dùng đến những con ngựa lùn, túi xách, hành lý, công cụ và những đồ linh tinh mà họ mang đi bên mình.

Sau tất cả, đêm nay mọi thứ đã trở nên tốt đẹp khi họ mang Bilbo bé nhỏ theo mình. Bởi vì, có vẻ như ông không thể ngủ được khá lâu; và khi ông ngủ, ông có những giấc mơ rất khó chịu. Ông mơ rằng có một vết nứt trên tường tại phía sau của cái hang, và vết nứt này càng lúc càng lớn ra, càng mở rộng ra thật lớn, và ông rất lo nhưng chẳng thể gọi to hay làm bất kỳ chuyện gì khác ngoài việc nằm đấy và quan sát. Và ông mơ thấy rằng sàn của cái hang đã được lấy đi, và ông bắt đầu trượt dài xuống, chỉ có Chúa mới biết là đi đâu.

Lúc này ông bừng tỉnh với sự kinh sợ, và thấy rằng một phần của giấc mơ của nó đã trở thành sự thật. Một vết nứt đang mở ra từ phía sau của hang, và đang trở thành một lối đi lớn. Ông vừa kịp thấy cái đuôi của con ngựa lùn cuối cùng đang biến mất vào lối đi đó. Tất nhiên là ông gào tướng lên, với tất cả sự âm ỉ mà một tiếng gào của một hobbit có thể kêu được, đó là một điều đáng ngạc nhiên so với tầm vóc của họ.

Những con yêu tinh nhảy ra, những con yêu tinh lớn, những con yêu tinh khổng lồ kinh dị, rất nhiều yêu tinh đã xuất hiện trước khi bạn kịp chớp mắt. Chúng lớn ít nhất gấp sáu một người lùn, và còn lớn gấp đôi thậm chí so với Bilbo; và cả đám bị tóm lấy và chuyền qua vết nứt, trước khi bạn kịp nháy mắt. Nhưng vẫn còn Gandalf. Tiếng gào của Bilbo thật là tốt. Nó đã khiến cho ông bừng tỉnh ngay trong giây phút khẩn cấp, và khi bọn yêu tinh nhào đến bắt ông, thì có một ánh sáng khủng khiếp giống như tia chớp chiếu xuyên qua khắp hang động, sức đầy mùi thuốc súng, và nhiều tên trong bọn lẫn ra chết queo.

Vết nứt liền đóng lại ngay tức thì, và Bilbo lẫn những người lùn đã bị tóm sang phía bên kia! Còn Gandalf? Cả bọn lẫn lũ yêu tinh chẳng thể biết được gì về ông, và bọn yêu tinh thì chẳng buồn nán lại để tìm hiểu. Đây là một nơi sâu thăm thẳm, tối tăm mà chỉ có lũ yêu tinh đang sống nơi trái tim của những ngọn núi mới có thể đến được. Những lối đi ngang dọc đan vào nhau theo

mọi hướng, nhưng bọn yêu tinh biết chúng đang đi đâu, như thể bạn biết đường đến bưu điện gần nhất; và khi con đường dẫn sâu xuống, thì nó trở nên ngọt ngào khủng khiếp. Bọn yêu tinh rất là hung hãn, chúng lôi kéo mọi người một cách tàn nhẫn, rồi tặc lưỡi và cười bằng một thứ giọng chẳng còn tình cảm; và Bilbo thì càng cảm thấy bất hạnh thậm chí hơn cả khi bọn quỷ khổng lồ nhặt ông lên bằng những ngón chân của ông. Thêm một lần, một lần nữa nó ước ao trở về cái hồ hobbit xinh xắn sáng sủa của nó. Và đó không phải là lần cuối cùng.

Rồi có một luồng sáng đỏ hiện ra trước họ. Bọn yêu tinh bắt đầu ca hát, hoặc cầu nhàu, giữ nhịp bằng cách đập mạnh lòng bàn chân lên đá, và như thế cũng lắc cật lực các tù nhân của mình.

Cắn! Đập! Lỗ nhỏ lách cách!

Nắm, tóm! Véo bắt!

Rồi lôi về thị trấn Yêu tinh

Chúng mày, lũ lách cách!

Chát, chát! Vỡ, nát!

Lấy búa và kẹp! Đập cho tan tác!

Bang, bang! Chui sâu xuống hang!

Hô hô! Lũ lách cách!

Vùn vụt, rào rào! Tiếng roi vun rút!

Đánh và đập! Rên và van!

*Làm việc, làm việc! Chẳng dám kêu than,
Trong khi Yêu tinh nốc tí tí, Yêu tinh cười hì hì
Vòng vòng dưới hang sâu
Xuống đi, bọn lách chách!*

Nghe có vẻ thật là kinh khủng. Những bức tường vọng lại tiếng cấn, đập! và tiếng nắm, tóm! và tiếng cười kinh hoàng của bọn chúng hô hô, lũ lách chách! Nghĩa của bài hát nhìn chung đã quá rõ rệt; vì lúc này bọn yêu tinh đã rút roi và quất chúng vang lên những tiếng vùn vụt, rào rào!, và ra sức vung vẩy chúng thật nhanh trước mặt mình; và hơn một lần bọn người lùn đã gần như bị đánh và đập như mọi thứ khác, khi họ rơi trượt vào trong các hang lớn.

Một ngọn lửa lớn đã được nhóm lên ở giữa hang, những ngọn đuốc được gắn dọc theo tường, và khắp nơi đầy lũ yêu tinh. Bọn chúng cười vang rồi giậm chân và vỗ tay, trong khi bọn người lùn (với cả Bilbo tội nghiệp ở đằng sau và gần với những ngọn roi nhất) đang cuống cuống chạy, khi mà bọn yêu tinh vụt roi hướng theo phía sau họ. Những con ngựa lùn đã được gom lại ở một góc, và những gói hàng hoá hành lý vắt lẫn lóc đã vỡ bung ra, đang bị lũ yêu tinh lục lọi, đang bị lũ yêu tinh hít ngửi, đang bị lũ yêu tinh chỉ trỏ, và đang bị lũ yêu tinh giằng xé.

Tôi e rằng đây lần cuối cùng họ còn thấy được những con ngựa lùn xinh xắn tuyệt vời ấy, kể cả con ngựa trắng cường tráng mà

Elrond đã cho Gandalf mượn, vì con ngựa của ông không thích hợp để đi đường núi. Vì bọn yêu tinh chuyên ăn ngựa, ngựa lùn và la (và những thứ khác còn kinh khiếp hơn). Và chúng thì lúc nào cũng đói. Tuy nhiên lúc này những người tù nhân này chỉ biết nghĩ đến mình mà thôi. Bọn yêu tích xích tay họ ra sau và nối họ lại với nhau thành một hàng rồi lôi họ đến góc cuối hang, Bilbo bị lôi xềnh xệch ở cuối hàng.

Có một con yêu tinh khổng lồ có cái đầu rất to ngồi trong bóng tối, trên một tảng đá lớn bằng phẳng, và bọn yêu tinh vây quanh hắn vũ trang bằng rìu và gươm cong. Vào thời này thì bọn yêu tinh rất độc ác, tinh quái, và nhẫn tâm. Chúng không chế ra những món đồ đẹp dễ, nhưng chúng tạo ra được nhiều thứ rất khôn ngoan. Chúng có thể đào hầm và khai thác mỏ chẳng kém gì những người lùn khéo léo nhất khi chúng gặp rắc rối, mặc dù những cái hầm mỏ này luôn lộn xộn và dơ dáy. Chúng rất giỏi chế tạo búa tạ, rìu, gươm, dao găm, cuốc chim, kẹp và những công cụ để tra tấn khác, hoặc là bắt những người khác chế tạo theo thiết kế của chúng, tù nhân và nô lệ phải làm việc cho đến khi chết vì mong muốn khí trời và ánh sáng. Chúng không phát minh ra những cỗ máy có thể gây rắc rối cho thế giới, đặc biệt là những thiết bị tinh xảo có thể giết nhiều người một lúc <nếu chúng chế được thì sẽ gặp rắc rối với Mỹ ngay :P>m bởi vì cho dù bánh xe, động cơ và những tiếng nổ luôn làm chúng vui thích,

chúng cũng không tự mình làm hơn những gì chúng có thể; nhưng trong những ngày ấy và trong những nơi hoang dã ấy chúng vẫn chưa phát triển (như người ta thường gọi) những công nghệ ấy. Chúng không quá căm ghét người lùn hơn là những người và vật khác, đặc biệt là vào thời xa xưa và thịnh vượng, thậm chí một số người lùn gian xảo còn kết đồng minh với chúng. Nhưng chúng đặc biệt có ác cảm với Thorin và các bạn đồng hành của ông, bởi vì cuộc chiến tranh mà các bạn đã được nghe nhắc đến, nhưng không được kể lại trong câu chuyện này; và dù sao thì bọn yêu tinh cũng không quan tâm đến việc chúng bắt được ai, khi mà việc này được tiến hành đầy khôn khéo và bí mật, và tù nhân không thể bảo vệ mình được.

"Những tên khôn khở kia là ai?" Yêu Tinh Vĩ Đại hỏi.

"Những tên người lùn, và thằng này!" một trong số những tên đang cầm xích nói, kéo mạnh sợi xích của Bilbo khiến nó té nhào xuống đầu gối.

"Chúng tôi thấy bọn chúng ẩn náu ở Vòm Trước của chúng ta."

"Thế nghĩa là sao?" Yêu Tinh Vĩ Đại nói, quay sang Thorin.

"Tao đảm bảo là việc này chẳng có gì tốt lành cả! Tao đoán là là bọn mày đang dò thám những công việc làm ăn riêng của bọn tao! Bọn trộm cắp, tao sẽ chẳng ngạc nhiên khi biết được điều này! Bọn sát nhân và là bạn của bọn Elves, rõ là thế! Nào! Bọn mày muốn nó gì?"

"Người lùn Thorin sẵn sàng phục vụ ngài!" ông trả lời - nó chỉ là một sự lịch sự vô nghĩa - "Chúng tôi hoàn toàn không có ý kiến gì về những gì ngài nghi ngờ và tưởng tượng. Chúng tôi ẩn náu trong con bão trong một hang động có vẻ như khá tiện lợi và bị bỏ hoang; chúng tôi không hề nghĩ rằng điều đó lại gây nên bất kỳ phiền toái gì cho yêu tinh. Thế là quá đủ!"

"Ừc!" Yêu Tinh Vĩ Đại nói. "Đó là những gì mày muốn nói đó hả! Tao muốn hỏi xem bọn mày đang làm cái quái gì trên những ngọn núi này, bọn mày từ đâu đến, và bọn mày đi đâu? Đúng ra tao muốn biết tất về bọn mày. Những gì mày nói là chưa đủ, Thorin Oakenshield, tao biết mày rõ lắm; nhưng hãy nói thật đi, nếu không tao sẽ chuẩn bị cho mày những thứ đặc biệt không dễ chịu gì đâu!"

"Chúng tôi đang đi thăm bà con, những người con cô con cậu, và những anh em họ thứ nhất, thứ hai và thứ ba, và những hậu duệ khác của ông cha chúng tôi, họ đang sống ở sườn Đông của những ngọn núi đầy hiếu khách này," Thorin nói, ông không biết phải nên nói gì liền, khi rõ ràng là sự thật cũng sẽ chẳng đem đến điều gì tốt lành.

"Hắn là một tên nói láo một cách kinh khiếp!" một trong những tên cầm xích nói. "Nhiều người bọn tôi đã sưng sờ khi xuống hang để tham những sinh vật bên dưới, bọn chúng đã chết vì hoá đá. Và hắn cũng không giải thích về việc này!" Hắn đưa thanh

gươm mà Thorin đang đeo ra, thanh gươm được lấy từ hang ổ của bọn Quỷ Không Lồ.

Con Yêu Tinh Vĩ Đại hú lên một tiếng tiếng đầy giận dữ khi nó nhìn thấy thanh gươm, bọn chiến binh của hắn nghiêng răng, khua khiêng và dậm chân. Bọn chúng nhận ra thanh gươm này ngay.

Nó đã từng giết hàng trăm yêu tinh, khi mà những elves xinh đẹp của Gondolin săn đuổi chúng trên những ngọn đồi hay giao tranh trước những bức tường của chúng. Họ gọi thanh gươm này là Orcrist, Kẻ Diệt Yêu Tinh, nhưng bọn yêu tinh chỉ gọi nó là thanh Cấn. Chúng ghét nó và còn ghét bất kỳ ai mang nó hơn.

"Những tên sát nhân và bè bạn của bọn elf!" Yêu Tinh Vĩ Đại rống lên "Giết chúng! Đập nát chúng! Xé xác chúng! Nghiền chết chúng! Dẫn chúng xuống những cái lỗ tối tăm đầy rắn rết và không bao giờ cho chúng thấy lại ánh sáng!" Hắn giận đến nổi nhảy khỏi chỗ ngồi và lao đến chỗ Thorin với cái mồm há tướng ra.

Nhưng ngay lúc đó ánh sáng chột loé lên trong hang, và một luồng lửa sáng bùng lên thành một cột khói cao xanh sáng, bốc lên đến tận trần nhà, toé ra những tia lửa sáng trắng hung hãn giữa đám yêu tinh.

Những tiếng kêu thét thất thanh, những tiếng rú rít lộn xộn vang lên: chúng hú, chúng tru và nguyên rủa, chúng gào và chúng thét, và những thứ chúng làm tiếp theo thì không tả nổi. Hàng trăm

con mèo hoang và sói bị quay sống cùng lúc cũng không thể so sánh với cái thứ tiếng động này. Những đóm lửa đốt những đóm phồng trên bọn yêu tinh, và những cột khói dày đang đổ xuống từ trần nhà dày nghẹt đến nỗi ngay cả mắt của bọn chúng cũng không thể nhìn xuyên qua được. Rồi bọn chúng nhanh chóng đổ xuống và nện đầu cồm cộp xuống nền nhà, cắn xé và đâm đá loạn xạ như thể cả bọn đang lên cơn đại.

Rồi thình lình một thanh gươm loé sáng. Bilbo thấy nó hướng về đúng chỗ tên Yêu Tinh Vĩ Đại đang đứng lặng đi giữa cơn giận dữ của mình. Hắn ngã xuống, chết tươi, và đám chiến binh yêu tinh dạt đi trước thanh gươm, la hét điên đại trong bóng tối.

Thanh gươm trở lại về vỏ của nó. "Nhanh lên, theo ta!" một giọng nói mạnh mẽ và lặng lẽ vang lên; và trước khi Bilbo kịp hiểu xem chuyện gì xảy ra nó đã lại cuống quýt chạy đi ở cuối hàng, nhanh hết mức có thể, băng xuống những lối đi tối tăm với những tiếng la hét của bọn yêu tinh đang yếu dần sau lưng. Một tia sáng mờ dẫn đường họ.

"Nhanh hơn, nhanh hơn nữa!" giọng nói đó nói. "Bọn chúng lại sắp thấp đuốc lên trở lại rồi!"

"Nửa phút thôi!" Dori nói, ông đang chạy ngay sát sau Bilbo và là một người lùn tử tế. Ông dùng hết sức thúc cậu hobbit bằng vai vì tay ông bị xích, và cả bọn họ đều chạy ào đi, với những tiếng xích lanh canh, và vấp té nhiều lần vì họ không thể dùng

đến tay. Một lúc sau thì họ ngừng lại, và lần này này thì hẳn là họ đã xuống rất sâu và giữa lòng núi.

Đoạn Gandalf vung cây đu đưa thân của mình lên. Tất nhiên đấy chính là Gandalf, nhưng họ chẳng còn tâm trí đâu mà hỏi vì sao ông đến đây. Ông lại rút gươm ra, và nó lại một lần nữa loé sáng trong bóng tối. Nó sẽ bùng lên giận dữ nếu có bọn yêu tinh ở đây, và lúc này nó đang loé lên một luồng sáng xanh vui mừng khi giết được tên chúa tể vĩ đại của cái hang này. Nó chẳng khó khăn gì khi cắt ngang những sợi xích của bọn gia tinh và nhanh chóng trả lại tự do cho những tù nhân. Thanh gươm này mang tên là Glamdring, Kẻ Tàn Sát Kẻ Thù, nếu như các bạn còn nhớ. Bọn yêu tinh gọi nó là cây Đập, và còn ghét nó hơn cả cây Cắn nữa. Cây Orcrist cũng đã được thu hồi, vì Gandalf cũng đã mang nó đi theo; ông tóm lấy nó từ một tên bảo vệ đang sợ cuống cuống. Gandalf luôn nghĩ đến mọi thứ, và cho dù ông không thể làm được mọi thứ, ông cũng vẫn làm được nhiều việc cho bạn bè ngay trong những tình huống khó khăn.

"Tất cả chúng ta đều đã ở đây rồi chứ?" ông nói, cúi người đưa trả thanh gươm cho Thorin. "Xem nào: một - là Thorin; hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười, mười; thế còn Fili và Kili đâu? À, họ đây rồi, mười hai, mười ba - và kia, ngài Baggins: mười bốn! Tốt, tốt! Có thể là điều này khá tệ đấy, nhưng cũng có thể nó lại tốt hơn nhiều. Không còn ngựa lùn, không còn lương

thực, và cũng không biết là chúng ta đang ở đây, và còn một bầy yêu tinh hung dữ ở sau nữa! Đi thôi nào!"

Thế là họ đi. Gandalf khá có lý: họ bắt đầu nghe thấy tiếng bọn yêu tinh và những tiếng la kinh hét dị phía sau những lối đi mà họ vừa băng qua. Điều này càng khiến họ đi nhanh hơn bao giờ hết, và khi mà Bilbo tội nghiệp không thể đi nhanh bằng nửa bọn họ - vì người lùn có thể đi với những bước sai khùng khiếp, tôi có thể nói với các bạn như thế, thì bọn họ phải thay phiên nhau cõng nó trên lưng.

Nhưng bọn yêu tinh vẫn nhanh hơn những người lùn, và những con yêu tinh này biết đường hơn (chính chúng đã tạo ra những lối đi này), và chúng lại còn đang giận dữ điên cuồng; nên những người lùn có thể nghe thấy những tiếng gào và tru càng lúc càng gần hơn. Thậm chí họ còn nhanh chóng nghe thấy tiếng bước chân thành thạch của bọn yêu tinh, nhiều thật nhiều tiếng bước chân có vẻ như đã băng qua cái ngã rẽ cuối cùng. Những đóm đuốc đỏ đã hiện ra phía sau họ trong những đường ống mà họ đang chạy dọc theo, và họ đã mệt lử bò cạp rồi.

"Vì sao chứ, vì sao mà tôi lại rời khỏi cái hố hobbit của mình vậy trời!" ngài Baggins khốn khổ nói khi đang nảy tung tung trên lưng Bombur.

"Vì sao chứ, vì sao mà tôi lại mang cái thằng nhỏ hobbit bất hạnh này vào cuộc săn tìm kho báu chứ!" Bombur khốn khổ nói,

ông vốn béo, và mồ hôi nhỏ giọt ra từ mũi ông trong giận dữ và kinh hoàng.

Đúng lúc đó thì Gandalf lui lại sau, và Thorin lui xuống cùng ông. Họ rẽ vào một góc hẹp. "Đến lúc rồi!" ông thét lên. "Rút gươm ra nào, Thorin!"

Không còn gì để làm nữa, và bọn yêu tinh không thích điều này. Chúng sai đến bên lối rẽ với những tiếng kêu giận dữ, và thấy thanh Kiếm Diệt Yêu Tinh và Kiếm Tàn Sát Kẻ Thù đang đang sáng lên lạnh lùng lấp lánh ngay trước những cặp mắt sững sờ của chúng. Những tên phía trước làm rơi đuốc và va la lớn trên trước khi bị giết. Những tên phía sau càng la lớn lên, và nhảy lùi lại làm những tên chạy phía sau chúng ngã lăn ra. "Cẩn và Đập!" chúng gào lên; và bọn chúng đều trở nên rất bối rối, phần lớn bọn chúng bỏ ngược trở lại con đường mà chúng đã theo đến đây.

Một lúc lâu sau vẫn không có tên nào dám mò đến ngã rẽ ấy. Lúc này thì những người lùn đã lại chạy đi, chạy xa, thật xa và những đường ống tối tăm trong địa hạt của bọn yêu tinh. Khi bọn yêu tinh phát hiện ra điều này, chúng đưa những ngọn đuốc lên, và chúng xỏ những đôi giày mềm, và chúng chọn ra những tên chạy nhanh nhất, những tên có những cặp mắt và đôi tai sắc bén.

Chúng chạy vọt lên, lẹ làng như những con chồn trong bóng tối, và những tiếng động chúng gây ra không nhiều hơn những con

dời.

Đó là lý do vì sao mà cả Bilbo và cả những người lùn, và thậm chí cả Gandalf đều không nghe thấy tiếng chúng ập đến. Không ai thấy được chúng. Nhưng bọn chúng thì lại thấy được những người lùn đang chạy trong lặng lẽ từ phía sau, vì Gandalf đang tạo ra một luồng sáng mờ từ cây đuă thần của ông để giúp những người lùn chạy trốn.

Rồi thành linh Dori, lúc này lại đến lượt mình công Bilbo, bị tóm lấy từ phía sau trong bóng tối. Ông la lên và ngã xuống; và cậu hobbit rơi ra khỏi vai ông, té vào vùng tối, đập đầu vào đá cứng, và không còn nhớ gì nữa.

Tolkien

**CHÚA TẾ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển
mở đầu**

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TẾ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 5

Những câu đố trong bóng tối

Khi Bilbo mở mắt ra, ông không biết là ông còn mắt không, vì chung quanh tối tăm như thể mắt ông vẫn còn nhắm tịt. Không có ai ở bên cạnh ông cả. Hãy thử tưởng tượng xem ông sợ đến thế nào! Ông không thể nghe thấy gì, không thể thấy thấy gì, và ông không cảm thấy gì ngoài trừ nền đá lạnh lẽo. Thật chậm chạp, ông đứng dậy và mò mẫm cả bốn hướng, cho đến khi ông chạm vào vách của đường ống; nhưng ông không thể tìm thấy gì hết: hoàn toàn không có gì, không có dấu hiệu của yêu tinh, không có dấu hiệu của người lùn. Đầu óc ông quay cuồng, và ông thậm chí còn không biết là họ đã đi theo hướng nào khi ông bị ngã. Ông cố phán đoán, và bò dọc theo theo một hướng, cho đến khi thỉnh linh tay ông chạm phải một cái gì đó giống như một cái nhẫn nhỏ <đến giờ mới chịu xuất hiện> bằng kim loại nằm trên nền đường ống. Đó chính là một điềm ngoặt cho sự

nghiệp cuộc đời của ông, nhưng lúc này thì ông không biết điều này. Ông nhét cái nhẫn vào túi mà gần như không nghĩ ngợi gì hết; rõ ràng là lúc này thì cái nhẫn không tỏ ra có công dụng gì đáng kể cả. Ông không đi tiếp nữa, mà ngồi xuống cái nền lạnh lẽo và tự mình chìm đắm vào một nỗi đau khổ hoàn toàn một lúc lâu. Ông nghĩ đến món trứng và thịt muối trong bếp ở nhà - vì bên trong nó có thể cảm thấy rằng đã đến giờ ăn, và điều này chỉ càng làm cho nó cảm thấy đau khổ hơn.

Ông không thể nghĩ được là phải làm gì, hoặc là điều gì đã vừa xảy ra; vì sao mà ông bị rơi lại; hay vì sao mà ông không bị bọn yêu tinh bắt khi ông bị tuột lại như thế, và thậm chí vì sao mà đầu ông lại đau như thế này. Sự thật là ông đang nằm lặng yên trong một cái góc tối tăm, không thấy gì và không nghĩ gì một lúc lâu.

Sau một lúc thì ông sờ thấy cái tẩu của mình. Cái tẩu không bị gãy, và dù sao thì nó cũng là một cái gì đó. Rồi ông sờ thấy cái bao, với một ít thuốc lá bên trong, và đó là lại là một cái gì tiếp nữa. Rồi ông tìm diêm quẹt và không thể tìm thấy gì hết, và điều này hoàn toàn làm ông mất hết hy vọng. Dù sao thì cũng tốt, ông nghĩ vậy khi tâm trí đã trở lại bình thường. Có trời mới biết tiếng diêm quẹt và mùi thuốc lá có thể mang ông ra khỏi những cái hố tối tăm ở cái nơi kinh khiếp này hay không. Vào lúc đó ông vẫn cảm thấy rất rõ ràng. Nhưng khi thọc tay vào túi và sờ soạng khắp

người để tìm diêm quẹt thì tay ông chạm vào chuôi thanh gươm nhỏ của mình - con dao găm nhỏ ông lấy từ chỗ lữ quỹ khổng lồ, nó đã quên bẵng nó đi; và bọn yêu tinh có vẻ như cũng không chú ý đến khi nó khi ông đeo con dao này bên trong cái quần túi của mình.

Và ông rút thanh gươm ra. Thanh gươm sáng mờ mờ trước mặt ông. "Thế ra đây cũng là một thanh gươm của người elf," ông nghĩ, "và bọn yêu tinh thì không quá gần, nhưng cũng không quá xa." Nhưng ông cảm thấy thoải mái hơn một chút. Dù sao thì đeo một thanh gươm được tạo ra ở Gondolin trong những cuộc chiến tranh với yêu tinh, những cuộc chiến đã được hát trong nhiều bài hát, thì cũng thật là oai phong; và ông cũng nhận ra rằng những vũ khí như vậy luôn tạo ra một ấn tượng mạnh cho bọn yêu tinh đã thành linh tấn công họ.

"Quay lui?" ông nghĩ. "Hoàn toàn không hay! Đi sang bên? Không được rồi! Đi tới? Chỉ có cách này thôi! Đi thôi nào!" Và ông đứng dậy, lúc tức bước đi, thanh gươm nhỏ chìa vào phía trước, một tay sờ tường, nghe ngóng từng tiếng động lít chít nhỏ nhất.

Rõ ràng là Bilbo đang ở trong một nơi đáng được gọi chật chội. Nhưng bạn hẳn phải nhớ rằng nơi ấy không đến nỗi quá chật cho ông như đối với tôi hay bạn. Hobbit không giống như người thường, và sau hết nếu những cái lỗ của họ là những nơi chốn

đẹp dễ chịu và thoáng khí, rất khác với những đường ống của bọn yêu tinh, thì họ vẫn thường xuyên đào những đường ống hơn chúng ta, và họ không dễ dàng mất đi cảm giác về phương hướng dưới lòng đất - khi mà đầu họ đã phục hồi sau khi bị va đập nảy đom đóm. Và họ cũng có thể đi thật lặng lẽ, có thể dễ dàng lẫn trốn, và phục hồi một cách đáng kinh ngạc sau bị té ngã và ê ẩm, và họ có những trí thông minh và sự khôn ngoan mà con con người hầu như chưa bao giờ nghe thấy hoặc đã quên đi từ lâu.

Tôi sẽ không nói rằng nơi này giống như nơi ở của ngài Baggins. Con đường ống này có vẻ như không có tận cùng. Tất cả những gì ông biết là ông vẫn đang dốc xuống và vẫn đi theo cùng một hướng dù thỉnh thoảng vẫn có những chỗ rẽ. Thỉnh thoảng lại có những lối ngách, ông biết điều đó qua ánh sáng lơ mơ trên thanh gươm, hoặc cảm thấy bằng bàn tay trên tường. Ông không chú ý đến những lối này, mà lại cố gắng băng nhanh qua vì sợ bọn yêu tinh hoặc vì nửa tưởng tượng ra những con vật tối tăm sẽ lao ra từ ngách đó. Ông cứ đi và đi, rồi cứ đi xuống và đi xuống, và vẫn không nghe thấy âm thanh gì ngoài việc thỉnh thoảng lại có một con dơi rít lên bên tai, lúc đầu khiến ông giật mình, rồi thì việc này diễn ra quá thường xuyên khiến ông không buồn quan tâm nữa. Tôi không biết là ông cứ giữ yên tình trạng như vậy được bao lâu, ghét đi tiếp nhưng sợ không dám dừng, ông cứ đi, đi và

đi, cho đến khi ông mệt hơn cả chữ mệt <học của Minh nhí :P>. Có vẻ như việc này sẽ kéo dài mãi cho đến hôm sau và đến cả những ngày tiếp theo. Rồi thành linh, chẳng có gì báo trước, ông rơi phịch vào nước! Ục! Nó lạnh như băng. Việc này tác động lên ông ngán nhưng mạnh mẽ. Ông không biết rằng đây chỉ là một cái vũng trên đường, hay là rìa của một con suối ngầm chảy ngang lối đi, hay là bờ của một cái hồ sâu thăm thẳm. Thanh gươm chẳng chiếu rõ được gì cả. Ông dừng lại, và ông có thể nghe thấy khi cổ lắng nghe, tiếng nước nhỏ giọt tí tách từ cái trần vô hình vào mặt nước phía dưới; nhưng hình như không còn những tiếng động gì nữa.

"Thế ra đây là một cái vũng hoặc một cái hồ, chứ không phải là một con sông ngầm," ông nghĩ. Ông vẫn không dám băng vào vùng bóng tối. Ông không biết bơi; và ông cũng nghĩ về những con vật nhót nhọt với những con mắt lồi to tướng đen thui đang quẫy trong nước. Có những con vật rất lạ sống trong những cái vũng và những cái hồ tí bên trong những ngọn núi: những con cá mà chỉ có trời mới biết tổ tiên của chúng đã bơi vào đây từ bao nhiêu năm trước đây mà không hề bơi ra, trong khi mắt của chúng thì càng lúc càng to ra, to ra nữa, to ra mãi để cố nhìn trong màn đêm; và còn những thứ còn nhầy nhụa hơn cả cá nữa. Thậm chí trong những đường ống và hang động mà bọn yêu tinh đã tự đào ra có những con vật sống khác mà chính chúng cũng

không biết. Một số những cái hang động này đã xuất hiện rất lâu trước khi bọn yêu tinh chỉ có việc đào rộng chúng ra và nối chúng với những lối đi khác của chúng, và những người chủ cũ của những cái hang này vẫn còn đây, lượn lờ và đánh hơi về mọi thứ.

Sâu trong những màn nước đen nơi đây có một Gollum già sống, một sinh vật nhầy nhụa nhỏ bé. Tôi không biết hắn đến từ đâu, và hắn là cái hay con gì. Hắn là Gollum - tối tăm như bóng tối, ngoài trừ cặp mắt lồi to tròn trên khuôn mặt gầy nhẳng của hắn. Hắn có một cái thuyền nhỏ, và hắn thường lặn lẽ chèo đi trên hồ; cái hồ rộng, sâu và lạnh giá. Hắn chèo thuyền bằng cách quạt cặp giò to tướng sang hai bên, nhưng không hề gây ra những gợn sóng nào. Không hề. Hắn dùng cặp mắt lờ mờ như hai ngọn đèn của mình để tìm những con cá mù mà hắn có thể bắt được bằng những ngón tay dài với những động tác nhanh như ý nghĩ. Hắn cũng thích thịt. Hắn nghĩ rằng thịt của yêu tinh ngon, khi hắn có thể bắt được chúng; và hắn luôn lo liệu sao cho bọn yêu tinh không hề phát hiện ra hắn. Hắn chỉ đi theo bọn chúng từ phía sau <bọn chuyên săn này cũng có người khác săn, hí hí>, nếu như chúng đi đơn độc ở bất kỳ nơi nào gần bên bờ nước mà nó đang lặn vãng cạnh đó. Chúng ít khi làm vậy, vì chúng cảm thấy có một cái gì đó bất ưng đang lờn vờn quanh đó, ở phía tận cùng chân núi. Chúng đã đến bên hồ rất lâu trước đây, khi chúng

đào sâu đường ống của mình xuống, và chúng thấy rằng chúng không thể đào sâu hơn nữa; thế là chúng dừng lại ở hướng này; và chẳng có lý do gì để chúng xuống đó trừ khi con Yêu Tinh Vĩ Đại sai đến. Đôi khi con này lên con thêm cá trong hồ, và đôi khi chẳng có con yêu tinh hay cá nào trở về hết.

Thật sự ra Gollum sống trong một hòn đảo nhỏ ở giữa hồ. Hắn đang quan sát Bilbo từ đằng xa với đôi mắt lơ mơ như hai ống kính viễn vọng. Bilbo không thể thấy hắn, nhưng hắn đang rất băn khoăn về Bilbo, vì hắn có thể thấy rằng đây hoàn toàn không phải là một con yêu tinh.

Gollum leo lên thuyền vào bờ ra khỏi đảo, trong khi Bilbo vẫn ngồi bên miệng hồ, vô cùng bối rối khi mà không còn đường để đi mà cũng không còn mưu gì để xoay trở. Thành linh Gollum đến và thì thầm cùng với những tiếng rít:

"Phù hộ cho chúng ta và vấy nước lên chúng ta, châu báu của ta! Ta đoán rằng nó là một bữa tiệc được lựa chọn, ít nhất là một mẩu ngon lành được làm cho chúng ta, gollum!" Và khi hắn nói gollum, hắn nuốt ực trong họng một cách ghê rợn. Đó chính là lý do hắn có cái tên như vậy, cho dù hắn luôn gọi mình là "châu báu của ta."

Ông hobbit nhảy dựng lên ra khỏi da mình khi tiếng rít vẳng qua tai ông, và ông thành linh thấy một đôi mắt lơ mơ đang nhìn về phía mình.

"Ông là ai?" ông nói, chìa con dao găm ra phía trước.

"Nó là ggggì, châu báu của tôi?" Gollum thì thào (hắn luôn luôn tự nói với chính mình vì chẳng có ai để nói chuyện). Cái khiến hắn phải tìm hiểu, cho dù lúc đó hắn rất đói, chỉ là sự tò mò; nếu không thì hắn đã đi bắt cá và sau đó mới thì thào.

"Tôi là ông Bilbo Baggins. Tôi bị lạc khỏi những người lùn và tôi lạc khỏi thầy phù thủy, tôi không biết tôi đang ở đâu; và tôi không muốn biết gì ngoài việc làm sao tôi có thể ra khỏi đâu?"

"Nó có gì trên tay nó vậyyyyyyyyyyy?" Gollum nói, nhìn sang thanh gươm, cái mà hắn không thích lắm.

"Một thanh gươm, một thanh gươm từ Gondolin!"

"Ssss," Gollum nói, và trở nên lịch sự hơn. "Kó thể mình nên ngồi xuống đây zà nói chiện zới nó một chút, châu báu của taaaa. Có thể nói về những câu đố, có thể là zậy, phải không?" Hắn khá băn khoăn và trở nên thân thiện, dù sao đi nữa thì vào lúc này hắn vẫn làm như vậy, cho đến khi hắn được biết thêm về thanh gươm và về cậu hobbit, cho dù như nó có như đang thật sự một mình, cho dù nó khá thích hợp để chén, và cho dù Gollum đang thật sự rất đói. Những câu đố là những gì mà hắn nghĩ đến. Hỏi về chúng, đôi khi đoán về chúng, đó là trò chơi duy nhất mà hắn có thể chơi với sinh vật kỳ lạ khác ngồi những cái lỗ của chúng từ cách đây rất, rất lâu, trước khi hắn mất tất cả bạn bè và bỏ đi, đơn độc, rồi trườn xuống sâu, thật sâu vào cái vùng tối tăm dưới

những ngọn núi.

"Được lắm," Bilbo nói, ông khá băn khoăn để đồng ý, cho đến khi ông biết thêm về sinh vật này, cho dù ông đang đơn độc, cho dù hắn có vẻ hung dữ hoặc đói bụng, và cho dù hắn có thể là bạn của bọn yêu tinh.

"Ông hỏi trước đi," ông nói, bởi vì ông chẳng có thời gian để nghĩ ra một câu đố nào.

Thế là Gollum rít lên

"Gốc nó chẳng ai hay

Cao hơn mọi loài cây

Nó cao vô bờ bến

Chẳng bao giờ lớn lên"

"Dễ quá," Bilbo nói "Là núi, tôi nghĩ thế?"

"Chẳng lẽ nó lại dễ thía xao? Đây hắn là một cuộc thi cho chúng ta, châu báu của taaa! Nếu châu báu hỏi, và nó không trả lời được, chúng ta sẽ ăn nó, châu báu của taaaaa! Nếu nó hỏi chúng ta, và chúng ta không trả lời được, chúng ta sẽ làm những gì nó muốn, ề? Chúng ta sẽ chỉ nó đường ra, đúng thế!"

"Được thôi!" Bilbo nói, không dám phản đối, và đầu óc ông làm việc cật lực để tìm một câu đố để cứu ông khỏi bị ăn thịt.

"Ba mươi con ngựa trắng

Trên ngọn đồi đỏ tươi

Trước tiên chúng nó nhai

*Rồi chúng nó dậm dậm
Và rồi chúng tĩnh lặng
Đứng yên ngấm nấp mai"*

Đó là tất cả những gì ông có thể nghĩ ra để hỏi - ý tưởng việc ăn thịt đã chiếm hết tâm tưởng nó. Đó cũng là một câu đố cổ, và Gollum cũng biết câu trả lời như bạn vậy. "Xưa rồi, xưa rồi!" hần rít lên, "Răng! Răng! Châu báu của ta; nhưng chúng ta chỉ có sáu thôi!" Đoạn hần hỏi câu thứ hai của mình:

*"Khóc mà không tiếng ai hay
Dẫu không có cánh vẫn bay được nào
Không răng vẫn cắn được sao
Không miệng mà vẫn ước ao thì thâm"*

"Đợi một chút!" Bilbo la lên, ông vẫn đang bị lấn cấn với ý tưởng về việc bị ăn thịt. May thay ông đã nghe về chuyện này một lần trước đây, và khi trí khôn đã trở lại ông nghĩ ra được câu trả lời. "Gió, tất nhiên là gió rồi," <gió cắn??>, và nó cũng khá hài lòng rằng nó cũng có được một câu đố khác khác ngay lập tức. "Cái này sẽ là một câu hóc hiểm cho những sinh vật sống sâu dưới lòng đất đây," nó nghĩ

*"Trên cái mặt xanh lơ
Có một con mắt nhỏ
Cái mặt lục lơ thơ
Cũng có một mắt mơ"*

"Đằng ấy giống tớ ghê"

Con mắt đầu nói thế

"Nhưng chỉ ở chỗ thấp

Chứ chẳng phải chỗ cao"

"Ss, ss, ss," Gollum nói. Nó đã ở dưới lòng đất từ lâu, lâu lắm rồi, và đã quên mất điều này. Nhưng đúng vào lúc Bilbo đang bắt đầu hy vọng rằng con quái vật này không thể trả lời thì Gollum nhớ lại được những chuyện xa xưa xa xưa xa xưa, khi mà hắn sống với bà mình trong một cái lỗ trong một cái rãnh bên một con sông, " Sss, sss, châu báu của taaa," hắn nói, "Mặt trời chiếu trên những bông cúc, nó là thế, nó như thế." Nhưng những câu đó quen thuộc trên mặt đất đã làm hắn phát mệt. Chúng cũng làm hắn nhớ lại những ngày mà hắn không quá cô đơn, vụng trộm và bẩn thỉu, và điều đó là hắn giận dữ. Hơn nữa chúng lại làm hắn đói; và vì thế hắn cố thử với những câu hóc búa và khó chơi hơn.

Vô giác vô hình

Vô vị vô thanh

Nằm sau sao sáng

Nằm trên ngọn đồi

Lấp đầy lỗ trống

Vô hạn vô hồi

Đến trước theo sau

Tận cùng cuộc sống

Tiếng cười tắt mau

Không may cho Gollum là trước đây Bilbo đã từng nghe đến điều này; và câu trả lời đến với ông ngay. "Bóng tối!" ông nói mà thậm chí không cần gãi đầu hay suy nghĩ lời thôi gì.

Cái hộp kia không bản lề, không khoá và không nắp

Nhưng lại ẩn chứa một kho vàng tí tắp

Ông đã yêu cầu có thêm thời gian, trước khi ông có thể nghĩ ra một câu thật sự khó. Câu này ông nghĩ rằng đã xưa đến kinh hoàng, cho dù ông không đưa câu đố này ra theo cách thường. Nhưng có vẻ như câu này thật sự hóc búa với Gollum. Hắn rít lên với chính mình, và hắn vẫn không trả lời; hắn thì thầm và thổi phì phì.

Sau đó một lúc thì Bilbo đã bắt đầu mất kiên nhẫn. "Thế nào, nó là gì?" nó nói. "Câu trả lời không phải là tiếng hơi nước đun sôi đâu, nếu như ông định nghĩ câu trả lời từ những âm thanh ông đang phát ra."

"Hãy cho chúng ta một cơ hội; hãy cho chúng ta một cơ hội, kho báu của taaaaaaa."

"À," Bilbo nói, sau khi cho hắn suy nghĩ một lúc lâu, "thế ông đoán là cái gì?"

Nhưng thành linh Gollum sức nhớ đến những gì hắn đã trộm ra khỏi tổ hời xưa, và hắn ngồi dưới rãnh sông để dạy bà hắn, dạy

bà hấn hút. "Trứng!" hấn rít lên. "Là trứng, chính nó!" Rồi hấn nói luôn:

Sống mà không cần thở

Như xác chết lạnh đơ

Mặc dầu không hề khát

Vẫn cứ uống không phanh

Toàn thân đầy áo giáp

Mà chẳng kêu lạnh canh

Lần này đến phiên hấn cũng nghĩ rằng đây là một câu dễ kinh hoàng, bởi vì hấn luôn nghĩ đến câu trả lời. Nhưng hấn không thể nhớ được cái gì khác hay hơn vào lúc này, hấn đã quá rối với cái câu về quả trứng. Và cũng y như vậy, câu này trở thành một câu cực hóc búa cho Bilbo khốn khổ, người chưa bao giờ làm gì với nước để có thể tìm được lời gợi ý từ đó. Tôi nghĩ rằng tất nhiên bạn đã biết câu trả lời, hoặc có thể đoán ra nó dễ dàng trong nháy mắt, vì bạn đang ngồi êm ái tại nhà và chẳng hề có mối đe dọa bị ăn thịt nào quấy nhiễu bạn. Bilbo ngồi đó và hắng giọng một hai lần, nhưng chẳng có câu trả lời nào hết.

Sau một lúc thì Gollum bắt đầu huýt một cách hài lòng với chính mình "Tốt đấy nhỉ, châu báu của ta? Nó lý thú đấy chứ? Nó đáng để nhai phải không?" Hấn bắt đầu nhìn ra Bilbo, ra khỏi vùng tối.

"Đợi một chút," ông hobbit run lên. "Tôi mới vừa cho ông suy

nghĩ khá lâu mà."

"Nó phải gấp, gấp!" Gollum nói, bắt đầu khua chiếc thuyền của hắn trên bờ sông tiến về phía Bilbo. Nhưng khi hắn vừa đặt cái chân có màng của hắn xuống nước, thì một con cá nhảy vọt lên vì sợ và rơi xuống những ngón chân của Bilbo.

"Ừc," nó nói, "nó lạnh ngắt và ướt sệt!" - và ông đoán đoán ra.

"Cá! Cá!" ông gào lên "Đó là cá!"

Gollum có vẻ thất vọng khủng khiếp, nhưng Bilbo đã hỏi một câu đố khác càng nhanh càng tốt, để cho Gollum quay về thuyền và suy nghĩ.

"Không chân nằm trên một chân, hai chân ngồi gần trên ba chân, bốn chân thì có một mớ."

Đây không thật sự là thời điểm hợp lý để đưa ra câu đố này, nhưng Bilbo đang rất vội. Gollum có thể sẽ gặp rắc rối khi đoán nó là cái gì nếu như hắn được hỏi vào một lúc khác. Nhưng khi đã nói về cá thì "không chân" không còn khó đoán nữa, và phần còn lại trở nên dễ dàng. "Cá trên một cái bàn nhỏ, một người đàn ông ngồi trên ghế đầu cạnh bạn, con mèo gặm xương," <câu đố này stupid quá> - tất nhiên đó là câu trả lời và Gollum nhanh chóng nói lên. Rồi hắn nghĩ rằng đã đến lúc hỏi những gì khó và kinh dị hơn. Đây là những gì hắn nói:

Nó ăn hết tất cả

Chim thú, hay cỏ cây

Nó ăn cả sắt thép

Nhai đá sỏi ngậm mép

Giết vua, phá kính thành

Đánh sập cả non xanh.

Bilbo khốn khổ ngồi trong bóng rối, nghĩ về những cái tên kinh dị của tất cả những quỷ khổng lồ và yêu tinh ăn thịt người mà ông đã từng nghe thấy trong các câu chuyện cổ tích, nhưng không có ai trong số chúng làm được tất cả những chuyện này. Ông có một cảm giác rằng câu trả lời rất khác và ông đã biết về cái này, nhưng ông không nghĩ ra. Ông bắt đầu lo sợ, và điều đó thì lại càng làm cho khó mà nghĩ ngợi gì được. Gollum bắt đầu ra khỏi thuyền. Hắn dầm xuống nước và bơi theo con rãnh; Bilbo có thể thấy mắt hắn mở trừng về phía mình. Lưỡi hắn liếm quanh mép; ông đã muốn hét lên "Cho tôi thêm thời gian! Cho tôi thêm thời gian!" Nhưng đúng lúc đấy thành linh một tiếng kêu ré lên: "Thời gian! Thời gian!"

Bilbo được cứu bởi thuần túy do may mắn. Bởi vì đó tất nhiên chính là câu trả lời.

Gollum lại một lần nữa thất vọng; và bây giờ thì hắn trở nên giận dữ, và cũng thấy chán trò chơi này. Chuyện này làm hắn cảm thấy rất là đói. Lần này hắn không trở lại thuyền nữa. Hắn ngồi xuống trong bóng tối cạnh Bilbo. Điều này làm người hobbit cảm thấy bất an khủng khiếp và trí khôn của ông văng đi đàng

nào mắt.

"Nó phải chúng taaa một câu hỏi, châu báu của taaaaaaa, phải, phải, phảiiiii. Chiiii một câu hỏi nữa để đoán thôi, phải, phảiiiiiii," Gollum nói.

Nhưng Bilbo chẳng thể nghĩ ra một câu hỏi nào khi mà cái con vật nháp nhúa ướt lạnh ấy ngồi xuống cạnh ông, và cào huyết ông. Ông tự gãi lên chính mình, ông tự véo chính mình; và ông vẫn chẳng thể nào nghĩ ra được cái gì hết.

"Hỏi chúng ta! Hỏi chúng ta đi!" Gollum nói.

Bilbo tự véo mình và tự vỗ mình; ông siết chặt thanh gươm nhỏ của ông; thậm chí ông còn dùng cả tay kia sờ mó trong túi. Rồi ông tìm thấy cái nhẫn mà ông đã nhặt được trong lối đi và đã quên bằng mắt.

"Tôi đang có cái gì trong túi?" ông hỏi lớn. Ông đang tự hỏi chính mình, nhưng Gollum nghĩ rằng đó là câu đố, và hấn giận dữ phản đối.

"Không công bằng! Không công bằng!" hấn rít lên. "Nó không công bằng, châu báu của ta, nó đó, nó hỏi chúng ta cái gì đang ở trong những cái túi nhỏ dơ dáy của hấn?"

Bilbo nhận ra được điều gì xảy ra và bám chặt lấy câu hỏi này ngay. "Tôi có cái gì trong túi?" ông hỏi lớn.

"S-s-s-s-s," Gollum rít lên. "Nó phải cho chúng ta ba lần đoán, châu báu của ta, ba lần đoááááán."

"Được lắm! Đoán đi!" Bilbo nói.

"Những bàn tay!" Gollum nói.

"Sai," Bilbo nói, may mắn là ông đã rút tay ra trở lại. "Đoán lại đi!"

"S-s-s-s," Gollum lại càng bối rối hơn bao giờ. Hắn nghĩ đến tất cả những thứ mà hắn có thể nhét trong túi: xương cá, răng yêu tinh, vỏ sò ươn, một mẫu cánh dơi, một hòn đá sắc để mài răng nanh, và những thứ dơ dáy khác <vui thật :P>. Hắn cố suy nghĩ xem những người khác bỏ gì trong túi.

"Dao găm!" cuối cùng nó nói.

"Sai!" Bilbo nói, ông hồi hộp nãy giờ. "Lần đoán cuối!"

Bây giờ thì Gollum ở một trạng thái còn tồi tệ hơn cả khi Bilbo đổ hấn câu đổ về quả trứng. Hắn rít lên và thổi phì phì, phóng người tới lui, giẫm chân trên nền đất, uốn éo quần quai; nhưng vẫn không dám phung phí lần đoán cuối của hắn.

"Nào," Bilbo nói "Tôi đang đợi đây!" Ông cố tỏ ra cứng rắn và vui vẻ, nhưng ông hoàn toàn không cho là trò chơi này sẽ kết thúc, cho dù Gollum đoán đúng hay sai.

"Hết giờ!" ông nói.

"Xấu chuối, hoặc không có gì!" Gollum la lên, điều này có vẻ không công bằng khi hắn đưa ra hai sự phán đoán cùng lúc.

"Cả hai đều sai," Bilbo la lên đầy nhẹ nhõm; rồi ông đứng ngay dậy, lùi lại bức vách gần nhất, đưa thanh gươm ra phía trước. Tất

nhiên là ông biết rằng trò chơi câu đố này rất thiêng liêng và là một phong tục lâu đời, và thậm chí cả những sinh vật tinh quái nhất cũng không dám gian lận khi chơi trò này. Nhưng ông cảm thấy rằng ông không thể tin được một chút nào vào việc cái con vật nhót nháp này sẽ giữ lời hứa. Bất cứ lời bào chữa nào cũng sẽ đưa hắn ra khỏi việc này. Và sau nữa, câu hỏi cuối không phải là một câu đố chính thống theo những luật lệ cổ xưa.

Nhưng dù sao đi nữa thì Gollum cũng không tấn công ông. Hắn có thể nhìn thấy thanh gươm trên tay Bilbo. Hắn vẫn ngồi đó, run rẩy và thì thầm. Cuối cùng thì Bilbo không thể đợi lâu hơn nữa được.

"Thế nào?" ông nói. "Ông còn đợi gì nữa? Tôi muốn đi. Ông phải chỉ đường cho tôi."

"Chúng ta đã nói thế sao, châu báu? Chỉ cho tên Baggins nhỏ bé dơ dáy đường ra, phải , phải. Nhưng hắn có gì trong túi chứ? Không phải râu chuối, châu báu ạ, nhưng không phải không có gì.Ồ không! Gollum!"

"Không phải việc của ông!" Bilbo nói. "Lời hứa là lời hứa!"

"Nó gian quá và kiên nhẫn, châu báu à," Gollum rít lên. "Nhưng nó phải đợi, nó phải đợi. Chúng ta không thể leo lên những đường ống một cách vội vã được. Chúng ta phải đợi và phải làm một số việc trước, phải, những thứ giúp chúng ta."

"Nào, nhanh lên!" Bilbo nói, nhẹ nhõm vì nghĩ rằng Gollum sẽ đi. Ông nghĩ rằng hắn sẽ đưa ra một lời bào chữa nào đó và sẽ không quay lại. Gollum đang nói về điều gì ấy nhỉ? Hắn đang giữ cái thứ hữu dụng nào trên cái hồ tối đen này? Nhưng ông đã lầm. Gollum đã quay lại. Lúc này hắn rất tức giận và đói. Và hắn là một sinh vật tinh quái đau khổ, hắn đã có một kế hoạch.

Cách cái hòn đảo của hắn không xa, Bilbo chẳng biết gì về nơi này, tại nơi cất giấu của hắn, hắn có giấu một vài mẫu vật xơ xác, và một vật rất đẹp, rất đẹp, rất kỳ ảo. Hắn có một cái nhẫn, một cái nhẫn vàng, một cái nhẫn quý giá. "Quà sinh nhật của ta!" hắn thì thầm với chính mình, như hắn vẫn thường làm trong những ngày tăm tối vô tận này. "Đó là cái mà chúng ta muốn vào lúc này, phải; chúng ta muốn nó!"

Hắn muốn cái nhẫn bởi vì nó là một cái nhẫn có quyền lực, và nếu bạn đeo cái nhẫn ấy vào ngón tay của bạn, bạn sẽ vô hình; bạn chỉ có thể bị thấy trong nơi đầy ánh sáng mặt trời, và chỉ có thể bị thấy bởi cái bóng của bạn, nó rất mờ ảo mong manh.

"Quà sinh nhật của ta! Nó đến với ta vào ngày sinh của ta, châu báu của ta," Hắn luôn nói như vậy với chính mình. Nhưng chẳng ai biết làm cách nào Gollum có món quà này, những chiếc nhẫn này vẫn còn tự do vào những năm tháng xa xưa nào trên thế giới? Có thể thậm chí là cả Chủ nhân điều khiển chúng cũng không thể nói được. Đầu tiên Gollum đã từng đeo nó, đến khi nó

làm hấn phát mệt; và hấn giữ nó trong một cái túi nhỏ đeo sát da, cho đến khi nó làm hấn sây da; và bây giờ thì hấn thường giấu nó trong một cái hồ trên một vách đá trên hòn đảo của hấn, và vẫn thường luôn luôn quay trở lại để ngắm nó. Đôi khi hấn cũng lại đeo nó vào, khi mà hấn không thể chịu đựng việc tách xa khỏi nó thêm nữa, hoặc khi hấn cảm thấy rất, rất đói, và chán ngấy món cá. Rồi hấn băng qua những lối đi tối tăm để tìm kiếm bọn yêu tinh đi lạc. Thậm chí hấn có thể mạo hiểm đến những vùng đất mà những ngọn đuốc đang cháy, làm cho mắt hấn bị loá và đau nhức; vì hấn vẫn sẽ được an toàn.Ồ vâng, khá an toàn. Không ai có thể thấy được hấn, không ai chú ý đến hấn, cho đến khi hấn đặt những ngón tay lên cổ họ. Hấn chỉ mới đeo nó vài giờ trước, vào tóm được một con yêu tinh con. Nó đã kêu thét lên như thế nào! Hấn vẫn còn một hai cái xương để gặm, nhưng hấn muốn cái gì đó mềm hơn.

"Khá an toàn, phải," hấn làm bầm với chính mình, "Nó sẽ không thấy chúng ta, đúng thế không, châu báu của ta? Không. Nó sẽ không thấy chúng ta, và thanh gươm nhỏ bé dơ dáy của nó sẽ vô dụng, phải phải." Đó là cái ý tưởng gian xảo của hấn, khi hấn thành linh bỏ đi khỏi Bilbo, âm ỉ trở lại chiếc thuyền của mình, và lại bơi vào vùng tối. Bilbo nghĩ rằng đó là lần cuối ông nghe thấy hấn. Ông vẫn ngồi đợi một lát, vì ông không biết làm cách nào tự mình tìm được đường.

Thình lình ông nghe thấy một tiếng la thất thanh. Nó làm cho ông run lẩy bẩy. Gollum đang nguyên rủa và la hét lờ mờ đằng kia, không xa lắm căn cứ theo âm thanh. Hắn đang ở trên hòn đảo của hắn, đào bới lung tung, tìm kiếm lục lọi một cách vô vọng.

"Nó đâu rồi? Nó đââââu rồi?" Bilbo nghe thấy tiếng hắn gào lên.

"Nó mất rồiồồồồ, châu báu của ta, mất, mất rồi! Khốn khổ khốn khiếp chúng ta, châu báu của ta mất rồi!"

"Chuyện gì thế?" Bilbo gọi. "Ông mất cái gì thế?"

"Nó không phải hỏi chúng ta," Gollum la lên. "Không phải chuyện của nó, không, Gollum! Nó máááááất rồi, gollum, gollum, gollum."

"Phải, tôi là thế," Bilbo la lên "và tôi không muốn bị lạc mất. Và tôi đã thắng cuộc chơi, và ông đã hứa rồi. Thế thì làm đi! Đến và dẫn tôi ra, rồi tiếp tục tìm kiếm!"

Mặc cho Gollum kêu lên hoàn toàn tuyệt vọng, Bilbo không cảm thấy cảm thông gì lắm, và ông cảm thấy cái mà Gollum muốn khó có thể là một cái gì đó tốt đẹp.

"Đi nào!" ông la lên.

"Không, chưa phải lúc, châu báu của ta!" Gollum trả lời. "Chúng ta phải tìm ra nó, nó mất rồi, Gollum."

"Nhưng ông chẳng đoán được câu hỏi cuối của tôi, và ông đã hứa rồi," Bilbo nói.

"Chẳng đoán được!" Gollum nói. Rồi thành linh một tiếng rít lạnh lạnh thoát ra từ vùng tối lờ mờ. "Thế có cái gì trong túi của nó? Nói với chúng ta. Nó phải nói trước."

Theo những gì Bilbo thấy, thì chẳng có lý do đặc biệt gì khiến ông không nên nói cả. Tâm trí của Gollum có thể đoán ra mọi thứ nhanh hơn ông, tự nhiên là vậy, bởi vì Gollum đã nghiên ngẫm những chuyện này hàng bao lâu nay về chuyện này, và ông luôn sợ là nó sẽ bị trộm đi. Nhưng Bilbo bối rối khi tìm cách trì hoãn. Sau cùng, ông đã thắng được trò chơi, khá công bằng, với một sự may rủi khủng khiếp. "Những câu trả lời cần phải được đoán chứ không được đưa ra," ông nói.

"Nhưng đó không phải là một câu hỏi công bằng," Gollum nói.

"Không phải là một câu đố, châu báu ời, không."

"Ồ được, nếu là vấn đề của những câu hỏi bình thường," Bilbo nói, "thì tôi hỏi trước một câu. Ông mất cái gì thế? Nói cho tôi biết chuyện này trước!"

"Thế nó có cái gì trong túi thế nhỉ?" Tiếng rít càng lớn và lạnh lạnh hơn, và khi hắn nhìn ra, Bilbo với sự cảnh giác của mình đã thấy hai đốm sáng nhỏ đang nhìn về phía ông. Một sự nghi ngờ đang dần bùng lên trong tâm trí Gollum, mắt hắn cháy lên một ánh lửa nhợt nhạt.

"Ông bị mất cái gì chứ?" Bilbo khẳng khẳng. Nhưng lúc này ánh sáng trong mắt Gollum đã trở thành một ánh lửa xanh, và hắn

đang đang lướt đến gần hơn. Gollum lại chèo thuyền trở lại, điên cuồng chèo ngược trở lại trên vùng hồ đen; và với sự giận dữ vì mất đồ và sự nghi ngờ tràn ngập trong tim thì không có thanh gươm nào làm hấn sợ thêm nữa.

Bilbo không thể đoán được điều gì làm con vật gian xảo này phát điên, nhưng ông thấy ngay rằng Gollum đang muốn giết ông.

Ngay lập tức ông quay lại và bỏ chạy bừa về phía con đường tối đằng sau dẫn về nơi mà ông đã đến, vẫn giữ mình sát tường và dùng tay trái để bám tường.

"Nó có cái gì trong túi nó?" ông nghe tiếng rít vang vọng sau lưng ông, và tiếng nước tung toé khi Gollum ào ra khỏi thuyền.

"Tôi đang có cái gì, tôi tự hỏi?" ông tự nói với mình, khi ông hỗn hển và vấp té. Ông thọc tay trái vào túi mình. Chiếc nhẫn rất lạnh lẽo khi nó được đeo vào ngón tay trở mò mẫm của ông.

Tiếng rít đã vang lên gần sau ông. Ông quay lại và thấy đôi mắt Gollum giống như những ngọn đèn nhỏ màu lục đang leo lên đường dốc. Khiếp hãi, ông cố chạy nhanh hơn, nhưng thỉnh thoảng những ngón chân của ông vướng phải một mấu cây trên nền đất, và ông ngã xuống, dè lên thanh gươm nhỏ của mình.

Ngay lúc đó Gollum đã đến bên ông.

Nhưng trước khi Bilbo có thể làm được gì, lấy lại hơi, nhắc mình dậy, hay vung gươm, Gollum đã băng qua, không chú ý gì đến ông <hiển nhiên là thế>, nguyên rửa và thì thầm khi vẫn tiếp tục

chạy.

Điều này có nghĩa là gì? Gollum có thể thấy được trong bóng đêm mà. Bilbo có thể thấy ánh sáng trong đôi mắt sáng nhợt của hắn từ đằng sau. Ông đứng dậy, ê ăm, tra gươm vào vỏ, nó không còn phát ra thứ ánh sáng mờ ảo nữa, rồi ông đi tiếp, thật đề phòng. Có vẻ như chẳng còn gì nữa để mà làm. Quay trở về cái vũng nước của Gollum thì không hay tí nào. Có thể nếu như chạy theo hắn, thì Gollum sẽ dẫn ông đến một con đường thoát mà chính hắn cũng không hay.

"Tên khốn! Tên khốn! Tên khốn!" Gollum rít lên. "Tên Baggins khốn khiếp! Nó đi rồi! Hắn có cái gì trong túi thế nhỉ? Ồ, chúng ta đoán, chúng ta đoán, châu báu của ta. Hắn đã tìm thấy nó, phải, hắn là thế. Món quà sinh nhật của ta."

Bilbo động tai lên. Cuối cùng thì chính ông cũng đã đoán ra. Hơi vội vã, ông tiến sát tại sau Gollum, ở khoảng cách gần nhất mà ông dám. Hắn vẫn đi rất nhanh, không nhìn lại, mà quay đầu sang hai bên, như Bilbo có thể thấy từ những luồng sáng mờ trên những bức vách.

"Quà sinh nhật của ta! Khốn khiếp! Làm sao mà chúng ta làm mất nó được chứ, châu báu của ta? Phải, đúng vậy. Khi chúng ta đi qua con đường này lần rồi, khi chúng ta vịn cổ cái tên nhóc bản thiêu la hét ấy. Đúng vậy. Khốn khiếp! Nó bị trượt khỏi chúng ta, sau khi đã ở cùng chúng ta qua biết bao năm tháng! Nó

đi rồi, gollum."

Thình thình Gollum ngồi phịch xuống và bắt đầu khóc rống lên, những tiếng sụt sùi nức nở vang lên thật kinh dị. Bilbo ngừng lại và lại đứng sát vào bức vách của đường ống. Sau một lúc Gollum ngừng khóc và bắt đầu nói chuyện. Hắn có vẻ như đang tranh cãi với chính mình.

"Quay lại mà tìm thì không hay, không. Chúng ta không thể nhớ được tất cả những nơi mà chúng ta đã qua. Và nó không có tác dụng gì. Tên Baggins đã bỏ nó trong túi, cái tên tọc mạch bản thủ ấy đã tìm thấy nó, đúng vậy."

"Chúng ta đoán thế, châu báu của ta, chỉ đoán thôi. Chúng ta không thể biết được cho đến khi nào chúng ta tìm thấy cái con vật dơ dáy ấy và nghiền nát nó ra. Nhưng nó đâu biết là món quà ấy có thể làm được gì, đúng không? Nó sẽ cứ giữ yên món quà ấy trong túi. Nó không biết đâu, và nó không thể đi đâu xa được. Nó sẽ tự đi lạc, cái tên tọc mạch bản thủ ấy. Nó không biết đường ra. Nó nói thế mà."

"Nó nói thế, phải; nhưng nó láu cá lắm. Nó không nói nó là cái gì. Nó sẽ không nói cái gì đang ở trong túi nó. Nó biết. Nó biết một con đường, nó hẳn là biết một đường ra. Nó ở chỗ cửa sau. Ở chỗ cửa ssau, đúng vậy."

"Rồi bọn yêu tinh sẽ bắt nó. Nó không thể nào thoát được, châu báu của ta."

"Ssss, sss, gollum! Bọn yêu tinh! Phải, nhưng nếu nó có món quà, món quà quý giá của chúng ta, thì bọn yêu tinh sẽ lấy nó, gollum! Chúng sẽ tìm thấy nó, chúng sẽ phát hiện ra nó là gì. Chúng ta sẽ không bao giờ được an toàn nữa, không bao giờ, gollum! Một trong những tên yêu tinh sẽ đeo nó, và sẽ không ai thấy hắn. Hắn sẽ ở đấy nhưng không ai thấy được <có cần phải nói tất tần tật ra hết không vậy trời>. Thậm chí những con mắt tinh anh của chúng ta cũng sẽ không thấy được hắn; hắn ma mãnh và tinh quái đến bất chúng ta, gollum, gollum!"

"Thế thì phải ngừng nói chuyện, châu báu của ta, và phải nhanh lên. Nếu tên Baggins đã đi đường đó, thì chúng ta phải nhanh chóng đến xem. Đi nào! Không còn xa nữa đâu. Nhanh lên!"

Gollum nhảy lên và bắt đầu lê bước đi với một tốc độ khủng khiếp. Bilbo vội vã chạy theo hắn, vẫn đề phòng, cho dù điều sợ hãi chính yếu của ông bây giờ là vấp phải một cái mấu cây khác, té và gây ra tiếng động. Đầu ông lúc này quay cuồng trong hy vọng và kinh ngạc. Có vẻ như cái nhẫn mà ông có được là một cái nhẫn ma thuật: <nếu không thì tựa truyện đã là khác rồi :)> nó làm cho người đeo trở nên vô hình! Tất nhiên là ông đã từng nghe đến những chuyện này, trong những câu chuyện cổ tích xa xưa; nhưng khó mà tin rằng ông đã thật sự vô tình có được một chiếc. Và mọi chuyện cứ như thế: Gollum với đôi mắt sáng của hắn đang vượt trước ông chỉ khoảng một yard.

Họ cứ đi, Gollum lắc lư ở đằng trước, rít và nguyên rủa; Bilbo đi đằng sau, cố đi bằng tất cả sự nhẹ nhàng mà một hobbit có thể có được. Họ nhanh chóng đi đến những nơi mà, như Bilbo đã chú ý lúc đi xuống, có những lối ngách mở ra ở đây đó. Gollum ngay lập tức bắt đầu đếm chúng.

"Một trái, phải. Một phải, phải. Hai phải, phải, phải. Hai trái, phải, phải. " Và hắn cứ thế mà đếm.

Số đếm càng cao thì hắn càng đi chậm dần, và hắn bắt đầu run rẩy và méo máo; vì hắn đang đi xa dần khỏi vùng nước đằng sau hắn, và hắn cảm thấy sợ. Yêu tinh có thể đang ở đây, và hắn đã mất cái nhẩn của mình. Cuối cùng hắn dừng lại ở một lối đi thấp, phía bên trái họ theo chiều đi của họ.

"Bảy phải, phải. Sáu trái, phải!" hắn thì thầm. "Nó đây. Đây là lối đi đến cửa sau, phải. Đây chính là lối đi!"

Hắn nhìn vào, và bật lại. "Nhưng mà chúng ta sẽ không đi zào, châu báu à, chúng ta sẽ không đi zào. Yêu tinh chong đấy. Hàng đông yêu tinh. Chúng ta ngủi thấy chúng. Ssss!"

"Chúng ta sẽ làm gì? Khốn khiếp khốn nạn chúng! Chúng ta phải đợi ở đây, châu báu à, đợi một lúc và xem."

Thế là họ dừng lại một cách thỉnh linh. Dù sao thì Gollum đã đưa Bilbo đến đường ra, nhưng Bilbo không thể vào được. Gollum đang ngồi trên cái mô đất ngay trên lối vào, và mắt hắn vẫn sáng lạnh trên đầu, khi hắn lắc lư đầu giữa đầu gối.

Bilbo trườn ra khỏi bức vách nhẹ nhàng hơn cả một con chuột; nhưng Gollum cứng người lại ngay, và đánh hơi, rồi mắt hắn chuyển sang màu lục. Hắn rít lên nhẹ nhàng nhưng đầy đe dọa. Hắn không thể thấy người hobbit, nhưng lúc này hắn đang rất cảnh giác, và hắn có những giác quan khác mà bóng tối đã làm cho sắc bén thêm: nghe và đánh hơi. Hắn có vẻ như đang rập xuống với đôi bàn tay bết đặt lên nền đất, đầu hắn nhô ra, mũi gần chạm sát nền đá. Cho dù hắn chỉ còn một bóng đen trong vùng sáng toả ra từ chính mắt hắn, Bilbo cũng có thể thấy hoặc cảm thấy rằng hắn đang căng thẳng nhưng một sợi dây cung, sẵn sàng vụt đi.

Bilbo hầu như ngừng cả thở, và ông cũng cứng cả người lại. Ông tuyệt vọng. Ông phải thoát ra, ra khỏi cái vùng tối kinh dị này, trong khi ông hãy còn sức lực. Ông phải chiến đấu. Ông phải đâm cái con vật thối tha này, đâm phọt mắt hắn ra, giết hắn. Có nghĩa là giết hắn. Không, một cuộc chiến không công bằng. Lúc này ông đang vô hình. Gollum không có guom. Gollum không thật sự đe dọa giết ông, hoặc chưa thử làm thế. Và hắn đang tuyệt vọng, đơn độc, mất mát. Một cảm xúc thông hiểu đột ngột, một sự cảm thông hoà trộn với niềm kinh dị, đang trào dâng trong tim Bilbo: ông thoáng nghĩ về những chuỗi ngày đơn điệu vô tận không hề có ánh sáng hay hy vọng về những gì tốt đẹp hơn, đá rắn, cá lạnh, trốn tránh và thì thầm. Tất cả những ý nghĩ

này lướt qua một giây thoáng chốc. Ông rùng mình. Và thành
linh, như thể được nâng lên bởi một sức mạnh và quyết tâm mới,
ông nhảy đến.

Đôi với một con người thì đó không phải là một cái nhảy tuyệt
vời, nhưng đây là một cái nhảy trong bóng tối. Ông nhảy vọt qua
đầu Gollum, bảy foot xa và ba foot cao; thật ra thì, ông đã biết
điều này khi ông chỉ suýt nữa là va đầu luôn vào cái vòm thấp
của lối đi.

Gollum bật lùi lại, và tóm lấy khi người hobbit phóng qua hắn,
nhưng quá trễ: tay hắn chộp vào không khí, và Bilbo, rơi xuống
nhẹ nhàng bằng đôi chân vững chãi của mình, chạy ào vào cái
đường ống mới. Ông không quay lại để xem Gollum đang làm
gì. Lúc đầu những tiếng rít và nguyên rửa gần như bám ngay gót
ông, rồi nó dừng lại. Liền đó là một tiếng kêu kinh hãi vang lên,
đầy căm ghét và và tuyệt vọng. Gollum đã chịu thua. Hắn không
dám đi xa hơn nữa. Hắn đã mất tất cả: mất con mồi của hắn, và
cũng mất, cái duy nhất mà hắn luôn quan tâm, châu báu của hắn.
Tiếng kêu thét làm tim của Bilbo giật thót lên tận mồm, nhưng
ông vẫn tiếp tục. Lúc này những tiếng vọng nhỏ dần, nhưng đầy
đe dọa, giọng nói vang lên phía sau ông:

"Tên trộm, tên trộm, tên trộm! Baggins! Chúng ta ghét nó, chúng
ta ghét nó, chúng ta ghét nó mãi mãi!"

Rồi sau đó là im lặng. Nhưng điều này cũng có vẻ đe dọa với

Bilbo. "Nếu bọn yêu tinh ở gần đến nỗi hăn có thể ngủi được chúng," ông nghĩ, "thì hăn chúng đã nghe thấy tiếng hăn la hét và nguyên rửa. Cẩn thận nào, nếu không thì đường này sẽ lại càng dẫn mày đến những điều tồi tệ hơn."

Con đường thấp dần và khắp khênh. Đối với người hobbit thì việc này chẳng đến nỗi quá khó khăn, ngoại trừ việc, dù cho đã rất chú ý, ông vẫn cứ nhiều lần vấp phải những mẫu đá lờm chớm trên nền đất vào những ngón chân khốn khổ của mình.

"Chỗ này khá thấp cho bọn yêu tinh, ít nhất là đối với những con to," Bilbo nghĩ, ông không biết là thậm chí cả những con to, những quái vật trong núi, cũng có thể bò lướt rất nhanh trong đây, tay gàn chạm trên nền đất.

Con đường đang dẫn xuống nhanh chóng lại hướng lên trở lại, và sau một lúc một thì nó dốc đứng lên. Bilbo cứ trượt xuống.

Nhưng cuối cùng thì đường dốc cũng ngừng, con đường rẽ vào lối rẽ, và lại dẫn xuống, và ở đây, ở cuối của một mặt nghiêng ngắ, ông thấy, một luồng sáng mờ mờ bập bùng quanh một lối rẽ. Không phải là ánh sáng đỏ của lửa hay đèn lồng, mà là một loại ánh sáng nhợt nhạt ngoài trời. Rồi Bilbo bắt đầu chạy.

Ông chạy nhanh hết sức mình, rẽ vào lối rẽ cuối cùng và đột ngột lao vào một vùng quang đắ, ánh sáng nơi đây, sau những lúc chỉ tuyền là bóng tối, có vẻ như làm bùng sáng mọi thứ rục rờ.

Thật ra nó chỉ là một luồng sáng mặt trời rọi qua một lỗ thủng

trên một cái cửa lớn, một cái cửa đá, đang để mở.

Bilbo chớp mắt, rồi bất thành linh ông thấy bọn yêu tinh: bọn yêu tinh mặt đầy áo giáp, gươm tuốt trần, đang ngồi trong sau cánh cửa, mắt đang trợn trừng quan sát lối đi. Chúng đang hăm hở, cảnh giác đợi một điều gì đó. Chúng thấy ông trước khi ông thấy chúng. Phải, chúng thấy ông. Cho dù rằng đó chỉ là một tai nạn, hay là một cái mẹo cuối cùng của cái nhẫn trước khi nó tìm cho mình một chủ mới, thì nó không còn trên tay ông nữa. Với những tiếng thét vui mừng, lũ yêu tinh lao về phía ông.

Với một tiếng thét kinh hãi và cay đắng, giống như tiếng vang tuyệt vọng của Gollum, Bilbo chiến đấu, và thậm chí quên cả việc rút gươm, ông thọc tay vào túi. Và - chiếc nhẫn vẫn nằm đấy, trong túi bên trái của ông, và nó lại được đeo vào ngón tay của ông. Bọn yêu tinh dừng lại ngay. Chúng không thể thấy dấu vết gì của ông. Ông đã biến mất. Chúng la lên hai lần, vẫn lớn giọng như trước, nhưng không còn vui mừng nữa.

"Nó đâu rồi?" chúng la lên.

"Nó leo lại lối đi rồi đó!" một số la lên.

"Đường này!" một số thét. "Đường kia!" số khác gào lên.

"Nhìn ra phía cửa," tên chỉ huy la lên.

Những tiếng huýt vang lên, những áo giáp leng keng, gươm loảng xoảng, bọn yêu tinh nguyên rửa, nhón nháo, chạy lăng xăng tới lui, ngã chổng lên nhau và có vẻ rất giận dữ. Chúng trở

thành một đám ồn ào, rối loạn, náo động.

Bilbo sợ chết đuối, nhưng ông định thần lại để hiểu chuyện gì đang xảy ra và lặn vào sau một cái thùng lớn chứa đồ uống cho bọn yêu tinh canh gác, nhờ đó ông tránh khỏi bị va vào, hay bị chúng cảm thấy, và ông run lẩy bẩy.

"Tôi phải ra cửa, tôi phải ra cửa!" ông cứ lặp đi lặp lại với mình, nhưng sau một lúc lâu sau ông mới mạo hiểm cố thử làm việc này. Nó giống như một trò chơi bịt mắt bắt dê kinh dị. Chỗ này đang đầy yêu tinh chạy tới lui lộn xộn, ông hobbit nhỏ bé tội nghiệp đi ra và bị xô ngã bởi một con yêu tinh, nó không biết là nó vừa va phải cái gì, ông chen lấn cả bốn hướng, vừa kịp trượt qua khỏi đôi chân của tên đội trưởng, đứng dậy, và chạy ra phía cửa.

Nó vẫn khép hờ, nhưng một con yêu tinh đã gần như khép hẳn nó lại. Bilbo cố nhưng không thể lay động nổi cánh cửa. Ông cố lách qua khe. Ông cố lách và lách, và thế là ông kẹt cứng! Thật là khủng khiếp. Hàng khuy áo của ông kẹt giữa cửa và cái trụ cửa. Ông có thể thấy không khí rộng mở bên ngoài: chỉ còn vài bước nữa là ông có thể chạy vào một thung lũng hẹp giữa các ngọn núi; mặt trời đang hiện ra từ sau các đám mây và soi sáng bên ngoài cánh cửa - nhưng ông không thể thoát qua.

Thình lình một con yêu tinh bên trong la lên: "Có một cái bóng ở chỗ cửa. Có cái gì đó trong nó."

Bilbo nghe thấy tim mình nhảy lên đến tận mồm. Ông quần quai kinh hãi. Những cái khuy áo văng đi khắp hướng. Ông đã thoát qua, với một cái choàng và áo chèn rách bươm, ông phóng xuống các bậc đá như một con dê, trong khi những con yêu tinh man dại vẫn đang nhặt những cái khuy áo bằng đồng của ông trên ngưỡng cửa.

Tất nhiên là chúng nhanh chóng đuổi theo ông, rú rít âm ỉ, săn tìm ông giữa những bụi cây. Nhưng chúng không thích mặt trời: nó làm cho chân chúng lão đảo và đầu chúng choáng váng.

Chúng không thể tìm thấy Bilbo khi ông vẫn còn đeo nhẫn, lần khuất trong bóng râm của cây cối, chạy thật nhanh và nhẹ nhàng, tránh xa khỏi mặt trời; nên chúng mau chóng quay trở lại bảo vệ cửa, cầu nhàu và nguyên rửa. Bilbo đã thoát.

Tolkien

**CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển
mở đầu**

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 6

Tránh vỏ dừa gặp vỏ dừa

Bilbo vừa thoát khỏi bầy yêu tinh, nhưng ông không biết mình đang ở đâu. Ông đã mất mũ trùm, áo choàng, thức ăn, ngựa lùn, khuy áo và cả các bạn của mình. Ông cứ lang thang và lang thang, cho đến khi mặt trời ngã về hướng tây - sau những ngọn núi. Bóng của chúng trải dài xuống đường Bilbo đi, và ông nhìn lại. Rồi ông lại nhìn về phía trước và chỉ thấy trước mình là những rặng núi và vách đá cheo leo hướng xuống những vùng đất thấp và những đồng bằng mờ ảo thỉnh thoảng lại hiện ra giữa những rặng cây.

"Trời ơi!" ông kêu lên. "Có vẻ như tôi đã đi qua phía bên kia của Rặng Núi Sương Mù <cứ thấy sương mù là lại nhớ đến FF9>, đến ngay ranh giới của Vùng Đất Bên Dưới! Gandalf và những người lùn khác đang ở đâu vậy? Tôi chỉ hy vọng là nhờ ơn trời họ không bị kẹt lại trong tay bọn yêu tinh!"

Ông vẫn tiếp tục lang thang, ra khỏi cái thung lũng nhỏ, vượt qua bên kia sườn của nó, và đi xuống vách đá phía sau; nhưng sự bất an vẫn càng lúc càng lớn dần trong ông. Ông không biết là mình có nên, khi mà bây giờ thì ông đã có chiếc nhẫn ma thuật, quay trở lại vào những đường ông đầy kinh dị kia và tìm kiếm bạn bè của mình hay không. Ông chỉ vừa xác định rằng đó chính là bản phận của mình <good>, rằng ông phải quay lại - và ông rất đau khổ khi nghĩ như vậy <good good> - thì ông nghe thấy những giọng nói.

Ông dừng lại và lắng nghe. Những giọng này không giống giọng yêu tinh; nên ông cẩn thận tiến tới. Ông đang ở trên một con đường đá lượn ngoằn ngoèo với những vách đá phía bên trái; phía bên kia là sườn dốc thoải thoải và có những thung lũng nhỏ bên dưới con đường đầy những bụi rậm và rừng cây nhỏ. Trên một trong những thung lũng nhỏ ấy có một toán người đang thảo luận dưới một bụi rậm.

Ông tiến lại gần hơn, và thình lình ông thấy một cái đầu đội mũ đỏ nhô lên giữa một đôi vai rộng: đó là Balin đang canh gác. Ông có thể vỗ tay và hét lên vì vui sướng, nhưng ông không làm thế. Ông vẫn còn đeo nhẫn, vì sợ gặp phải những chuyện rắc rối không mong đợi, và ông vẫn thấy Balin đang nhìn xuyên qua ông mà không nhận ra.

"Tôi sẽ cho họ một sự ngạc nhiên," ông nghĩ, khi ông trườn đến

bên bụi rậm bên sườn thung lũng. Gandalf đang tranh cãi với các người lùn. Họ đang thảo luận về những gì đã xảy ra cho họ trong những đường ống, và ông tự hỏi xem họ đang nói về chuyện gì. Những người lùn đang càu nhàu, và Gandalf đang nói là họ không thể tiếp tục cuộc hành trình mà để ngài Baggins ở lại trong tay của bọn yêu tinh <of course>, trong khi lại chẳng hề cố thử tìm hiểu xem ông còn sống hay đã chết, và chẳng hề tìm cách cứu ông.

"Dù sao thì nó cũng là bạn của ta," thầy phù thủy nói, " và nó không phải là một cậu nhỏ quá tệ. Ta có trách nhiệm với nó. Ta mong sao các vị đừng lạc mất nó."

Những người lùn muốn biết vì sao mà ông cứ nói đi nói lại chuyện này, sao mà ông không thể tiếp tục gắn bó với các bạn bè của mình và đi với họ, và vì sao mà thầy phù thủy lại không chọn một ai đó khôn ngoan hơn. "Đến bây giờ thì nó gây rắc rối nhiều hơn là tỏ ra hữu dụng," một người nói, "Nếu chúng ta phải quay trở lại những cái đường ống kinh tởm đó để tìm nó, thì cứ việc mặc xác nó, thế đấy."

Gandalf trả lời đầy giận dữ: "Ta đã mang nó theo, và ta không mang theo những thứ vô dụng. Dù các vị có giúp ta tìm nó hay không, ta cũng cứ đi và mặc xác các vị giải quyết mọi chuyện với tất cả khả năng của các vị. Nếu như chúng ta chỉ cần quay lại và tìm nó lần nữa, thì các vị sẽ phải cảm ơn ta khi mọi chuyện

kết thúc. Vì cái gì mà ông lại muốn đi và bỏ rơi nó chứ, Dori?"

"Ông phải bỏ nó lại thôi," Dori nói, "nếu một con yêu tinh thành linh tóm lấy chân ông từ phía sau trong bóng tối, ngang giò ông, và đá vào ông từ phía sau!"

"Thế vì sao mà các ông không muốn nhận nó lại chứ?"

"Trời ơi! Sao mà ông lại hỏi thế được! Bọn yêu tinh tấn công và cắn xé trong bóng tối, hết tên này đến tên kia ngã đè lên nhau và va phải nhau! Ông đã gần như cắt phăng đầu tôi với cây

Glamdering, còn Thorin thì tả xung hữu đột khắp nơi bằng cây Orcist. Thành linh ông tung ra một luồng sáng, và chúng tôi thấy bọn yêu tinh la hét và lùi cả lại. Ông kêu lên "mọi người theo ta!" và mọi người đều làm theo. Chúng tôi nghĩ rằng mọi người đều đã làm thế. Đâu có thời gian mà đếm đâu, như ông đã rõ ấy, cho đến khi bọn tôi băng qua cánh cổng bảo vệ, băng qua cửa dưới, rồi tụ tập lại ở đây. Và bây giờ thì chúng ta ở đây - mà không có tay trộm đêm ấy, bỏ nó đi!"

"Và tên trộm đêm ấy đây!" Bilbo bước vào giữa họ, và tháo nhẫn ra.

Chúa ơi, cứ xem bọn họ nhảy dựng lên kìa! Rồi bọn họ la lên đầy kinh ngạc và vui mừng <really?>. Gandalf cũng ngạc nhiên như bất kỳ ai khác, nhưng có thể ông hài lòng hơn bất kỳ ai khác. Ông gọi Balin và nói với người lùn này những gì ông nghĩ về việc một người canh gác để cho những người khác băng qua và

tiếng lại gần họ mà chẳng hề cảnh báo được gì hết. Đó là sự kiện khiến cho danh tiếng Bilbo trở nên lẫy lừng giữa những người lùn sau chuyện này. Nếu như họ vẫn còn nghi ngờ xem ông có phải là một tay trộm đêm hàng đầu hay không, dù cho đã có lời của Gandalf, thì từ bây giờ họ không nghi ngờ gì nữa. Balin là người bối rối nhất về chuyện này; nhưng mọi người nói rằng đó là một việc được tiến hành rất khôn khéo

Thật ra sự thần phục của họ đã khiến Bilbo hài lòng đến nỗi ông chỉ khoái chí ngấm ngầm mà không nói gì về cái nhẫn; và khi mọi người hỏi ông làm sao ông làm được chuyện này, ông chỉ nói: "Ồ, chỉ việc trườn tới, các ông biết đây - thật cẩn thận và yên lặng." <trình tượng thế>

"Ồ, đây là lần đầu tiên đấy, thậm chí một con chuột cũng không thể bò thật cẩn thận và lặng lẽ dưới mũi tôi mà không bị phát hiện," Balin nói, "và tôi phải ngã mũ trước ông." ông nói thế.

"Balin đợi lệnh ngài," ông nói.

"Ngài Baggins là người hầu của ngài," Bilbo nói <chán mấy cái trò khách sáo này quá.>

Rồi họ muốn biết về chuyến phiêu lưu của ông sau khi họ để lạc ông, rồi ông ngồi xuống và kể cho họ nghe mọi chuyện - ngoại trừ việc tìm thấy chiếc nhẫn ("chỉ là bỏ qua vào lúc này thôi" ông nghĩ <thế mới có bản lĩnh làm trộm chứ>). Họ đặc biệt rất quan tâm đến việc thi đố, và rùng mình đầy thần phục khi ông mô tả

về Gollum.

"Và rồi tôi không thể nghĩ bất kỳ câu hỏi nào khác khi mà hắn cứ ngồi sát bên tôi," Bilbo kết thúc; "thế là tôi hỏi "trong túi tôi có cái gì?""" Và hắn không thể đáp được sau ba lần đoán. Thế là tôi nói: "thế còn lời hứa của ông thì sao? Chỉ tôi đường thoát!"

Nhưng hắn lại tiến về phía tôi và định giết tôi, thế là tôi chạy, rồi té lăn chiêng ra, và hắn lạc mất tôi trong bóng tối. Rồi tôi đi theo hắn, bởi vì tôi nghe thấy hắn tự lảm nhảm với chính mình. Hắn nghĩ là tôi đã biết đường ra, nên hắn đi đến đó. Rồi hắn ngồi đợi ở cửa ra, và tôi không thể nào ra được. Thế là tôi nhảy qua đầu hắn và chạy trốn, và chạy xuống cổng ra."

"Thế còn bọn bảo vệ?" họ hỏi. "Chẳng có tên nào à?"

"Ồ, vâng! Chúng đông nghẹt; nhưng tôi lách khỏi chúng. Tôi bị kẹt lại ở cửa, nó chỉ hơi mở hé thôi, và tôi mất hết khuy áo của mình," ông buồn bã nói, nhìn lại bộ quần áo rách teng beng của mình. "Nhưng tôi lách ra vừa kịp lúc - và thế là tôi ở đây."

Những người lùn nhìn sang ông với một vẻ thán phục, khi ông nói về lách khỏi toán orc bảo vệ, nhảy qua khỏi Gollum, và lách ra khỏi cửa, như thể đó không phải là một chuyện quá khó hay quá đáng sợ <Gandalf mà tin mấy chuyện này thì mới là tức cười>.

"Tôi đã nói với các ông thế nào nhỉ?" Gandalf phá lên cười.

"Ngài Baggins khá hơn các ngài tưởng nhiều." Ông liếc nhìn

Bilbo từ dưới đôi mây rậm khi ông nói thế, và ông hobbit tự hỏi không biết là ông đã đoán được phần nào từ phần chuyện mà ông không kể không.

Rồi đến lượt mình ông cũng có một câu hỏi để hỏi, vì nếu Gandalf đã giải thích mọi chuyện cho các người lùn, thì Bilbo đã không được nghe. Ông muốn biết vì sao mà thầy phù thủy lại có thể xuất hiện trở lại, và lúc này tất cả bọn họ sẽ phải đi đâu.

Thật sự mà nói, thầy phù thủy này không quan tâm đến việc giải thích những sự suy tính khôn ngoan của mình nhiều hơn một lần, nên lúc này ông nói với Bilbo rằng cả ông và Elrond phải cảnh giác đề phòng bọn yêu tinh ma quái xuất hiện trên các ngọn núi. Nhưng cánh cổng chính của bọn chúng lại dẫn ra một lối khác, dễ đi hơn, vì thế chúng thường bắt những người lạc bước đến gần cổng. Rõ ràng là mọi người sẽ không đi những con đường này nữa, và vì thế mà gần đây bọn yêu tinh đã mở những lối đi mới trên những lối đi mà những người lùn đã đi, bởi vì những lối đi này được cho là những lối đi an toàn.

"Phải nói rằng tôi phải xem xem tôi có tìm được không nhiều thì ít ra một tên khổng lồ kha khá để chặn cái lối đi đó không,"

Gandalf nói, "nếu không sẽ chẳng thể qua được những ngọn núi đó đâu."

Ngay khi Gandalf nghe thấy tiếng Bilbo la thì ông đã nhận ra ngay chuyện gì đã xảy ra. Trong chớp mắt ông đã giết sạch

những tên yêu tinh đang tóm lấy mình, cùng lúc đó ông đã kịp lẫn ngay xuống một kẽ vách, như thế nó tấp ông vào. Ông theo sát những tên giải tù và các tù nhân đi vào một bên tiền sảnh, rồi ông vào đó và thực hiện những phép thuật tốt nhất mà ông có thể thực hiện trong bóng tối.

"Một vấn đề khó đây," ông nói, "Thôi liều một phen vậy!"

Nhưng, tất nhiên là Gandalf đã nghiên cứu rất sâu về những phép thuật với lửa và chớp (thậm chí cả ông hobbit cũng không không bao giờ quên được những luồng pháo hoa trong các bữa tiệc ở đêm trước thời điểm giữa mùa hè, như các bạn còn nhớ). Phần còn lại của câu chuyện thì chúng ta đã biết - ngoại trừ một điều là Gandalf biết rõ về cánh cửa phía sau, mà bọn yêu tinh gọi là cổng thấp, nơi Bilbo đã mất những khuy áo của mình. Thật ra thì cánh cửa này khá nổi tiếng với những ai quen thuộc với vùng núi này; nhưng thầy phù thủy cần phải dùng cất lực cái đầu của mình trong những đường ống mới có thể hướng dẫn họ đi đúng hướng được.

"Chúng đã làm ra cánh cửa này từ lâu rồi," ông nói, "chúng vừa dùng nó như một trong những đường thoát hiểm khi cần, vừa như một con đường dẫn xuống những vùng đất bên dưới, đêm đêm chúng vẫn thường xuống đấy và tàn phá dữ dội. Chúng luôn luôn bảo vệ nó và không ai có thể chặn đứng cánh cửa đó được. Lúc này thì chúng lại càng bảo vệ cẩn mật hơn," ông cười.

Tất cả những người khác cũng cười theo. Cuối cùng thì dù cho họ đã mất đi nhiều thứ, nhưng họ đã giết được Yêu Tinh Vĩ Đại, và ngoài ra còn nhiều con sừng sỏ khác, và tất cả bọn họ đã trốn thoát, cho nên đến lúc này thì có thể nói mọi thứ đều tốt đẹp với họ.

Những thầy phù thủy đã làm họ tỉnh trí lại. "Chúng ta phải đi tiếp ngay, này giờ chúng ta nghĩ ngợi khá nhiều rồi," ông nói. "Khi đêm đến sẽ có hàng trăm tên bọn chúng đuổi theo chúng ta; và lúc này trời đang tối dần. Chúng có thể đánh hơi được dấu chân của chúng ta hàng giờ sau khi chúng ta đi qua. Chúng ta phải đi xa khỏi đây hàng dặm trước khi trời ngã về đêm. Lúc này đang có trăng, và nếu nó vẫn cứ chiếu sáng thì chúng ta gặp may đấy. Bọn chúng chẳng quan tâm gì đến ánh trăng đâu, nhưng nó sẽ cung cấp ánh sáng cho chúng ta tìm đường."

"Ồ vâng!" ông nói để trả lời cho những câu hỏi tiếp của ông hobbit. "Anh đã mất đi cảm giác thời gian trong những đường ống của bọn yêu tinh. Hôm nay đã là thứ Năm, còn bọn ta bị bắt vào đêm thứ Hai hoặc sáng thứ Ba <hix, sao không thấy Bilbo than đói nhỉ?>. Chúng ta đã đi xa hàng dặm, đã đi xuyên qua lòng những ngọn núi, và bây giờ chúng ta đã đi sang phía bên kia, một con đường tắt khá tốt đấy. Nhưng bây giờ chúng ta phải tập trung vào việc chúng ta sẽ chọn tiếp đường nào; chúng ta đã quá xa về phương Bắc, và trước mặt chúng ta là những làng quê

không dễ chịu chút nào. Và chúng ta vẫn còn ở trên cao. Đi tiếp nào!"

"Tôi đói gần chết rồi," Bilbo rên rỉ <giờ này mới thấy đói :))>, ông vừa chợt nhận ra là ông chẳng hề được ăn bữa nào từ cái đêm trước của đêm trước hôm qua. Đối với một hobbit thì việc chỉ nghĩ về việc đó có ý nghĩa như thế nào! Dạ dày ông thắt lại trong trống rỗng và chân ông lão đảo, bây giờ thì sự phấn khích đã qua rồi.

"Chúng ta không thể làm gì được," Gandalf nói, "trừ phi anh quay lại và yêu cầu bọn yêu tinh tử tế để cho anh lấy lại con ngựa lùn và hành lý của anh."

"Không, cảm ơn!" Bilbo nói.

"Vậy thì, được lắm, chúng ta đành phải thắt lưng buộc bụng và đi tiếp - hoặc là chúng ta sẽ trở thành một bữa khuya, và như thế thì còn tệ hơn là việc chúng ta chẳng có bữa khuya nào."

Khi họ đi tiếp, Bilbo nghiêng nghiêng ngó ngó tìm cái gì đó để ăn; nhưng những bụi quả đen chỉ mới nở hoa, và tất nhiên chúng chưa đậu quả, hay thậm chí những bụi quả gai cũng không có luôn. Ông nhá một mẩu me đất và uống một dòng suối nhỏ chảy từ núi băng ngang đường đi, và ông ăn ba quả dâu dại tìm thấy cái rãnh của khe suối, nhưng vẫn chưa thấm tháp gì.

Họ vẫn tiếp tục đi. Con đường không còn gập ghềnh nữa. Những bụi cây, và những bãi cỏ dài nằm giữa các khối đá, đầy những

vết thỏ gập, những cây húng tây, cây ngải đắng và những cây kinh giới ô <những cây này là những cây gì vậy?><rau canh giới??>, rồi những hoa hồng đá màu vàng đều đã mất đi, và họ thấy mình đang đứng trên đỉnh của một vách đá rộng cheo leo tạo ra bằng những tảng đá rơi dần xuống, là dấu vết còn lại của một cơn lở đất. Khi họ bắt đầu leo xuống, đá cuội và những viên sỏi nhỏ văng đi dưới chân họ; rồi những hòn đá lớn hơn bắt đầu kêu lạo xạo, những mẩu đá khác dưới chân họ lăn trượt đi; rồi những khối đá lớn bắt đầu xáo trộn và lắc lư. Và rồi cả vách đá phía trên và dưới họ có vẻ như đang nhanh chóng chuyển động, và họ bị trượt đi, va lộn xộn vào nhau, và sợ khiếp giữa cái đám đất đá đang trượt xuống lạo xạo rào rào.

Những cái cây ở dưới cùng đã cứu họ. Họ trượt vào bên những cây thông cao nhô lên vách núi từ vùng rừng âm u của thung lũng bên dưới. Một số tóm được thân cây và leo xuống những cành phía dưới, một số khác (như ông hobbit nhỏ bé) thì lặn sau một cái cây để tránh khỏi cuộc tấn công của cơn thác đá. Rồi thì nguy hiểm cũng nhanh chóng qua đi, vách núi không bị trượt nữa, và những tiếng động yếu ớt cuối cùng họ còn nghe được là tiếng những mẩu đá lớn nhất va đập khi chúng lăn và va vào đám dương xỉ điều hâu và gốc thông bên dưới.

"Ồ! Chuyện này cũng làm được khỏi việc đấy," Gandalf nói, "và thậm chí bọn yêu tinh theo dấu chúng ta cũng khó mà xuống đây

một cách lặng lẽ được."

"Tôi dám nói thế," Bombur gầm gừ nói, "nhưng chúng không khó khăn gì trong việc ném đá xuống đầu chúng ta cả." Những người người lùn (và Bilbo) đã hết còn thấy vui thú gì, đang xoa nắn những vết bầm và trầy xước trên chân tay.

"Không có nghĩa gì cả! Chúng ta sẽ rẽ ở đây ra khỏi vách đá. Chúng ta phải nhanh lên mới được! Nhìn ánh sáng kia!" Mặt trời đã lặn từ lâu khỏi những rặng núi. Bóng tối đã lại phủ dày lên họ, cho dù từ phía xa, qua những thân cây và trên những cái đỉnh đen ngòm của những cây mọc bên dưới họ vẫn có thể thấy những tia nắng chiều của vùng đồng bằng bên dưới. Lúc này thì họ cố hết sức khập khà khập khiễng đi xuống cái vách đá đã trở nên dễ đi giữa rừng thông trên con đường xiên xiên dẫn đến vùng đất phía nam vững chắc. Đôi khi họ lại dấn thân vào một biển dương xỉ điều hâu với những cái lá dài mọc ngay trên đầu ông hobbit; đôi khi họ lại lặng lẽ dạo bước giữa một nền lá thông; trong khi bóng đêm của rừng càng phủ nặng và sự yên tĩnh của rừng càng thăm thẳm. Buổi tối hôm đó chẳng có cơn gió nào để mang đến thậm chí là một tiếng xào xạc trên những cành cây.

"Chúng ta phải đi xa nữa không? Bilbo nói, lúc này tối đến nỗi ông chỉ có thể thấy bộ râu của Thorin đang vung vẩy trước mặt ông, và im lặng đến nỗi ông có thể nghe thấy tiếng thở của những người lùn như những tiếng động ồn ào. "Ngón chân tôi

bầm tím và cong lại rồi, chân tôi thì đau nhức, và dạ dày tôi thì lúc lắc như một cái bao tải rỗng tuếch."

"Một chút nữa thôi," Gandalf nói.

Sau một khoảng thời gian dài như hàng thế kỷ tiếp theo thì họ chợt thấy một vùng đất chẳng có cây cối gì cả. Mặt trăng hiện ngay phía trên và chiếu sáng mọi thứ thật rõ ràng. Có cái gì đó khiến cả bọn họ đều thấy đây chẳng phải là một nơi dễ chịu, cho dù họ chẳng thấy điều gì bất ưng.

Rồi thình lình họ nghe thấy một tiếng tru văng lên từ dưới ngọn đồi, một tiếng tru dài run rẩy. Nó được trả lời bằng một tiếng tru khác phía bên phải gần họ hơn rất nhiều; rồi tiếp bởi một tiếng khác cách họ không xa về bên trái. Đó là những tiếng sói tru trong trăng <wow, tui thích cái này>, bọn sói đang tụ về.

Chẳng có con sói nào sống gần cái lỗ của ngài Baggins ở quê nhà, nhưng ông biết những tiếng động này. Ông đã gặp những thứ này được mô tả trong những câu chuyện cổ tích. Một những người anh họ của ông (ở phía dòng họ Took), là một nhà du hành vĩ đại, đã từng bắt chước thứ tiếng này để dọa ông. Việc nghe những tiếng sói tru dưới ánh trăng đã quá sức chịu đựng của Bilbo. Chậm chạp những chiếc nhẫn ma thuật cũng không hữu dụng lắm với sói - đặc biệt là những bầy sói ma sống dưới bóng của những rặng núi bị yêu tinh xâm chiếm, bên ngoài Đường Biên của Hoang Dã trên biên giới của những điều bí ẩn. Sói đánh

hơi tốt hơn yêu tinh, và có thể tóm được bạn thậm chí khi không thấy bạn! <hix, coi Cadăng đi>.

"Chúng ta sẽ làm gì đây, chúng ta sẽ làm gì đây!" ông gào lên.

"Trốn thoát khỏi bọn yêu tinh để rồi bị bọn sói tóm được!" ông nói, và câu nói này đã trở thành một câu tục ngữ, cho dù ngày nay thì chúng ta thường nói "tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa" khi gặp phải một tình huống khó khăn như vậy.

"Leo lên cây nhanh!" Gandalf la lên; và họ chạy vội đến các thân cây bên lề trắng đất, tìm những cành thấp, hoặc những cây đủ mảnh để có thể leo. Bạn có thể biết ngay là họ cố sức tìm ra chúng càng nhanh càng tốt, và leo tuốt đến mức cao nhất mà họ còn tin tưởng được các cành cây. Hẳn là bạn sẽ phá lên cười (từ một khoảng cách an toàn), nếu bạn thấy những người lùn ngồi vắt vẻo trên những cành cây, râu rũ xuống lắc lư, giống như những ông già lên cơn lảo và chơi trò trẻ con. Fili và Kili leo lên đỉnh một cây thông rụng lá cao nhìn như một cây thông Giáng sinh khổng lồ. Dori, Nori, On và Gloin ngự trên một cây thông khổng lồ tiện nghi hơn với những cành cây tựa ra đều đặn như những nan hoa bánh xe. Bifur, Bofur, Bombur và Thorin ở trên một cây khác. Dwalin và Balin leo lên một cây thông thon thả cao vút rất ít cành và cố tìm một chỗ để ngồi trong đám cành lá phía trên đỉnh. Gandalf, cao hơn những người khác rất nhiều, đã tìm một cây mà bọn họ không thể leo được, một cây thông lớn

đứng ngay rìa khoảng trống. Ông lẩn vào đám lá của nó, những bạn có thể thấy đôi mắt ông loé lên dưới ánh trăng khi ông nhìn ra <trong Warcraft, ai có mắt loé sáng như vậy là Hero :P>.

Còn Bilbo thì sao? Ông không thể leo được một cái cây nào, và cứ thế vội vã tìm từ thân cây này sang thân cây kia, như một con thỏ lạc khỏi lỗ hang và đang bị một con chó săn đuổi.

"Anh lại bỏ rơi người trộm đêm rồi !" Nori nói với Dori đang nhìn xuống.

"Tôi không thể nào cũng công lữ những tay trộm đêm trên lưng," Dori nói, "xuống những đường ông hay leo lên cây! Anh nghĩ tôi là ai? Một phu khuân vác à?"

"Cậu ta sẽ bị ăn thịt mất, nếu chúng ta không làm gì đó," Thorin nói, vì lúc này tiếng sói tru đã phủ lấy họ từ bốn phía, càng lúc càng gần. "Dori!" ông gọi, vì Dori đang ở vị trí thấp nhất ở cái cây dễ leo nhất, "nhanh lên, giúp ngài Baggins một tay!"

Dori thật sự là một người rất tốt dù ông cứ hay càu nhàu. Bilbo tội nghiệp không thể nào với tới tay ông thậm chí khi ông đã leo xuống cành dưới cùng và thả tay xuống hết cỡ. Thế là Dori đã leo xuống khỏi cây và đỡ Bilbo trèo lên đứng lên lưng ông.

Chính ngay lúc đó bọn sói vừa tru vừa ào vào vùng đất trống.

Bất thành linh có hàng trăm đôi mắt nhìn sang bọn họ. Dori vẫn không bỏ rơi Bilbo. Ông đợi cho đến khi Bilbo trèo khỏi vai ông và leo lên các cành cây, rồi đến lượt ông tự nhảy lên các cành

cây. Vừa kịp lúc! Một con sói đã tấp vào áo choàng của ông khi ông leo lên, suýt nữa là trúng ông. Trong vòng một phút cả bầy đã tru lên quanh cái cây và nhảy chồm lên thân cây, mắt rục lên và lưỡi thè ra.

Nhưng thậm chí ngay cả những con Wargs hoang dã (những con sói ma sống ở Đường Biên của Hoang Dã được gọi thế) cũng không thể leo cây được. Thế là họ được an toàn trong một lúc. May mắn là lúc này tiết trời ẩm áp và không có mưa. Vào bất kỳ lúc nào thì những cái cây cũng không phải là những nơi tiện nghi để ngồi; nhưng nếu như trời lạnh và có mưa, và bầy sói thì bao quanh bên dưới để đợi bạn, thì chúng có thể trở thành những nơi trú chân đau khổ hoàn hảo.

Khoảng trống giữa rừng cây này chính thực là nơi gặp gỡ của bọn sói. Càng lúc càng có nhiều con phóng đến. Chúng để lại những con canh gác ở chỗ cái cây nơi Dori và Bilbo leo lên, rồi chúng đánh hơi cho đến khi chúng tìm thấy tất cả những cây có người trên đó. Chúng cũng cắt cử những con canh gác ở những nơi này, trong khi những con khác (có vẻ như có hàng trăm và hàng trăm con) tản đi và đợi thành một vòng lớn quanh vùng trống; và ở giữa vùng trống đó là một con sói xám khổng lồ. Nó ra lệnh cho đồng bọn cái thứ ngôn ngữ kinh khiếp của Wargs. Gandalf hiểu được ngôn ngữ này. Bilbo thì không, nhưng chúng làm ông sợ khiếp, như thể tất cả bọn chúng đang nói về những

chuyện độc ác và xấu xa, và đúng là vậy. Cứ chốc chốc bọn Wargs trong cái vòng lại đồng thanh trả lời con thủ lĩnh xám, và những tiếng gào âm ỉ của chúng làm ông hobbit suýt nữa là té luôn khỏi cây thông.

Tôi sẽ nói với các bạn những gì Gandalf nghe thấy, cho dù Bilbo không hiểu chúng. Bọn Wargs và bọn yêu tinh thường giúp nhau làm những việc xấu xa <mai một phải chơi lại War 3 xem ở Orc Campaign Orc có đánh nhau với sói không>. Yêu tinh thường không dám đi xa khỏi núi, trừ phi chúng đi tìm những nơi ở mới <yeah - ask Thrall for it :P>, hoặc để đi gây chiến (về việc này thì tôi rất vui được nói rằng nó đã không xảy ra trong một thời gian dài). Nhưng ngày xưa thì chúng rất thường mở những cuộc đột kích, đặc biệt để tìm thức ăn hoặc nô lệ để làm việc cho chúng. Thường là chúng gọi Wargs giúp và chia xẻ chiến lợi phẩm với chúng. Đôi khi chúng cưới sói như người cưới ngựa <bây giờ thì biết Thrall cưới con gì rồi :P>. Lúc này thì có vẻ như bọn yêu tinh đang chuẩn bị mở một đợt tấn công lớn vào đêm nay. Bọn Wargs đến đây để gặp bọn yêu tinh và bọn yêu tinh đã đến trễ. Không nghi ngờ gì nữa, lý do chính của việc trễ nãi là cái chết của con Yêu Tinh Vĩ Đại, và tất cả những sự lộn được gây ra bởi các người lùn và Bilbo, là những người mà có thể chúng đang săn lùng.

Bất chấp những nguy hiểm ở vùng đất xa xăm này, những con

người cứng cáp đã mở đường đi xuống đây từ phương Nam, xuyên qua cây cối, và dựng xây nên những vùng đất giữa những rừng cây thuận lợi trong thung lũng và dọc theo bờ sông.

Họ có nhiều người, và họ là những người dũng cảm và được vũ trang tốt, và thậm chí bọn Wargs cũng không dám tấn công họ nếu họ đi thành số đông, hoặc vào lúc sáng ngày. Nhưng vào lúc này thì chúng có kế hoạch đột nhập đêm vào các làng gần nhất bên rặng núi với sự trợ giúp của yêu tinh. Nếu kế hoạch của chúng tiến hành tốt đẹp, thì vào ngày tiếp theo sẽ không còn gì cả; tất cả sẽ bị giết ngoại trừ vài người mà yêu tinh giữ khỏi bày sói và mang về động làm tù nhân.

Cuộc nói chuyện là một sự khủng khiếp không chỉ cho những người tiểu phu dũng cảm với vợ con họ, mà còn là một mối nguy đang đe dọa Gandalf và các bạn của ông. Bọn Wargs đang rất giận dữ và ngạc nhiên khi thấy họ ở ngay chỗ gặp mặt của chúng. Chúng nghĩ rằng họ là bạn của những người tiểu phu, và đến để dò thám chúng, để đem tin về kế hoạch của chúng xuống kể tại thung lũng, và rồi bọn yêu tinh và sói sẽ phải chiến đấu một trận chiến dữ dội thay vì chỉ bắt làm tù nhân và ăn thịt những người bị đánh thức thình lình trong giấc ngủ. Vì vậy bọn Wargs không định để cho những người đang trốn trên cây trốn thoát đi trước khi trời sáng với bất kỳ giá nào. Và trước khi trời sáng thì, chúng nói, các chiến binh yêu tinh đã có thể xuống núi;

và yêu tinh có thể leo lên cây, hoặc đốn cây xuống.

Bây giờ thì bạn đã có thể hiểu vì sao mà Gandalf, khi nghe chúng gầm gừ và kêu rống, bắt đầu trở nên khiếp hãi, thầy phù thủy nghĩ rằng bản thân ông và cảm thấy cả mọi người đang ở một vị trí rất rồi tệ, và không thể nào trốn thoát được. Dù thế nào đi nữa thì ông cũng sẽ không để cho chúng tiến hành mọi chuyện theo ý chúng, cho dù ông không thể làm được gì nhiều khi bị kẹt trên cây cao với bọn sói đang vây quanh trên nền đất bên dưới.

Ông hái những quả thông lớn trên cái cây của mình. Rồi ông làm một quả bùng sáng lên bằng một luồng lửa xanh nhạt, và ném nó vèo xuống giữa vòng sói. Nó giáng trúng lưng một con sói, và ngay lập tức làm bộ lông rậm của nó bốc lửa, con sói nhảy lên chồm chồm và rống lên man dại. Rồi những quả thông khác nối tiếp nhau, quả thì tẩm lửa xanh, quả thì đỏ, quả thì lục, Chúng cháy bùng lên giữa vòng sói và làm bốc lên những tia lửa đủ màu và bốc khói mù mịt. Một quả đặc biệt lớn giáng trúng mũi con sói thủ lĩnh, nó nhảy dựng lên không cao có đến mười foot, và rồi cuồn loạn quay mòng mòng giữa vòng sói, cắn xé thậm chí là những con sói khác trong cơn giận dữ và sợ hãi.

Những người lùn và Bilbo la hét tán thưởng. Thật đáng sợ khi chứng kiến cơn giận của bầy sói, và chúng làm cả khu rừng rung chuyển. Sói thì lúc nào cũng sợ lửa, nhưng đây là thứ lửa huyền bí và kinh dị nhất. Nếu một đốm lửa bắn vào lông chúng, lửa sẽ

dính vào và đốt bùng lên chúng, và nếu chúng không kịp cuộn mình thật nhanh thì chúng sẽ nhanh chóng bị lửa trùm khắp thân hình. Khắp cả khoảng trống đã nhanh chóng đầy những sói và sói đang lăn lộn với những đốm lửa bám trên lưng, trong khi những con bị bốc lửa thì đang tru lên và lan lửa qua những con khác, cho đến chính đồng bọn của chúng đuổi chúng đi và chúng lao ra khỏi những vách đá, kêu rống, cầu nhàu và vội đi tìm nước.

"Những tiếng ồn ào này vào tối nay trong rừng nghĩa là gì?"

Chúa Tể Đại Bàng nói. Nó đang đậu trên đỉnh của một vách đá nhọn đơn độc ở sườn tây ngọn núi, đen ngòm trong ánh trăng.

"Ta nghe giọng của bọn sói! Chẳng lẽ bọn yêu tinh lại đang dò trò trong rừng?"

Nó bay lên không trung, và ngay lập tức hai cận vệ của nó bay lên theo từ hai bên. Chúng lượn vòng trong không trung và nhìn xuống đám Wargs, một đốm nhỏ tí bên dưới. Nhưng đại bàng rất tinh mắt và có thể những vật nhỏ ở một khoảng cách rất xa. Đôi mắt của chúa tể của những con đại bàng ở Rặng Núi Sương Mù có thể nhìn mặt trời mà không chớp, có thể thấy một con thỏ chuyển động trên mặt đất dưới nó một dặm thậm chí trong ánh trăng. Cho nên cho dù nó không thể thấy những con người trên cây, nó thể nhận ra sự chuyển động của bầy sói và thấy những đốm lửa nhỏ, và nghe thấy tiếng tru và gào thét vang lên yếu ớt

từ rất xa phía dưới. Và nó cũng có thể thấy những ánh lấp lánh của những ngọn kích và mũ trụ của yêu tinh trong ánh trăng, khi một hàng dài những sinh vật hung ác này trườn ra khỏi sườn đồi từ cái cổng của chúng và tràn vào rừng.

Đại bàng không phải là những con chim tốt bụng. Một số trong chúng hèn nhát <??? đại bàng mà nhát?> và độc ác. Nhưng những loài đại bàng cổ trên những ngọn núi phương bắc là những loài chim vĩ đại nhất; và chúng luôn kiêu hãnh, hùng dũng và có những trái tim cao quý. Chúng không ưa yêu tinh hay sợ chúng. Khi mà chúng có đôi chút để ý đến bọn yêu tinh (điều này rất hiếm khi xảy ra, vì chúng không ăn những sinh vật này), thì chúng xà xuống và đẩy bọn yêu tinh kêu la man dạ trở về hang động của chúng, và ngăn chặn lại bất kỳ chuyện độc ác nào mà chúng đang làm. Bọn yêu tinh rất ghét đại bàng và sợ chúng, nhưng chúng không thể nào trèo lên đến những chỗ ở cao ngất của đại bàng, hoặc đuổi chúng ra khỏi núi. Vào đêm nay thì Chúa Tể Đại Bàng tràn ngập sự tò mò muốn biết chuyện gì đang xảy ra bên dưới, nên nó gọi thêm những con đại bàng khác, và chúng bay ra khỏi núi, và chúng chậm chạp lượn xuống thấp dần, thấp dần, thấp dần về phía bầy sói và chỗ gặp của bọn yêu tinh. Đó cũng là một chuyện rất tốt! Những điều kinh khủng đang tiến dần xuống đây. Bọn sói bị bắt lửa đang lao vào rừng và làm nhiều nơi đang bốc cháy. Lúc này đang là giữa hè, và ở sườn tây

của rừng núi rất ít mưa. Dương xỉ điều hâu vàng, cành cây gãy, những đồng lá thông và những thân cây chết rải rác đang bốc lửa. Khắp nơi trên vùng đất trống đầy những Wargs đang nhảy chồm chồm trong lửa. Nhưng những con sói canh gác không rời khỏi những ngọn cây. Điên dại và giận dữ, chúng chồm lên và tru quanh thân cây, nguyên rủa những người lùn bằng cái thứ ngôn ngữ kinh khiếp của chúng, lưỡi thè ra, mắt của chúng sáng lên, đỏ và rực cháy những ngọn lửa.

Rồi bất thành linh bọn yêu tinh tràn xuống và gào lên. Chúng nghĩ rằng cuộc chiến với những người tiều phu đã bắt đầu; nhưng chúng nhanh chóng hiểu được những gì đang xảy. Vài tên trong bọn lăn ra mà cười. Số khác hươu kích và gõ cán vào khiên. Yêu tinh không sợ lửa, và chúng nhanh chóng vạch ra một kế hoạch có vẻ như rất sôi động với chúng.

Một số bọn chúng tập trung tất cả bọn sói lại thành đàn. Một số khác gom dương xỉ và những bụi cây quanh những thân cây. Số khác vòng quanh, đập và dụi, rồi dụi và đập cho đến khi gần như những đám lửa khác tắt hẳn - nhưng chúng không đập tắt những ngọn lửa gần các thân cây mà các người lùn đang ẩn nấp. Chúng châm thêm những ngọn lửa này bằng lá cây, cành gãy và dương xỉ điều hâu. Chúng nhanh chóng tạo nên một vòng khói và lửa quanh những người lùn, chúng giữ không cho cái vòng lửa này lan rộng, nhưng lửa cứ chậm chạp lan vào trong, cho đến khi lửa

bắt đầu liếm vào những đồng chất đốt bên dưới những gốc cây. Khói xộc vào mắt Bilbo, ông đã có thể cảm thấy sức nóng của những ngọn lửa, và nhìn xuyên qua làn khói ông có thể thấy bọn yêu tinh đang nhảy múa chung quanh thành vòng như người ta múa mừng quanh lửa vào giữa mùa hè. Bên ngoài cái vòng chiến binh đang nhảy nhót với kích và rìu, bọn sói đứng ở phía xa, quan sát và chờ đợi với vẻ thán phục. Ông có thể nghe thấy bọn yêu tinh bắt đầu bài hát kinh dị của chúng:

*Phía trên mười lăm cái cây
Mười lăm chim nhỏ lung lay nẻo nề
Chim gì chẳng cánh ngộ ghê
Làm gì cho chúng chán chê bây giờ
Quay sống hay đem bỏ lò
Chiên giò, luộc bỏ, ăn ngay cho giòn?*

Rồi bọn chúng dừng lại và gào lớn: "Bay đi, những con chim nhỏ kia! Bay đi nếu bạn bay được! Xuống đây nào bạn chim nhỏ kia, hay là bạn bây muốn bị nướng chín ngay trong tổ? Hót, hót lên chút nào bạn chim! Sao mà bạn bây không hót chứ hả?"

"Cút đi! Mày thằng nhóc!" Gandalf quát lên trả lời. "Đây không phải là lúc nghịch tổ chim, Những đứa trẻ ngộ nghịch chơi với lửa sẽ bị phạt đấy." Ông nói vậy để làm chúng giận dữ, và cũng chỉ cho chúng thấy là ông không sợ chúng - cho dù tất nhiên là

ông đang sợ, thầy phù thủy nghĩ là ông đang sợ. Nhưng chúng không chú ý, và chúng tiếp tục hát.

Đốt cây, đốt sạch lá cành

Quần queo, co quắp, đuốc lành sáng soi

Sáng đêm, lửa rực niềm vui

Ya hey!

Đem nướng bọn chúng lên ngay

Đem đi nhồi bột, đem quay cho giòn

Râu ria gì cũng không còn

Da bị lột gọn, mắt lồi cả ra

Xương rơi vụn, mỡ đầy nhà

Rực trời lửa sáng, đêm là của ta

Bọn lùn kia sớm ra ma

Sáng đêm, lửa rực bọn ta vui vậy

Ya-hey!

Ya-harri-hey!

Ya-hoy!

Với cái tiếng Ya-hoy! ngọn lửa đã lan đến dưới thân cây của Gandalf. Trong thoáng chốc nó đã lan qua các cây khác. Vỏ cây đã bén lửa, những cành ở dưới thấp kêu răng rắc. Đoạn Gandalf leo lên ngọn cây. Những đốm sáng loé lên từ đũa thần nhìn như những luồng sắt, khi ông đang sẵn sàng để nhảy vọt xuống ngay giữa rừng kích của bọn yêu tinh. Có thể việc này sẽ kết liễu ông,

cho dù ông có thể giết được nhiều tên trong bọn chúng khi ông lao xuống như sấm sét. Nhưng ông không bao giờ nhảy xuống cả.

Đúng ngay lúc đó Chúa Tể Đại Bàng đã hạ xuống từ bên trên, quắp lấy ông bằng móng của mình, và bay đi.

Một tiếng tru lên giận dữ và ngạc nhiên vang lên từ phía bọn yêu tinh. Chúa Tể Đại Bàng kêu lớn, Gandalf đang nói chuyện với nó. Con chim vĩ đại lượn trở lại với ông, và họ hạ xuống như những bóng đen khổng lồ. Những con sói rên lên và nghiêng răng; những con yêu tinh gào thét và dậm chân giận dữ, và phóng những ngọn kích nặng nề của chúng đến một cách vô dụng.

Những con đại khác hạ xuống phía trên chúng, đợt sóng của những chiếc cánh đại bàng đen đã xô chúng ngã oạch trên đất hay hất chúng đi xa; móng đại bàng cào rách mặt bọn yêu tinh. Những con chim khác bay lên các đỉnh cây và tóm lấy những người lùn, lúc này đã leo lên cao hết mức mà họ dám.

Bilbo nhỏ bé tội nghiệp lại một lần nữa gần như bị bỏ lại! Ông cố tóm lấy chân của Dori, khi Dori là người cuối cùng được mang đi và họ cùng bay với nhau trên cái đám lộn xộn và bóng cháy, Bilbo lúc lắc trong không trung, tay ông gần như gãy rời ra.

Ở xa bên dưới bọn yêu tinh và đám sói đã tản ra xa và rộng trong rừng. Vài con đại bàng vẫn lượn vòng và bay quét quanh phía

trên chiến trường. Những ngọn lửa vừa lan đến những ngọn cây bây giờ thành linh trùm lên những cành cây cao nhất. Tiếng lửa cháy tanh tách tràn lên. Những tia lửa và khói chọt dội lên. Bilbo đã trốn thoát vừa kịp lúc.

Ánh lửa cháy bên dưới nhanh chóng mờ đi trở thành một đốm đỏ trên nền đất đen; và họ bay lên giữa trời cao, được nâng lên trong những vòng lượn mạnh mẽ. Bilbo sẽ chẳng bao giờ quên được chuyến bay này, ông bám chặt cổ chân Dori. Ông rên rỉ "tay tôi, tay tôi!", còn Dori thì rên "đôi chân tội nghiệp của tôi, đôi chân tội nghiệp của tôi!"

Độ cao luôn làm cho Bilbo chóng mặt. Ông luôn cảm thấy choáng váng khi nhìn từ đỉnh của một vách đá cao; và ông chẳng bao giờ thích mấy cái thang cả, luôn tránh xa mấy cái cây (trước đây chưa có lần nào ông phải chạy trốn bọn sói cả). Vì thế các bạn có thể tưởng được là đầu ông quay cuồng như thế nào vào lúc này, khi ông nhìn xuống những ngón chân rũ xuống của mình và thấy cả một vùng đen ngòm thăm thẳm trải rộng phía dưới mình, ánh trắng loé lên đây đó trên một mỏm đá nhìn như những ngọn đồi hay từ một con sông chảy qua khu đồng bằng.

Những cái đỉnh mờ mờ của các ngọn núi đã gần hơn, ánh trắng dãi trên vách đá đã xua đi bóng tối đen ngòm. Dù có là vào mùa hè hay không, nơi đây vẫn luôn rất lạnh. Ông nhắm mắt lại và tự hỏi không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu nữa. Rồi ông

tưởng tượng xem điều gì sẽ xảy ra nếu ông không thể chịu nổi nữa. Ông cảm thấy bệnh. Chuyến bay đã kết thúc vừa kịp lúc cho ông, trước khi những cánh tay của ông rời ra luôn. Ông hỗn hển buông cổ chân Dori ra và rơi vào một bề mặt thô nhám của một cái tổ đại bàng. Rồi ông nằm vật ra đó mà không nói gì, những ý nghĩ của ông pha trộn giữa cảm giác ngạc nhiên khi được cứu thoát khỏi lửa, và nỗi sợ hãi rằng ông có thể rơi khỏi cái chỗ chật hẹp này và rơi vào cái vùng tối tăm bên phía kia. Đầu ông cảm thấy rất choáng váng vì cho đến lúc này, sau những cuộc phiêu lưu hãi hùng từ ngày trước, ông vẫn chưa có gì để ăn, và ông thấy mình đang tự nói tương lên: "Bây giờ tôi biết một mẩu thịt muối sẽ như thế nào khi nó được đưa ngay ra khỏi xoong trên một cái nĩa và lại bị xếp xó đi!"

"Không đâu!" ông nghe thấy Dori trả lời, "bởi vì thịt muối biết rằng chẳng chóng thì chầy nó sẽ trở lại xoong; và đó là điều mà chúng ta hy vọng. Và những con đại bàng thì cũng không có nĩa!"

"Ồ không! Không phải là chuyện sò (stork), tôi muốn nói là nĩa (fork)," Bilbo nói, ông ngồi dậy và nhìn với vẻ lo lắng sa con đại bàng đang đậu gần đó. Ông tự hỏi rằng ông có nói những điều ngớ ngẩn gì khác không, và con đại bàng có nghĩ rằng những lời này thật là thô lỗ không. Bạn không nên tỏ ra thô lỗ với một con đại bàng, khi bạn chỉ có kích cỡ của một hobbit, và đang ở trong

tổ của nó giữa đêm!

Nhưng con đại bàng chỉ mài mỏ trên một hòn đá và rửa lông, chẳng quan tâm gì cả.

Một con đại bàng khác nhanh chóng bay lên. "Chúa Tể Đại Bàng muốn anh mang tù nhân của anh đến Bãi Đá Vĩ Đại," nó kêu lên và lại bay đi ngay. Con kia liền dùng móng tóm lấy Dori và nhắc ông bay đi, để Bilbo ở lại một mình. Ông gom hết dũng khí mà tự hỏi xem cái từ 'tù nhân' trong thông điệp có nghĩa gì, và chỉ vừa mới nghĩ đến chuyện mình sẽ được mỗ ra như một con thỏ cho bữa khuya, thì vừa đến lượt ông. Con đại bàng quay lại, tóm lấy ông từ phía sau áo choàng, và bay cất lên. Lần này nó chỉ bay một đoạn ngắn. Liền đó Bilbo hạ xuống, run bần bật vì sợ, trên một dải đá rộng trên sườn núi. Không có cách nào xuống được nó ngoài cách bay, và cũng không có đường thoát ra khỏi nó trừ phi nhảy xuống từ vách đá. Rồi ông thấy những người khác đang ngồi dựa vào vách núi. Chúa Tể Đại Bàng cũng đang ở đó và đang nói chuyện với Gandalf.

Có vẻ như cuối cùng Bilbo sẽ không bị ăn thịt. Thầy phù thủy và chúa tể của bầy đại bàng có vẻ như có quen biết với nhau, thậm chí là có vẻ thân thiện nữa. Thật ra thì Gandalf, người thường lên các đỉnh núi, đã có lần làm được một việc cho các con đại bàng khi chữa cho chúa tể của chúng khỏi một vết thương do tên bắn. Do đó bạn có thể thấy rằng chữ 'tù nhân' chỉ có nghĩa là 'tù

nhân" của bọn yêu tinh, chứ không phải bị đại bàng bắt bớ gì. Khi Bilbo nghe Gandalf nói chuyện, ông nhận ra rằng cuối cùng họ đã thật sự trốn thoát khỏi những rặng núi khủng khiếp kia. Ông đang thảo luận những kế hoạch với Chúa Tể Đại Bàng về việc chuyên chở những người lùn, ông và Bilbo đi và ấn định việc hạ cánh cho chuyến hành trình của họ qua những vùng đồng bằng phía dưới.

Chúa Tể Đại Bàng sẽ không đưa họ đến những nơi nào gần chỗ có người sống. "Họ sẽ bắt chúng tôi bằng những cây cung thủy tùng to tướng của họ," ông nói, "bởi vì họ vẫn cho rằng chúng tôi săn những cừu của họ. Vào những lúc khác thì họ có thể đúng. Không! Chúng tôi vui mừng khi đánh lừa được bọn yêu tinh trong cái trò giễu cợt của chúng, và rất vui là đã trả ơn được cho ông, nhưng chúng tôi sẽ không mạo hiểm vì những người lùn ở những đồng bằng phía nam."

"Tốt lắm," Gandalf nói, "Hãy đưa chúng tôi đến những nơi nào xa nhất mà các vị muốn! Chúng tôi đã vừa rất mang ơn các vị. Nhưng lúc này chúng tôi đã đói lắm rồi này."

"Tôi gần chết vì điều này rồi," Bilbo nói với một giọng nhỏ đến mức chẳng ai nghe được cả.

"Việc này có thể giải quyết được," Chúa Tể Đại Bàng nói.

Một lúc sau thì bạn có thể thấy một ngọn lửa sáng lên trên dải đá những hình bóng những người lùn đang nấu ăn, khiến cho lửa

toả ra mùi thịt quay. Những con đại bàng đã mang chất đốt lên, và chúng cũng mang lên thảo, thảo rừng, và một con cừu nhỏ.

Những người lùn đảm nhiệm việc chuẩn bị bữa ăn. Bilbo quá mệt và không giúp gì được, và dù sao thì ông cũng chẳng giỏi giang gì lắm trong việc lột da thảo hoặc cắt thịt, mổ chúng ra để nấu.

Gandalf, cũng nằm nghỉ sau khi đã thực hiện phần mình với việc nhen lên ngọn lửa, vì Oin và Gloin đã làm mất những hộp bụi nhùi môi lửa của họ. (Những người lùn chưa bao giờ dùng đến diêm quẹt hết.)

Thế là những cuộc phiêu lưu ở Rặng Núi Sương Mù đã chấm dứt. Dạ dày Bilbo được nhanh chóng lấp đầy và lại thấy dễ chịu, và ông cảm thấy rằng ông có thể ngủ một cách sảng khoái, cho dù thật sự thì ông thích một ổ bánh mì và bơ hơn là một mẩu thịt quay trên một cái que <vậy mà cũng cho là sành ăn :P>. Ông cuộn tròn trên một vách đá cứng, ngủ ngon lành hơn bất kỳ giấc ngủ nào ông đã ngủ trên chiếc giường nệm êm ái trên cái lỗ nhỏ của mình nơi quê nhà. Nhưng suốt cả đêm ông mơ về ngôi nhà của mình và đi lang thang trong giấc ngủ của mình vào tất cả những căn phòng khác nhau, tìm kiếm một cái gì đó mà ông thể tìm ra và không biết nó giống cái gì?

Tolkien

**CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển
mở đầu**

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 7

Những chỗ trọ bí ẩn

Buổi sáng hôm sau Bilbo thức giấc thật sớm. Ông nhảy dựng lên để xem giờ và đi đun nước - và chợt nhận ra rằng ông không còn ở nhà nữa. Thế là ông ngồi phịch xuống và mơ ước trong vô vọng để được tắm rửa và đánh răng <oé - he he>. Ông chẳng có được, dù là trà hay bánh mì hay thịt muối cho bữa sáng, mà chỉ có thịt cừu và thịt thỏ nguội lạnh. Và sau đó ông phải chuẩn bị cho một cuộc khởi hành mới.

Lần này thì ông được cho phép leo lên lưng một con đại bàng và bám chặt giữa cánh của nó. Gió thổi phàn phật qua đầu ông và ông nhắm tịt mắt lại. Những người lùn đang gào lên những câu chào tạm biệt và hứa sẽ trả ơn Chúa Tể Đại Bàng nếu như họ có thể làm được, và rồi mười lăm con chim vĩ đại bay vọt lên từ trên sườn núi. Mặt trời vẫn còn nằm ở phía Đông đường chân trời. Buổi sáng thật lạnh lẽo, sương mù tràn ngập các thung lũng và

hang hổ và tụ quanh các đỉnh và chớp đá trên trên các ngọn đồi. Bilbo mở mắt để nhìn trộm và thấy những con chim đã bay cao vút và thế giới đã cách quá xa, còn những ngọn núi đã rơi phịch xuống xa thăm thẳm. Ông vội nhắm mắt lại ngay và bám chặt hơn.

"Đừng có cầu chứ!" con đại bàng nói. "Đừng có sợ như một con thỏ vậy, thậm chí ông có giống như một con thỏ thật đi nữa. Đây là một buổi sáng trong lành và ít gió. Còn gì tốt hơn là bay thứ?" Bilbo muốn trả lời rằng: "Một bể tắm ấm áp và một bữa sáng trễ trên bãi cỏ sau những chuyện này;" nhưng ông nghĩ rằng tốt hơn là đừng có nói gì hết, và lại bám chặt hơn nữa.

Sau một lúc thì những con đại bàng hẳn là đã thấy nơi mà chúng đang tìm, cho dù chúng đang ở cao ngất ngưỡng, nên chúng bắt đầu lượn vòng xuống theo những vòng xoắn ốc lớn. Chúng lượn như thế một lúc lâu, và cuối cùng thì ông hobbit cũng mở mắt ra trở lại. Mặt đất đã gần hơn những, và bên dưới họ là những cái cây trông giống như cây sồi và cây đu <là cây gì?>, và những vùng cỏ rộng, với một con sông chảy qua chúng <giống địa hình highland của AOE quá :))><Sao game nào ông cũng chơi vậy trời :P>. Nhưng cắt ngang trên vùng đất, ngay trên dòng chảy của con sông đang lượn vòng quanh chính mình, là một khối đá lớn, gần giống như một ngọn đồi đá, nhìn giống như cái tiền đồn cuối cùng của những rặng núi giờ đã xa, hay giống như một cái

ném của một người khổng lồ nhất trong số những người khổng lồ lên vùng đồng bằng này.

Lúc này thì những con đại bàng đang nhanh chóng hạ những hành khách của chúng xuống đỉnh khối đá, từng con một.

"Tạm biệt!" chúng kêu lên, "cho dù các bạn có đi đâu chẳng nữa, những cái tổ của các bạn vẫn luôn chờ đợi các bạn ở nơi cuối đường!" Đó là một cách nói lịch sự của những con đại bàng.

"Chúc cho ngọn gió dưới cánh các bạn luôn đưa các bạn đi khi mà mặt trời vẫn đang trình và mặt trăng vẫn lữ thứ," Gandalf trả lời, ông biết cách trả lời cho phải phép.

Và họ chia tay. Và cho dù chúa tể của đại bàng sau này đã trở thành Vua Của Muôn Chim và đội một chiếc ngai vàng, và mười lăm thủ lĩnh của nó có được mười lăm cái vòng cổ vàng (làm từ vàng mà các người lùn đã cho chúng <wow!>), thì Bilbo không thấy lại chúng nữa - ngoại trừ cuộc chiến trên cao và ở một nơi xa của Năm Lực Lượng. Nhưng chuyện này sẽ diễn ra vào cuối câu chuyện này, và lúc này chúng ta sẽ không nói gì về chúng. Trên đỉnh của ngọn đồi đá là một vùng bằng phẳng, và có một con đường đã được làm rất tốt với những bậc đá dẫn xuống con sông, băng qua những khối đá cạn khổng lồ băng qua bãi cỏ nằm sau dòng chảy. Có một cái động nhỏ (một cái động trong lành với một cái nền đá cuội) ở cuối các bậc thang và gần cuối của một vùng đá cạn. Đoàn lữ hành tập hợp lại nhau ở đây và thảo

luận xem sẽ tiếp tục làm gì.

"Ta luôn muốn thấy tất cả các vị được an toàn (nếu có thể) trên các đỉnh núi," thầy phù thủy nói, "và cho đến bây giờ ta đã thực hiện được điều này bằng với một sự quản lý tốt và với cả may mắn. Thật ra chúng ta lúc này đã đi về phương Đông xa hơn nhiều so với khoảng đường mà ta dự định đi cùng quý vị, vì dù sao thì đây cũng không phải là chuyến phiêu lưu của ta. Ta có thể sẽ lại quay lại trước khi chuyến đi này kết thúc, nhưng trong lúc đó thì ta cần phải góp mặt ở một số công việc thúc bách khác."

Những người lùn rên lên và có vẻ rất đau buồn, còn Bilbo thì khóc. Họ đã bắt đầu nghĩ rằng Gandalf sẽ đi cùng họ suốt đoạn đường và sẽ luôn giúp họ giải quyết các khó khăn. "Ta không biến mất liên lúc này đâu" ông nói. "Ta có thể cho các vị thêm một hoặc hai ngày nữa. Có thể là ta sẽ giúp các vị ra khỏi tình thế khó khăn lúc này, và ta cũng cần giúp chính mình khá nhiều. Chúng ta không có thức ăn, không còn hành lý, và chẳng còn con ngựa lùn nào để cưỡi cả; và các vị thì không biết phải đi đâu. Bây giờ ta có thể nói với các vị như thế này. Các vị vẫn còn vài dặm ở phía bắc con đường mà chúng ta đã hăng đi, nếu như chúng ta không vội vã vượt qua rặng núi như thế. Còn rất ít người sinh sống trên những vùng đất này, trừ phi họ đã đi xuống đây thêm kể từ lần ta đến đây lần cuối vào vài năm trước. Nhưng

ta biết một người là Một Người Nào Đó sống không xa đây. Một Người Nào Đó đã làm ra những bậc đá trên khối đá vĩ đại này- ta tin rằng ông ta gọi nó là Carrock. Ông ta không thường đến đây, chắc chắn là không phải giờ này, và không nên đợi ông ta. Thật ra nếu làm vậy thì rất nguy hiểm. Chúng ta phải đi tìm ông ta; và nếu cuộc gặp gỡ của chúng ta diễn ra tốt đẹp, ta nghĩ là ta sẽ đi và chúc các người như đại bàng đã chúc "đi đâu cũng sẽ gặp lành!"

Họ van nài ông đừng lìa bỏ họ <chỉ chia có 14 phần, thì lão bỏ đi là phải :)>. Họ đề nghị cho ông vàng, bạc và châu báu của rồng, nhưng ông không đồng ý.

"Chúng ta sẽ xem, chúng ta sẽ xem!" ông nói, "và ta nghĩ là ta đã được trả công đầy đủ với vàng của rồng của các vị - khi mà các vị có được nó."

Sau đó thì họ không nài xin nữa. Họ cởi quần áo và tắm trong con sông, rất cạn, trong và có rất nhiều chỗ đá cạn. Khi họ đã khô ráo trong ánh mặt trời, lúc này đã chói chang và ấm áp, họ đã hồi phục, cho dù vẫn còn đau và đói. Rồi họ băng qua bãi cạn (cũng theo ông hobbit), và bắt đầu đi xuyên qua bãi cỏ xanh và đi xuống giữa những hàng thông rộng và những cây đu cao.

"Sao mà nó được gọi là Carrock?" Bilbo hỏi khi ông đi bên cạnh thầy phù thủy.

"Ông ta gọi nó là Carrock, bởi vì carrock là lời của ông ta nói về

nó. Ông ta gọi những vật giống như vậy là những cái carrock, và cái này là Carrock chỉ bởi vì nó là cái gần nhà ông ta nhất và ông ta biết rõ nó nhất!"

"Ai gọi nói? Ai biết nó?"

"Một Người Nào Đó mà ta đã nói đến <giống Không Có Ai của Odysse quá :P> - một người rất vĩ đại. Các vị phải tỏ ra thật lịch sự khi ta giới thiệu các vị. Ta sẽ giới thiệu các vị thật từ từ, từng hai người một, ta nghĩ vậy; và các vị phải cẩn thận đừng làm phật lòng ông ta, nếu không thì có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra. Khi mà ông ta giận dữ thì ông ta rất đáng sợ <hắn rồi, làm được những bậc đá như vậy mà :P>, cho dù ông vẫn đủ tử tế nếu đang ở tâm trạng tốt. Ta vẫn phải cảnh cáo các vị là ông ta rất dễ nổi giận."

Những người lùn đang tập trung chung quanh khi họ nghe thầy phù thủy nói những chuyện này với Bilbo. "Đó có phải là người mà ông nói với chúng tôi và lúc này sao?" họ hỏi. "Ông không thể tìm được ai khác dễ tính hơn sao? Sao ông không giải thích rõ hơn một chút?" họ nói những câu đại loại thế.

"Phải, chính thế! Ta không thể tìm được! Ta đã giải thích rất kỹ rồi," thầy phù thủy cúi kính trả lời. "Nếu các vị muốn biết hơn nữa, thì tên ông ta là Beorn. Ông ta rất khỏe, và ông ta là một người trao đổi da."

"Cái gì? Một người buôn bán da thú, tìm mua những con thỏ nhà

thỏ rừng khi không có sẵn da chúng trong kho à?" Bilbo hỏi.

"Thiên địa quỷ thần ơi, không, không, KHÔNG, KHÔNG!"

Gandalf nói, "Đừng có ngốc thế, thưa ngài Baggins, nếu như ông có thể làm được điều này; và nhân danh tất cả các điều kỳ lạ trên thế giới này, xin ngài đừng có nhắc đến cái từ người buôn da thú lần nữa khi ngài vẫn còn trong chu vi một trăm dặm quanh nhà ông ta, và cũng đừng nhắc đến thảm, áo choàng, khăn choàng lông, bao tay, hoặc bất kỳ những từ không may khác! Ông ta là một người trao đổi da. Ông ta đổi da của ông ta; đôi khi ông ta là một gấu đen lớn, đôi khi ông ta là một người tóc đen cực khỏe với những cánh tay lực lưỡng và một bộ râu rậm. Ta không thể nói với anh nhiều hơn, thế là đủ rồi. Một số người nói rằng ông ta là một con gấu, hậu duệ của một nòi gấu vĩ đại và cổ xưa ở những người núi mà trước đây những người không lồ đã đến <hí hí, ai chơi War 3 thì biết loài gấu này>. Một số người khác thì nói rằng ông là hậu duệ của người đầu tiên đã sống trước khi Smaug và những con rồng khác bay đến vùng đất này của thế giới, và trước khi những người lùn tiến vào những ngọn đồi phía Bắc. Ta không thể nói chuyện nào đúng, cho dù ta tin rằng câu chuyện sau là chuyện thực. Ông ta không phải là loại người có thể đặt câu hỏi được đâu.

"Dù sao thì ông ta không say mê cái gì hết ngoại trừ chính ông ta. Ông ta sống trong một rừng sồi và có một ngôi nhà gỗ lớn; và

như một con người, ông ta dựng một dinh thự và nuôi những con ngựa cũng kỳ diệu như chính ông ta. Chúng làm việc cho ông ta và nói chuyện với ông ta. Ông ta không ăn thịt chúng <chẳng lẽ lại có thể ăn thịt những creature nói chuyện với mình - hê hê - so horrible>; mà cũng không hề săn đuổi hay ăn thịt thú hoang. Ông nuôi thật nhiều mật từ những con ong khổng lồ hung dữ, và sống phần lớn nhờ kem và mật. Như một con gấu, ông đi rất xa và rộng. Ta đã một lần thấy ông ta ngồi đơn độc trên đỉnh của Carrock vào ban đêm, ngắm trăng lặn về Rặng Núi Sương Mù, và ta nghe thấy ông ta tru lên bằng ngôn ngữ của gấu; 'Rồi sẽ đến một ngày chúng diệt vong và ta sẽ trở về!' Đó là lý do mà ta tin rằng ông ta đã một lần tự đến những rặng núi."

Bilbo và những người lùn suy nghĩ rất lung, và họ không hỏi gì nữa. Họ vẫn còn một chặng đường dài để đi. Họ nặng nề đi lên và xuống thung lũng. Trời rất nóng. Đôi khi họ nghỉ ngơi dưới những tàng cây, và khi Bilbo cảm thấy quá đói thì ông gặm một ít quả đầu <quả quái gì vậy>, nếu như chúng đủ chín để rụng xuống đất.

Vào giữa trưa thì họ nhận ra những dãy hoa lớn đang bắt đầu hiện ra, mọc đều với nhau như thể chúng được người trồng. Ở sát gần họ, những rặng cỏ ba lá màu gà và màu tím đang vung vẩy, và một dãy rộng lớn một loại cỏ ba lá trắng có vị ngọt như mật. Có một tiếng vù vù râm rì và một con ong đực hiện ra giữa

không trung. Ông đang tập nập bận rộn khắp nơi.Ồ, những con ong này! Bilbo chưa bao giờ thấy những gì giống chúng.

"Nếu như có một con chích tôi," nó nghĩ, "thì tôi hẳn sẽ phình ra bằng chính mình!" Chúng còn lớn hơn cả những con ong bắp cày. Những con ong đực lớn hơn ngón tay cái của bạn rất nhiều, và cái vệt vàng trên vùng thân đen của chúng sáng chói lên như vàng.

"Chúng ta đã đến gần rồi," Gandalf nói, "Chúng ta đang ở bên bãi chăn ong của ông ta." Sau một lúc thì họ đi vào một vòng thông cổ đại rất cao, và đằng sau những cây thông này là một hàng rào gai cao mà họ không thể nhìn xuyên qua hay bò qua được. "Các vị phải đợi ở đây," thầy phù thủy nói với những người lùn, "và khi ta gọi hay huýt sáo thì bắt đầu đi theo ta - các vị sẽ thấy cách mà ta đi - nhưng chỉ đi thành từng cặp thôi, nhớ đấy, cứ khoảng năm phút thì một cặp đi vào. Bombur béo nhất và sẽ đi thay cho hai người, anh nên đi một mình và đi sau cùng. Đi nào, ngài Baggins! Có một cái cổng đâu đó ở lối này." Ông vừa nói vừa đi dọc hàng rào, dẫn theo ông hobbit đang run như cây sậy.

Họ nhanh chóng đi đến một cái cổng gỗ, cao và rộng, họ có thể thấy được một khu vườn đằng sau nó và một dãy các toà nhà bằng gỗ thấp, một số có mái che và được làm bằng các thanh gỗ đủ hình dạng; kho thóc, chuồng ngựa, nhà kho và một ngôi nhà

dài thắp bằng gỗ.

Về phía nam bên trong của cái hàng rào lớn này là hàng hàng lớp lớp tổ ong có đỉnh dạng chuông

Thầy phù thủy và ông hobbit đẩy cánh cổng nặng nề ken ket và đi xuống một lối đi rộng dẫn vào nhà. Một số ngựa, rất mỡ màng và chải lông bóng mượt, lao dọc theo bãi cỏ và nhìn họ chăm chú với những khuôn mặt rất thông minh <mặt ngựa mà thông minh - so funny :P> rồi chúng lao trở lại vào những ngôi nhà.

"Chúng phải báo cho ông ta biết nếu có người lạ đến," Gandalf nói.

Họ nhanh chóng đi đến sân trong, nơi có ba bức tường được tạo ra ngôi nhà gỗ và hai bên chái dài của nó. Một người đàn ông không lồ với râu và tóc đen đang đứng gần đó, những cánh tay và chân trần lực lưỡng với những bắp thịt nổi cục. Ông mặc một cái áo dài bằng len dài xuống đến tận đầu gối, và cầm một cây rìu lớn. Những con ngựa đứng cạnh ông, gác mũi lên vai ông.

"Ừc! Họ đây à!" ông nói với những con ngựa. "Họ không có vẻ nguy hiểm. Bọn mi có thể đi!" Ông bật lên một tràng cười ngất ngư, hạ rìu xuống và bước đến.

"Các người là ai và các người muốn gì?" ông ta cộc cằn nói, đứng trước họ, cao vượt trên cả Gandalf.

Với Bilbo thì ông có thể luôn dễ dàng luôn qua giữa hai chân ông ta mà không cần cúi đầu để tránh tua cái áo dài bằng len của

ông.

"Tôi là Gandalf," thầy phù thủy nói.

"Chưa bao giờ nghe hết," người đàn ông gằm gù, "Còn cái gã bé tí này?" ông nói, cuối xuống để nhìn cậu hobbit với đôi lông mày rậm của mình.

"Đây là ngài Baggins, một hobbit của một gia đình tốt và có danh tiếng," Gandalf nói. Bilbo cúi chào. Ông không có mũ để gỡ ra, và rất đau khổ khi ý thức rõ rằng mình đang mất khá nhiều khuy áo. "Tôi là một phù thủy," Gandalf nói tiếp. "Tôi đã nghe tiếng ông, nếu như ông chưa hề nghe đến tôi; nhưng có thể ông đã nghe đến người anh em họ của tôi Radagast, người đang sống gần biên giới phía Nam của Mirkwood?"

"Phải, là một phù thủy thì không đến nỗi tệ, ta tin thế. Thỉnh thoảng ta có gặp ông ta." Beorn nói. "Được lắm, bây giờ thì ta đã biết các người là ai, hoặc là các người nói mình là ai. Các người muốn gì?"

"Xin nói thật với ông, chúng tôi đã bị mất tất cả hành lý và gần như lạc mất đường, và đang cần được giúp đỡ, hoặc ít nhất là các lời khuyên. Có thể nói chúng tôi đã gặp những thời khắc khó khăn với bọn yêu tinh trong các rặng núi."

"Yêu tinh?" người đàn ông nói, đã bớt cộc cằn hơn. "Ô hô, thế là các người đã gặp rắc rối với chúng hả? Các người đến gần chúng làm gì?"

"Chúng tôi không định vậy. Chúng tôi định chờ đến chỗ chúng tôi vào ban đêm trên con đường mà chúng tôi băng qua, chúng tôi đi qua những Vùng Đất Phía Tây của những làng quê này - đó là một câu chuyện dài."

"Thế thì các vị nên đi vào trong và kể cho ta nghe về nó, nếu như nó không mất hết cả ngày," người đàn ông nói, dẫn đường băng qua cánh cửa đen đang mở tung từ sân vào nhà.

Khi đi theo ông ta vào nhà, họ thấy mình đang ở trong một căn tiền sảnh lớn với một lò sưởi ở giữa phòng. Cho dù đang là mùa hè, vẫn có những thanh gỗ đang cháy, và khói bốc lên đang làm nám đen những thanh xà trong khi cố gắng tìm chỗ thoát ra qua những lỗ hổng trên trần nhà. Họ băng qua cái tiền sảnh lớn này, được soi sáng bởi ánh lửa và những cái lỗ bên trên, rồi băng qua một cánh cửa khác nhỏ hơn vào một hành lang gỗ được làm bằng những thân cây đơn. Cái hành lang hướng xuống phía nam và vẫn còn ấm, được chiếu đầy ánh sáng của mặt trời đang ngã về phía tây đang chiếu xiên về phía nó, và ngã ánh vàng trên cái sân đầy những bông hoa đang mọc lan đến những bậc thềm.

Họ ngồi xuống những băng gỗ ở đây khi Gandalf bắt đầu kể câu chuyện của mình, còn Bilbo đu đưa chân và nhìn ngắm những bông hoa trong vườn, tự hỏi xem chúng có thể có tên gì, vì có đến một nửa số chúng ông chưa từng thấy qua.

"Tôi đến những rặng núi ấy với một hoặc hai người bạn..." thầy

phù thủy nói.

"Hoặc hai? Ta chỉ thấy có một, chú nhóc này này thôi," Beorn nói.

"Nói thật với ông, tôi không định làm phiền ông với nhiều người bọn tôi, cho đến khi tôi biết được là ông có bận rộn hay không. Tôi có thể gọi chứ."

"Nào, gọi đi."

Thế là Gandalf rít lên một tiếng huýt sáo dài, và liền đó Thorin và Dori đi vòng quanh nhà qua lối sân đứng cúi chào thật thấp trước mặt họ.

"Ông muốn nói một hoặc ba chữ gì, ta hiểu!" Beorn nói. "Nhưng đây không phải là hobbit, họ là những người lùn!"

"Thorin Oakenshield, sẵn sàng phục vụ ngài! Dori sẵn sàng phục vụ ngài!" hai người lùn lại cúi chào lần nữa.

"Ta không cần sự phục vụ của các ông, cảm ơn," Beorn nói, "nhưng ta cho rằng các người cần sự phục vụ của ta. Ta không ưa các người lùn, nhưng nếu ông đúng là Thorin (con trai của Thrain, con trai của Thrór, ta tin thế), và bạn của ông là đáng kính trọng, và các người là kẻ thù của yêu tinh và không định gây hại gì trên các vùng đất của ta - nhân tiện, các người đang định làm gì vậy?"

"Họ đang trên đường thăm lại vùng đất của ông cha, xa tận phía đông đằng sau Mirkwood," Gandalf nói, "và chỉ hoàn toàn do

một tai nạn mà chúng tôi đến vùng đất của ông. Chúng tôi đang băng qua Con Đường Cao, nó đáng lý phải đưa chúng tôi đến con đường nằm phía nam làng của ông, thì chúng tôi bị bọn yêu tinh hung hãn tấn công - như tôi đã kể với ông."

"Vậy thì kể tiếp đi!" Beorn nói, ông ta chẳng bao giờ tỏ ra thật lịch sự.

"Có một cơn bão khủng khiếp; những người khổng lồ bằng đá đang lăn mạnh những hòn đá, và khi đến đầu đường thì chúng tôi tìm một nơi trốn ở trong một cái hang, cậu hobbit, tôi và nhiều bạn bè khác..."

"Ông gọi hai là nhiều à?"

"À, không. Thật ra thì có nhiều hơn hai." <vui thiết>

"Họ đâu? Bị giết, bị ăn thịt, hay đã trở về nhà rồi?"

"À, không. Họ không đến cả khi tôi huyết sáo. Tôi nghĩ rằng họ xấu hổ <ặc>. Ông thấy đó, chúng tôi rất ngại khi để ông phải chiêu đãi một số đông."

"Tiếp đi nào, huyết sáo đi! Ta đang chuẩn bị một bữa tiệc đây, và có thêm một hay hai người nữa cũng chẳng khác biệt gì đâu <khờ quá :P>." Beorn càu nhàu.

Gandalf lại huyết sáo; nhưng Nori và Ori gần như đã vào đến trước khi ông dứt tiếng, vì, nếu như bạn còn nhớ, Gandalf đã nói họ đến theo từng cặp cứ sau mỗi năm phút.

"Hullo!" Beorn nói. "Các người đến nhanh quá đấy - các người

trốn ở đâu đấy? Đến nào, những quả mít trong hộp của ta!"

"Nori sẵn sàng phục vụ ngài, Ori sẵn... "họ bắt đầu, nhưng Beorn đã ngắt lời họ.

"Cám ơn! Khi nào ta cần giúp đỡ ta sẽ hỏi đến việc này. Ngồi đi, và hãy tiếp tục kể chuyện, nếu không thì giờ ăn khuya sẽ đến trước khi nó kết thúc."

"Ngay khi chúng tôi đang ngủ," Gandalf nói, "một vết nứt ở phía sau hang động hiện ra; bọn yêu tinh ào ra, tóm lấy cậu hobbit và những người lùn và đoàn ngựa lùn của chúng tôi-"

"Một đoàn ngựa lùn? Các ông là một đoàn xiếc lưu động à? Hay là các ông mang theo nhiều hàng hoá? Hay là các ông luôn gọi sáu là một đoàn?"

"Ồ không! Thật ra thì có nhiều hơn sáu con ngựa lùn, vì chúng tôi có nhiều hơn sáu người - và kìa, lại có thêm hai người nữa!"

Ngay lúc đó Balin và Dwalin hiện ra và cúi đầu thật thấp đến nỗi râu họ quét lên nền đá. Lúc đầu người đàn ông to lớn nhú mày, nhưng họ đã tỏ ra lịch sự khứng khiếp một cách tuyệt vời, và cứ gật đầu, gập người và cúi chào và vẫy mũ trước đầu gối của họ (theo cách người lùn), cho đến khi ông thôi nhú mày và bật cười phá lên; họ nhìn quá khôi hài.

"Một đoàn à, quá đúng," ông nói, "Một đội kịch khá vui đấy.

Thôi vào đi các ông tướng tấu hài, và tên của các vị là gì? Bây giờ thì ta không muốn sự phục vụ của các vị đâu, chỉ cần tên các

vị thôi, rồi ngồi xuống đi và đừng có ngoe nguẩy nữa!"

"Balin và Dwalin," họ không dám nói một cách quá sỗ sàng, rồi ngồi phịch xuống nền nhà với vẻ ngạc nhiên.

"Tiếp tục lại nào!" Beorn nói với thầy phù thủy.

"Tôi kể đến đâu rồi nhỉ? Ồ vâng - tôi bị tóm lấy. Tôi giết ngay một hay hai tên yêu tinh gì đấy-"

"Tốt!" Beorn gầm gừ. "Làm một thầy phù thủy thì cũng khá đấy nhỉ."

"- và trượt vào cái khe nứt trước khi nó đóng lại. Tôi đi theo lối đi xuống tiền sảnh chính, lúc này đang đầy nghẹt yêu tinh. Con Yêu Tinh Vĩ Đại cũng đang ở đó với ba hay bốn mươi tên bảo vệ có vũ trang. Tôi tự nghĩ 'thậm chí nếu như họ không bị xích lại với nhau, thì làm sao một tá có thể chống lại chừng đó tên?'"

"Một tá! Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy tám được gọi là một tá. Hay là ông vẫn còn nhiều quả mít bên ngoài hộp hả?"

"À, đúng vậy, lại thêm một đôi nữa đến kìa - Fili và Kili, tôi tin là thế," Gandalf nói, khi bộ đôi này xuất hiện, đứng mỉm cười và cúi chào.

"Thế là đủ rồi!" Beorn nói. "Ngồi xuống và im lặng đi! Nào, tiếp đi, Gandalf!"

Thế là Gandalf kể tiếp câu chuyện, cho đến đoạn ông chiến đấu trong bóng tối, việc ông phát hiện ra cánh cửa thấp, và nỗi kinh hãi của họ khi thấy ngài Baggins bị lạc.

"Chúng ta tự đếm lại mình và không thấy cậu hobbit đâu. Chỉ còn lại mười bốn người chúng tôi!"

"Mười bốn!" Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy một người gọi mười là mười bốn. Ông chỉ mới kể có chín, hay là ông chưa kể cho tôi nghe hết tất cả tên trong đoàn của ông."

"Vâng, tất nhiên là ông chưa thấy Oin và Gloin. A, ơn Chúa! Họ kìa. Tôi hy vọng là ngài sẽ tha thứ cho họ việc quấy rầy ngài."

"Ô, để họ vào hết đây đi! Nhanh lên! Đi nào, hai ông, và ngồi đi! Nhưng nghe này, Gandalf, thậm chí là lúc này chúng ta chỉ có ông, mười người lùn và một chú hobbit bị lạc đường. Cộng lại chỉ mới có mười một người (cộng thêm chú hobbit bị lạc), chưa phải là mười bốn, trừ phi là phù thủy có cách đếm khác với con người. Nhưng bây giờ thì xin hãy tiếp tục câu chuyện đi.

Beorn không thấy là mọi việc đã vượt quá tầm kiểm soát của ông, nhưng thật sự ông đã bắt đầu cảm thấy rất hứng thú. Bạn thấy đấy, vào những ngày xưa ông đã biết những vùng núi và Gandalf đã mô tả. Ông gật đầu và găm gù khi nghe đến việc ông hobbit xuất hiện trở lại và việc họ trượt lúc nhúc xuống những vách đá và bầy sói trong rừng. Khi Gandalf kể đến việc họ leo lên cây với lũ sói chực bên dưới, ông đứng dậy, sải bước và lầm bầm:

"Ước gì tôi có ở đây! Tôi sẽ cho chúng nếm nhiều hơn là chỉ những viên pháo hoa!"

"À!" Gandalf nói, ông rất vui khi thấy câu chuyện của ông gây ra một ấn tượng như thế. "Tôi đã làm những gì tốt nhất mà tôi có thể làm. Chúng tôi ở đây, bầy sói đang lên cơn điên phía dưới chúng tôi, khu rừng thì bắt đầu phát sáng ở khắp nơi, khi bọn yêu tinh xuống đồi và phát hiện ra chúng tôi. Chúng ta hét vui mừng và hát vang để nhạo chúng tôi "Mười lăm con chim trên mười lăm cái cây..."

"Trời đất!" Beorn gầm gừ. "Đừng có giả vờ là bọn yêu tinh không biết đếm đấy nhé. Chúng biết mà. Mười hai thì không phải là mười lăm, và chúng biết quá mà."

"Tôi cũng vậy. Và kia chính là Bifur và Bofur. Tôi chưa dám giới thiệu họ vào lúc trước, nhưng họ đã đến đây rồi."

Bifur và Bofur đi vào. "Và tôi!" Bombur hỗn hển phía sau. Ông khá béo, và khá tức giận khi bị bỏ lại sau cùng. Ông không chịu đợi thêm năm phút, và theo sau ngay hai người kia.

"Ồ, thế ra đó là mười lăm người các ông; và do bọn yêu tinh biết đếm, tôi nghĩ rằng đó là tất cả những ai ở trên cây. Bây giờ thì có lẽ là chúng ta có thể kết thúc câu chuyện mà không bị cắt ngang thêm nữa."

Ngài Baggins thấy là Gandalf đã khôn khéo như thế nào. Sự cắt ngang chỉ càng làm cho Beorn thêm quan tâm đến câu chuyện, và câu chuyện này đã khiến ông không tống cổ những người lùn đi như là những kẻ ăn xin đáng nghi. Ông ta không bao giờ mời

người khác vào nhà mình, nếu như có thể được. Ông có rất ít bạn và họ sống ở rất xa; và ông không bao giờ mời quá một đôi trong số họ đến nhà mình cùng một lúc. Thế mà lúc này ông có đến mười lăm người lạ ngồi dưới cổng nhà của mình!"

Vào lúc thầy phù thủy đã kể xong chuyện, khi ông kể về việc những con đại bàng đến cứu và việc làm thế nào mà họ lại được đưa đến Carrock, thì mặt trời đã khuất sau những vách đá của Đỉnh Núi Sương Mù và bóng đêm đã phủ xuống khu vườn của Beorn.

"Một câu chuyện hay đấy!" ông nói. "Lâu lắm rồi tôi mới nghe một chuyện hay thế. Nếu tất cả những kẻ ăn xin có thể kể được một câu chuyện hay như vậy, thì họ sẽ được tôi đối xử tốt hơn nhiều. Tất nhiên là các ông có thể bịa lên những chuyện này, nhưng dù sao thì các ông cũng xứng đáng có được một bữa khuya về những chuyện này. Đi ăn chút gì nào!"

"Vâng, xin mời!" cả bọn cùng nói. "Cám ơn ông rất nhiều!"

Bên trong tiền sảnh khá tối. Beorn vỗ tay, và bốn con ngựa lùn trắng xinh đẹp lon ton chạy ra với nhiều con chó lớn mình dài màu xám. Beorn nói với chúng điều gì đó bằng một thứ ngôn ngữ kỳ quái giống như tiếng thú vật nói chuyện. Chúng lại lao đi và quay trở về, ngậm theo những ngọn đuốc trong mõm, chúng mời lửa cho những ngọn đuốc và cắm chúng và những cái giá thấp trên những cây cột trong tiền sảnh, quanh cái lò sưởi trung

tâm.

Bọn chó có thể đứng trên hai chân sau nếu chúng muốn, và mang đồ vật đi bằng hai chân trước. Chúng nhanh chóng tháo những tấm bảng và giá đỡ từ bên tường và đặt chúng gần bên lửa.

Rồi mọi người nghe thấy tiếng baa-baa-baa! và vài con cừu trắng như tuyết được một con cừu đen như than dẫn vào. Một con đeo một mảnh vải trắng thêu những hình thú vật ở cạnh; còn những con kia đỡ trên những cái khay trên những cái lưng rộng của chúng với những cái tô và đĩa, với dao và muỗng gỗ. Những con chó nhanh chóng đỡ lấy những thứ này và vờ trải ra bàn.

Chúng rất thấp, thấp đến nỗi Bilbo có thể ngồi một cách thoải mái <vậy thằng cha khổng lồ kia làm sao ăn?>. Bên cạnh họ là một con ngựa lùn đang đẩy tới hai băng ghế thấp để rộng và những cái chân ngắn và to cho Gandalf và Thorin, rồi nó đẩy cho Beorn một cái ghế đen to tướng cùng cỡ ở góc xa (khi ông ngồi xuống thì đôi chân khổng lồ của ông sải ra thật xa dưới bàn). Đó là tất cả những cái ghế mà ông có trong tiền sảnh, và ông có thể đã làm chúng thấp như những cái bàn để tiện lợi cho những con thú kỳ diệu đang đợi bên ông. Thế những người còn lại ngồi trên cái gì? Họ không bị quên lãng. Những con ngựa lùn khác rặng đến những khúc gỗ tròn trông giống những cái trống, mịn màng và bóng loáng, và đủ thấp thậm chí cho cả Bilbo; thế là họ nhanh chóng ngồi quanh bàn của Beorn, và có vẻ như chưa bao giờ có

nhều người đến thế tụ tập lại trong tiền sảnh.

Họ ăn khuya ở đây, hay là ăn chiều cũng được, vì họ đã không ăn bữa chiều kể từ khi họ rời khỏi Ngôi Nhà Giải Dị Sau Cùng ở phía Tây và chào tạm biệt Elrod. Ánh sáng của những ngọn đuồi và ánh lửa bập bùng quanh họ, và có hai ngọn nến sáp ong đỏ cao trên bàn. Khi họ ăn, Beorn kể lại bằng cái giọng oang oang của mình về những vùng đất hoang dã ở phía bên này của những dãy núi, và đặc biệt về bóng tối và khu rừng nguy hiểm, nằm xa ngay phía Bắc và Nam, trước mặt họ một ngày đường, cắt ngang con đường của họ về phía Đông, khu rừng khủng khiếp của Mirkwood.

Những người lùn lắng nghe và vuốt râu, vì họ biết rằng họ sẽ phải sớm thám hiểm khu rừng và sau những rặng núi và đó là điều khó khăn nhất mà họ phải vượt qua trước khi họ tiến vào pháo đài của con rồng. Khi bữa tối đã xong thì họ bắt đầu kể lại những câu chuyện của chính mình, nhưng Beorn có vẻ như đã buồn ngủ và không chú ý nhiều đến họ. Phần lớn những gì họ nói là về vàng, bạc, châu báu và những thứ được chế tạo ở lò rèn, và Beorn không có vẻ như quan tâm đến những thứ đấy: trong tiền sảnh của ông chẳng có vật gì làm bằng vàng hay bạc cả, chỉ có vài con dao bằng kim loại.

Họ ngồi dài quanh bàn, những cái bát uống nước bằng gỗ của họ đầy rượu mật ong. Bên ngoài, bóng đêm đã phủ xuống. Ngọn

lửa ở giữa tiền sảnh đã được chất vào những thanh gỗ mới và những ngọn đuốc đã tàn, và họ vẫn ngồi trong ánh lửa nhảy múa, những cây cột của căn nhà cao vút phía sau họ, đỉnh đèn ngòm như cái cây trong rừng. Cho dù có ma thuật hay không, Bilbo có vẻ như cũng nghe thấy một tiếng gì giống như tiếng gió trên những cành cây lảo quắt quanh các thanh xà nhà, và tiếng cú rúc lên. Ông nhanh chóng gà gât và những tiếng động có vẻ như càng vang lên lớn hơn từ phía xa, cho đến khi ông giật mình tỉnh dậy.

Cánh cửa lớn kêu cọt két và đóng sầm lại. Beorn đã đi. Những người lùn đang ngồi bắt chéo chân trên nền nhà quanh ngọn lửa, và họ đang ca hát. Có một số bài hát như thế này, nhưng còn nhiều nữa, và họ cứ hát tiếp trong một lúc lâu:

*Gió thổi mạnh trên những cánh rừng
Nhưng chẳng còn chiếc lá nào tung bay
Bóng đêm trải rộng suốt đêm ngày
Những con thú hắc ám trườn đi trong lặng lẽ
Gió vẫn thổi trên những ngọn núi lạnh căm
Những đợt thủy triều vẫn lên xuống âm thầm
Những cành cây rên rỉ, cả thu rừng than van
Và lá lại rơi trên những vùng đất khô khan
Từ Tây sang Đông, gió vẫn thổi băng băng
Và tất cả chuyển động trong rừng đều dừng hẳn*

*Khấp đảm lầy, tiếng rú rít cát lên
Những huyết to bông chốc vang rền
Đồng cỏ rít mạnh, lá ngã xếp một bên
Đám lau sậy lắc mình sợ hãi
Hồ nước run lên dưới bầu trời thăm thẳm
Những đám mây tan đi, trôi dạt đến xa xăm
Chúng băng qua Rặng Núi cô độc đăm đăm
Và cuốn đến hang ổ của rồng:
Chón đen tối nằm dưới những bệ đá khắc nghiệt
và thổi tung những làn khói chiến tranh
Cả thế giới sẵn sàng cho chiến chinh
Trên biển rộng, giữa đêm dài thăm thẳm
Trăng vẫn sáng đôi theo cơn gió đặng trình
Và ánh sao vẫn cao thăm lung linh*

Bilbo lại bắt đầu gà gât. Thành linh Gandalf đứng dậy. "Đã đến lúc chúng ta đi ngủ," ông nói, "- với chúng ta, nhưng tôi không nghĩ là Beorn làm thế. Chúng ta có thể ngủ ngon và an toàn trong tiền sảnh, nhưng ta cảnh cáo các vị đừng quên những gì Beorn đã nói trước khi ông ta rời khỏi chúng ta: các vị không được đi ra ngoài cho đến khi mặt trời lên, nếu không các vị sẽ bị trừng phạt."

Bilbo thấy những cái giường đã được đặt sẵn bên cạnh, là những nền đất được nâng lên giữa các cây cột và bức tường bên ngoài.

Đã có một cái đệm làm bằng rơm và chăn len cho ông. Ông xích lại chúng với vẻ vui mừng, cho dù lúc này đang giắc hè. Ngọn lửa đã tắt và ông ngủ thiếp đi. Song đến giữa khuya thì ông thức giấc: ngọn lửa lúc này đã chỉ còn là những mẩu than; các người lùn và Gandalf đã ngủ, qua tiếng thở của họ; ánh trăng trên cao rọi thành một mảng trắng trên nền nhà qua những cái lỗ thông khói trên trần. Có những tiếng gầm gừ vang lên bên ngoài, và một tiếng động của một con thú khổng lồ đang ầu ẩu đả ngay cửa. Bilbo không biết chuyện gì xảy ra, và không biết đó là Beorn trong khi hoá phép không, và không biết là ông ta có lao vào đây như một con gấu và giết họ không.

Ông lồm xồm xuống dưới chăn và trùm đầu kín mít, và lại ngủ trở lại mặc kệ nỗi sợ hãi của mình.

Đến sáng bạch thì ông tỉnh giấc. Một trong những người lùn đã lăn lên ông trong bóng tối nơi ông nằm, và lăn luôn xuống nền đất đánh ầm một tiếng. Đó là Bofur, và ông đang căn nhắc về chuyện này khi Bilbo mở mắt ra.

"Thức dậy đi nào, những bộ xương lười biếng kia," ông nói, "nếu không thì còn bữa sáng cho các vị đâu,"

Bilbo bật dậy ngay. "Bữa sáng!" ông la lên. "Bữa sáng đâu?"

"Đã ở bên trong chúng ta gần hết rồi," những người lùn khác trả lời, họ đang đi lại quanh tiền sảnh, "nhưng những gì còn lại đang ở ngoài hành lang. Chúng ta đã đi tìm Beorn từ lúc mặt trời lên;

những chẳng có dấu hiệu nào của ông ta ở đâu cả, cho dù chúng ta thấy bữa sáng đã dọn sẵn khi chúng ta đi ra."

"Gandalf đâu?" Bilbo hỏi, vội vã ào ra tìm cái gì ăn.

"Ô! Đã đi ra ngoài và đang ở đâu đó," họ nói với nó. Nhưng nó không thấy dấu hiệu nào về thầy phù thủy suốt cả ngày hôm đó cho đến tận tối. Ngay trước khi hoàng hôn thì ông đi vào tiền sảnh, nơi ông hobbit và các người lùn đang ăn khuya, được dọn bởi những con thú kỳ diệu của Beorn, như họ đã được làm thế suốt cả ngày. Họ chẳng thấy và nghe dấu hiệu gì của Beorn từ đêm trước, và họ bắt đầu lấy làm lạ.

"Chủ nhà của chúng ta đâu rồi, và ông đã đi đâu suốt ngày thế?" cả bọn họ đều la lên.

"Hỏi từng câu một thôi - và đừng hỏi gì cho đến khi ta ăn khuya xong! Ta đã không ăn gì từ bữa sáng."

Cuối cùng thì Gandalf cũng đã đẩy đĩa và bình của ông qua một bên - ông đã ăn sạch hai ổ bánh mì lớn (được trét đầy bơ, mật và kem) và uống ít nhất một lit rượu mật ong, và ông lấy cái tàu của mình ra. "Ta sẽ trả lời câu hỏi thứ hai trước," ông nói "- nhưng chúa phù hộ ta! Đó là một nơi trắng lệt đầy những vòng khói!"

Thật ra thì sau đó một lúc lâu họ chẳng moi được gì thêm từ ông, ông đang bận gửi những vòng khói né quanh những cây cột trong tiền sảnh, biến đổi chúng sang những dạng và màu sắc khác nhau, và cuối cùng để chúng đuổi theo nhau ra khỏi cái lỗ trên

trần.

Ở bên ngoài thì chúng hẳn là phải trông rất là lạ, từng cái một nổ tung, lục, lam, đỏ, bạc -xám, vàng, trắng; những cái lớn, nhỏ, những cái khác luôn xuyên qua cái lớn và nhập vào nhau thành dạng số tám, rồi lướt đi như một bầy chim bay ra xa.

"Ta đã lần theo dấu vết của những con gấu của chúng ta," cuối cùng ông nói. "Đêm qua hẳn là có một cuộc gặp thường lệ của những con gấu ở bên ngoài. Ta sớm thấy là Beorn không thể tạo ra tất cả những dấu vết ấy: có quá nhiều dấu vết, và chúng đủ kích cỡ. Có đủ cả gấu nhỏ, gấu lớn, gấu thường, và những con gấu khổng lồ, tất cả nhảy múa trong đêm cho đến khi sắp bình minh. Chúng đến từ gần như mọi hướng, ngoại trừ phía tây con sông, từ Rặng Núi. Từ hướng này chỉ có một dấu chân - không có ai đi đến, mà chỉ đi ra từ đây.

Ta đi theo những dấu này đến tận Carrock. Đến đây thì chúng biến mất vào con sông, nhưng nước quá sâu và chảy quá mạnh sau những hòn đá nên ta không đi qua. Như các vị còn nhớ, vẫn còn một cách dễ dàng đi qua sông trên Carrock qua những chỗ cạn, nhưng ở bên kia là một vách đá sừng sững từ một cái eo xoáy. Ta phải đi bộ hàng dặm trước khi ta tìm thấy một nơi mà con sông rộng và nông mà ta có thể lội và bơi qua được, rồi lại đi hàng dặm trở lại để tìm lại các dấu vết. Đến lúc này thì đã quá trễ, ta không thể theo dấu họ xa hơn nữa được. Họ đi thẳng đến

hướng rừng thông ở phía đông Rặng Núi Sương Mù, nơi mà chúng ta đã có một cuộc gặp gỡ thú vị với bọn Wargs vào đêm trước đêm qua. Và bây giờ thì ta nghĩ là ta cũng đã có câu trả lời cho câu hỏi đầu tiên của các vị," Gandalf kết thúc, và ngồi im lặng một lúc lâu.

Bilbo nghĩ là lúc này ông đã biết cái mà thầy phù thủy muốn nói. "Chúng ta sẽ làm gì đây," ông kêu lên "nếu như mà ông ta lại dẫn tất cả bầy Wargs và yêu tinh đó trở lại đây? Chúng ta đều sẽ bị bắt và bị giết! Tôi nghĩ là ông đã nói rằng ông ta không phải là bạn của bọn đó mà."

"Ta đã nói thế. Và đừng có ngốc thế! Tốt hơn là các vị đi ngủ đi, trí khôn của các vị đã buồn ngủ rồi."

Ông hobbit cảm thấy bị đè bẹp, và có vẻ như không còn gì để làm, ông đi ngủ và trong khi những người lùn vẫn còn hát hò thì ông ngủ thiếp đi, cái đầu nhỏ của ông vẫn còn tự hỏi về Beorn, cho đến khi ông mơ một giấc mơ về hàng trăm con gấu đen đang nhảy múa chậm chạp vòng quanh ánh trăng trong sân. Đoạn ông bật dậy khi mọi người khác đều đã ngủ và ông nghe cùng một tiếng ầu ầu, hỗn chiến, khụt khịt và gầm gừ y như trước. Đến sáng hôm sau thì đích thân Beorn đánh thức họ dậy.

"Thế ra tất cả các vị vẫn còn ở đây!" ông ta nói. Ông ta nhặt ông hobbit lên và cười: "Không bị bọn Wargs hay yêu tinh hay gấu ma ăn thịt hả"; ông kéo mạnh áo chên của Baggins một cách rất

suông sã. "Con thỏ con này trở nên đẹp và béo ra với bánh mì và mật," ông phá lên cười. "Đi ăn thêm một chút nào!"

Thế là cả bọn họ đi ăn sáng với ông ta. Beorn đã chuyển sang trạng thái vui vẻ nhất, thực tế là ông có vẻ như đang ở tâm trạng cực kỳ phấn khởi và làm mọi người cười phá lên với những câu chuyện hài hước của ông ta; không ai trong số họ tự hỏi ông đã ở đâu lâu thế hay vì sao mà ông ta lại tử tế với họ thế, vì ông ta đã tự mình nói hết. Ông ta đã băng qua sông và quay trở lại trên đỉnh những ngọn núi - từ đó bạn có thể đoán là ông có thể đi rất nhanh, trong hình dạng gấu vào bất kỳ lúc nào. Qua những mảnh cháy xém của những con sói ông có thể nhanh chóng là câu chuyện của bọn họ là sự thật; nhưng ông còn phát hiện ra nhiều thứ hơn thế: ông đã bắt được một con Warg và một con yêu tinh đang lang thang trong rừng. Từ bọn chúng ông đã có được những tin tức tốt: bọn yêu tinh vẫn tiếp tục săn đuổi các người lùn với bọn Wargs, chúng vẫn vô cùng tức giận bởi cái chết của con Yêu Tinh Vĩ Đại, và cũng vì cái vết bỏng trên mũi của con sói thủ lĩnh, và việc nhiều con thân cận của nó đã chết dưới những ngọn lửa của thầy phù thủy. Chúng đã phải nói rất nhiều với ông khi ông bắt chúng phải nói, nhưng ông đoán rằng còn nhiều chuyện độc ác khác đang được tiến hành, và việc tràn ngập tuyến yêu tinh vũ trang với bọn sói của chúng trên những vùng đất phủ đầy bóng tối từ những rặng núi - những liên minh có thể sớm được

thành lập để tìm những người lùn, hoặc để trả thù vào những người và sinh vật đang sống ở đây, và vào những ai chúng nghĩ là đang che giấu họ.

"Câu chuyện của các ông là một câu chuyện hay," Beorn nói, "nhưng lúc này thì ta thích nó hơn khi ta tin chắc rằng chúng là sự thật. Các ông phải tha thứ cho ta về việc không tin lời các ông ngay. Nếu các ông sống gần bên biên giới của Mirkwood, các ông phải không được tin lời ai mà các ông biết rằng không phải là anh em của các ông hoặc hơn thế. Và thế là, ta chỉ có thể nói rằng ta đã phải vội vã trở về nhà nhanh hết sức mình để thấy rằng các ông vẫn còn an toàn, và để có thể giúp được các ông những gì ta có thể. Sau chuyện này ta sẽ nghĩ về những người lùn tốt hơn. Giết được Yêu Tinh Vĩ Đại, giết được Yêu Tinh Vĩ Đại!" ông cười phá lên man dại với chính mình.

"Thế ông đã làm gì với bọn Warg và yêu tinh?" Bilbo chợt hỏi.

"Đến đây mà xem!" Beorn nói, và họ đi theo ông vòng quanh.

Một cái đầu yêu tinh treo bên ngoài cổng và một bộ da warg được đóng đinh trên cái cây phía sau. Beorn là một kẻ tàn nhẫn với kẻ thù. Nhưng lúc này ông là bạn của họ, và Gandalf nghĩ rằng việc kể cho ông nghe toàn bộ câu chuyện và lý do chuyến du hành của họ và một việc khôn ngoan, vì vậy họ đã có gần như những gì mà ông có thể giúp họ.

Đây là những gì mà ông hứa sẽ làm cho họ. Ông sẽ cung cấp cho

mỗi người trong bọn họ một con ngựa lùn, và cho Gandalf một con ngựa, để họ băng qua rừng, và ông cũng sẽ cung cấp cho họ đủ dùng cho hàng tuần, và đóng gói chúng lại cho dễ chuyên chở nhất -những quả hạch, bột mì, những cái lọ đóng nút đậy đầy trái cây khô, và những cái lọ đất đựng mật, những cái bánh bột rất tiện cho đường xa, và những gì mà họ có thể mang đi xa được. Làm sao làm được những cái này là một trong những bí mật của ông ta; nhưng bên trong chúng có mật, như phần lớn thức ăn của ông ta, và chúng ăn rất ngon, cho dù chúng gây khát. Ông nói họ không cần phải mang nước theo khi đi phía bên này rừng, vì có những con suối và lạch dọc theo đường đi. "Nhưng con đường xuyên qua Mirkwood thì rất tăm tối, nguy hiểm và khó đi," ông nói, "Không dễ tìm thấy nước hay thức ăn ở đó đâu. Lúc này thì chưa tới mùa hạch (mặc dù rất có thể là mùa hạch sẽ đến và đi trước khi các vị qua được đầu kia của con đường), và những quả hạch mọc ở đó chính là thức ăn đó; những con thú trong đó rất hắc ám, kỳ lạ và hoang dã. Ta sẽ cung cấp cho các ông những túi da đựng nước, ta sẽ cho các ông cung tên. Nhưng ta đồ rằng các ông sẽ chẳng tìm được món gì lành ở Mirkwood để ăn hay uống đâu. Ta biết là trong đó có một con suối, đen ngòm và chảy mạnh băng ngang đường. Các ông đừng có uống hay tắm trong dòng suối đó, vì ta nghe nói dòng suối đó có ma thuật, sẽ làm cho mọi người buồn ngủ và lú lẫn. Và trong những

vùng tối lơ mờ ở nơi đó thì ta nghĩ là các vị đừng có nên bắn cái gì hết, dù là lành hay không lành. nếu nó làm các vị lạc khỏi đường. Các vị KHÔNG ĐƯỢC làm điều đó, dù với bất kỳ lý do gì."

"Đó là tất cả những lời khuyên mà ta có thể cung cấp cho các vị. Ta không thể giúp được các vị nào sau ngưỡng của cánh rừng ấy. Các vị phải dựa vào sự may mắn và lòng dũng cảm của mình và với thức ăn mà ta đã cung cấp cho các vị. Khi đến cửa rừng, ta yêu cầu các vị gửi trả lại ta con ngựa và những con ngựa lùn. Nhưng ta chúc các vị mau đến đích, và nhà ta luôn mở rộng đón các vị, nếu các vị lại trở về đây."

Họ cảm ơn ông, tất nhiên là với nhiều cái cúi mình và quét rạp nón của họ, và với rất nhiều những câu như "sẵn sàng phục vụ ngài, O ngài chủ của những căn phòng gỗ rộng lớn!" Nhưng tinh thần của họ bị sút đi rất nhiều với những lời nói nghiêm túc của ông ta, và họ cảm thấy rằng chuyến phiêu lưu sẽ nguy hiểm hơn họ nghĩ rất nhiều, trong lúc đó, thậm chí nếu họ đã vượt qua những khó khăn trên đường, thì con rồng vẫn còn đợi họ ở cuối đường.

Suốt cả buổi sáng họ bận rộn với việc chuẩn bị. Ngay sau giữa trưa thì họ ăn với Beorn lần cuối, và sau bữa ăn thì họ leo lên những con chiến mã mà ông đã cho họ mượn, rồi chào tạm biệt ông, họ phóng ngựa qua cổng nhà ông đầy khí thế.

Ngay khi rời khỏi hàng rào nhà Beorn, về phía đông vùng đất được vây rào của ông, họ rẽ sang hướng bắc và rồi lao đi về hướng tây bắc. Theo lời khuyên của ông, họ không đi theo con đường chính trong rừng về phía nam vùng đất. Đi theo con đường độc đạo, hành trình của họ dẫn xuống con suối chảy ra từ những rặng núi và hoà vào con sông lớn chảy hàng dặm phía nam Carrock. Tại đây có một chỗ cạn mà họ nghĩ là họ có thể qua được, nếu như họ vẫn giữ lại những con ngựa lùn của mình, và đằng sau nó là một lối đi dẫn đến lề rừng và con đường dẫn vào khu rừng cổ xưa. Nhưng Beorn đã cảnh báo họ rằng con đường này thường được bọn yêu tinh dùng đến, trong khi bản thân con đường rừng, như ông đã nghe, đã mọc đầy cây cối và bị bỏ hoang ở cuối đầu phía đông và dẫn đến những đầm lầy không thể băng qua được, nơi những con đường đã bị bỏ mặc từ lâu. Vùng phía đông của nó mở rộng ra rất xa xuống phía nam của Ngọn Núi Cô Độc, và họ sẽ phải đi một chặng đường dài và vất vả về phía bắc để đến được sườn bên kia.

Phía bắc của Carrock và ranh giới của Mirkwood được ngăn cách sát nhau qua Con Sông Vĩ đại, dù thì Rặng Núi ở gần phía này hơn, Beorn khuyên họ nên đi lối nào; vì cách nơi đây vài ngày đường về phía bắc của Carrock là cánh cổng dẫn đến một con đường ít người biết, xuyên qua Mirkwood và dẫn thẳng đến Ngọn Núi Cô Độc.

"Bọn yêu tinh," Beorn nói, "sẽ không dám băng qua Con Sông Vĩ Đại để đi hàng trăm dặm về phía bắc Carrock hay để đến gần nhà ta - vào ban đêm thì nó được bảo vệ cẩn mật lắm! - nhưng ta nghĩ là nên đi nhanh; vì nếu chúng tấn công sớm thì chúng có thể sẽ băng qua sông về phía nam và chặn ở lề rừng để cắt ngang đường của các ông, và bọn Wargs thì chạy nhanh hơn ngựa lùn. Các ông vẫn an toàn hơn ở phương bắc, thậm chí dù các ông có vẻ như đi gần lại hơn sào huyệt của bọn chúng; bởi vì đó là điều chúng ít chờ đợi nhất, và chúng sẽ đi con đường dài hơn để đón bắt các ông. Bây giờ hãy đi càng nhanh càng tốt!"

Đó là lý do lúc này họ phóng ngựa đi trong yên lặng, phi nước đại trên những nơi nào cỏ còn mọc dày và êm, với những ngọn núi tăm tối ở bên trái, và con sông tạo thành một vệt phía xa với những hàng cây của nó càng lúc càng gần hơn. Mặt trời chỉ mới ngã về tây khi họ bắt đầu đi, và cho đến hết chiều nó vẫn ngả ánh vàng trên vùng đất quanh họ. Khó mà nghĩ đến việc bọn yêu tinh đang săn đuổi phía sau họ, và khi họ đã đi xa khỏi nhà Beorn nhiều dặm thì họ lại bắt đầu nói chuyện và ca hát trở lại để quên đi con đường rừng tăm tối phía trước. Nhưng trong buổi chiều, khi mà buổi hoàng hôn đã đến và đỉnh những ngọn núi sáng lên trong ánh chiều tà thì họ cắm trại và sắp đặt người canh gác, và phần lớn bọn họ ngủ một cách chẳng dễ chịu gì với những giấc mơ trong đó những tiếng tru săn mồi của bọn sói và tiếng gào

thét của yêu tinh vắng vọng. Đến buổi sáng hôm sau thì bình minh lại rực rỡ và yên lành trở lại.

Một màn sương màu trắng như tiết thu đang lan trên mặt đất và không khí trở nên lạnh lẽo, nhưng mặt trời nhanh chóng trở nên đỏ rực ở phía Đông và màn sương biến mất, và trong khi bóng tối vẫn còn dày đặc họ đã lại khởi hành. Họ cứ thế đi suốt hơn hai ngày, và trong một lúc họ không thấy thấy gì ngoài cỏ, hoa, chim chóc và cây cối rải rác, và thỉnh thoảng những bầy hươu đỏ nhỏ lại gặm cây hoặc ngồi <??? hươu mà ngồi> trong bóng râm vào lúc giữa trưa. Đôi khi Bilbo lại thấy sừng của những con hươu mọc nhô lên từ những bãi cỏ dài, đầu tiên nó nghĩ rằng chúng là những nhánh cây chết. Đến buổi chiều thứ ba họ thì họ rất hăm hở tiến bước, vì Beorn nói rằng họ sẽ đến được cửa rừng sớm vào ngày thứ tư, nên họ vẫn tiếp tục tiến tới sau hoàng hôn và dần bước trong đêm dưới ánh trăng. Khi ánh sáng tắt đi Bilbo nghĩ rằng ông đã thấy, từ phía bên phải hoặc bên trái, một cái bóng đen của một con gấu khổng lồ đang lảng vảng theo cùng hướng đi. Nhưng khi ông đánh bạo nói điều đó với Gandalf, thầy phù thủy chỉ nói: "Im đi! Đừng chú ý đến nó!"

Đến ngày hôm sau thì họ khởi hành trước bình minh, cho dù đêm của họ rất ngắn. Đến khi trời vừa sáng thì họ đã có thể khu rừng đang đến gặp họ, hoặc đứng đợi sẵn như một bức tường đen và nghiêm nghị trước mặt họ. Vùng đất bắt đầu dốc lên, và ông

hobbit cảm thấy như một sự im lặng đang trùm lên họ. Chim chóc bắt đầu hót ít đi. Không còn hươu nai nữa; thậm chí thậm chí cả thỏ cũng chẳng thấy đâu. Đến trưa thì họ đã đến được sát bên Mirkwood, và ngồi nghỉ gần như dưới một vùng cành lá nhô ra từ những rặng cây bên ngoài. Những thân cây cũng chúng rất lớn và nhiều màu, cành của chúng quấn vào nhau, lá của chúng thẫm và dài. Những dây trường xuân mọc trên chúng và luôn đi trên mặt đất.

"Phải, đây là Mirkwood!" Gandalf nói. "Khu rừng lớn nhất trong những khu rừng ở phương Bắc. Ta hy vọng là các vị sẽ thích nó. Bây giờ các vị phải gửi trả lại những con ngựa tuyệt vời mà các vị đã mượn."

Những người lùn cúi xuống để phàn nàn về chuyện này, nhưng thầy phù thủy nói họ thật là ngốc. "Beorn không ở quá xa như các vị nghĩ đâu, và dù sao thì các vị cũng nên giữ lời hứa của mình, vì nếu ông ta trở thành một kẻ thù thì tệ lắm đấy. Mất ngài Baggins xem ra tình hơn các vị, nếu như các vị không thấy một con gấu đang đi theo chúng ta vào mỗi đêm hoặc ngồi xa xa dưới ánh trăng quan sát khu trại của chúng ta. Không chỉ để bảo vệ hay để dẫn đường các vị đâu, mà còn để trông chừng những con ngựa lùn nữa. Beorn có thể là bạn của các vị, nhưng ông ta yêu những con thú hơn cả con ông ta nữa. Các vị không thể đoán được việc ông ta cho những người lùn cưỡi trên chúng đi xa và

nhANH NHƯ VẬY CHỨNG TỎ ÔNG TA TƯ TẾ VỚI CÁC VỊ ĐẾN MỨC NÀO ĐÂU, hoặc là điều gì sẽ xảy ra với các vị, nếu các vị thử cười chúng vào rừng."

"Thế còn về con ngựa thì sao?" Thorin nói. "Ông không nói gì về việc gửi nó lại."

"Không, vì ta sẽ không gửi nó lại."

"Thế còn về lời hứa của ông?"

"Ta sẽ xem xét việc này. Lúc này thì ta sẽ không gửi con ngựa này lại, ta vẫn cười nó!"

Thế là họ rằng Gandalf sẽ rời khỏi họ khi đến bên ngưỡng Mirkwood, và họ rất tuyệt vọng.

Nhưng họ không thể nói gì để làm ông đổi ý được.

"Trước đây chúng ta đã nói hết về chuyện này, khi chúng ta đến Carrock," Vì thế nên tranh cãi tiếp cũng chẳng có ích gì. Tôi có, như tôi đã nói với các vị, một số cuộc làm ăn đầy thúc bách ở phương nam; và tôi đã bị trễ vì phải giải quyết một số công việc của quý vị. Chúng ta có thể gặp lại trước khi mọi chuyện kết thúc <sure - ông này giống giống như Dumbledore của HP mà :P>, và tất nhiên là cũng có thể là chúng ta sẽ không gặp lại nhau. Nó tùy thuộc vào sự may mắn, sự dũng cảm và sáng suốt của các vị; và ta đã gửi ngài Baggins đi cùng các vị. Trước đây ta đã nói rằng cậu ta khá hơn các vị tưởng nhiều, và các vị sẽ thấy điều này ngay thôi. Cho nên hãy vui lên, Bilbo và đừng có tỏ ra ủ

rũ như vậy. Hãy vui lên Thorin và Công ty! Dù sao thì đây cũng là cuộc du hành của các vị. Hãy nghĩ đến châu báu có được khi nó kết thúc, và quên đi về khu rừng và con rồng, ít nhất là cho đến sáng mai!"

Đến sáng hôm sau thì ông cũng nói y như vậy.

Thế là lúc này thì chẳng còn gì để làm ngoài việc múc đầy nước vào những túi da tại một khe lạch trong vạt mà họ tìm thấy gần cửa rừng, và tháo hàng hoá xuống khỏi lưng bọn ngựa lùn < rồi ề cổ ra vác tiếp - hihi >. Họ cố chia hàng hoá ra cho thật công bằng, cho dù Bilbo nghĩ rằng phần của ông có phần quá nặng, và ông không hề thích cái ý tưởng lê bước hàng dặm đường với những thứ này trên lưng.

"Đừng lo!" Thorin nói. "Nó sẽ nhanh chóng nhẹ đi thôi. Tôi tin rằng tất cả chúng ta rồi sẽ nhanh chóng mong muốn hàng hoá của chúng ta nặng hơn, khi mà thức ăn bắt đầu ít đi." Cuối cùng họ chào tạm biệt những con ngựa lùn của mình và quay chúng về hướng nhà của chúng. Chúng hoan hỉ phóng đi, có vẻ rất vui khi đuôi chúng giờ đã hướng phía bóng của Mirkwood. Khi chúng phóng đi, Bilbo thấy một cái gì đó giống một con gấu rời khỏi vùng tối của những thân cây và nhanh chóng phóng theo chúng. Bây giờ thì Gandalf cũng nói lời tạm biệt. Bilbo ngồi trên nền đất, cảm thấy rất buồn và ước gì ông vẫn còn bên cạnh thầy phù thuỷ, bên cạnh con ngựa cao của ông. Thầy phù thuỷ đi vào rừng

ngay sau bữa sáng (ông ăn rất ít), và có vẻ như nơi đây ban ngày cũng tối như ban đêm, và ông tỏ ra rất bí mật "có cảm giác như có cái gì đó đang quan sát và chờ đợi", ông tự nói với chính mình.

"Tạm biệt!" Gandalf nói với Thorin, "Và tạm biệt tất cả các vị, tạm biệt! Lúc này việc của các vị là đi thẳng vào rừng. Đừng lạc ra khỏi lối mòn! Nếu các vị làm vậy, chỉ có một phần nghìn hy vọng là các vị có thể tìm lại đường và các vị sẽ chẳng bao giờ ra khỏi Mirkwood được; và ta sẽ không nghĩ là ta, hoặc bất kỳ ai khác, sẽ gặp lại các vị được nữa."

"Chúng ta thật sự cần phải xuyên qua nó ư?" ông hobbit rên rỉ.

"Phải, phải thế!" thầy phù thủy nói, "nếu như các vị muốn đi qua phía bên kia. Các vị hoặc phải xuyên qua nó, hoặc từ bỏ việc các vị định làm. Và ta không cho phép anh quay lại vào lúc này đâu, ngài Baggins ạ. Ta xấu hổ thay cho anh vì nghĩ như vậy đây.

Anh phải trông chừng những người lùn này cho ta <ặc ặc>," ông phá lên cười.

"Không! Không!" Bilbo nói. "Tôi không có ý như vậy. Tôi muốn nói, không có đường vòng nào ư <đúng đúng, positive thinking>?"

"Có, nếu như anh định khoảng hai trăm dặm lên phương bắc, rồi đi gấp đôi thế xuống phương nam. Nhưng nếu thậm chí làm như vậy thì anh cũng chẳng có được một con đường an toàn để đi

dâu. Không có những con đường an toàn ở vùng đất này của thế giới. Hay nhớ là lúc này các vị đã vượt khỏi Ranh Giới của Hoang Dã, và bây giờ đi đến đâu các vị cũng sẽ chỉ gặp các điều kỳ lạ. Trước khi các vị có thể vòng qua Mirkwood về hướng Bắc thì các vị sẽ ở ngay dọc theo các khối đá của Rặng Núi Xám, và chúng thì đầy yêu tinh, ba bị, và phần còn lại của những thứ tệ hại nhất. Trước khi đi vòng qua nó về phương Nam, các vị có thể đi vào vùng đất của Thầy Đồng Gọi Hồn <Necromancer - undead thành danh nhờ đám này đây :P>; và thậm chí cả anh, Bilbo, cũng không cần ta kể lại cho nghe những câu chuyện về phù thủy hắc ám này. Ta không khuyên các vị đi đến bất kỳ nơi nào nằm trong tầm quan sát của ngọn tháp hắc ám của hắn! Hãy bám chặt lấy con đường rừng, giữ vững tinh thần và hy vọng vào những điều tốt đẹp nhất, rồi với một sự may mắn đáng kể các vị có thể ra khỏi nó vào một ngày nào đó và thấy Những Đầm Lầy Dài nằm ngay dưới mình, và đằng sau chúng, cao cao về phương Đông, là Ngọn Núi Cô Độc, nơi con rồng Smaug già sống, ta hy vọng rằng nó không chờ sẵn các vị. <nghe hấp dẫn ghê :P>."

"Rất dễ chịu khi ông đã xác quyết thế <Tolkiens đã xác quyết thế :P>," Thorin rên lên. "Tạm biệt! Nếu ông không thể đi với chúng tôi, thì ông nên đi mà đừng nói thêm gì nữa <he he>!"

"Vậy thì tạm biệt, và lần này thật sự là tạm biệt!" Gandalf nói, khi ông quay đầu ngựa và phóng về phía Tây. Nhưng ông không

thể cưỡng lại được sự khao khát được nói thêm vài lời sau cùng. Trước khi ra khỏi tầm nghe của mọi người, ông quay đầu lại và đặt tay lên miệng, gọi với về phía họ. Họ nghe tiếng ông nhỏ dần: "Tạm biệt! Hãy bảo trọng - và ĐỪNG RỜI KHỎI ĐƯỜNG!"

Rồi ông giục ngựa phóng đi và nhanh chóng khuất khỏi tầm nhìn. "O, tạm biệt và đi thôi!" những người lùn càu nhàu, và càng giận dữ hơn bởi vì họ đã thật sự mất tinh thần khi không còn thấy phù thủy. Bây giờ đã đến phần nguy hiểm nhất của cuộc hành trình. Mỗi người trong bọn đeo lên vai những gói hành lý nặng trĩu và những túi da nước mà họ đã chia với nhau. rồi quay khỏi những vùng đất sáng sủa bên ngoài, họ dần bước vào rừng.

Tolkien

**CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển
mở đầu**

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 8

Ruồi và Nhện

Họ đi thành một dãy. Lối vào con đường có dạng một đường cong dẫn vào một đường hầm tối được tạo ra bởi hai cái cây khổng lồ nghiêng vào nhau, chúng nhìn thật già cỗi và lạ lẫm, đầy dây tầm xuân và bám đầy địa y, còn nhiều hơn cả vài cái lá đen hiếm hoi. Con đường bản thân nó đã hẹp và nhấp nhô những thân cây. Ánh sáng ở lối vào đã nhanh chóng trở thành một lỗ sáng nhỏ ở tít đằng sau, và không gian im lặng tĩnh mịch đến nỗi tiếng bước chân của họ nghe như đang nện thật mạnh dọc theo đám lá cây rơi dày trước mặt. Khi những đôi mắt vụng trộm của họ đã bắt đầu quen với bóng tối thì họ có thể thấy một con đường nhỏ dẫn đến phía bên kia của một vùng xanh lục mờ hơn. Thỉnh thoảng lại có một luồng sáng mặt trời mờ mờ manh dỗi qua những kẽ hở đâu đó của những tán lá đằng xa mà không bị những cành cây chằng chịt bên dưới cản lại, chiếu sáng yếu ớt

trước mặt họ. Nhưng những tia nắng này là rất hiếm hoi, và sự xuất hiện của chúng nhanh chóng biến mất.

Trong rừng có những con sóc đen. Khi đôi mắt tò mò lạnh lợi của Bilbo bắt đầu quen với mọi vật, ông có thể thấy được bóng chúng đang nhanh nhẹn lao qua lối đi và vội vã lẩn sau những thân cây. Cũng có những tiếng động kỳ lạ, tiếng gầm gừ, tiếng ầu ẩu, và tiếng bước chân vội vã ngầm dưới đất và dọc giữa đám lá nằm thành một đồng dày vô tận trên nền rừng; nhưng ông không thể thấy được cái gì tạo ra những tiếng động đó. Những thứ bản thủ nhất mà họ thấy ở đây là những lưới nhện: những lưới nện đen đúa dày đặc với những đường chỉ to lớn dị thường, thường giăng từ cây này qua cây kia, hoặc đan vào nhau trên những cành cây thấp hai bên họ. Chúng không chằng ngang đường, có thể vì những phép thuật nào đó đã giữ cho đường quang đãng, hoặc vì lý do nào đó mà họ không biết.

Không cần quá lâu để họ trở nên căm ghét khu rừng mãnh liệt như họ đã căm ghét những đường ống của bọn yêu tinh, và có vẻ như nơi này chẳng khơi lên một hy vọng nào rằng nó sẽ có tận cùng. Nhưng họ cứ mãi miết đi tới, một lúc lâu sau thì họ mệt mỏi trong việc tìm kiếm một dấu hiệu của mặt trời và bầu trời, và mong chờ có được cảm giác của một luồng gió phả mặt mình. Không có chuyển động diễn ra trong vùng không trung phía dưới trần của những cành cây, chúng vẫn tối tăm và ngột ngạt như bao

giờ. Thậm chí cả những người lùn cũng cảm thấy như vậy, cho dù họ đã từng đào những đường ống, và sống một thời gian rất lâu dưới đó mà không có ánh sáng mặt trời; còn với ông hobbit, người thích những cái lỗ để làm nhà mà không để ánh sáng lọt vào, cảm thấy ông đang chết ngạt dần.

Đêm đến thì còn tệ hơn. Nơi đây trở nên tối đen như mực - không phải là cái bóng tối mà bạn quen gọi là tối đen như mực đâu - mà nó thật sự tối như hũ nút; tối đến nỗi bạn không thể nào thấy được cái gì hết. Bilbo thử vẫy tay trước mũi, nhưng ông không thể thấy gì cả. À, có thể việc nói rằng không thể thấy được gì là không đúng: họ có thể thấy những đôi mắt. Họ nằm ngủ lộn xộn sát bên nhau, và thay phiên nhau canh gác; và khi đến lượt Bilbo, ông có thể thấy những luồng sáng trong vùng bóng đêm quanh mình, và đôi khi những cặp mắt vàng hoặc đỏ hoặc lục nhìn chăm chăm vào ông từ đằng xa, rồi chúng chậm chạp mờ đi, biến mất và lại hiện ra ở một nơi khác. Và đôi khi chúng nhìn xuống từ những cành cây phía trên ông; và lúc này mới là kinh hãi nhất. Nhưng những cặp mắt mà ông không ưa nhất là một đôi mắt hình củ hành đầy kinh hãi. "Mắt côn trùng," ông nghĩ, "không phải là mắt thú vật, chỉ có điều là chúng bự quá."

Mặc dù không đến nỗi lạnh lắm, họ vẫn cố đốt lửa lên trong đêm, nhưng họ nhanh chóng từ bỏ ý định này ngay. Có vẻ như có hàng trăm và hàng trăm đôi mắt đang vòng khắp quanh họ,

cho dù những sinh vật này, bất kể chúng là gì, vẫn cẩn thận không thể độ thân hình ra vùng lửa sáng bập bùng. Tệ hơn nữa là ánh lửa lại mang đến hàng ngàn những con nhậy đen và xám đen. Họ không thể chịu nổi chúng, hay những con dơi khổng lồ, đen thui lù lù; nên họ đành đập lửa và ngồi trong bóng tối, gà gât trong vùng tối huyền bí bao la.

Tất cả những việc này khiến cho ông hobbit cảm thấy trở nên già thêm hàng chục tuổi; và ông luôn cảm thấy đói, vì họ luôn dè xén đồ dự trữ của mình. Cho dù như thế, khi mà ngày tháng nối tiếp nhau mà khu rừng vẫn có vẻ chẳng hề thay đổi, thì họ trở nên lo lắng. Thức ăn không thể còn mãi được: thật ra thì chúng đã bắt đầu cạn dần. Họ cố gắng bắn những con sóc, nhưng họ đã phung phí những mũi tên trước khi họ có thể hạ được một con trên đường đi. Nhưng khi họ quay nó, thì vị của nó quá tệ, và họ không sẵn sóc nữa.

Họ cũng rất khát, vì họ không có nhiều nước, và họ không hề thấy dòng lạch hay con sông nào. Đó là tình cảnh của họ khi một ngày nọ họ thấy con đường của họ bị chặn lại bởi một dòng nước chảy. Nó chảy rất nhanh và mạnh nhưng quá rộng ở đoạn băng ngang đường, và nó đen ngòm, hoặc là nó nhìn như thế khi nhìn trong vùng tối lơ mờ. Cũng may là Beorn đã cảnh báo họ trước, nếu không họ đã uống thứ nước này, cho dù chúng màu gì đi nữa, và đã đổ đầy chúng vào những cái túi da đã cạn. Và khi sự

thể đã vậy thì họ chỉ nghĩ đến việc làm sao băng qua được mà không làm cho mình bị ướt. Có một cái cầu bằng gỗ bắt qua nó <ặc - ai làm vậy?>, nhưng nó đã bị mục và đổ xuống, để lại một bên thành cầu gần bên dòng sông.

Bilbo quỳ xuống bên bờ sông, nhìn về phía trước và la lên: "Có một con thuyền phía bờ xa bên kia! Sao mà nó không ở bên phía bên này vào lúc này chứ!"

"Anh nghĩ là nó cách đây bao xa?" Thorin hỏi, vì lúc này họ đều biết là Bilbo tinh mắt nhất trong đám.

"Không đến nỗi quá xa đâu. Tôi không nghĩ rằng là nó trên mười hai yard."

"Mười hai yard! Tôi nghĩ rằng nó ít nhất phải ba mươi, nhưng mắt tôi không được tinh lắm như cách đây một trăm năm trước. Mười hai yard thì cũng như một dặm thôi. Chúng ta không thể nhảy qua được, và chúng ta thì không dám lội hay bơi qua."

"Có ai trong số các ông quăng dây thừng được không?"

"Điều đó thì làm được gì? Chắc chắn là con thuyền đã bị buộc lại rồi, thậm chí khi mà chúng ta có thể móc được dây vào nó, mà tôi thì rất nghi ngờ điều này."

"Tôi không nghĩ là nó buộc lại đâu," Bilbo nói, "cho dù tất nhiên là tôi không thể chắc chắn được điều này trong điều kiện ánh sáng như thế này; nhưng theo tôi thấy thì có vẻ như như nó chỉ dật dờ trên sông thôi, nằm ngay chỗ đường dẫn xuống nước từ

bên đó."

"Dori là người mạnh nhất, nhưng Fili là người trẻ nhất và có thị lực tốt nhất," Thorin nói, "Đến đó đi Fili, và nhìn xem anh có thể thấy con thuyền mà ngài Baggins nói hay không."

Fili nghĩ là ông có thể thấy, và thế là ông nhìn vào vùng trắng dài để có ý niệm về phương hướng, những người khác đưa dây cho ông. Họ mang theo khá nhiều dây, và ở cuối sợi dài nhất họ buộc những cái móc thép vốn dùng để móc những dải da để đeo đồ trên vai. Fili cầm nó trong tay, ước lượng một thoáng, rồi tung băng qua sông.

Nó rơi phịch xuống nước! "Không đủ xa!" Bilbo nói, ông đang nhìn về phía trước. "Chỉ cần thêm vài foot nữa là ông có thể ném được nó vào trong thuyền. Thử lại đi. Tôi không nghĩ là phép thuật của dòng nước đủ mạnh để tác động lên ông đâu, nếu như ông chỉ chạm vào một sợi thừng ướt."

Fili nhặt cái móc lên khi ông thu nó lại, có vẻ nghi ngờ. Lần này thì ông ném mạnh hơn.

"Mạnh quá!" Bilbo nói, "lần này thì ông đã ném nó vào trong đám rừng ở phía bên kia. Kéo nó về nhẹ thôi." Fili chậm chạp thu dây về, và sau một lúc thì Bilbo nói:

"Cẩn thận! Nó đang nằm ngay trên thuyền; hy vọng là cái móc móc được vào thuyền."

Nó đã làm được như vậy. Sợi dây căng lên, và Fili không thể kéo

nổi. Kili đến giúp, rồi Oin và Gloin. Họ kéo thật mạnh, rồi thành linh họ ngã ngửa ra. Tuy nhiên, Bilbo, vẫn đang quan sát, tóm lấy sợi dây thừng, và chiếc thuyền đen nhỏ lắc lư khi nó băng qua dòng nước.

"Giúp nào!" ông kêu lên, và Balin đến vừa kịp để chụp lấy con thuyền trước khi nó băng đi mất trên dòng nước.

"Thì ra nó cũng bị buộc lại," ông nói, nhìn vào cái dây neo bị đứt vẫn còn treo sau thuyền. "Các bạn ạ, chúng ta đã kéo tốt đấy; và cũng hay là sợi thừng của chúng ta bền hơn."

"Ai qua trước nào?" Bilbo hỏi.

"Tôi," Thorin nói, "và anh sẽ đi với tôi, với Fili và Balin. Chiếc thuyền chỉ chở nổi bao nhiêu đó người cùng lúc thôi. Sau đó là Kili và Oin và Gloin và Don <ai lái thuyền về trở lại - bài toán kinh điển?>, rồi Oni và Nori, Bifur và Bofur, cuối cùng là Dwalin và Bombur."

"Lúc nào tôi cũng đi sau chót, và tôi không thích việc này,"

Bomber nói. "Hôm nay thì đến phiên ai khác đi."

"Anh không nên béo như vậy. Khi mà anh béo như vậy, thì anh phải đi sau cùng với những bạn thuyền nhẹ nhất. Đừng có bắt đầu cầu nhàu với những người khác, nếu không thì sẽ có chuyện tồi tệ xảy ra với anh đấy."

"Ở đây không còn một mái chèo nào cả. Làm sao mà ông có thể đẩy ngược thuyền lại từ bờ bên kia?" ông hobbit hỏi.

"Đưa cho tôi một sợi thừng và một cái móc khác," Fili nói, và khi mọi thứ đã sẵn sàng, ông dùng hết sức ném chúng thật cao vào khoảng tối phía trước. Do nó không rơi xuống trở lại, họ thấy rằng nó hẳn đã mắc vào một cái cây phía bên kia. Một người phải giữ cái móc mà chúng ta đã dùng đầu tiên, và khi chúng ta qua bên kia an toàn, người đó có thể móc nó vào thuyền trở lại, và chúng ta có thể kéo thuyền trở lại."

Bằng cách này tất cả bọn họ đều nhanh chóng qua được con sông ma một cách an toàn. Dwalin đã bò ra với sợi thừng được buộc chặt trên tay, và Bombur (vẫn còn gặm gừ), đã sẵn sàng để nôi gót, thì một chuyện không hay đã xảy ra. Có tiếng móng guốc vắng vọng ở con đường đằng trước. Rồi thành linh một con hươu bay chợt hiện ra. Nó húc vào đám người lùn và hất họ ngã ra, rồi lại nhảy lên. Nó nhảy vút qua dòng nước với một bước nhảy vĩ đại. Nhưng nó không qua được bờ bên kia an toàn. Thorin là người duy nhất vẫn còn đứng vững và tâm trí vẫn còn minh mẫn. Ngay khi mọi người vừa đến nơi thì ông đã giương cung và cầm sẵn tên để đề phòng những kẻ bảo vệ bí ẩn của con thuyền xuất hiện. Bây giờ thì ông nhanh nhẹn và quả quyết bắn thẳng vào con vật đang lao vút đi. Khi nó phóng qua được bờ kia thì nó ngã xuống. Bóng tối trùm lên nó, nhưng họ nghe tiếng móng guốc nhanh chóng thừa dần và rồi yên tĩnh trở lại.

Tuy nhiên, trước khi họ có thể biểu lộ sự thán phục với phát tên,

thì một tiếng thét khủng khiếp vang lên từ phía Bilbo đã khiến mọi ý nghĩ về thịt hươu biến mất khỏi tâm trí họ. "Bombur bị ngã rồi! Bombur chết đuối mất!" ông gào lên. Và điều này quá đúng. Bumbum chỉ mới đặt một chân lên đất khi con hươu được lao về phía ông và nhảy qua ông. Ông trượt chân, đẩy mạnh con thuyền ra khỏi bờ và rơi tòm xuống dòng nước đen, tay ông trượt lên những gốc cây nhầy nhụa trên bờ, trong khi con thuyền chậm chạp quay đi và biến mất.

Họ vẫn còn có thể thấy cái mũ trùm của ông nhấp nhô trên dòng nước khi họ chạy đến bên bờ. Họ nhanh chóng quăng dây thừng với một cái móc ở đầu về phía ông. Tay của ông bắt đầu được nó, và họ kéo ông về bên bờ. Tất nhiên là ông ướt như chuột lột từ đầu đến chân, nhưng đó không phải là điều tệ nhất. Khi họ đặt ông nằm trên bờ thì ông đã nhanh chóng ngủ thiếp đi, một tay vẫn còn bám sợi dây thừng chặt đến nỗi họ không thể giật nó ra khỏi bàn tay siết chặt của ông; và ông vẫn ngủ say sưa mặc tất cả những cố gắng của họ. Họ vẫn đứng quanh ông, nguyên rửa cái số phận tồi tệ của mình, và sự vụng về của Bombur, và than thở về việc mất con thuyền, khiến họ không thể quay trở lại và tìm con hươu được nữa. Rồi họ bắt đầu nhận ra hình dáng lơ mơ của những cái sừng trong rừng và tiếng những con chó sủa vang ở xa xa. Thế là cả bọn họ đều im lặng; và khi họ ngồi xuống thì họ có thể nghe thấy tiếng động của một sự săn đuổi lớn có vẻ đang

diễn ra ở phía bắc con đường, cho dù họ không thấy dấu vết nào chuyện này. Họ ngồi đó một lúc lâu và không dám thực hiện một cử động nào. Bilbo ngủ say, một nụ cười nở ra trên khuôn mặt béo tốt của ông, như thể ông không còn quan tâm gì đến những rắc rối đang quấy rầy họ.

Thình lình những con hươu trắng xuất hiện trên con đường phía trước, một con hươu cái và nhiều hươu con trắng như tuyết.

Chúng sáng lên trong bóng tối. Trước khi Thorin kịp kêu lên thì ba người lùn đã đứng dậy và buông cung. Không mũi tên nào có vẻ tìm đến được đích. Những con hươu quay lại và biến mất và rừng cây nhện nhàng như khi chúng xuất hiện, và những người lùn bắn đuổi chúng một cách vô vọng.

"Ngừng lại! Ngừng lại!" Thorin la lên; nhưng đã quá trễ rồi, những người lùn đã phung phí những mũi tên cuối cùng của họ, và bây giờ những cây cung mà Beorn cho họ đã trở thành vô dụng.

Thêm đó thật là ảm đạm, và sự ảm đạm còn tụ lại nặng nề hơn với họ trong những ngày tiếp theo. Họ đã băng qua con sông ma; nhưng con đường phía sau nó có vẻ như vẫn đầy trúc trắc như phần phía trước nó, và họ không thể thấy sự thay đổi nào trong rừng. Song nếu như họ biết nhiều hơn về nó và quan tâm đến ý nghĩa của cuộc săn và những con hươu trắng vừa xuất hiện trên đường của họ, thì họ có thể biết rằng cuối cùng họ cũng sang

được phía sườn đông, và nếu họ giữ vững lòng dũng cảm và hy vọng của mình, thì họ sẽ sớm đến được những vùng cây mảnh hơn và những vùng đất mà ánh sáng mặt trời lại xuất hiện trở lại. Nhưng họ không biết điều này, và họ còn phải mang theo cái thân xác nặng nề của Bombur, người mà họ phải cố hết sức khiêng đi với mình, họ đã thay phiên nhau cứ bốn người một gánh vác công việc nặng nề này trong khi những người khác mang hành lý của họ. Nếu như những cái gói hành lý này đã không trở nên quá nhẹ trong những ngày cuối, thì họ hẳn sẽ không bao giờ làm được điều này, nhưng cái lão Bombur ngủ say và cười toe kia là một sự thay đổi khôn khổ cho những gói hành lý đầy lương thực nhưng nặng nề trước kia. Vài ngày sau thì thật sự chẳng còn gì để ăn hay uống nữa. Họ không thấy được thứ gì lành mọc trong rừng, chỉ toàn là những cây nắm với các loài cỏ có lá nhọn nhọn và bốc một thứ mùi khó ngửi.

Sau khi qua khỏi con sông ma được bốn ngày thì họ đến được một vùng đất mà phần lớn các cây mọc ở đó là sồi. Thoạt tiên thì họ có phần vui mừng với sự thay đổi này, vì ở đây không có các bụi cây thấp và bóng tối không quá dày đặc. Chúng sáng lên một màu xanh nhạt, và ở đây thì họ có thể thấy được một khoảng xa từ cả hai phía của con đường. Song ánh sáng chỉ rọi cho họ thấy một hàng vô tận những thân cây xám mọc thẳng giống như những cây cột trong những căn tiền sảnh không lò thời xa xưa.

Có một tiếng thở trong không trung và tiếng gió lay động, nhưng đó là những âm điệu buồn thảm. Vài chiếc lá rụng nhắc họ rằng mùa thu đã đến ở bên ngoài. Bước chân họ làm xao động những đám lá chết từ biết bao mùa thu trước phủ đầy trên nền đất thành một lớp thảm dày đỏ rực phủ lên rừng.

Bombur vẫn ngủ và họ đã rất mệt. Đôi khi họ nghe thấy những tiếng cười rộn lên. Thỉnh thoảng lại có những tiếng hát vang lên xa xa. Người cười cười với một giọng trong trẻo, không phải giọng yêu tình, và những tiếng hát thì thật là thánh thót, nhưng nó có vẻ kỳ quái và lạ lùng, và họ không cảm thấy thoải mái, họ vội vã vượt qua những vùng đất này với tất cả những sức lực mà họ còn lại.

Hai ngày sau thì họ thấy con đường đã có vẻ dốc xuống và rồi họ đã ở trong một thung lũng gần như mọc đầy những cây sồi lớn.

"Chẳng lẽ cái khu rừng đáng nguyên rủa này không có tận cùng sao?" Thorin nói. "Phải có ai đó leo lên cây và thử xem có thể nhô đầu qua trần và nhìn qua không. Cách duy nhất để làm điều này là chọn cái cây cao nhất nhô lên đường."

Tất nhiên "ai đó" nghĩa là Bilbo. Họ chọn ông bởi vì người leo cây phải nhô đầu ra khỏi những tán lá cao nhất, và người đó tất nhiên phải đủ nhẹ để có thể leo trên những cành cao và mảnh nhất. Ngài Baggins tội nghiệp chưa hề tập leo cây bao giờ, nhưng họ đã nhắc ông lên những cành thấp nhất của một cây

thông khổng lồ mọc ngay trên đường, và ông dùng hết khả năng của mình để leo lên. Ông băng qua những cánh tàn cây đan vào nhau với nhiều cú va vào mặt; lớp vỏ cây của những cành cây phía trên làm ông trở nên xanh lè và đầy bụi bẩn; nhiều lần ông bị trượt và chỉ kịp bám lại vừa kịp lúc; rồi cuối cùng, sau một lúc loay hoay đầy vất vả ở một vị trí khó khăn, nơi mà hầu như chẳng có những cái cành nào vừa tầm cả, ông cũng leo được gần đến đỉnh. Lúc nào ông cũng tự hỏi là trên cây có nhện không, và làm cách nào mà ông có thể leo xuống được (tất nhiên là trừ việc té xuống). Cuối cùng ông cũng nhô đầu ra khỏi những tán lá, và rồi ông thấy những con nhện. Nhưng chúng không phải là những con nhện nhỏ với kích cỡ bình thường, và chúng đang đuổi bắt bướm. Mắt Bilbo gần như bị lóa với ánh sáng. Ông có thể nghe thấy tiếng những người lùn đang gọi với lên ông từ xa phía dưới, nhưng ông không thể trả lời, mà chỉ bám chặt và nhắm mắt lại. Mặt trời đang chiếu sáng chói chang, và mãi một lúc lâu ông mới quen được. Khi có thể được, ông nhìn quanh mình và thấy cả một biển xanh đậm, gợn lên đầy đó với những tiếng rì rào; và có hàng trăm con bướm đang rộn ràng khắp nơi. Tôi cho rằng họ là một loại của "hoàng đế tím," một loại bướm thích sống trên đỉnh của rừng sồi, nhưng hoàn toàn chẳng có màu tím, chúng đen thui đen thui mà không có dấu hiệu nào để nhìn ngấm cả. Ông nhìn quanh các "hoàng đế đen" một lúc lâu, và tận hưởng

cái cảm giác không khí trong lành thổi quanh tóc và phủ vào mặt mình; nhưng những tiếng la hét của những người lùn lại vang lên, họ đang giậm chân thành thịch vì sốt ruột ở bên dưới, nhắc ông nhớ lại việc của mình. Tình thế không tốt tí nào. Ông nhìn thật kỹ, mà không thể thấy được tận cùng của rừng cây và lá ở bất kỳ phương nào. Tim ông, vừa được soi sáng với ánh sáng của mặt trời và những làn gió mát, bây giờ lại thụt xuống tận ngón chân của ông: chẳng có thức ăn gì ở dưới để tuột xuống trở lại. Thật ra, nhưng tôi đã nói với bạn, họ còn không cách xa lề rừng bao nhiêu; và nếu Bilbo không đủ minh mẫn để thấy nó, thì do cái cây mà ông đang leo lên, cho dù rất cao, thì nó cũng đang mọc ở gần đáy của một cái thung lũng rộng, do đó những cái cây trên đỉnh nó vòng quanh như một cái chén khổng lồ, và ông không thể thấy được cánh rừng còn lại bao xa. Do ông vẫn không thể thấy được điều này, ông leo xuống trở lại mà trĩu nặng nỗi buồn. Cuối cùng ông cũng leo xuống đáy trở lại, trầy trụa, nóng nực và tuyệt vọng, và ông không thể thấy gì trong cái khoảng tối bên dưới mà ông vừa xuống. Bản báo cáo của ông làm những người khác tuyệt vọng như ông.

"Khu rừng vươn ra tí tắp từ mọi hướng! Chúng ta sẽ làm gì bây giờ? Việc đưa một hobbit đi thì có tác dụng gì!" họ la lên, như thể đó là lỗi của ông. Họ không quan tâm chút gì đến những con bướm, và chỉ càng giận dữ hơn khi ông nói với họ về những làn

gió trong lành, vì họ nặng quá, không thể leo lên và tận hưởng chúng được.

Đêm hôm ấy họ ăn đến từng mẩu vụn thức ăn cuối cùng; và đến sáng hôm sau khi họ thức dậy thì điều đầu tiên họ nhận ra là họ vẫn còn đang đói ngấu, và điều kế tiếp là trời đang mưa và nước đang nhỏ giọt tí tách khắp nơi trên nền lá. Điều này làm họ chợt nhớ ra là họ cũng khát khô cả người, nhưng nó chẳng hề làm cho họ khuây khoả đi chút nào: bạn không thể dập tắt cơn khát khủng khiếp bằng cách đứng dưới những cây sồi khổng lồ mà chờ đợi cơ hội có những giọt nước rơi vào lưỡi của bạn <sao không lấy túi hứng>. Điều duy nhất khiến họ phần nào cảm thấy dễ chịu lại được mang đến một cách bất ngờ từ Bombur.

Ông thỉnh thoảng tỉnh dậy và ngồi gãi đầu. Ông không thể nhận ra mình đang ở đâu, hay vì sao mà ông lại đói ngấu như thế, vì ông đã quên sạch mọi thứ xảy ra từ khi họ bắt đầu cuộc hành trình vào một buổi sáng tháng Năm xa xôi. Điều cuối cùng mà ông nhớ được là bữa tiệc ở căn nhà của ông hobbit, và họ phải vất vả lắm mới làm cho ông tin được hàng loạt những câu chuyện phiêu lưu mà họ đã trải qua từ đó đến giờ.

Khi nghe thấy rằng không còn gì để ăn, ông ngồi xuống và khóc rống lên <ặc>, vì ông cảm thấy rất yếu ớt và chân lão đạo, "Vì sao mà tôi lại thức dậy chứ!" ông gào lên. "Tôi đã có những giấc mơ tuyệt vời biết bao. Tôi mơ thấy mình đang đi trong một khu

rừng trông giống như cánh rừng này, chỉ có điều nó được chiếu sáng từ những ngọn đuốc trên cây và những ngọn đèn lắc lư trên những cành cây và những ngọn lửa được đốt lên trên nền đất; và có một bữa tiệc ê hề đang tiếp diễn vô tận. Một vị vua của khu rừng đang ngồi tại đó với một cái mũ miện làm bằng lá, và có nhiều tiếng hát vui vẻ cất lên, và tôi không thể đếm hay mô tả nổi những thứ có thể ăn hay uống được."

"Anh không cần thử làm thế đâu," Thorin in nói. "Thật ra nếu ông không thể nói về những thứ gì khác, thì tốt hơn anh im giùm cho. Chúng tôi đã có khá đủ rắc rối với anh rồi. Nếu anh không tỉnh dậy, thì chắc là bọn tôi đã để cho anh ở lại với những giấc mơ ngu xuẩn của anh trong khu rừng này luôn; việc khiêng anh đi suốt hàng tuần trong điều kiện thiếu thốn thức ăn như vậy đâu phải là chuyện chơi."

Lúc này chẳng còn gì dễ mà làm ngoài việc siết lại thắt lưng quanh những cái bụng lép kẹp, rồi nhấc những cái bao và túi trống rỗng lên, rồi lại lê bước theo lối mòn mà chẳng còn bất kỳ sự hy vọng mạnh mẽ nào rằng họ sẽ đến được cuối con đường trước khi họ gục ngã và chết vì đói <sẽ chết vì khát trước chứ>. Họ làm điều này suốt cả ngày, tiến bước chậm chạp và yếu ớt, trong khi Bombur cứ than vãn về việc đôi chân của ông không mang nổi thân ông, và ông muốn được nằm xuống và ngủ <lại ngủ :P>.

"Không, không được!" Họ trả lời. "Để cho đôi chân của anh làm công việc của chúng đi, bọn tôi khiêng anh đi đủ xa rồi."

Rồi ông ta chột từ chối không chịu đi nữa mà nằm lăn quay ra đất. "Đi tiếp đi, nếu các anh cần phải làm như vậy," ông nói, "tôi chỉ việc nằm đây mà ngủ, rồi mơ đến thức ăn, nếu như tôi không thể có cách nào khác để có được nó. Tôi hy vọng là tôi sẽ không bao giờ thức lại nữa."

Ngay chính vào lúc đó Balin, đã đi lên trước một chút, gọi lớn lên: "Cái gì thế nhỉ? Tôi nghĩ là tôi vừa thấy một tia sáng lấp lánh trong rừng."

Mọi người đều nhìn lên, và cách đó một quãng xa xa, họ thấy một tia sáng đỏ trong bóng đêm; rồi những tia sáng khác loé lên bên ngoài nó. Thậm chí cả Bombur cũng đứng dậy, rồi họ mau chóng lao đến, thậm chí không quan tâm đến việc nó có phải là quỷ khổng lồ hay yêu tinh hay không. Ánh sáng loé lên trước mặt họ và ở bên trái con đường, và khi cuối cùng họ cũng đã lên ngang với nó, thì họ thấy có vẻ như có một vùng đồng bằng với những ngọn đuốc và những ánh lửa được đốt dưới những thân cây, nhưng nơi này lại cách xa khỏi con đường của họ.

"Có vẻ như những giấc mơ của tôi đã thành sự thật rồi," Bombur hớn hớn đằng sau họ. Ông muốn lao thẳng đến phần rừng sau vùng sáng. Nhưng những người khác còn nhớ khá rõ những lời cảnh cáo của thầy phù thủy và của Beorn. "Một buổi tiệc thì

không hay chút nào, nếu chúng ta không còn sống mà trở về sau khi dự nó," Thorin nói.

"Nhưng không có một bữa tiệc thì chúng ta cũng không thể sống lâu hơn được bao nhiêu," Bombur nói, và Bilbo nhiệt thành đồng ý với ông. Họ tranh cãi qua lại một lúc lâu, và cuối cùng họ đồng ý là cử hai người trinh sát bò sát đến gần vùng sáng này và tìm hiểu thêm về chúng. Nhưng họ không thoả thuận được là ai sẽ được cử đi: không có ai có vẻ háo hức có được cơ hội bị lạc và không bao giờ tìm lại bạn bè được nữa. Cuối cùng, bất chấp những lời cảnh cáo, cái đối đã phân xử cho họ, bởi vì Bombur cứ liên tục mô tả những món ăn ngon lành trong bữa tiệc ở vùng cây kia, dựa trên những giấc mơ của ông ta, thế là cả bọn đều rời khỏi con đường và cùng nhau dần bước vào rừng.

Sau khi trườn bò một lúc lâu thì họ tụ tập quanh những thân cây và nhìn vào khoảng trống, nơi có một số cây đã bị hạ xuống và đất được dọn bằng. Có nhiều người đang ngồi đó, nhìn có vẻ giống như người elf, tất cả đều mặc đồ xanh và nâu, ngồi trên những khoanh cây lớn được cưa ra thành một vòng lớn. Giữa họ là một ngọn lửa và những ngọn đuốc được buộc chặt vào những thân cây quanh đó; nhưng cái thứ đập nhất vào mắt họ vẫn là việc những người này đang ăn uống và cười nói vui vẻ. Mùi thịt nướng cuốn hút đến nỗi, không cần phải hỏi ý kiến ai, cả bọn họ đều đứng dậy và chen vào vòng người với một ý nghĩ duy nhất là

xin thức ăn. Ngay khi bước chân của người đầu tiên vừa đặt vào khoảng trống thì tất cả ánh sáng đều đột ngột biến đi như có ma thuật. Có ai đó đá vào đồng lửa, khiến nó văng lên thành những luồng sáng và biến mất. Họ bị lạc trong một vùng tối đen hoàn toàn chẳng có chút ánh sáng nào, và sau một lúc lâu họ không thể tìm thấy được một ai trong số bạn mình. Sau một lúc mò mẫm trong vùng tối, vấp ngã vào những khúc gỗ, va vào những thân cây, la hét và gọi cho đến khi họ làm tất cả mọi thứ trong hàng dặm quanh đó trong rừng thức cả dậy, cuối cùng họ cũng tập hợp được lại thành một nhóm và đếm chính mình bằng cách sờ soạng. Tất nhiên là đến lúc đó họ đã quên tuốt mọi phương hướng về con đường, và tất cả chẳng còn chút hy vọng nào, ít nhất là cho đến khi trời sáng.

Họ không còn gì để làm ngoài việc ngồi yên ở chỗ của mình suốt đêm; họ thậm chí không dám tìm trên đất xem có còn mẩu thức ăn nào không vì sợ sẽ lại bị chia cách ra trở lại. Nhưng họ không nằm đó lâu, và Bilbo chỉ vừa mới lơ mơ gà gât, thì Dori, người canh gác phiên đầu tiên, thì thào thật lớn: "Ánh sáng lại hiện ra ở đằng kia, và lại càng nhiều hơn bao giờ hết."

Họ bật cả dậy. Rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, có những luồng sáng loé lên ở cách đó không xa, rồi họ nghe thấy những tiếng động và những tiếng cười thật rõ. Họ chậm chạp trườn về phía những người kia, mỗi người sờ vào lưng của người đứng trước.

Khi họ đi đến gần thì Thorin nói: "Lần này không lao thẳng vào đó nữa! Không ai làm rộn lên từ chỗ nắp của mình cho đến khi tôi ra lệnh. Tôi sẽ cử ngài Baggins đi tới đó đầu tiên để nói chuyện với họ. Họ sẽ không sợ ông ta - ("Thế nếu tôi sợ họ thì sao?" Bilbo nghĩ) - và dù sao thì tôi hy vọng họ sẽ không làm điều gì thô lỗ với ông ta."

Khi họ đến bên lề vòng sáng họ đột ngột đẩy mạnh sau lưng Bilbo. Trước khi ông có thời gian đeo nhẫn vào, thì ông đã vấp vào một vùng đầy ánh lửa và đuốc. Điều này không hay chút nào. Tất cả những ánh sáng lại biến đi và bóng tối hoàn toàn lại phủ xuống. Nếu như lần trước họ đã rất vất vả mới có thể tập hợp lại được, thì lần này lại càng tệ hơn. Và họ không thể tìm lại được ông hobbit. Khi họ đếm lại chính mình thì chỉ dừng lại ở con số mười ba. Họ gọi và hét vang: "Bilbo Baggins! Hobbit! Lão hobbit phải gió! Hi! Hobbit, quý tha ma bắt anh, anh ở đâu chứ?" và gọi theo những cách khác nữa, nhưng không có sự trả lời.

Họ đã tuyệt vọng, thì Dori chợt vấp phải ông, hoàn toàn bởi may mắn. Dori ngã vào một thứ mà ông nghĩ là một khúc củi trong bóng tối, và ông phát hiện ra ông hobbit đang nằm cuộn tròn và ngủ say. Họ phải lay lắc dữ dội mới làm ông tỉnh dậy được, và khi ông tỉnh dậy thì ông hoàn toàn không hài lòng chút nào.

"Tôi đã có một giấc mơ tuyệt vời," ông càu nhàu, "trong đó có

một bữa tiệc thịnh soạn nhất."

"Thiên địa ơi! Anh ta nói y như Bombur," họ nói, "Đừng nói với chúng tôi về những giấc mơ nữa! Những bữa tiệc trong những giấc mơ không có gì hay cả, chúng tôi không thể chia sẻ chúng được."

"Đó là thứ tôi thích nhất ở cái nơi khốn kiếp này," ông lầm bầm, khi ông nằm xuống bên cạnh các người lùn và cố trở lại giấc ngủ để tìm lại giấc mơ của mình. Nhưng đó không phải là những luồng sáng cuối cùng trong rừng. Một lúc sau, khi mà đêm đã khá khuya, Kili, người đang canh gác, lại đến và lay họ dậy trở lại, khẽ nói:

"Ánh lửa lại bắt đầu sáng lên cách đây không xa - có đến hàng trăm ngọn đuốc và nhiều ngọn lửa vừa được thắp lên đột ngột, hẳn là bằng phép thuật. Tôi nghe thấy tiếng hát và tiếng đàn hạc!"

Sau khi nằm nghe một lúc, họ thấy mình không thể cưỡng lại ước muốn được tiến tới gần hơn và tìm kiếm sự giúp đỡ thêm một lần nữa. Họ lại đứng dậy, và lần này kết quả thật là thảm hại. Bữa tiệc họ thấy lúc này còn lớn hơn và thịnh soạn hơn trước đây, và ở đầu của dãy người ăn tiệc là một vị vua rừng với một cái vương miện bằng lá đặt trên mái tóc vàng, rất giống như Bombur đã mô tả trong giấc mơ của ông. Những người elves đang chuyền những cái chén trên tay nhau qua ngọn lửa, một số

đang gảy đàn và nhiều người khác đang hát. Mái tóc sẫm của họ cài hoa; những viên ngọc lục và trắng sáng lên trên cổ áo và thắt lưng của họ; những khuôn mặt và bài hát của họ tràn ngập niềm vui. Những bài hát này vang lên thật lớn, thật rõ và thật say đắm, rồi Thorin bước ra tiến vào giữa họ. Sự im lặng lập tức đột ngột phủ chụp xuống ngay. Tất cả ánh sáng biến đi. Những ngọn lửa biến thành những làn khói mỏng. Tro than bắn vào mắt những người lùn, và khu rừng lại tràn ngập tiếng la hét và gào khóc của họ. Bilbo thấy mình đang chạy lòng vòng (như ông nghĩ thế) và gọi đi gọi lại. : "Dori, Nori, Ori, Oin, Gloin, Fili, Kili, Bombur, Bifur, Bofur, Dwalin, Balin, Thorin Oakenshield," trong khi những người mà ông không thể thấy hay cảm được cũng đang làm y như thế vòng quanh cong (thỉnh thoảng lại có thêm tiếng "Bilbo!"). Nhưng tiếng gào thét của những người khác vang lên xa và nhỏ dần, và cho dù một lúc sau thì có vẻ như là họ đã chuyển đi kêu thét yêu cầu giúp đỡ ở những nơi xa hơn, tất cả những tiếng động tốt ngọt tắt hẳn, và ông còn lại một mình đơn độc trong một vùng hoàn toàn im lặng và tối đen.

Đó là một trong những khoảnh khắc tuyệt vọng nhất của ông. Nhưng ông nhanh chóng trấn tĩnh và nhận thấy rằng không nên cố làm một cái gì nữa cho đến khi có được một chút ánh sáng ban ngày, và việc cứ đi vòng vòng một cách vô dụng như vậy thì rất ngớ ngẩn, ông sẽ làm tự mình làm một chính mình trong khi

chẳng hề có hy vọng gì về một bữa sáng để phục hồi. Nên ông ngồi xuống, dựa lưng vào một cái cây, và không phải là lần cuối cùng ông lại nghĩ về cái lỗ hobbit đã xa của mình với những phòng chứa thức ăn tuyệt vời của nó. Ông đang chìm sâu trong những suy nghĩ về trứng và thịt muối, bánh mì khô và bơ thì chợt cảm thấy có cái gì chạm vào mình. Có cái gì đó giống như một sợi chỉ buộc chắc vào tay trái của ông, và khi ông cố cử động thì ông thấy hai chân của mình đã bị buộc bởi những thứ như thế, nên khi ông đứng lên thì ông lại té nhào.

Rồi một con nhện khổng lồ, đang bận trói ông trong khi ông ngủ gà ngủ gật, bước ra từ phía sau ông và tiến lại ông. Ông chỉ có thể thấy mắt của con vật, nhưng ông có thể cảm thấy những cái chân lông lá của nó khi nó quấn những sợi tơ ghê tởm của nó vòng quanh ông. May mắn là ông đã tỉnh lại kịp lúc. Nếu không thì ông đã nhanh chóng không thể cử động gì được nữa. Và khi nhận ra mọi chuyện, ông đã chiến đấu một cách tuyệt vọng trước khi được tự do. Ông đánh văng con vật ra bằng tay mình - nó định tẩm độc ông để giữ cho ông yên, như những con nhện nhỏ đã làm với ruồi - cho đến khi ông nhớ ra thanh gươm của mình và rút nó ra. Rồi con nhện nhảy lên, và ông có thời gian để cắt những sợi tơ trói chân. Sau đó là đến phiên ông tấn công. Rõ ràng nhện không phải là một loài vật có những cái vòi độc ở bên hông, và nó vội vã bỏ đi. Bilbo bắt kịp nó trước khi nó biến mất

và đâm thanh gươm của mình đúng ngay vào mắt nó. Thế là nó nổi điên lên, nhảy dựng lên, múa may và vung vẩy những cái chân của mình theo những bước nhảy kinh dị, cho đến khi ông giết được nó bằng một cú đâm khác; rồi ông ngồi xuống và không còn nhớ được gì nữa trong một lúc lâu.

Rồi những ánh sáng mờ mờ thường lệ của một ngày rừng bắt đầu chiếu quanh ông khi ông bắt đầu trấn tĩnh lại. Con nhện chết nằm ngay cạnh ông, và thanh gươm của ông đã đẫm đen. Việc giết được một con nhện khổng lồ, hoàn toàn bằng chính bản thân mình trong bóng tối mà không có sự giúp đỡ của thầy phù thủy hay các người lùn hay bất kỳ ai khác, đã làm cho ngài Baggins cảm thấy hoàn toàn khác hẳn. Ông cảm thấy mình đã trở thành một người khác, trở nên dữ dội và cứng rắn hơn cho dù cái dạ dày vẫn lép kẹp, khi ông chùi thanh gươm của mình lên cỏ và nhét nó vào vỏ trở lại.

"Ta sẽ đặt cho mi cái tên," ông nói với thanh gươm, "và ta sẽ gọi mi là Chích."

Và ông bắt đầu tìm hiểu chung quanh. Khu rừng mờ xám và lặng lẽ, nhưng rõ ràng là đầu tiên ông phải tìm các bạn mình, những người hắc là không ở xa đây lắm, trừ phi họ đã bị những người elves (hoặc những thứ khác tệ hơn) bắt làm tù binh.

Bilbo cảm thấy việc gọi to lên là không an toàn lắm, và ông đứng đó một lúc lâu, tự hỏi mình con đường nằm ở hướng nào, ông

nên đi vào hướng nào trước để tìm các người lùn. "O! vì sao mà chúng ta không nhớ đến những lời khuyên của Beorn, và Gandalf!" ông than van. "Bây giờ thì chúng ta hoàn toàn lạc lối rồi! Chúng ta! Tôi chỉ ước gì đó là chúng ta: nếu phải cô độc thì khiếp quá."

Cuối cùng ông đoán là ông có thể đi về hướng mà những tiếng la hét cầu cứu đã vang đến trong đêm - và nếu may mắn (ông đã luôn gặp may từ lúc sinh ra) có thể đoán được hướng đúng không ít thì nhiều, như các bạn sẽ thấy. Khi đã trấn tĩnh, ông rón rén đi càng khôn khéo càng tốt. Người hobbit vốn rất khôn khéo trong im lặng, đặc biệt là khi ở trong rừng, như tôi đã nói với các bạn; và Bilbo cũng đã đeo chiếc nhẫn vào trước khi ông bắt đầu đi. Đó là lý do mà bọn nhện không thể thấy hay nghe được tiếng ông đi đến.

Ông bí mật đi như thế một lúc xa, rồi ông nhận thấy một vùng đen lớn phía trước hơn, chúng tối đen thậm chí so với khu rừng này, giống như một vết của đêm đen chưa hề được rửa đi. Khi ông đến gần hơn, ông thấy rằng cái vệt đen đó được tạo ra bởi những cái lưới nhện, cái này nằm sau và quấn rồi vào cái kia. Thành linh ông cũng chợt thấy những con nhện khổng lồ và kinh dị đang bám trên những cành cây phía trên ông, và dù có nhìn hay không ông cũng run lên vì sợ chúng có thể phát hiện ra ông. Ông đứng sau một cái cây và quan sát đám nhện một lúc, và rồi

trong sự lặng lẽ và âm thầm của rừng thẳm, ông nhận ra những con vật đáng ghê tởm này đang nói chuyện với nhau. Giọng của chúng cọt kẹt và xì xào, nhưng ông có thể nghe thấy nhiều từ mà chúng nói ra. Chúng đang nói về những người lùn!

"Cũng trầy vi tróc vảy đấy, nhưng nó đáng giá," một con nói, "Bọn chúng hẳn là có một mớ da dày, và tao đánh cuộc là bên trong đó có một thứ nước ép tuyệt hảo."

"Đúng vậy, cứ treo chúng như vậy một lúc thì ăn chúng sẽ rất ngon," một con khác nói.

"Đừng có treo tụi nó lâu quá," con thứ ba nói, "Chúng không quá béo như ta tưởng đâu. Tao đoán là gần đây tụi nó không ăn gì."

"Giết chúng đi, tao cho là thế," con thứ tư nói "Giết phắt chúng đi và treo đầu chúng lên một thời gian."

"Bây giờ tụi nó đã chết ngắc rồi, tao đảm bảo thế," con đầu nói.

"Không đâu. Tao vừa mới thấy một thằng cử động. Nó vừa cử động lại, tao nghĩ rằng, sau một giấc ngủ ngon. Tao sẽ chỉ cho bọn mày thấy."

Một con nhện béo vừa nói những lời này bò dọc theo một sợi dây thừng, cho đến khi nó đến được một tá những cái bọc được treo thành dãy trên một cành cây cao. Bilbo kinh hãi, bây giờ thì ông đã nhận ra họ đang bị treo trong bóng tối, và ông thấy một cái chân của người lùn đang thò ra từ dưới những cái bọc, hoặc là những đầu mũi, hoặc một chòm râu hay một cái mũi thò ra.

Con nhện bò đến cái bó lớn nhất - "Đó chính là ông Bombur già tội nghiệp, tôi cá là thế," Bilbo nghĩ - và cắn mạnh vào cái mũi đang thò ra. Có một tiếng kêu nghèn nghẹt văng lên từ bên trong, rồi một mũi giày cật lên đá thật mạnh và chính xác vào con nhện. Bombur vẫn còn sống. Có một tiếng động giống như tiếng một quả banh mềm ềo bị đá, và con nhện té luôn khỏi cành, giập diên lên, và nó chỉ kịp bám lại vào chính sợi tơ của mình.

Những con khác cười phá lên. "Mày nói đúng," chúng nói, "món ăn đó còn sống và biết đá!"

"Tao sẽ nhanh chóng kết liễu nó," con nhện rít lên giận dữ và leo ngược lên cành.

Bilbo cảm thấy đã đến lúc mình phải làm cái gì đó. ông không thể leo được lên chỗ bày thú vật này và ông không có gì để bắn cả; nhưng khi nhìn quanh thì ông nhìn thấy ở đây có nhiều hòn đá đang nằm ở một chỗ giống như một hòn suối cạn khô nước. Bilbo có thể ném đá khá tốt, và ông không mất nhiều thời gian để tìm một hòn đá có dạng một quả trứng trơn láng vừa tầm tay của mình. Khi còn bé ông đã từng tập ném đá vào các con vật, cho đến khi thỏ và sóc, và thậm chí cả chim chóc biến ngay như tia chớp khi chúng thấy ông cong người xuống, và thậm chí khi đã lớn ông cũng vẫn dùng nhiều thời gian để tập ném vòng, phóng phi tiêu, ném về những cái cái gậy, chén, ném ky và những trò chơi lạng lẽ khác thuộc dạng nhắm và ném - thật sự

ông có thể làm được nhiều chuyện, ngoài việc thả ra những vòng khói, đổ các câu đố và nấu ăn, và tôi không có thời gian để kể cho các bạn nghe về những chuyện này. Lúc này cũng không có thời gian. Trong khi ông nhặt đá, con nhện đã lướt đến chỗ Bombur, và ông sắp chết tới nơi. Ngay khi đó Bilbo ném. Tảng đá giáng trúng đầu con nhện, và nó rơi ra khỏi cây mà không còn cảm giác gì, rơi bịch xuống đất, tất cả chân cong cả lại. Hòn đá tiếp theo bắn vèo qua cái mạng lưới lớn, cắt đứt những đường tơ của nó, và hạ luôn con nhện đang nằm giữa đám lưới này rơi mạnh xuống, chết tươi. Sau đó thì đám nhện rung lên dữ dội, và chúng quên khuấy đi những người lùn, tôi có thể nói như vậy. Chúng không thể thấy Bilbo, nhưng chúng có thể đoán được những hòn đá được ném đến từ hướng nào. Chúng chạy đến nhanh như chớp và lao về hướng, phóng những sợi tơ dài ra khắp mọi hướng, cho đến khi không trung tuồng như đầy những cái bẫy nhện vung vẩy. Tuy nhiên, Bilbo đã nhanh chóng lẩn sang một nơi khác. Ý tưởng của ông là dẫn dắt bầy nhện giận dữ đi xa khỏi những người lùn, nếu như ông có thể làm được; khiến cho chúng cùng lúc cảm thấy tò mò, kích động và giận dữ. Khi mà khoảng năm mươi con nhện đã lao đến chỗ mà ông đứng trước đây, ông lại ném vài hòn đá vào chúng, và ném vào những con khác dừng lại đằng sau; rồi ông nhảy múa giữa những cái cây và bắt đầu hát một bài hát để làm chúng tức điên lên và để dẫn

chúng đuổi theo ông, và cũng để cho các người lùn nghe thấy tiếng ông.

Đây là bài hát mà ông hát.

Con nhện béo già quay tròn trên cây

Con nhện béo già chẳng hề thấy ai

Attercop! Attercop!

Mi cứ quay mòng mòng

Quay mòng mòng mà đôi tìm ta đi

Tomnoddy già, to lớn ngu si

Tomnoddy già chẳng thể thấy chi!

Attercop! Attercop!

Rớt xuống đây

Mi chẳng thể bắt được ta trên cây

Có thể là bài hát này không được hay lắm, nhưng bạn phải nhớ là ông đã tự mình sáng tác ra nó, trong một thời điểm rất ngặt nghèo. Và dù sao thì nó cũng đã làm được điều mà ông muốn. Khi hát ông cũng đồng thời ném vài hòn đá và dậm chân thành thịch. Dĩ nhiên là lũ nhện ở trong vùng lập tức đuổi theo ông: một số thì buông mình xuống đất, một số thì bò theo những cành cây, số khác thì phóng từ cây này sang cây kia. Chúng lần theo tiếng động của ông nhanh hơn ông tưởng nhiều. Chúng đã giận điên lên. Ngoài việc bị ném đá thì chẳng có con nhện nào thích được gọi là Attercop cả, và việc gọi là Tomnoddy hẳn nhiên là một sự

xỉ nhục với bất kỳ ai.

Bilbo vội vã đi ra một vùng đất mới, nhưng lúc này thì nhiều con nhện đã chạy ra những nơi khác với những trảng đất quen thuộc mà chúng sinh sống, và chúng đang bận giăng lưới quanh những vùng đất giữa các thân cây. Ông hobbit nhanh chóng nhanh chóng bị vây giữa một hàng rào của các mạng lưới chung quanh mình - ít nhất thì bọn nhện cũng nghĩ thế. Lúc này, đứng giữa vòng vây săn đuổi của bọn côn trùng, Bilbo thu hết can đảm và bắt đầu hát một bài hát mới:

Lob chây lười và Cob khùng điên

Đang giăng lưới chung quanh ta

Ta là một món mồi ngọt ngào hơn hết

Nhưng chúng vẫn không thể tìm thấy ta!

Ta đây, một con ruồi bé bướng bỉnh

Bọn bầy thì béo ú và lười chây thây

Bọn bầy không thể bắt được ta dù đã cố hết sức mình

Bằng những cái lưới điên khùng của bọn bầy.

Vừa hát như thế ông vừa quay đi và thấy rằng khoảng trống cuối cùng giữa hai cái cây cao đang bị đóng lại bởi một cái lưới nhện - nhưng may thay không phải là một cái lưới nhện hoàn chỉnh, mà chỉ là những sợi tơ nhện lớn đang hối hả quấn quanh từ thân cây này sang cây kia. Ông rút thanh gươm nhỏ của mình ra. Ông chém những sợi tơ và ngừng hát. Bọn nhện nhìn thấy thanh

guom, cho dù tôi không cho rằng chúng biết đó là cái gì, và ngay lập tức cả đám chúng đều hùng hục đuổi theo ông hobbit dọc trên nền đất và các cành cây, những cái chân lông lá vung vẩy, răng và các cơ quan nhả tơ kèn kẹt, sùi ra đầy bọt mép giận dữ. Chúng đuổi theo ông vào trong rừng cho đến khi đã chạy xa hết mức mà ông dám.

Rồi ông lén trở lại nhẹ nhàng như một con chuột. Ông chỉ có rất ít thời gian, ông biết vậy, trước khi bọn nhện phát điên lên và quay về với những cái cây mà những người lùn đang bị treo. Ông phải cứu họ trước lúc đó. Phần tồi tệ nhất của công việc là leo lên cái cành cây dài nơi treo những cái bọc. Tôi không nghĩ là ông có thể làm được việc này, nếu như không có sự may mắn là bọn nhện đã vô tình thả xuống một sợi tơ; với sự giúp đỡ của sợi tơ này, cho dù nó mắc dính vào ông và làm ông đau, ông đã leo lên được, chỉ để bắt gặp một con nhện già lão xảo nguyệt béo ú đã ở lại để canh chừng các tù nhân, và nó đang bận cần họ để xem bên ai có thứ nước ép tốt nhất. Nó vừa nghĩ đến việc bắt đầu bữa tiệc trong khi những con khác đang ở xa, nhưng ngài Baggins đã quá nhanh, và trước khi con nhện biết được chuyện gì xảy ra thì đã được ném cái chích của ông và té lăn ra khỏi cành chết tươi. Công việc tiếp theo của Bilbo là thả những người lùn xuống. Ông làm điều đó bằng cách nào? Nếu ông cắt sợi tơ đang treo họ, thì những người lùn bất hạnh sẽ rơi bịch xuống nền

đất bên dưới. Ông bò dọc theo cành cây (làm cho những người lùn khốn khổ lúc la lúc lắc như những trái cây chín rục) đến cái bọc đầu tiên. "Fili hay Kili ta," ông nghĩ vậy vì thấy đỉnh của cái mũ trùm xanh nhô ra khỏi đỉnh bọc. "Chắc là Fili," ông nghĩ vậy nhờ thấy cái đầu mũi dài đang nhô ra khỏi những sợi tơ uốn lượn. Ông cố trườn xuống để cắt phần lớn những sợi tơ đang quấn chặt quanh người lùn, và y như rằng, với một cái đá và ông Fili hung hăng trôi ra. Tôi e là Bilbo đã thật sự cười phá lên khi thấy ông vung vẩy những cái tay chân cứng đờ của mình như thể ông đang khiêu vũ trên đám tơ nhện giữa nách ông, như một món đồ chơi tức cười được điều khiển bằng dây (giống Bye Bye Bye của N'Sync :P).

Fili cuối cùng cũng xoay sở để leo thoát khỏi cành cây, và ông cố hết sức để giúp ông hobbit, mặc dù ông cảm thấy rất mệt và yếu bởi nọc độc của bọn nhện, và còn bị treo suốt đêm và ngày tiếp theo mà chỉ thò được cái mũi ra để thở. Ông phải mất một lúc lâu để lấy những thứ lầy nhầy ra khỏi mắt và lông mày, còn với râu của mình thì ông cắt bég nó đi <oé>. Và họ bắt đầu cùng nhau kéo từng người lùn lên và cắt đứt những sợi tơ để trả tự do cho họ. Không có ai trong số họ khá hơn Fili, và một số còn tệ hơn <Thorin thì sao?>, và một số còn bị trúng độc nặng hơn.

Bằng cách đó họ cứu Kili, Bifur, Bofur, Don và Nori. Bombur

già cả tội nghiệp thì quá kiệt sức - ông là người béo nhất và thường xuyên bị cắn và chích đến nỗi ông lăn ra khỏi cành và té bịch xuống đất, may mắn là rơi trúng đám lá, và ông nằm vật ra đấy. Nhưng vẫn còn năm người lùn khác vẫn còn bị treo ở cuối cành thì bọn nhện đã bắt đầu quay lại, tràn ngập giận dữ hơn bao giờ hết. Bilbo ngay lập tức chạy đến cuối cái cành cây gần nhất trên thân cây để làm cho cho chúng quay lại. Ông đã tháo cái nhẫn của mình ra khi ông cứu Fili và quên mất việc đeo nó trở lại, nên bây giờ cả bọn chúng đều thổi phì phì và rít lên:

"Bây giờ thì bọn tao đã thấy mày, cái con vật nhỏ bé dơ dáy kia! Chúng tao sẽ ăn thịt mày và treo xương với da của mày lên cây. Uec! Nó có vòi à? À, thì cũng vậy thôi, bọn mình sẽ tóm lấy nó, và sẽ treo đầu nó lên một vài ngày."

Trong lúc đó, những người lùn khác cứu những người bị bắt còn lại, cắt những sợi tơ bằng dao của họ. Tất cả nhanh chóng được giải thoát, cho dù mọi chuyện diễn ra tiếp theo vẫn chưa rõ ràng. Trong đêm trước bọn nhện đã bắt được họ khá dễ dàng, nhưng họ không nhận thức được mọi chuyện trong bóng đêm. Lần này hẳn sẽ có một trận chiến kinh hồn.

Thình lình Bilbo nhận thấy rằng có một số con nhện đang bò đến quanh ông Bombur già trên nền đất, đã trói ông trở lại và lôi ông đi. Ông la lên và chém vào bọn nhện trước mặt mình. Chúng vội tản ra, ông vượt lên và té xuống khỏi cây rơi vào giữa một đám

nhện khác trên nền đất. Thanh gươm nhỏ của ông là một loài vòi rất mới mẻ đối với chúng. Nó lướt tới và thu về thật kỳ lạ! Nó sáng lên vì vui mừng khi ông bằm bọn chúng. Nửa tá nhện bị giết chết tươi trong khi bọn còn lại lùi lại, để Bombur lại cho Bilbo.

"Xuống đây! Xuống đây!" ông la lên với những người lùn trên cành cây. "Đừng đứng đó và để bị sa lưới!" Ông kêu lên thế vì ông nhìn thấy những con nhện đang di chuyển lên những cây chung quanh và bò dọc theo những cành cây trên đầu những người lùn.

Những người lùn bò hoặc nhảy hoặc rơi xuống, mười một người rơi thành một đồng, phần lớn bọn họ còn rất yếu và vẫn còn rất khó khăn khi dùng đến chân cuối mình. Cuối cùng thì họ cũng đã xuống đây, mười hai người kể cả ông Bombur già cả tội nghiệp, người đang được người anh em họ Bifur đỡ lên từ một bên với người anh em Bofur của ông ta; còn Bilbo thì lại lượn quanh và vung vẩy cây Chích; và hàng trăm con nhện giận dữ quan sát chung quanh và phía trên họ. Có vẻ như không còn hy vọng gì nữa.

Rồi trận chiến bắt đầu <wow>. Một số người lùn có dao, một số khác có gậy, và tất cả đều có thể nhặt đá; còn Bilbo có con dao găm của người elves của mình. Hết con nhện này đến con nhện khác bị đánh gục, và nhiều con bị giết. Nhưng không thể tiếp tục

như vậy mãi được. Bilbo đã gần như mệt lả; chỉ còn bốn người lùn là có thể đứng vững, nhưng họ sẽ sớm bị chế ngự như những con ruồi yếu ớt, Bọn nhện đã bắt đầu giăng lưới quanh họ từ cây này sang cây kia. Cuối cùng thì Bilbo không thể nghĩ ra một kế hoạch nào ngoài việc để cho những người lùn biết bí mật và chiếc nhẫn của ông. Ông không muốn làm việc này chút nào, nhưng không còn cách nào khác hơn.

"Tôi sẽ biến mất," ông nói. "tôi sẽ dẫn dụ bọn nhện đi, nếu như tôi có thể, còn các ông phải luôn sát cánh bên nhau và tiến về hướng đối diện. Hình như rẽ trái từ đây sẽ là con đường dẫn về nơi mà chúng ta đã thấy những ngọn lửa của người elves lần cuối."

Khó mà làm cho họ hiểu được, khi mà đầu họ đã kêu ong ong, giữa những tiếng la hét, những tiếng gậy vung và đá ném, nhưng cuối cùng thì Bilbo cảm thấy ông không thể trì hoãn hơn nữa - bọn nhện đang thu hẹp dần những vòng lưới. Ông đột ngột đeo nhẫn vào, và trước sự ngạc nhiên tột độ của những người lùn, ông biến mất.

Rồi những tiếng "Lob chây lười," và "Attercop" vang lên dọc theo những thân cây bên phải. Điều này làm bọn nhện nổi điên lên. Chúng không tiến lên nữa và bắt đầu chuyển về hướng có tiếng động. Chữ "Attercop" làm chúng giận đến mất khôn. Rồi Balin, người nắm được kế hoạch của Bilbo tốt hơn những người

còn lại, dẫn đầu một cuộc tấn công. Những người lùn lộn xộn tiến lên cùng nhau thành một khối, và ném đá tưới hột sen để đẩy dạt bọn nhện về phía bên trái, và băng qua vòng vây. Đằng sau họ lúc này những tiếng la hét và ca hát chợt biến mất.

Hy vọng trong tuyệt vọng rằng Bilbo không bị bắt, những người lùn tiếp tục dần bước. Dù vậy họ vẫn đi không đủ nhanh. Họ đã quá mệt và yếu, và họ và không thể làm gì hơn là tập tậ tập tễnh đi, cho dù đã có nhiều con nhện đã ở sát ngay phía sau. Cứ chốc chốc họ lại phải quay lại và chiến đấu với những con vật đang tấn công họ và một số con nhện đã ở ngay những ngọn cây phía trên họ và thả xuống những sợi tơ dài.

Mọi việc có vẻ như trở lại tồi tệ, thì Bilbo lại thành linh hiện ra và đột ngột đâm bổ vào đám nhện đang ngạc nhiên từ bên hông chúng.

"Đi tiếp nào! Đi tiếp nào!" ông la lên, "tôi sẽ tiếp tục chích chúng!" Và ông làm như thế. Ông lượn tới lui, chém phăng những sợi tơ nhện, chém vào chân chúng, đâm thọc vào những tấm thân béo mẫm của chúng khi chúng tiến gần. Bọn nhện điên lên trong giận dữ, chúng lại thổi phì phì và sùi bọt, rút lên những câu nguyên rủa khủng khiếp; nhưng chúng đã bắt đầu khiếp sợ cây Chích, và không dám tiến lại gần khi mà nó lại xuất hiện trở lại. Đây kinh hãi, những con mối của chúng dần dần rời đi chậm chạp nhưng đầy chắc chắn. Đó là một công việc khủng khiếp

nhất, và nó có vẻ như diễn ra hàng giờ liền. Nhưng cuối cùng thì, vào lúc mà Bilbo cảm thấy không nhắc nổi tay mình để đâm thêm một cú nào nữa, thì bầy nhện lại đột ngột bỏ cuộc, và không đuổi theo họ nữa, mà lui lại và biến mất vào vùng lãnh thổ đen tối của chúng.

Những người lùn nhận ra rằng họ đã đi đến bên lề của một vùng đất mà những ngọn lửa của người elves được đốt lên. Đó có phải là một trong những vùng đất mà họ đã thấy hôm qua không, họ không thể nói được. Nhưng có vẻ như là bọn nhện không thích những nơi có những dấu vết của pháp thuật như nơi này. Dù sao thì ở nơi này ánh sáng xanh nơi, những cành cây thì không đến nổi quá dày và đầy vẻ đe dọa.

Họ nằm nghỉ ở đó một lúc, thở hắt hà hắt hắt, nhưng rồi họ lại nhanh chóng đặt ra những câu hỏi. Họ phải được giải thích rõ ràng về sự biến mất và việc tìm thấy cái nhẫn làm họ thích thú đến mức họ quên đi những rắc rối của mình trong một thoáng.

Balin đặc biệt cứ đòi kể đi kể lại câu chuyện về Gollum, về các câu đố, với cái nhẫn ở nơi thích hợp của nó. Nhưng sau một lúc thì ánh sáng bắt đầu tắt đi, và những câu hỏi khác được đặt ra.

Họ đang ở đâu, và đâu là con đường của họ, ở đâu có được chút nào thức ăn, và tiếp theo họ sẽ đi đâu? Những câu hỏi này được lặp đi lặp lại và họ có vẻ như đang chờ đợi có được những câu trả lời từ Bilbo. Việc này cho thấy họ đã thay đổi quan điểm về

ngài Baggins rất nhiều, và bắt đầu đặc biệt kính nể ông (như Gandalf đã nói là họ nên làm thế). Thật ra họ rất mong đợi ông nghĩ ra được những kế hoạch tuyệt hảo để giúp họ, chứ không chỉ đơn giản là âm ừ thế kia. Họ chỉ biết là họ đã sớm chết, nếu như không có ông hobbit; và họ cảm ơn ông rất nhiều lần. Một số người trong bọn thậm chí còn đứng dậy và cúi chào ông sát đất, cho dù họ đã ngã bở chừng vì cố làm điều này, và không thể dùng đến đôi chân trở lại suốt một lúc. Việc biết rõ sự thật về việc biến mất cũng không hề làm giảm đi quan điểm của họ về Bilbo; vì họ nhận ra ông rất khôn ngoan, cũng như rất may mắn và ông có một cái nhãn ma thuật - và ba thứ này thì vô cùng hữu dụng. Thật sự họ đã đề cao ông đến mức mà Bilbo bắt đầu cảm thấy trong mình thật sự có tầm vóc của một người phiêu lưu gan dạ, cho dù ông cảm thấy mình sẽ còn gan dạ hơn nhiều, nếu như họ có cái gì để ăn ở đây.

Nhưng ở đây chẳng có gì, hoàn toàn chẳng có gì; và chẳng còn ai trong số họ đủ sức để đi và tìm xem có gì ăn không, hay để tìm kiếm con đường mà họ đã đi lạc. Bị lạc đường! Không còn ý nghĩ nào khác trong cái đầu mệt mỏi của Bilbo. Ông chỉ ngồi xuống và nhìn chăm chăm vào hàng cây vô tận trước mặt; và sau một lúc thì tất cả họ đều im lặng trở lại. Tất cả ngoại trừ Balin. Một lúc lâu sau khi tất cả những người khác đã ngừng nói và nhắm mắt lại, ông vẫn cứ lầm bầm và cười rúc rích với chính

mình.

"Gollum! Tôi được ban phúc rồi! Thế đó là cách hẩn lén qua tôi ấy à? Bây giờ thì tôi đã biết rồi! Chỉ việc bò thật yên lặng, phải thế không thưa ngài Baggins? Tất cả mọi nút áo văng trên ngưỡng cửa? Thật tuyệt vời thay ông già Bilbo - Bilbo-bo-bo-bo-" Và rồi ông ngủ thiếp đi, và một sự im lặng tuyệt đối tồn tại suốt một lúc lâu.

Rồi thành linh Dwalin mở bừng mắt, và nhìn quanh. "Thorin đâu rồi?" ông hỏi. Đó là một cú sốc khủng khiếp. Tất nhiên là lúc này họ chỉ có mười ba người, gồm mười hai người lùn và một ông hobbit. Thorin thực sự đang ở đây? Họ đồ rằng ông đã gặp phải một số phận bi thảm, bởi phép thuật hay bởi những con quái vật hắc ám; và rừng mình khi họ đang nằm lạc trong rừng. Rồi từng người trong số họ thiếp vào một giấc ngủ chậm chòn đầy những mộng mị kinh dị, khi mà buổi chiều chuyển thành màn đêm đen ngòm; và chúng ta phải để họ nằm lại đó vào lúc này, quá mệt mỏi và yếu ớt nên không thể sắp đặt những phiên canh gác được. Thorin bị bắt nhanh hơn họ nghĩ nhiều. Bạn còn nhớ đến việc Bilbo ngã lăn ra ngủ như một khúc gỗ, khi ông bước vào vòng sáng? Tiếp theo là đến lượt Thorin bước vào, và khi ánh sáng tắt đi thì ông cảm thấy như mình như bị hoá đá. Tất cả những tiếng động của những người lùn mất đi trong đêm, họ kêu thét khi bị những con nhện bắt trời, và tất cả những âm thanh của trận chiến

đầu vào ngày tiếp theo, đã trôi qua tai ông mà ông chẳng nghe thấy gì. Rồi những người elves Rừng đã đến chỗ ông, trói ông lại và khiêng ông đi. Những người ăn tiệc là những người elves Rừng, tất nhiên thế. Cho dù phép thuật của họ rất mạnh, thì thậm chí trong những ngày đó họ đã rất cảnh giác. Họ khác với những người Elves cao ở phía Tây, nguy hiểm hơn và không khoan bằng. Phần lớn bọn họ (cùng với những chủng tộc của họ sống rải rác ở các đồi núi) đều là hậu duệ của những tộc người cổ chưa bao giờ đến được Thiên Thai ở phía Tây. Những người elf Ánh Sáng, những người elf Sâu Thẳm và những người elf Biển Cả đã đến đó và sống rất lâu, họ trở nên công bình hơn, thông minh hơn và học được nhiều hơn, họ đã phát minh ra phép thuật và những ngành nghề khéo tay, đã tạo nên những thứ đẹp và kỳ diệu, trước khi một số người trở lại với Thế Giới Rộng Lớn. Những người elves Rừng nán lại ở Thế Giới Rộng Lớn trong sự chạng vạng của Mặt Trời và Mặt Trăng của chúng ta, nhưng họ yêu nhất là những vì sao; và họ đã lang thang trong những khu rừng bao la đang phát triển rộng khắp ở những vùng đất mà ngày nay đã chìm vào quên lãng. Họ thường sống bên bìa rừng, thỉnh thoảng họ lại rời khỏi đó đến đi săn bắn, hoặc để dòi đi và chuyển theo những vùng đất rộng mới bởi ánh trăng sao; và sau khi Con Người đến họ lại đi sâu vào những nơi tối tăm. Một số elves vẫn ở lại, và họ là những Con Người Tốt.

Vào lúc này vị vua vĩ đại nhất của họ sống trong một cái hang động khổng lồ sâu hàng dặm trong biên giới của Mirkwood trên sườn đông. Trước cánh cửa khổng lồ bằng đá của ông là một con sông chạy ra khỏi tầm cao của những khu rừng và đổ xuống vào những đầm lầy nằm dưới chân những vùng đất cao đầy cây phủ. Cái hang động khổng lồ này, có vô số những lối đi dẫn vào những động khác nhỏ hơn từ khắp mọi hướng, lượn ngầm đi rất xa và có nhiều lối đi và những căn phòng lớn, nhưng nó sáng sủa và trong lành hơn bất kỳ những nơi ở nào của bọn yêu tinh, và chẳng có cái nào quá sâu hay quá nguy hiểm. Thật ra thì vị vua này thường xuyên sống và săn bắn trong những khu rừng trải rộng, và ông có những ngôi nhà hoặc những căn lều trên mặt đất và trên các nhánh cây. Những cây sồi là thứ cây mà họ ưa thích nhất. Cái động của nhà vua là lâu đài của ông, và nơi ông cất giữ châu báu, và là pháo đài để người của ông chống lại kẻ thù. Và đó cũng là nơi ông giam giữ tù nhân. Thế là họ lôi Thorin xềnh xệch vào động, vì họ chẳng ưa gì những người lùn, cho dù ông không phải là kẻ thù của họ. Trong những ngày cổ xưa họ đã có một số cuộc chiến với những người lùn, và họ cho rằng những người lùn đến đây để ăn trộm châu báu của họ. Công bằng mà nói thì những người lùn không phải đã làm những việc như vậy, và họ chỉ lấy những gì đáng là của họ, vì vua elf đã ngã giá với họ để họ chế tạo đồ vật từ những khối vàng và bạc thô của ông,

rồi sau đó từ chối không trả công cho họ. Nếu như vua elf có một điểm yếu, thì đó chính là châu báu của ông ta, đặc biệt là bạc và những gì phát ra ánh sáng trắng và cho dù kho tích trữ của ông rất ê hề, ông vẫn còn thèm khát có được thêm, vì ông vẫn chưa có được một kho báu vĩ đại như những lãnh chúa elf cổ xưa.

Người của ông không khai thác hay chế tạo kim loại hoặc châu báu, vì họ mãi buôn bán hay cày bừa trên mặt đất. Và mọi người lùn đều biết rõ điều đó, cho dù gia đình Thorin không dính dáng gì đến cuộc tranh cãi xưa mà tôi vừa mới kể. Tiếp theo là Thorin rất tức giận với cách họ đối xử với ông, và khi họ giải lời nguyên cho ông và ông lấy lại thần trí, thì ông xác quyết là sẽ không buông ra một lời nào về bạc hay châu báu.

Vị vua nhìn Thorin một cách cứng rắn, khi người lùn được lôi đến trước mặt ông ta, và ông hỏi nhiều câu hỏi. Nhưng Thorin chỉ nói là ông đang đói.

"Vì sao mà người và người của người tấn công thần dân của ta ba lần liên khi họ đang dự cuộc vui?" vị vua hỏi.

"Chúng tôi không tấn công họ," Thorin nói, "chúng tôi đến để xin ăn, vì chúng tôi đang đói."

"Lúc này các bạn của người đâu, và họ đang làm gì?"

"Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ rằng họ đang đói là trong rừng."

"Các người làm gì trong rừng?"

"Tìm đồ ăn thức uống, vì chúng tôi đang đói."

"Nhưng cái gì đã khiến các ngươi vào rừng chứ?" vị vua giận dữ hỏi.

Đến lúc này thì Thorin im miệng và không nói gì nữa.

"Được lắm!" vị vua nói. "Mang hắn đi và giữ hắn an toàn, cho đến khi hắn cảm thấy sẵn lòng nói sự thật, thậm chí nếu hắn phải đợi một trăm năm nữa,"

Thế là những người elves tròng dây da lên ông, và tổng ông trong một những cái động sau nhất, với những cánh cửa gỗ, và để ông ở đây. Họ cho ông rất nhiều thức ăn, rất nhiều, nếu không muốn nói là quá tử tế; bởi vì những người elves Rừng không phải là yêu tinh, và họ vẫn đối xử tử tế khi cần với những kẻ thù tồi tệ nhất của mình mà họ bắt được. Những con nhện khổng lồ là những vật sống duy nhất mà họ chẳng hề có chút nhân từ nào. Thorin tội nghiệp nằm trong nhà ngục của vị vua; và sau một lúc thì ông quên phắt đi lòng biết ơn về bánh mì, thịt và nước, ông bắt đầu tự hỏi điều gì đã xảy với những người bạn bất hạnh của ông. Ông sẽ nhanh chóng khám phá ra, nhưng điều đó xảy ra ở chương tiếp theo, và một cuộc phiêu lưu khác sẽ bắt đầu mà ông hobbit lại một lần nữa chứng tỏ sự hữu dụng của mình.

Tolkien

CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển

mở đầu

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 9

Những thùng rượu sứt quai

Sau ngày giao chiến với lũ nhện, Bilbo và những người lùn nỗ lực trong tuyệt vọng lần cuối để tìm một đường thoát ra trước khi họ bị chết đói và chết khát. Mười ba người bọn họ đứng dậy và tản đi khắp mọi tám hướng để đoán xem con đường nằm ở nơi nào; nhưng họ không tìm thấy đường đúng. Ngày hôm đó đã trôi qua hết trong rừng và khi bóng tối của đêm đen đã kéo đến, thì chợt ánh sáng của những ngọn đuốc rực sáng quanh họ, giống như hàng trăm ngôi sao đỏ. Những người elves Rừng nhảy đến với cung tên và những ngọn kích và họ ra lệnh cho các người lùn dừng lại.

Chẳng có ai nghĩ đến chuyện giao tranh. Thậm chí nếu các người lùn không ở trong tình trạng mà họ rất vui mừng để bị bắt giữ, thì những con dao nhỏ của họ, những thứ vũ khí duy nhất mà họ có, cũng không có tác dụng gì trong việc chống lại những mũi

tên của người elves, vốn có thể bắn trúng mắt của một con chim trong bóng tối. Cho nên cả bọn họ đứng sững cả lại và ngồi xuống chờ đợi - ngoại trừ Bilbo, ông đeo cái nhẫn vào và nhanh nhẹn lẩn sang một bên. Đó là lý do mà khi những người elves trói các người lùn lại thành một hàng dài người này sau người kia và đếm thì họ đã đếm thiếu ông hobbit. Họ không nghe thấy tiếng ông hoặc cảm thấy ông đang lẩn quẩn phía sau ánh đuốc của họ khi họ dẫn các tù nhân của mình vào rừng. Mỗi người lùn đều bị bịt mắt, nhưng điều này không có khác biệt gì lớn, vì thậm chí Bilbo là người có thể sử dụng được đôi mắt của mình cũng không thể thấy là họ đang đi đâu, và ông cùng với những người khác cũng ko thể biết là mình đang khởi hành từ đâu. Tất cả những gì Bilbo làm là cứ bám sát những ngọn đuốc, vì những người elves đang dẫn các người lùn đi nhanh hết mức có thể trong tình trạng mệt mỏi và yếu ớt của họ. Nhà vua đã ra lệnh cho họ phải làm việc nhanh chóng. Thành linh những ngọn đuốc ngừng lại, và ông hobbit cũng băng lên vừa kịp để bắt kịp họ trước khi họ băng qua cây cầu. Đó là cây cầu băng qua qua con sông dẫn đến những cánh cửa của nhà vua. Dòng nước đen ngòm chảy nhanh và mạnh bên dưới; và ở đằng xa là những cánh cổng đứng trước miệng của một cái động khổng lồ dẫn sâu vào bên hông những vách đá dốc xuống phủ đầy cây cối. Có những cây sồi khổng lồ chạy dài dòng sông, cho đến khi gốc của chúng

chạm vào nước. Những người elves lôi tù nhân của mình băng qua cầu, nhưng Bilbo đã vội vã bám sát phía sau. Ông hoàn toàn không thích vẻ ngoài của cửa miệng hang và ông cố tập trung để không lạc mất các bạn đang bị lôi vội sát gót những người elves nhanh nhẹn, trước khi những cánh cổng khổng lồ của nhà vua khép mạnh lại sau lưng họ kêu vang một tiếng.

Những lối đi bên trong được chiếu sáng bởi những ngọn đuốc đỏ, và những người elf canh gác hát vang khi họ đi dọc quanh những lối xoắn, những chỗ giao nhau và những con đường vắng tiếng vang vọng. Nơi đây không giống những thành phố của yêu tinh: chúng nhỏ hơn, không chìm sâu dưới lòng đất, và nhiều không khí trong lành hơn. Trong cái tiền sảnh lớn với những cây cột được đẽo từ những tảng đá sống, vị vua của người elves đang ngồi trên một cái ghế gỗ chạm trổ. Trên đầu ông là một cái vương miện bằng trái cây và lá đỏ, vì mùa thu đã trở lại. Trong mùa xuân ông mang một cái vương miện bằng hoa trong rừng <rách việc>. Trên tay ông là một cây quyền trượng chạm trổ làm bằng gỗ sồi.

Những người tù nhân được dẫn đến trước mặt ông, và cho dù ông nhìn họ một cách nghiệt ngã, ông vẫn nói người của mình tháo khăn bịt mắt họ, vì họ đã tả tơi và yếu lả. "Ngoài ra chúng cũng không cần những sợi thừng đó," ông nói, "Những ai đã được đưa vào đây thì không thể nào trốn khỏi những cánh cửa

ma thuật của ta."

Ông tra vấn kỹ lưỡng những người lùn một lúc lâu về việc họ đang làm gì, họ đi đâu, và họ từ đâu đến; nhưng ông không nhận được nhiều thông tin hơn những gì ông đã nhận từ Thorin. Họ đang cúi kính và giận dữ và thậm chí không buồn giả vờ lịch sự nữa.

"Chúng tôi đang làm gì ư, thưa đức vua?" Balin nói, ông là người lớn tuổi nhất còn lại. "Chẳng lẽ việc lạc trong rừng, đói và khát trong rừng, bị sa bẫy bọn nhện, lại là một tội lỗi ư? Và bọn nhện là những con thú nuôi hay thú cưng của ngài sao, nếu việc giết chúng lại làm ngài nổi giận?"

Những câu hỏi như vậy tất nhiên lại làm nhà vua giận dữ hơn, và ông trả lời: "Việc đi vào lãnh thổ của ta mà không rời đi là một tội lỗi. Chẳng lẽ các người đã quên rằng các người đang ở vương quốc của ta, đang dùng con đường mà người của ta tạo ra ư?

Chẳng phải các người đã ba lần theo đuổi và quấy rầy người của ta ở trong rừng và khua động bọn nhện với sự ồn ào xáo trộn của người sao? Sau hết, tất cả những xáo trộn mà các người tạo ra đã cho ta cái quyền được biết vì sao các người đến đây, và nếu lúc này các người không nói cho ta biết, thì ta sẽ giam tất cả bọn người trong ngục cho đến người biết được cách cư xử hơn!"

Rồi ông ra lệnh cho giam những người lùn vào từng phòng riêng biệt, cho họ thức ăn và nước uống, nhưng không cho phép những

tù nhân nhỏ bé này băng qua khỏi cửa, cho đến khi ít nhất một người trong bọn họ sẵn lòng nói với ông tất cả những gì ông muốn biết. Nhưng không ai được nói với họ rằng Thorin cũng là một tù nhân của ông ta. Bilbo là người phát hiện ra điều đó. Ngài Bilbo tội nghiệp - ông phải sống một thời gian dài tại nơi đây trong tình trạng mệt lử, lúc nào cũng phải trốn, không bao giờ dám tháo nhẫn ra, chẳng dám ngủ, luôn lẩn ở những góc tối tăm và xa xăm nhất mà ông có thể tìm được. Để có việc mà làm, ông quanh quẩn khắp mọi nơi trong cung điện của vua Elves. Phép thuật đã khoá các cánh cửa, nhưng có thể thoát ra ở một thời điểm nào đó, nếu ông nhanh chân. Những người elves Rừng, đôi khi được dẫn đầu bởi vua của họ, thỉnh thoảng lại ra ngoài để săn, hoặc để làm những công việc của mình trên những cánh rừng ở những vùng đất phía Đông. Và nếu Bilbo lanh lẹ, ông có thể lén đi sát ngay phía sau họ; cho dù đó là một việc nguy hiểm. Ông đã suýt bị kẹt giữa những cánh cửa nhiều hơn một lần, khi chúng sập lại khi người elves cuối cùng băng qua, và ông không dám đi ngang với họ, vì sợ họ nhìn thấy bóng của ông (nhìn chung là mờ và run khi ở trong ánh nến) hoặc sợ là sẽ bị va vào họ và bị phát hiện. Và khi ông đi ra ngoài, một việc không thường xuyên lắm, ông cảm thấy không ổn. Ông không muốn bỏ mặc các người lùn, và thật sự ông không biết đi đâu trên thế giới này mà không có họ. Ông không thể cứ đi cùng những người

elves khi họ ra ngoài săn bắn, vì ông không thể khám phá được đường ra khỏi rừng, để rồi ở lại lang thang trong đau khổ trong rừng, kinh sợ việc để lạc chính mình, cho đến khi lại có được một cơ hội để quay về. Ở bên ngoài thì ông cũng đói, vì ông không phải là thợ săn, nhưng ở bên trong các hang động thì ông có thể xoay xở bằng cách ăn trộm thức ăn trong kho hoặc trên bàn khi không có ai ở đấy. "Tôi giống một tên trộm đêm mà họ không thể đuổi đi được, nhưng cứ phải ăn trộm trong đau khổ hết ngày này sang ngày nọ," ông nghĩ. "Đó là phần kinh hãi và chán ngắt nhất trong cả cái cuộc phiêu lưu khôn khổ, chán ngán và bất tiện này! Ước gì tôi lại được trở lại cái lỗ hobbit của mình, bên cạnh ngọn lửa ấm áp của tôi với ánh đèn sáng sữa!" Và ông cũng thường ước gì mình có thể gửi được một thông điệp cho thầy phù thủy, nhưng tất nhiên là điều này hầu như không thể được; và ông sớm nhận ra rằng nếu có cái gì có thể làm được, thì điều đó phải được làm bởi ngài Baggins, đơn độc và không được giúp đỡ gì.

Cuối cùng, sau một hoặc hai tuần sống lẩn lút như vậy, quan sát và đi theo những người canh gác, tận dụng các cơ hội mà ông có thể có, ông đã có thể biết được mỗi người lùn được giam ở đâu. Ông tìm thấy tất cả trong mười hai căn phòng ở những vùng khác nhau trong lâu đài, và sau một thời gian thì ông đã nắm khá rõ đường đi lối lại. Rồi một ngày kia ông khá là ngạc nhiên khi

nghe lén những người canh gác nói chuyện và biết được rằng còn có một người lùn nữa cũng đang bị giam, trong một vùng đặc biệt tối tăm. Tất nhiên ông đoán ngay rằng đó chính là Thorin; và sau một lúc thì ông thấy mình đã đoán đúng. Cuối cùng, sau nhiều khó khăn vất vả, ông đã có thể tìm được một nơi mà không có ai gần đó, và nói chuyện được với thủ lĩnh của những người lùn. Thorin đã quá đau khổ để mà tiếp tục giận dữ về sự bất hạnh của mình, và thậm chí đã bắt đầu nghĩ đến chuyện nói với nhà vua tất cả mọi chuyện về những kho báu và cuộc truy tìm của mình (điều này chứng tỏ tinh thần của ông đã bắt đầu sa sút như thế nào), thì ông nghe thấy giọng của Bilbo vang lên nho nhỏ qua lỗ khoá. Ông không tin nổi vào tai mình. Tuy nhiên ông đã nhanh chóng nhận ra rằng mình không nghe lầm, và ông đến sát cửa và nói chuyện thì thăm một lúc lâu với ông hobbit ở phía bên kia.

Và thế là Bilbo đã có thể chuyển được thông điệp bí mật của Thorin đến từng tù nhân khác, để nói với họ rằng Thorin, thủ lĩnh của họ cũng đang bị giam gần đó, và không ai được để lộ mục tiêu của mình, cho đến khi được lệnh của Thorin. Vì Thorin đã lấy lại tinh thần, ông lắng nghe việc ông hobbit đã giải cứu các bạn mình khỏi bọn nhện như thế nào, và xác định ngay rằng không chuộc mình bằng cách hứa với nhà vua về việc chia xẻ các kho báu, cho đến khi tất cả những hy vọng về những cách

khác để thoát ra biển mất, cho đến khi ngài Bilbo Tàng Hình phi thường (người mà ông cũng bắt đầu thật sự rất ngưỡng mộ) đã hoàn toàn thất bại trong việc nghĩ ra những điều gì đó khôn ngoan hơn.

Những người lùn khác đồng ý với điều này ngay khi họ nhận được thông điệp. Tất cả bọn họ đều nghĩ đến phần chia của mình trong kho tàng (cái mà họ vẫn nghĩ là của họ, bất chấp hoàn cảnh khó khăn của họ và con rồng vẫn chưa bị chinh phục kia, < he he, i like that sense>) sẽ bị hao tổn nghiêm trọng nếu những người elves Rừng đòi phần của họ, và tất cả họ đều tin Bilbo.

Những gì Gandalf nói đã xảy ra, các bạn thấy đấy. Có thể đó là một phần lý do để thầy phù thủy này rời đi và bỏ rơi họ.

Tuy nhiên Bilbo, không cảm thấy tràn trề hy vọng như họ. Ông không thích việc mọi người phụ thuộc vào mình, và ông ước gì ông có thầy phù thủy bên cạnh. Nhưng điều này không có ý nghĩa gì: có thể lúc này họ đang cách nhau cả một Mirkwood tối thăm thẳm. Ông ngồi xuống và cứ nghĩ đi nghĩ lại, cho đến khi đầu ông nóng bừng lên, mà chẳng sáng lên được một ý nào. Một cái nhẫn tàng hình là một vật rất hay, nhưng nó không đến nỗi quá hay cho mười bốn người. Nhưng tất nhiên, như bạn có thể đoán, cuối cùng ông cũng đã cứu được các bạn của mình, và việc ấy diễn ra như sau. Một ngày nọ, khi ngó nghiêng và lang thang khắp nơi, Bilbo phát hiện ra một điều thú vị: những cánh cửa lớn

không phải là lối duy nhất dẫn vào động. Có một dòng suối chảy ở vùng đất nằm phía dưới dinh thự, và nhập vào Dòng Sông Rừng chảy xa hơn về phía đông, đằng sau vách dốc hướng ra miệng hang chính. Khi dòng nước ngầm này chảy về phía trước từ bên sườn đồi thì ở đây có một cái cửa - nước. Nền đá ở đây đổ xuống gần bề mặt của dòng chảy, và từ đó một khung lưới được thả xuống lòng sông để ngăn không cho bất kỳ ai vào hoặc ra theo đường này. Nếu có ai đó vào bằng đường này, thì anh sẽ thấy mình đang ở trong một đường ống lớn chồm tới tận đáy sâu vào trái tim của ngọn đồi; nhưng khi nó băng qua dưới hàng động thì trần của nó bị cắt ngang và phủ bởi một cái cửa sập lớn bằng gỗ sồi. Những cánh cửa này mở thẳng vào những căn hầm chứa rượu của nhà vua. Ở đó có những thùng rượu, thùng rượu, thùng rượu; vì những người elves Rừng, đặc biệt là vua của họ, lại rất thích rượu vang, mặc dù rượu không mọc lên ở vùng này. Rượu vang, và những mặt hàng khác, được mua ở rất xa, từ những người thân thích ở phía Nam, hoặc từ những vườn nho của Con Người ở những vùng đất xa.

Ân mình sau một những thùng rượu lớn nhất Bilbo phát hiện ra những cái cửa sập và công dụng của nó, và bỏ đến đây, lắng nghe những người hầu của nhà vua nói chuyện, ông biết được làm cách nào rượu và những hàng hoá khác được chở lên dòng sông, hoặc băng qua đất, để đến Hồ Dài. Có vẻ như có một thị

trần thịnh vượng của con người ở đó, xây dựng trên những cây cầu dẫn sâu vào nước như một sự bảo vệ chống lại mọi sự kẻ thù, đặc biệt là con rồng trên Núi. Từ thị trấn trên Hồ này những thùng rượu sẽ được mang đến Dòng Sông Rừng. Chúng thường được buộc chặt vào nhau thành một số lượng lớn và được chở hoặc chèo đi trên sông; đôi khi chúng được chuyển sang những chiếc thuyền lớn.

Khi những cái thùng đã cạn thì những người elves lôi chúng qua những cái cửa sập, mở cái cổng nước ra và ném những cái thùng xuống dòng suối, để cho chúng bập bùng trôi đi, cho đến khi chúng được dòng chảy mang xuống một vùng đất xa phía dưới, nơi bờ đất nhô ra, gần với rìa phía tây của Mirkwood. Họ thu nhặt lại những cái thùng ở đây, buộc chúng vào nhau và lại đẩy chúng ngược thị trấn trên Hồ, nằm gần nơi Dòng Sông Rừng chảy vào Hồ Dài.

Đôi khi Bilbo ngồi và suy nghĩ về cái cổng nước, và tự hỏi không hiểu nó có thể dùng để các bạn của ông trốn thoát hay không, và cuối cùng ông bắt đầu nghĩ ra một kế hoạch liều lĩnh. Bữa ăn chiều được mang đến cho các tù nhân. Những người canh gác lê bước dọc theo cái lối đi, cầm theo những ngọn đuốc sáng và để lại mọi thứ trong bóng tối. Rồi Bilbo nghe thấy tiếng người giữ hầm rượu của nhà vua chào người đội trưởng canh gác. "Nào, đến đây với tôi," người giữ hầm rượu nói, "và ném thử

món rượu vang mới chuyển đến này. Tối nay tôi sẽ phải làm việc vất vả để dọn sạch những cái hầm gỗ rỗng đây, nên chúng ta hãy uống trước để mừng công việc lao động này."

"Được lắm," người đội trưởng nói, "tôi sẽ ném với ông, và để xem nó có xứng đáng được dọn ra bàn của đức vua hay không. Đây là một bữa tiệc đêm nho nhỏ và nó sẽ không gây ra chuyện không hay gì đâu!"

Khi nghe thấy thế, Bilbo cảm thấy kích động, vì ông thấy được may mắn đã đến với mình và ông đã có ngay một cơ hội để thử kế hoạch liều lĩnh của mình. Ông đi theo hai người elves, cho đến khi họ đi vào cái hầm nhỏ và ngồi bên một cái bàn có đặt hai cái bình lớn. Rồi họ bắt đầu uống ngay và cười lên vui vẻ. Rồi một sự may mắn kỳ lạ đã đến với Bilbo. Chỉ có hơi rượu mới có thể làm một người elf mơ ngủ được, nhưng loại rượu này, có vẻ như là một loại rượu rất mạnh được làm từ những khu vườn lớn ở Dorwinion, vốn không dành cho các chiến binh hay những người phục vụ, mà chỉ dành cho các bữa tiệc của vua, và chỉ uống bằng những cái chén nhỏ, chứ không phải là bằng những cái bình to tướng của người giữ hầm rượu.

Người đội trưởng nhanh chóng gục đầu xuống, rồi ông gục xuống bàn và ngủ thiếp đi. Người giữ hầm rượu còn cười nói với chính mình một thoáng mà không có vẻ gì là nhận biết được tình thế, nhưng rồi đầu ông cũng nhanh chóng gục xuống bàn, rồi ông

cũng ngủ thiếp đi và ngáy bên cạnh bạn mình. Thế là ông hobbit trườn đến. Trong thoáng chốc người đội trưởng không còn cái chìa khoá nào, còn Bilbo thì chạy hết tốc độ theo lối đi hướng về những phòng giam. Cái chùm chìa khoá lớn có vẻ rất nặng đối với ông, còn tim ông thì nhảy lên tới miệng, và cho dù có chiếc nhẫn, ông cũng không thể ngăn những chiếc chìa khoá kêu thình thoảng lại leng keng, làm cho ông run bắn lên.

Đầu tiên ông mở khoá cánh cửa phòng Balin, rồi cẩn thận khoá nó lại ngay khi người lùn thoát ra. Balin vô cùng ngạc nhiên, như bạn có thể tưởng tượng; nhưng ông rất vui mừng khi thoát ra khỏi căn phòng đá nhỏ bé chán ngán kia, ông muốn dừng lại và hỏi chuyện, để biết Bilbo sẽ làm gì, và về mọi chuyện.

"Lúc này không có thời gian!" ông hobbit nói, "Ông phải đi theo tôi! Chúng ta phải luôn bên nhau và đừng đánh liều rời nhau ra. Tất cả chúng ta phải cùng trốn thoát hoặc không ai thoát cả, và đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta. Nếu lần này bị phát hiện, chỉ có trời mới biết lão vua kia sẽ nhét các ông vào đâu, với những sợi xích trên tay và chân nữa, tôi tin thế. Đừng tranh cãi, đây là một người tốt!"

Rồi ông băng từ cửa này qua cửa kia, cho đến khi số người đi theo ông đã lên đến con số mười hai. Không có ai trong số họ có vẻ nhanh nhẹn cả, với bóng tối, và với việc họ đã bị giam lâu ngày. Tim Bilbo đập thình thịch mỗi lần họ va vào nhau, hoặc

cần nhẫn hay thì thảo trong bóng tối. "Bọn người lùn ồn ào chết tiệt!" ông tự nói với mình. Nhưng tất cả đã tiến triển tốt đẹp, họ không gặp những người canh gác nào. Thật ra thì đêm nay có một buổi tiệc mùa thu lớn trong rừng, và trong những căn tiền sảnh bên trên. Gần như tất cả thần dân của đức vua đã đi chơi hội hè. Cuối cùng sau nhiều lần mò mẫm họ cũng đến phòng giam của Thorin, nằm sâu dưới một chỗ rất xa và may mắn là nó sát bên chỗ những hầm rượu.

"Tôi phải nói là!" Thorin nói, khi Bilbo thì thảo kêu ông đi ra nhập bọn với các bạn, "Gandalf đã nói đúng, như thường lệ! Có vẻ như khi cần thì anh sẽ thành một tay trộm đêm sùng sỏ.

Nhưng làm gì tiếp đây?"

Bilbo thấy đã đến lúc phải giải thích ý tưởng của mình, với những gì mà ông có thể vạch ra; nhưng ông không cảm thấy không chắc là những người lùn sẽ chấp nhận. Nỗi sợ hãi của ông được xác nhận ngay, vì họ không thích việc này chút nào, và bắt đầu càu nhàu lớn tiếng bất chấp tình trạng nguy hiểm của họ.

"Chúng ta sẽ bị băm dập và nát như tương, và cũng sẽ bị chết đuối nữa, chắc chắn là vậy!" họ lầm bầm. "Chúng tôi nghĩ là ông đã có một số ý tưởng nhạy cảm, khi ông quyết định lấy những chiếc chìa khoá. Đó là một ý tưởng điên rồ!"

"Được lắm!" Bilbo nói đầy chán nản, và có vẻ bức bối, "Vậy thì trở lại những căn phòng giam xinh đẹp của các ông đi <yeah> và

nghĩ ra một kế hoạch khác hay hơn - nhưng tôi không nghĩ là tôi sẽ lại lấy những chiếc chìa khoá lần nữa, thậm chí khi tôi muốn thử."

Điều này quá đủ đối với họ, và họ bình tĩnh lại. Tất nhiên là cuối cùng họ phải làm những gì Bilbo đề nghị, bởi vì rõ ràng họ không thể thử tìm đường thoát trong những căn tiền sảnh bên trên, hoặc chiến đấu để vượt qua những cánh cổng đã được đóng bằng phép thuật; và việc càu nhàu trên các lối đi cho đến khi bị bắt lại thì lại hoàn toàn không tốt. Thế là họ đi theo ông hobbit, bò xuống những hầm rượu bên dưới. Họ băng qua một cái cửa nơi người đội trưởng và người giữ hầm rượu vẫn còn vui vẻ ngáy vang với những nụ cười trên khuôn mặt. Rượu vang vùng Dorwinion mang đến những giấc ngủ mơ say đắm và êm đềm. Vào ngày hôm sau thì vẻ mặt của người đội trưởng sẽ có một vẻ khác lại, cho dù Bilbo, trước khi họ đi tiếp, đã luồn lại và tử tế gắn những chiếc chìa khoá lại lên thắt lưng của ông.

"Việc này sẽ cứu ông khỏi những rắc rối," ngài Baggins nghĩ thầm. "Ông ta không phải là một người xấu, và đã khá tử tế với tù nhân. Tất cả bọn họ sẽ đều ngạc nhiên. Họ sẽ nghĩ là chúng ta đã có một phép thuật rất hùng mạnh để băng qua tất cả những cánh cửa khoá kín và biến mất. Biến mất! Chúng ta không nên làm điều này quá nhanh, nếu nó xảy đến!"

Balin được cử đi canh chừng người lính canh và người giữ hầm

rượu và cảnh báo nếu họ chuyển động. Những người còn lại đi vào cái hầm kế bên có những cái cửa sập. Không có nhiều thời gian để mất. Như Bilbo biết, sẽ sớm có những người elves nhận lệnh xuống đây giúp người giữ hầm rượu ném những cái thùng rỗng qua cửa xuống sông. Chúng đã được đặt sẵn thành hàng giữa nền nhà và đợi được ném đi. Một số chúng là những thùng rượu vang, và chúng không hữu dụng lắm, khi họ không dễ gì mở được chúng hay gắn chặt nó lại mà không gây nhiều tiếng động. Nhưng ngoài chúng ra thì còn những thùng được dùng để đựng những thứ khác, bơ, táo hoặc các loại khác trong dinh thự của vua. Họ nhanh chóng tìm thấy mười ba cái đủ chỗ cho một người lùn nấp vào. Thật ra thì có một số cái rất rộng rãi, và khi những người lùn leo vào thì họ lo lắng nghĩ đến việc họ sẽ bị va lắc bên trong, cho dù Bilbo đã cố hết sức để tìm rom và những thứ khác để cho họ được thoải mái hơn trong một thời gian ngắn. Cuối cùng thì mười hai người lùn đã được xếp gọn vào thùng. Thorin gây ra nhiều rắc rối, ông xoay trở vặn vẹo trong cái thùng của mình và càu nhàu như một con chó lớn trong một cái cũi nhỏ <so sánh hay thật>; trong khi Balin, người vào sau cùng lại làm nhặng xị lên về những cái lỗ thông khí của mình và nói rằng ông bị ngạt thở, thậm chí trước khi cái nắp thùng rượu được đặt lại. Bilbo làm tất cả những gì ông có thể làm để đóng lại những cái lỗ bên hông các thùng rượu, để gắn lại những

cái nắp thùng rượu sao cho thật an toàn, và bây giờ ông lại còn lại một mình, chạy vòng quanh để hoàn tất mọi chuyện và hy vọng nối tiếp hy vọng rằng kế hoạch của ông sẽ thành công. Mọi việc đã không phải là hoàn thành quá sớm. Chỉ một hoặc hai phút sau khi cái nắp thùng rượu của Baline được đẩy xuống thì những tiếng động vang lên và những ánh lửa chiếu đến. Một số người elves đang cười nói và đi vào hầm rượu, hát vang. Họ vừa mới rời khỏi một bữa tiệc vui vẻ trên một trong những tiền sảnh và đang cố để quay lại đó càng sớm càng tốt. "Galion đâu, cái tay giữ hầm rượu ấy?" một người nói. "Tôi nay tôi không thấy ông ta ngồi trên bàn. Đáng lý ông ta phải ở đây để chỉ cho chúng ta cần phải làm gì chứ."

"Tôi sẽ nổi giận nếu như cái gã chậm chạp già ấy lại đến trễ," người khác nói. "Tôi không muốn lãng phí thời gian ở đây chút nào trong khi những bài hát đang tiếp diễn!"

"Ha, ha!" một tiếng kêu vang lên. "Lão già hung ác ấy đang nhúng đầu vô bình rượu! Ông ta tự mình tổ chức một bữa tiệc nhỏ với chính mình và ông bạn đội trưởng của ông ta."

"Lắc ổng dậy! Lay ổng dậy!" những người khác sốt ruột la lên. Galion hoàn toàn không bụi khi bị lay hay lắc, và cũng không ưa gì việc bị cười nhạo. "Các ông đã đến trễ," ông càu nhàu, "Tôi đã đợi suốt ở đây, trong khi các người nhậu nhẹt vui đùa và quên mất nhiệm vụ của mình. Chẳng ngạc nhiên gì nhiều khi tôi đã

ngủ thiếp đi vì mệt mỏi!"

"Chẳng ngạc nhiên gì," họ nói, "khi lời giải thích đưa ra với một cái bình kê bên! Hãy để cho chúng tôi ném thử cơn say ngủ của ông trước khi chúng tôi cũng ngủ nốt! Không cần phải đánh thức cái gã giữ chìa khoá ở đằng kia. Hắn đã có phần của hắn rồi."

Đoạn họ uống suốt một lượt và thành linh trở lên đầy vui vẻ. Nhưng họ không đánh mất đi lý trí của mình. "Giữ lại cho chúng tôi, Galion!" một số kêu lên, "ông đã bắt đầu bữa tiệc của ông quá sớm và đã bắt đầu mụ mẫm! Ông đã đưa xuống đây một số thùng còn đầy thay vì những thùng rỗng, có cái gì nặng nặng bên trong."

"Tiếp tục công việc đi!" người giữ hầm rượu cầu nhàu. "Cảm giác về sức nặng trong những cánh tay nghiện rượu dờ dẩn thì chẳng có nghĩa gì cả. Đẩy những cái thùng này đi rồi đến những thùng khác. Hãy làm những gì tôi nói!"

"Được lắm, được lắm," họ trả lời và lăn những thùng rượu ra lối mở. "Ông hãy coi chừng, nếu như những thùng đầy bơ và rượu ngon nhất của đức vua được đẩy xuống con sông đến Hồ - và không còn gì cho các buổi tiệc!"

Lăn-lăn-lăn-lăn

lăn-lăn-lăn xuống cái hố kia

Dô ta! Nước bắn tứ tung!

Thả chúng xuống, cho chúng đi chung!

Họ hát như thế khi cái thùng rượu đầu tiên rồi đến những cái khác âm âm lẫn qua lối mở tối đen và được đẩy xuống dòng nước lạnh giá dưới đó vài foot. Một số những cái thùng rượu thì thật sự rỗng, những cái khác thì được nhét một người lùn chặt cứng bên trong; những tất cả đều được đẩy đi, cái này rồi đến cái kia, với những tiếng loảng xoảng và chan chát, cái này nện huỳnh huých trên đỉnh của cái bên dưới, rồi rơi mạnh vào nước, va đập vào hai bên thành đường ống, chạm vào nhau, rồi lắc lư theo dòng chảy bên dưới.

Ngay lúc đó thì Bilbo chợt thấy được điểm yếu trong kế hoạch của mình. Phần lớn các bạn hử đã nhận ra trước đó và hử đang cười nhạo ông; nhưng tôi không cho rằng bạn làm tốt được bằng phân nửa ông nếu ở vào hoàn cảnh của ông. Tất nhiên là ông không ở trong một cái thùng rượu nào, vì không có ai để đóng gói ông vào đó, thậm chí nếu như có được cơ hội. Có vẻ như lần này ông đã thật sự mất các bạn mình (phần lớn bọn họ đã biến mất qua cánh cửa sập tối đen), để rồi hoàn toàn rơi lại phía sau và phải lẩn quẩn như một tên trộm đêm vĩnh viễn trong hang động của người elf. Thậm chí nếu ông có thể trốn thoát được qua những cái cống phía trên, ông cũng có rất ít cơ hội để tìm lại được những lùn. Ông không biết đường đi đến chỗ những cái thùng được thu nhặt lại. Ông tự hỏi việc gì sẽ xảy ra với họ mà không có ông; ông không có thời gian để nói với những người

lùn tất cả những gì mà ông đã biết, hoặc là những gì ông định làm, khi họ ra khỏi rừng. Trong khi những ý nghĩ đó thoáng qua tâm trí ông, những người elves đang rất vui vẻ hát vang một bài hát quanh cửa sông. Một số đã kéo mạnh sợi dây thừng để kéo cánh cửa sắt tại cổng nước để thả cho những cái thùng trôi đi khi tất cả chúng đã bập bênh ở dưới.

Sông dài biết chảy về đâu

Về nơi đất ấy đã từng ghé qua

Hang động nay đã lìa xa

Rời khỏi núi bắc, chảy ra nơi nào

Rừng già rộng lớn hoang vu

Tối tăm mù mịt, âm u lạnh lùng

Sông dài tuôn chảy dưới rừng

Thôi theo hơi gió mịt mù chôn nao

Băng qua sậy, băng qua lau

Qua đầm, qua vũng, rì rào cỏ hoang

Mù sương phủ trắng non ngàn

Đêm đen lạnh giá vô vàn ánh sao

Dõi theo thăm thẳm trời cao

Bình minh chợt đến lao xao khắp vùng

Qua sông qua cát trập trùng

Phương Nam thẳng tiến, xuôi dòng về Nam

Kiểm tìm ánh sáng tràn lan

Băng về đồng cỏ bạt ngàn xanh xanh

Nuôi sống bao vạn bò trâu

Băng về vườn cũ chốn xưa trên đồi

Trái chín mọng khắp nơi nơi

Mặt trời sáng đôi ngày dài vẫn qua

Hướng về Nam, chốn phương xa

Sông dài mãi chảy bên ba lạnh lùng

Sông dài biết chảy về đâu

Về nơi đất ấy đã từng ghé qua

Bây giờ thì cái thùng cuối cùng đã lăn qua những cánh cửa!

Trong tuyệt vọng và không biết phải làm gì nữa, ông Bilbo bé nhỏ tóm lấy nó và bị đẩy qua rìa với nó. Ông rơi tòm xuống dòng nước lạnh giá tối tăm, cái thùng ở phía trên ông. Ông trôi lên trở lại và bám chặt cái thùng gỗ như một con chuột, nhưng dù đã cố hết sức ông cũng vẫn không leo lên đỉnh được. Mỗi lần ông cố làm vậy, cái thùng lại xoay tròn và làm ông chìm xuống trở lại. Cái thùng này hoàn toàn rỗng, và nhẹ như một nút bần. Cho dù tai ông đã đầy nước, ông vẫn có thể nghe thấy những người elves đang hát vang ở hầm rượu phía trên. Rồi thành linh cánh cửa chớp sập mạnh xuống và tiếng của họ mất đi. Ông đang ở trong một đường ống tối tăm, bập bùng trong dòng nước lạnh băng, hoàn toàn đơn độc, vì bạn không thể kể đến những người bạn đang được đóng thùng được.

Rồi một vệt sáng sớm trải đến trên cái vùng tối phía trước. Ông nghe thấy tiếng nước công nước kéo kẹt khi nó được kéo lên, ông thấy mình đang ở giữa một đám bình và chậu bông bà bông bênh đang cùng nhau băng qua dưới cái công vòm và lao vào dòng chảy đang mở rộng. Ông làm tất cả những gì có thể để ngăn không cho mình bị va ép nát như ra, nhưng cuối cùng cái đám chen chúc cũng bắt đầu được giải toả và tản đi, từng cái một, dưới cái vòm đá và trôi đi. Rồi ông nhìn thấy mọi chuyện không tốt chút nào thậm chí khi ông cố ngồi lên cái thùng của mình, vì không có chỗ trống, thậm chí cho một hobbit, giữa đỉnh của cái thùng với những vách đá thành linh rũ xuống nơi chỗ công.

Họ trôi ra dưới những cành cây rũ xuống từ những cây mọc hai bên bờ. Bilbo tự hỏi không biết những người lùn cảm thấy thế nào và có nhiều nước lọt vào những cái thùng của họ không. Một số những cái thùng bập bênh mập mờ cạnh ông chìm hơi thấp trong nước, và ông đoán rằng có những người lùn trong những cái thùng này. "Tôi hy vọng là tôi đã đóng những nắp thùng đủ chặt!" ông nghĩ thầm, nhưng ngay sau đó ông đã phải lo cho mình nhiều hơn những người lùn. Ông cố giữ đầu cao hơn mặt nước, nhưng ông đang run lên vì lạnh, và ông tự hỏi là liệu mình có chết vì chuyện này trước khi may mắn đổi chiều hay không, và ông có thể chịu đựng được bao lâu nữa, và ông có nên thử liều

chộp lấy một cơ hội thoát ra và bơi vào bờ hay không. May mắn nhanh chóng đổi chiều ngay: luồng chảy chợt xoáy mang theo nhiều thùng rượu dạt vào gần bờ ở gần một điểm và chúng mắc lại sau những gốc cây ngâm một lúc. Thế là Bilbo chộp lấy cơ hội này trườn lên bên từ bên sườn của cái thùng rượu của ông trong khi nó được giữ chắc lại cạnh bên một cái khác. Ông trườn lên như một con chuột chết đuối, và nằm xoải ra trên đỉnh thùng để cố giữ thăng bằng. Gió cũng lạnh nhưng vẫn còn khá hơn là ngâm trong nước, và ông hy vọng là ông sẽ thành linh bị quay xuống khi họ lại bắt đầu di chuyển lại. Ngay sau đó những cái thùng lại thoát ra và quay lác lư trên sông và lại bị cuốn vào dòng chảy chính. Rồi ông thấy thăng khó mà bám chắc được như ông đã từng sợ; nhưng ông vẫn có thể xoay sở được, cho dù vô cùng vất vả. May mắn là ông rất nhẹ, và cái thùng này thì khá lớn, có lỗ hở và nó đã thấm một lượng nhỏ nước. Việc này giống như cưỡi trên một con ngựa lùn bụng phệ lúc nào cũng chỉ muốn lặn xuống cỏ mà không có yên cương hay bàn đạp. Theo cách này thì cuối cùng ngài Baggins cũng đến được một nơi và những cây cối hai bên bờ trở nên mảnh hơn. Ông có thể thấy bầu trời nhàn nhạt giữa chúng. Dòng sông đen thình lình mở rộng ra, và nó nhập vào dòng chảy chính của Con Sông Rừng đang vội vã tuôn xuống từ những cánh cửa vĩ đại của vị vua. Có một mảng nước mờ không còn bị phủ tối và hình ảnh phản chiếu

của những đám mây và những ngôi sao chập chờn nhảy múa trên bề mặt của nó. Rồi dòng nước vội vã của Dòng Sông Rừng cuốn tất cả những cái thùng và những cái bình dọc lên bờ Bắc, ăn ra từ một cái vịnh rộng. Ở đây có một dòng kênh đầy đá cuội dưới những bờ đất đổ xuống và những bức vách phía đông tận cùng bởi một mũi đá rắn nhô ra. Phần lớn các thùng rượu đều dạt về bên hồ cạn, cho dù vài cái vẫn tiếp tục vấp va vào những bên đá. Có một số người đang đứng gác trên bên bờ. Họ nhanh nhẹn kéo tất cả các thùng rượu vào chỗ cạn, và khi họ đếm chúng thì họ buộc chúng lại với nhau và để chúng đó chờ sáng. Tội nghiệp những người lùn! Lúc này Bilbo thì không đến nổi tệ lắm. Ông trượt ra khỏi cái thùng của mình và lội qua bờ sông, rồi lẩn vào giữa mấy túp lều mà ông thấy bên bờ nước. Ông không nghĩ đến hai lần về việc thu nhặt một bữa tối không được mời nếu có cơ hội, ông đã bắt buộc phải làm việc này một thời gian lâu, và ông cũng biết rõ việc thật sự bị đói ngấu là như thế nào, và không quan tâm đến việc lịch lãm chọn lọc các tử đựng đầy thức ăn. Ông cũng liếc qua đồng lửa giữa các thân cây, và nó hấp dẫn ông khi bộ quần áo tồi tả và ướt sũng của ông làm ông lạnh và ẩm ướt.

Không cần phải kể với các bạn nhiều về những cuộc phiêu lưu của ông trong đêm đó, vì bây giờ chúng ta đã gần đến sự kết thúc của của cuộc đông du và đến cuộc phiêu lưu cuối và ghê gớm

nhất, nên chúng ta phải gấp lên. Tất nhiên là với sự giúp đỡ của chiếc nhẫn ma thuật thì ông đã tiến hành mọi việc khá thuận lợi vào lúc đầu, nhưng đến lúc cuối thì ông phải tránh đi vì những vết chân ẩm ướt của ông, nước nhỏ thành vết ở bất kỳ chỗ nào ông đi hay ngồi; và ông cũng bắt đầu sổ mũi, và ở chỗ nào ông ẩn trốn ông cũng bị phát hiện bởi những tiếng kinh hoàng của mình khi ông cố nén hắt hơi. Ngay sau đó thì một cuộc náo động đã diễn ra trong ngôi làng ven bờ sông; nhưng Bilbo đã trốn vào rừng, mang theo một ổ bánh mì và một cái túi da đựng rượu vang và một cái bánh patê vốn không thuộc về mình. Ông phải chịu đựng phần còn lại của đêm khuya trong ẩm ướt khi ông ở cách xa ngọn lửa, nhưng bao rượu đã giúp ông làm được điều này <he he - i had bad experience about this>, và ông đã thật sự lơ mơ ngủ trên một mớ lá khô, thậm chí khi đã khá trễ và không khí thì lạnh lẽo.

Ông lại thức dậy với một tiếng hắt hơi thật lớn. Đó là một buổi sáng xám xịt, và dưới sông đang huyền ảo. Họ đang đóng một cái bè từ những cái thùng, và những người elves sẽ nhanh chóng lái bè xuôi dòng suối thị trấn trên Hồ. Bilbo lại hắt hơi. Ông không bị nhỏ nước nữa nhưng ông cảm thấy lạnh toàn thân. Ông lao xuống nhanh hết sức mình và vừa kịp leo lên trên cái đám thùng mà không bị phát hiện giữa sự ồn ào chung. May mắn là vào lúc đó chưa có nắng để tạo nên bóng, và thật hên là ông

không hắt hơi trở lại trong một lúc.

Có tiếng đẩy sào thật mạnh. Những người elves đang đứng trên bờ cạn ráng sức đẩy mạnh. Những cái thùng lại cọt két va vào nhau.

"Lần này nặng thế!" có một số cầu nhàu. "Chúng bị ngập khá sâu đấy - trong số này có những cái không rỗng. Nếu chúng cập bờ vào ban ngày thì chúng ta có thể kiểm tra bên trong," họ nói.

"Không có thời gian!" người lái bè la lên. "Đẩy bè ra!"

Và cuối cùng họ cũng khởi hành, lúc đầu thì chậm chạp, cho đến khi họ băng qua vách đá, có những người elves khác đứng đó đẩy sào giúp họ đi, họ trôi nhanh dần khi họ nhập vào dòng chảy chính và chèo dọc xuống, hướng về phía Hồ.

Họ đã thoát khỏi nhà giam của nhà vua và đã xuyên qua được rừng, nhưng việc còn sống hay sẽ chết vẫn còn là một vấn đề cần xem.

Tolkien

CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển

mở đầu

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 10

Sự chào đón nồng ấm

Họ trôi theo dòng nước trong một ngày nắng sáng rõ và ấm áp. Sau một lúc thì con sông chảy vòng quanh một vùng đá dốc đứng của một vùng đất đổ xuống về phía bên trái của họ. Dưới những bậc đá của nó, nhìn giống như một vách đá nội địa, con sông sâu thẳm đang vỗ rì rào. Thành linh vách đá đổ thẳng xuống. Bờ biển lún xuống. Những hàng cây chắm dứt. Rồi Bilbo nhìn thấy một cảnh tượng khác: những vùng đất đang mở rộng ra trước mặt ông, chúng lấp đầy nước của một con sông đang rẽ ra thành hàng trăm dòng lượn, hay bị chặn lại trong đầm lầy. Giữa những vũng nước là những hòn đảo nhỏ ở mọi hướng, nhưng một dòng nước vẫn chảy mạnh giữa chúng. Và ở phía xa trong một vùng tối giữa một đám mây rời rã là ngọn Núi! Vùng gần với nó nhất là vùng Đông Bắc, và vùng đất đổ xuống đột ngột nhập vào với nó thì không thể thấy được. Ngọn Núi Cô

Độc! Bilbo đã đi thật xa và băng qua nhiều cuộc phiêu lưu để nhìn thấy được nó, và ông không thích vẻ ngoài của nó chút nào. Khi ông nghe những người chèo bè nói chuyện và chấp nối những mẩu thông tin họ nói ra, ông sớm nhận ra rằng ông đã thật là may mắn để thấy được nó, thậm chí dù là ở khoảng cách này. Dù là bị ở một tình cảnh giam cầm đầy buồn chán và ở một vị trí rất bất tiện (không nói đến những người lùn tội nghiệp ở phía dưới ông), ông vẫn may mắn hơn ông đoán nhiều. Họ nói chuyện về làm ăn ở đường thủy và sự phát triển của giao thông trên sông nước, khi con đường ra khỏi phía Đông hướng về Mirkwood đã biến mất hay đã bị bỏ hoang, và về cuộc tranh cãi giữa những người Hồ và những người elves Rừng về việc bảo dưỡng Con Sông Rừng và về việc trông nom những bờ sông. Những vùng đất này đã thay đổi nhiều kể từ ngày mà những người lùn cư ngụ trên ngọn Núi, những ngày mà phần lớn mọi người ngày nay chỉ nhớ đến như là những truyền thuyết rất đổi mơ hồ. Chúng đã thay đổi nhiều trong những năm gần đây, từ những tin tức cuối cùng mà Gandalf đã nói với họ. Những đợt ngập lụt lớn và những cơn mưa đã làm nước dâng lên ở phía đông; và một hai trận động đất (thường được cho là được gây bởi ra bởi con rồng - họ ám chỉ về nó với một lời nguyên rủa và một cái hắt đầu đầy ý nghĩa về hướng ngọn Núi). Những đầm và vũng lầy vươn rộng ra khắp mọi hướng. Những con đường đã

biến mất, và các khách bộ hành cũng biến mất theo, nếu họ cố băng qua những con đường đã không còn nữa. Con đường của người elf băng qua rừng mà những người lùn đang theo lối dựa trên lời khuyên của Beorn bây giờ đã trở nên đáng nghi và ít được dùng ở phía sườn đông của rừng; chỉ vì con sông cung cấp một con đường an toàn hơn từ men bờ Mirkwood đến hướng Bắc của ngọn núi - đang phủ bóng những những đồng bằng bên dưới, và con sông được bảo vệ bởi vua của người elves Rừng.

Thế cho nên bạn thấy là Bilbo đã đi đến cuối đường trên con đường duy nhất có thể đi. Điều này có thể mang đến chút dễ chịu cho ngài Baggins đang run rẩy trong thùng rượu, nếu ông biết rằng tin tức đã đến tai Gandalf và làm thầy phù thủy trở nên rất lo lắng, và thầy phù thủy đã thật sự làm xong các công việc khác của mình (những chuyện này sẽ không được kể trong câu chuyện này) và đã sẵn sàng đi tìm các bạn đồng hành của Thorin. Nhưng Bilbo không biết này.

Tất cả những gì ông biết là con sông có vẻ như sẽ chảy mãi, chảy mãi đến vô tận, và ông đang rất là đói, mũi thì lạnh ngắt, ông không thích cái vẻ ngọn Núi như đang cau mày và đe dọa ông khi nó càng lúc càng gần hơn. Tuy nhiên, sau một lúc con sông hơi rẽ xuống hướng nam và ngọn Núi lại lùi xa trở lại, và cuối cùng, khi ngày đã gần tàn thì bờ sông trở nên lởm chởm đá, và con sông gom tất cả cả nước của nó thành một luồng chảy sâu và

nhANH, họ lướt đi với một tốc độ chóng mặt.

Mặt trời đã lặn sau khi con sông Rừng lại hướng về phía Đông và chảy vào Hồ Dài. Có một cổng lớn nhìn giống như một vách đá trổ ra, hai bên dưới nó đầy những đá cuội. Hồ Dài! Bilbo chưa bao giờ tưởng tượng được một vùng nước nào không phải là biển mà lại lớn như thế. Nó vô cùng rộng và những bờ nước đối diện nhìn thật nhỏ và xa xăm, nhưng nó kéo dài đến tận phía bắc, hướng về phía ngọn Núi, xa khỏi tầm mắt. Bilbo chỉ biết trên bản đồ rằng ở tại nơi đó, những ngôi sao của Wain đã từng lấp lánh, con Sông Chảy đổ xuống hồ từ phía Dale cùng với Sông Rừng lấp đầy nước sâu tại một nơi hẻo lánh đã từng là một thung lũng đá lớn. Ở phía nam một lượng nước nhiều gấp đôi đổ ra từ những dòng thác cao và hối hả chảy đến những hòn đảo vô danh. Giữa buổi chiều tà, tiếng thác nghe như những tiếng gầm vang vọng từ xa xa.

Không xa từ miệng sông của Sông Rừng là một thị trấn kỳ lạ mà ông đã nghe những người elves nói đến trong nhà tù của nhà vua. Nó không xây dựng trên bờ sông, cho dù có nhiều lâu đài và toà nhà được dựng lên ở đây, mà xây ngay trên bề mặt của hồ, được bảo vệ khỏi những dòng xoáy của những con sông đổ vào bằng một mũi đá, tạo nên một cái vịnh trầm lắng. Một cây cầu lớn làm bằng gỗ đổ ra từ một nơi mà trên những cây cọc lớn làm bằng gỗ rừng là một thị trấn gỗ đầy náo nhiệt <he he, thành bản năng, vô

tới town là mắc la mảy liếc tìm inn trước :D> ; không vốn phải là thị trấn của elves hay Con Người, những kẻ mà vẫn còn dám cư ngụ tại đây dưới cái bóng xa xa của ngọn núi - rồng. Họ đã phát triển thịnh vượng nhờ giao thương trên con sông lớn từ phía Nam, với những ai đã băng qua những ngọn thác để đến với thị trấn của họ; nhưng trong những ngày huy hoàng xưa cũ, khi Dale ở phương Bắc còn rất giàu có và thịnh vượng, họ rất giàu có và đầy quyền lực, và có một đội thuyền hùng hậu trên sông, một số thì đầy vàng và một số khác đầy các chiến binh mặc áo giáp, đã từng có những cuộc chiến tranh và những kỳ công mà nay chỉ còn là huyền thoại. Những cây cột mục nát của một thị trấn lớn hơn từng tồn tại nay vẫn có thể thấy dọc theo bờ sông khi thủy triều cạn.

Nhưng con người ngày nay nhớ rất ít về những chuyện này, cho dù vẫn còn những bài hát cổ xưa về những vua người lùn ở trên Núi, về các bộ tộc của Thror và Thrain o Durin, về việc con Rồng đã đến, về sự sụp đổ của những lãnh chúa ở Dale. Một số bài hát cũng đã hát về việc vào một ngày khác Thror và Thrain đã đến, và vàng đã đổ xuống sông qua các cổng của ngọn núi. và tất cả vùng đất này giờ đây đã tràn đầy những lời ca câu cười mới. Nhưng truyền thuyết êm ái này vẫn không ảnh hưởng gì nhiều đến những công việc buôn bán hàng ngày của họ.

Ngay khi cái bè làm bằng những thùng rượu cập vào hàng những

chiếc thuyền neo dọc những cái cột của thị trấn, tiếng những người cầm lái bè vang lên khắp nơi. Rồi dây thừng được quăng ra tiếng mái chèo vang lên, rồi con thuyền tách ra khỏi dòng chảy của con Sông Rừng và chạy quanh cái vách đá cao trong một cái vịnh nhỏ ở thị trấn Hồ. Rồi nó neo lại không xa vùng đầu cầu của cây cầu lớn. Những người đàn ông từ phía Nam nhanh chóng bước lên và lấy những cái thùng đi, họ đổ đầy hàng hoá vào những cái thùng khác để mang ngược dòng về nhà của những người elves Rừng. Trong lúc đó những thùng rượu được để bập bênh trên nước khi mà những người elves trên bè và người chủ thuyền đi ăn tiệc ở thị trấn ở Hồ.

Họ hẳn là sẽ rất ngạc nhiên khi họ thấy những gì đang diễn ra dưới bờ sông, sau khi họ đã đi khỏi và bóng tối của đêm đen đã đổ xuống. Đầu tiên tất cả những thùng rượu được hạ xuống bởi Bilbo, rồi được đẩy lên bờ sông và được mở ra. Những tiếng rên vang lên từ bên trong, rồi một người lùn thảm hại bò ra. Rơm ướt bám đầy trên trên bộ râu bẩn thỉu của ông; ông đau nhức và cứng đờ khắp người, mình mẩy thâm tím và ông khó mà đứng nổi, ông vấp vào vùng nước cạn và nằm rên trên bờ biển. ông đã sắp chết đói và nhìn hung hăng như một con chó bị xích và bị bỏ quên trong một cái cũi cả tuần. Đó là Thorin, nhưng bạn chỉ có thể nói như thế nhờ sợi xích vàng của ông, và bởi cái màu xanh da trời của cái mũ trùm bây giờ đã bẩn thỉu và rách tơi với cái tua bạc

giờ đã mờ xỉn. Mãi một lúc sau ông mới có thể thậm chí là lịch sự với ông hobbit.

"Ồ, thế ông còn sống hay ông đã chết rồi?" Bilbo hỏi có phần gắt gỏng. Có thể là ông đã quên rằng ít ra ông còn có một bữa ăn ngon lành hơn những người lùn, và cũng có thể dùng đến tay và chân mình, để không nói chuyện một cách hoà nhã hơn. "Ông vẫn còn trong tù, hay đã được tự do rồi? Nếu ông muốn thức ăn, và có thể nếu ông muốn tiếp tục cuộc phiêu lưu ngu ngốc này - dù sao thì đây vẫn là cuộc phiêu lưu của ông chứ không phải của tôi - thì ông nên vỗ tay và xoa chân và thử giúp tôi đưa những người lùn khác ra trong khi vẫn còn cơ hội!"

Thorin tất nhiên là thấy những câu này có lý, nên sau khi cầu nhàu lên vài tiếng nữa ông đứng dậy và giúp ông hobbit với tất cả những gì mà ông có thể. Trong vùng nước tối tăm lạnh giá này họ khó mà tìm được đâu là những cái thùng họ muốn tìm. Việc gõ từ bên ngoài và cất tiếng gọi chỉ giúp họ phát hiện ra sáu người lùn nữa có thể trả lời. Những người này được giải phóng và đưa lên bờ, họ ngồi hoặc nằm lăn ra, cầu nhàu và rên rỉ; họ đã bị ngâm nước, thâm tím và bị gò bó đến nỗi họ khó mà nhận ra sự giải phóng của mình để cảm ơn cho phải phép.

Dwalin và Balin là hai người khó chịu nhất, và việc kêu họ giúp chẳng có tác dụng gì. Bifur và Bofur ít bị toi tả và khô ráo hơn. nhưng họ cứ nằm đó mà chẳng chịu làm gì hết. Tuy nhiên, Fili

và Kili thì còn trẻ (so với những người lùn) và cũng được nhồi vào nhiều rơm trong những cái thùng nhỏ hơn, họ chui ra mà vẫn cười, với chỉ một hai vết bầm và nhanh chóng hết tê cứng.

"Tôi hy vọng là tôi sẽ không phải bao giờ ngủ lại mùi táo nữa!"

Fili nói. "Cái thùng của tôi đầy mùi đó. Việc ngủ toàn là mùi táo khi bạn hầu như không cử động được, lạnh giá và lả đi vì đói thì thật điên lên được. Tôi có thể ăn mọi thứ trên thế giới rộng lớn này hàng giờ liền cho đến hết - nhưng sẽ không ăn một quả táo nào!"

Với sự giúp đỡ sẵn lòng của Fili và Kili, Thorin và Bilbo cuối cùng đã tìm lại được tất cả các bạn đồng hành còn lại và giúp họ ra. Ông mập Bombur tội nghiệp đang ngủ hoặc đang bất tỉnh; Dori, Nori, Ori, Oin và Gloin đang ngâm đầy nước và đang dờ sống dờ chết; tất cả họ đều được khiêng lên từng người một và đặt nằm bất động trên bờ biển.

"Được lắm! Chúng ta đây cả rồi!" Thorin nói. "Và tôi nghĩ là chúng ta nên cảm ơn những ngôi sao may mắn của chúng ta và ngài Baggins. Tôi tin chắc là ông ta đã đã đúng khi dự định như vậy, cho dù tôi ước gì ông ấy có thể sắp xếp được một chuyến du hành tiện lợi hơn. Mặc dù vậy - một lần nữa rất sẵn lòng được phục vụ ngài, thưa ngài Baggins. Không nghi ngờ gì nữa là chúng ta sẽ cảm thấy biết ơn một cách đúng mực, khi chúng ta được ăn uống và phục hồi lại. Lúc này thì chúng ta sẽ làm gì tiếp

theo?"

"Tôi đề nghị là chúng ta đến thị trấn Hồ," Bilbo nói, "Rồi làm gì ở đó nữa?" Tất nhiên là không thể nói gì thêm; nên Thorin, Fili và Kili cùng với ông hobbit để mặc những người khác nằm đó, họ đi dọc theo bờ biển và đi về phía cây cầu lớn. Có những người canh gác ở đầu cầu, nhưng họ không canh gác cẩn mật lắm, vì từ lâu rồi việc này là chẳng cần thiết. Ngoại trừ ngoài cuộc cãi nhau vặt về lệ phí qua sông thì họ là bạn với những người elves Rừng. Những người khác đã đi xa, và một số những người trẻ hơn với tâm hồn rộng mở đã nghi ngờ về sự tồn tại của bất kỳ con rồng nào ở trong núi, và cười vào những ông bà già nói rằng họ đã thấy con rồng bay trên bầu trời khi họ còn trẻ. Nên chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi những người canh gác đang uống rượu và cười nói âm ỉ bên ngọn lửa trong lều của họ, không nghe thấy tiếng những người lùn đang ra khỏi thùng hay tiếng bước chân của bốn người trinh sát. Họ rất ngạc nhiên khi thấy Thorin Oakenshield bước qua cửa.

"Ông là ai và ông muốn gì?" họ la lên, đứng bật dậy và giờ vũ khí lên.

"Thorin con trai của Thrain con trai của Thror Vua Núi!" người lùn trả lời bằng một giọng rền vang, và ông nhìn thật oai vệ, bất chấp bộ quần áo rách rưới và cái mũ tả tơi. Ánh vàng lấp lánh trên cổ và hông ông: mắt ông tối và sâu. "Tôi đã trở lại. Tôi

muốn gặp Lãnh Chúa của thị trấn các người!"

Rồi một sự kích động diễn ra. Một số diên đại chạy vù ra khỏi lều như thể họ chờ đợi Ngọn Núi hoá thành vàng trong đêm và tất cả nước trong hồ sẽ ngã sang màu vàng ngay tức khắc. Đội trưởng của những người bảo vệ bước lên.

"Còn đây là ai?" ông hỏi, chỉ vào Fili, Kili và Bilbo.

"Những con trai của con gái cha tôi," Thorin trả lời, "Fili và Kili của giống nòi Durin, và ngài Baggins, người đã cùng đi với chúng tôi từ phía Tây."

"Nếu các người đến trong hoà bình thì hãy hạ vũ khí xuống!" người đội trưởng nói.

"Chúng tôi không có vũ khí," Thorin nói, và quả thật là đúng như vậy: những con dao của họ bị những người elves rừng tước đi, và cả thanh Orcrist vĩ đại cũng thế <tiếc thế>. Bilbo có thanh gươm nhỏ của ông, được giấu đi như thường lệ, nhưng ông không nói gì về nó. "Chúng tôi, những người cuối cùng cũng trở về với những thứ thuộc về mình như đã được nói từ xa xưa, không cần đến vũ khí. Chúng tôi cũng không thể chiến đấu với nhiều người. Hãy đưa chúng tôi đến gặp Lãnh Chúa của các người!"

"Ngài đang ăn tiệc," người đội trưởng nói.

"Vậy thì càng có thêm lý do để đưa chúng tôi đến gặp ông ta," Fili bùng lên, ông đang rất mất kiên nhẫn với những câu nói thủ tục, "Chúng tôi đang mệt mỏi và đói lả sau một cuộc hành trình

dài và chúng tôi có những bạn đồng đội đang bị ốm. Nào, hãy nhanh chóng lên và đừng nói thêm gì nữa, nếu không Lãnh Chúa các người sẽ có chuyện để nói với các người đấy."

"Vậy thì theo tôi," người đội trưởng nói, và ông dẫn đầu toán sáu người đi qua cầu, băng qua cổng và đi vào vùng chợ của thị trấn. Đó là một vòng nước phẳng lặng được bao bởi những cây cột cao, trên đó là những ngôi nhà lớn hơn, và một bến cảng dài bằng gỗ với nhiều bậc thềm và thang dẫn xuống mặt hồ. Nhiều ánh sáng phát ra từ một cái tiền sảnh lớn và những âm thanh vọng ra. Họ đi qua những cánh cửa và đứng chợp mắt trước những cái bàn dài đầy những người.

"Tôi là Thorin con trai của Thrain con trai của Thrór Vua Núi! Tôi đã trở lại!" Thorin la lên, giọng ông vang vọng từ cửa, trước khi người đội trưởng kịp nói điều gì. Tất cả mọi người đều dừng đứng cả lên. Lãnh Chúa của thị trấn nhảy dựng lên từ cái ngai vĩ đại của mình. Nhưng không ai ngạc nhiên hơn những người elves chèo bè đang ngồi ở tận cuối tiền sảnh. Họ bước ra phía trước bàn của Lãnh Chúa và la lên: "Những người này là tù nhân vừa chạy trốn của vua chúng tôi, họ là những người lùn lang thang không có gì tốt lành cả, họ lẫn lút trong rừng và quấy nhiễu chúng tôi!"

"Có đúng thế không?" Lãnh Chúa hỏi. Thật sự ông nghĩ rằng nó không giống như sự trở về của vị Vua Núi, nếu như thật sự tồn

tại một người như vậy.

"Đúng là chúng tôi đã bị mai phục một cách sai trái bởi vua của người Elves và bị cầm tù mà không có lý do gì khi chúng tôi đang trên đường trở về vùng đất của chúng tôi," Thorin trả lời, "Nhưng khoá cửa và thanh chắn không thể ngăn cản những ai đang về với quê nhà, như lời xưa đã nói. Dù là trong thị trấn này hay trên lãnh địa của người elves Rừng thì điều ấy vẫn không thể. Tôi nói chuyện với Lãnh Chúa của thị trấn của Con Người trên hồ, chứ không nói với những kẻ chèo bè của nhà vua."

Thế là Lãnh Chúa ngẩn ngừ và nhìn từ người này sang người kia. Vị vua Elves rất có quyền lực trên những vùng đất này và Lãnh Chúa không muốn gây ra sự thù địch với ông, và ông cũng không quan tâm gì nhiều về những bài hát cũ, tâm trí ông dành cho buôn bán và lệ phí, về hàng hoá và vàng, về những sở thích mà ông có ở ngôi vị này. Tuy nhiên những người khác lại nghĩ khác, và mọi việc nhanh chóng được giải quyết mà không cần đến ông. Tin tức lan đi từ cửa của tiền sảnh như một ngọn lửa xuyên khắp thị trấn. Mọi người la hét khắp trong ngoài tiền sảnh. Bền cảng rộn rịp những bước chân vội vã. Một số bắt đầu hát lên những đoạn trong những bài hát cũ liên quan đến Vua Núi; và việc cháu của Thrór chứ không phải bản thân Thrór đã trở lại không làm họ bận tâm. Những người khác hát hát tiếp và những lời rền vang khắp hồ:

*Vua của những ngọn núi sao
Vua của hang động thăm sâu ngút ngàn
Lãnh chúa của những suối vàng
Sẽ quay lại với kho tàng của ông
Ngai vàng sẽ lại dựng trông
Đàn hạc cất tiếng động lòng chinh nhân
Tiếng vàng sẽ lại reo ngân
Những bài hát cũ lại vang khắp miền
Trên núi rừng mọc nơi nơi
Cỏ non xanh mượt sáng soi nắng trời
Nước phun bạc khắp xa khơi
Sông dài chảy rộng chơi vơi ánh vàng
Suối nguồn tuôn chảy hân hoan
Sông hồ lấp lánh, u sầu xưa tan
Trở lại rồi, Vua Núi vinh quang*

Họ hát như thế, hoặc rất giống như thế, và còn hát nhiều hơn thế, và rồi những tiếng la hét vang lên cùng với tiếng đàn hạc và tiếng đàn violin hoà lẫn vào nhau. Ngay cả trong trí nhớ của những người già nhất của không nhớ được có lần nào thị trấn lại náo động đến thế. Những người elves Rừng bắt đầu hoang mang và thậm chí lo lắng. Tất nhiên họ không biết là Thorin đã trốn thoát như thế nào, và họ bắt đầu nghĩ là vua của mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Còn với vị Lãnh Chúa thì ông

thấy không thể làm gì ngoài việc làm theo những tiếng la hét chung, ít nhất là vào lúc này, để giả vờ là ông tin Thorin chính là những gì ông vừa nói. Thế là ông nhường cho Thorin chính cái ghế vĩ đại của mình, và để Fili và Kili ngồi bên cạnh Thorin ở vị trí danh dự. Thậm chí cả Bilbo cũng có một chỗ trên cái bàn cao mà ko ai đòi ông giải thích là ông từ đâu đến - không có bài hát nào ám chỉ đến ông dù là bóng gió nhất - trong sự náo loạn chung.

Ngay sau đó những người lùn khác được đưa vào thị trấn giữa một đám đông đúc những người đang hăm hở đến đáng ngạc nhiên. Tất cả họ đều được chữa trị, cho ăn uống, nghỉ ngơi và đáp ứng mọi nhu cầu theo những cách hoan hỉ và thoả mãn nhất. Một ngôi nhà lớn được dành cho Thorin và các bạn của ông; thuyền và người chèo được dành sẵn cho họ, đám đông ngồi bên cạnh và ca hát suốt ngày, hoặc reo hò tán thưởng nếu có người lùn nào thò ra trước mũi họ.

Một số bài hát đã cũ; nhưng một số thì khá mới và nói một cách tự tin về cái chết đột ngột của con rồng và kho báu của nó sẽ được chuyên chở xuống dọc theo con sông về thị trấn Hồ. Những chuyện này phần lớn được gợi hứng từ Lãnh Chúa và chúng không làm những người lùn đặc biệt hài lòng, nhưng trong lúc đó thì họ rất vui và họ nhanh chóng đầy đặn và khoẻ mạnh trở lại. Thật sự thì sau một tuần họ đã khá phục hồi, xúng xính trong

những bộ quần áo đẹp dễ theo những màu sắc ưa thích của họ, với những bộ râu được chải và tỉa tốt lại, và những bước chân kiêu hãnh. Thorin nhìn và đi như thể kinh đô của ông đã thật sự phục hồi và con Smaug đã bị ghiền ra thành từng mảnh.

Rồi, như ông nói, những tình cảm tốt đẹp của những người lùn dành cho ông hobbit nhỏ bé tăng lên hàng ngày. Không còn những lời than van hay cầu nhàu nữa. Họ uống mừng sức khỏe của ông, họ vỗ vào lưng của ông, và họ nhặng xị lên vì ông; điều mà, cũng khiến ông không đặc biệt cảm thấy phấn khởi lắm. Ông không quên cái vẻ bên ngoài của ngọn Núi, hay những ý nghĩ về con rồng, và ngoài ra ông vẫn còn sốc vì lạnh. Trong ba ngày liền ông hắt hơi và ho suốt, và ông không thể đi ra ngoài, và thậm chí sau đó bài diễn văn của ông tại buổi tiệc chào mừng giới hạn lại ở câu "Kám ơng kác bạng nhieu."

Trong khi đó thì những người elves Rừng đã trở lại Sông Rừng với hàng hoá của họ, và ở dinh thự của nhà vua đã có một sự náo động khủng khiếp. Tôi không bao giờ nghe thấy những gì đã xảy ra với những người lính canh và người giữ hầm rượu. Tất nhiên không có gì được nói về những chiếc chìa khoá hay những thùng rượu mà những người lùn đã trốn trong thị trấn Hồ, và Bilbo đã cẩn thận không biến lại thành vô hình. Tôi dám nói là mọi chuyện vẫn chỉ còn là được đoán hơn là nhận biết, cho dù không nghi ngờ gì nữa ngài Bilbo vẫn là một điều bí ẩn. Dù thế nào đi

nữa thì lúc này nhà vua đã biết về mục đích của những người lùn, hoặc là ông nghĩ thế, và ông nói với chính mình: "Được lắm! Chúng ta sẽ xem! Sẽ không có kho báu nào sẽ trở lại qua Mirkwood mà không được nói với ta. Nhưng ta tin là cả bọn chúng sẽ trở về với một kết cục tồi tệ, và ta sẽ phục vụ chúng đúng mức!" Ông hoàn toàn không tin là chuyện những người lùn sẽ chiến đấu và giết một con rồng giống như Smaug, và ông tin rằng việc cố gắng ăn trộm sẽ chứng tỏ rằng ông là một người elves khôn ngoan và khôn ngoan hơn những con người trong thị trấn, cho dù điều đó không đúng lắm, như chúng ta sẽ thấy vào kết cục. Ông gửi những điệp viên dọc theo bờ hồ và đi xa nhất đến mức có thể về phương Bắc hướng về ngọn núi, và chờ đợi. Đến ngày cuối của hai tuần lễ tiếp theo thì Thorin bắt đầu nghĩ đến việc khởi hành. Trong khi sự hăng hái vẫn còn trong thị trấn thì nên tận dụng thời gian. Không nên làm cho mọi thứ lắng xuống bằng việc trì hoãn. Vì vậy ông nói chuyện với Lãnh Chúa và các thành viên hội đồng của ông và nói rằng ông cùng các bạn sẽ phải sớm đi về phía ngọn Núi.

Và lần đầu tiên Lãnh Chúa ngạc nhiên và tỏ ra rất kinh sợ; lúc đầu ông tự hỏi xem Thorin thật sự có phải là hậu duệ của các vị vua cổ hay không. Ông không bao giờ nghĩ là những người lùn lại thật sự dám tiếp cận Smaug, ông tin rằng họ là những kẻ dối trá và chẳng chóng thì chầy họ sẽ bị khám phá và vạch mặt. Ông

đã làm. Thorin, tất nhiên, chính là cháu của Vua Núi, và không hề nghĩ đến chuyện một người lùn sẽ không dám và không làm gì để báo thù và để lấy lại những gì của mình. Nhưng vị Lãnh Chúa không tiếc gì trong việc để họ đi. Việc giữ họ lại quá tốn kém, và việc họ đến đã biến mọi thứ thành những hội hè dài ngày và mọi công việc làm ăn bị đình trệ lại cả.

"Hãy để họ đi và quấy rối Smaug, và để xem hắn sẽ chào đón họ như thế nào!" ông nghĩ. "Tất nhiên rồi, thưa ngài Thorin con trai Thrain con trai Thror!" ông nói thế. "Các ngài phải giành lại những gì của mình. Giờ đã đến, như những lời xưa đã nói.

Những gì chúng tôi có thể giúp là của các ngài, và chúng tôi tin vào lòng biết ơn của các ngài khi kinh đô của các ngài được phục hồi."

Thế là vào một ngày nọ, mặc dù mùa thu đã qua từ lâu, và gió đã trở nên lạnh buốt, lá đã rơi rụng cả, ba chiếc thuyền lớn rời khỏi thị trấn Hồ, chở đầy những người chèo thuyền, những người lùn, ngài Baggins và nhiều lương thực dự trữ. Ngựa và ngựa lùn đã được gửi đi qua những con đường vòng để đón gặp họ ở nơi họ lên bờ. Lãnh Chúa và hội đồng của ngài chia tay họ từ những bậc thềm lớn ở tiền sảnh thị trấn, và rồi họ đi xuống hồ. Mọi người ca hát trên bến cảng và ở ngoài cửa sổ. Những mái chèo trắng vỗ mạnh vào nước, và họ hướng về phía bắc hồ trong chặng cuối của chuyến hành trình dài. Người duy nhất hoàn toàn chẳng thấy

vui là Bilbo.

Tolkien

CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển

mở đầu

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 11

Tại ngưỡng cửa

Trong hai ngày họ chèo thuyền lên vùng Hồ Dài và băng vào con Sông Chảy, và bây giờ họ đã có thể trông thấy Ngọn Núi Cô Độc vươn lên cao ngất trước mặt họ. Dòng sông chảy xiết và họ tiến rất chậm. Vào cuối ngày thứ ba, ngược dòng được vài dặm, họ rẽ vào bờ bên trái hoặc hướng tây, những thứ cần thiết cùng với những con ngựa lùn đã được gửi đến cho họ. Họ đóng gói những gì có thể được lên những con ngựa lùn và cất những thứ còn lại vào kho dưới một cái lều, nhưng không người nào trong thị trấn chịu ở lại với họ dù chỉ là một đêm dưới bóng đen của Ngọn Núi. "Không, dù bất kỳ giá nào, cho đến khi những bài hát trở thành sự thật!" họ nói. Trên những vùng đất hoang dã này thì con Rong là đáng tin hơn và Thorin thì ít đáng tin bằng. Thật ra thì những cái kho dự trữ của họ chẳng cần ai canh gác cả, bởi vì cả vùng đất này đã rất hoang vắng. Thế là những người đi cùng đã rời

khỏi họ, những người này nhanh chóng rời xuống con sông và những con đường ven bờ, cho dù trời đã gần đổ về đêm.

Họ trải qua một đêm lạnh giá và cô đơn, tinh thần họ xuống rất thấp. Vào ngày hôm sau thì họ khởi hành trở lại. Balin và Bilbo cưỡi ngựa đằng sau, mỗi người dắt theo một con ngựa lùn khác chở nặng trĩu bên mình; những người khác đi trước đó một chút, mở đường một cách chậm chạp, vì ở đây không có đường đi. Họ tiến về hướng tây, bắt xiên qua Dòng Sông Chảy, và tiến càng lúc càng gần cái đỉnh vĩ đại của ngọn Núi đang nhô ra ở hướng nam về phía họ.

Đó là một cuộc hành trình vất vả, lặng lẽ và lén lút. Chẳng hề có tiếng cười, lời ca hay những âm thanh của đàn hạc, sự hân diện và những niềm hy vọng đã bén vào tim họ trong những câu hát từ những bài hát cổ xưa trên hồ đã tan biến đi trên vùng bóng tối nặng nề. Họ biết rằng họ đang tiến đến kết cục cuộc hành trình của mình, và có thể đó sẽ là một kết cục kinh khủng. Vùng đất chung quanh họ càng lúc càng hoang lạnh và căn cỗi, cho dù đã từng có một thời, như Thorin nói với họ, nó rất xanh tươi và thanh bình. Có rất ít cỏ, và chẳng bao lâu đã chẳng còn các bụi rậm hay cây cối gì cả, mà chỉ còn lại những gốc cây gãy và cháy đen, để nói lại với hậu thế những gì đã biến mất từ xa xưa. Họ đã đi đến sự Tàn Phá của Rừng, và họ đến đây vào kỳ trăng khuyết. Họ đã đến bên bờ Núi mà không gặp phải bất kỳ mối nguy hiểm

hay dấu hiệu nào của con Rồng ngoài sự hoang vu mà nó đã tạo tại hang ổ của mình. Ngọn Núi nằm tối tăm và lặng lẽ trước họ và cao vút phía trên họ. Họ dựng cái trại đầu tiên ở vùng phía tây của mũi núi vĩ đại phía nam, nơi này tận cùng ở một mỏm cao gọi là Ravenhill. Trên đây có một cái trạm gác cũ, nhưng họ không dám leo lên đó, nơi đó trông trải quá.

Trước khi bắt đầu khám phá phần mũi núi phía tây của Ngọn Núi để tìm cách cửa bí mật, cái mà tất cả bọn họ đều hy vọng là vẫn còn, Thorin mở một cuộc trinh sát để dò xét vùng đất phía Nam nơi có Cửa Trước. Với mục đích này ông chọn Balin, Fili và Kili, và họ đi với Bilbo <he he>. Họ đi dưới những vách đá xám và câm lặng để đến chân Ravenhill. Tại nơi đây, sau khi cuộn thành một vòng lớn quanh thung lũng Dale, con sông đã quay lại Ngọn Núi trên đường vòng trở lại Hồ, chảy mạnh và âm ỉ. Bờ của nó trông trơn toàn là đá, dựng thành những lớp cao và dốc quanh bờ sông; và nhìn ra từ con nước hẹp, đang sủi bọt tung toé dọc theo nhiều tầng đá, họ có thể thấy một thung lũng rộng phủ bóng bởi sườn núi những tàn tích xám xịt của những ngôi nhà, những ngọn tháp và những bức tường cổ xưa.

"Nơi đó là những gì còn lại của Dale," Balin nói, "Sườn núi đã từng xanh tươi với cây cối và những ngày mà tiếng chuông còn ngân vang trong thị trấn thì vùng thung lũng được che chắn này thật sung túc và an bình." Ông trông có vẻ vừa buồn bã vừa khắc

nghiệt khi ông nói lên những điều này: ông là một trong những bạn đồng hành với Thorin khi con Ròng đến.

Họ không dám đi dọc theo dòng sông quá xa để tìm cánh Cổng; mà họ đi bên dưới đỉnh núi phía nam, cho đến khi nằm họ có thể ẩn mình sau một tảng đá và nhìn ra để trông thấy một hang động mở vào một vách đá lớn nằm giữa sườn núi. Nước của Dòng Sông Chảy tuôn ra từ đó và cũng tuôn ra từ đó là làn khói mịt mờ và đen ngòm. Không có gì chuyển động trong sự hoang dã chung quanh, ngoại trừ làn khói và dòng nước, và chốc chốc lại có một con quạ đen trông thật kinh hãi bay lên. Âm thanh duy nhất ở nơi đây và tiếng nước chảy trên đá, và chốc chốc lại có tiếng chim quạc lên chói tai. Balin rùng mình.

"Chúng ta trở về thôi!" ông nói. "Chúng ta không có gì để làm ở đây! - Và tôi không thích những con chim đen tối này, chúng nhìn giống như những tên giáp điệp của ma quỷ."

"Con rồng vẫn còn sống trong những căn phòng dưới ngọn Núi - hoặc là tôi tưởng tượng ra điều này từ luồng khói kia," ông hobbit nói.

"Điều này không chứng minh việc đó được," Balin nói, "cho dù tôi không nghi ngờ là ông nói đúng. Nhưng đôi khi nó có thể đi khỏi đây, hoặc là nó có thể nằm dưới sườn núi để quan sát, và tôi vẫn tin là khói và hơi nước vẫn sẽ tuôn ra khỏi những cái cổng kia: tất cả những căn phòng trong ấy hẳn là phủ đầy mùi khói hôi

thời của nó."

Với những ý nghĩ u tối như vậy, nối tiếp bởi những tiếng quạ kêu trên đầu mình, họ nặng nề quay trở lại trại. Chỉ mới vào tháng Sáu họ còn là khách ở ngôi nhà yên bình ở Elrond, và cho dù sắc thu chỉ mới chuyển vào đông, thì khoảng thời gian êm đềm đó tưởng như đã quá xa rồi. Họ đang đơn độc ở một vùng đất hoang đầy nguy hiểm và họ chẳng có hy vọng gì về những sự giúp đỡ tiếp theo <quên Gandalf rồi :P>. Họ đang ở đoạn cuối cuộc hành trình, nhưng có vẻ như đoạn cuối của cuộc săn tìm của họ còn ở xa hơn bao giờ hết. Không có ai trong số họ còn giữ được tinh thần. Thật là lạ lùng khi nói là ngài Baggins lại còn nhiều tinh thần hơn ai hết <hihi, i feel it>. Ông thường mượn bản đồ của Thorin và nhìn kỹ nó, trầm ngâm nhìn con dấu cổ và những thông điệp viết bằng chữ mặt trăng mà Elrond đã đọc. Chính ông là người bắt đầu những cuộc tìm kiếm nguy hiểm ở những vách đá phía tây để tìm cánh cửa bí mật. Họ dời trại xuống vùng thung lũng dài, thu hẹp hơn thung lũng lớn ở phía Nam, nơi có cánh Cửa của dòng sông, được bao vách bởi những vùng đỉnh thấp hơn của ngọn Núi. Hai trong số những vách đá này vươn về phía tây từ khối đỉnh dài và dốc chính đổ xuống vùng đồng bằng phía dưới. Trên sườn phía tây này có vài dấu chân rỗng, và có cỏ cho những con ngựa lùn của họ. Từ vùng trại phía tây của mình, được che bóng suốt cả ngày bởi những vách và tường đá cho đến

khi mặt trời bắt đầu lặn về hướng rừng, ngày lại ngày họ cần cù chia từng nhóm đi tìm con đường dẫn lên sườn núi. Nếu như tấm bản đồ vẽ đúng, thì cánh cửa bí mật phải ở nơi nào đó trên vách đá tại đầu thung lũng này. Ngày qua ngày họ lại quay trở về khu trại của mình mà chẳng có được chút thành công nào.

Nhưng cuối cùng họ đã tìm được cái mà họ muốn tìm một cách bất ngờ. Một ngày nọ Fili, Kili và ông hobbit đi ngược trở về thung lũng và chui vào giữa những hòn đá nhô lên ở một góc phía nam. Đó là vào buổi trưa, và nằm sau một hòn đá lớn đứng đơn độc như một cây cột, Bilbo bước lên một chỗ giống như những bậc thang dẫn lên trên. Ông hăm hở đi theo chúng và những người lùn tìm thấy những dấu vết của một lối đi hẹp, đôi khi mất đi, đôi khi lại được khám phá lại, dẫn lên đỉnh của chóp nhọn phía nam và cuối cùng dẫn họ đến một rìa hẹp hơn, nó rẽ sang hướng bắc băng qua bề mặt của ngọn Núi. Khi nhìn xuống họ thấy mình đang ở trên đỉnh của một vách đá của vùng rìa thung lũng, và đang nhìn xuống chính cái trại của mình ở phía dưới. Những bức tường đá cheo leo lạng lẽ ở phía phải họ, họ đi thành một hàng dọc theo khe hẹp, cho đến khi những vách tường mở rộng ra và họ rẽ vào một cái vịnh được bao quanh bởi vách đá, nền mọc đầy cỏ lạng lẽ và tĩnh mịch. Lối đi mà họ tìm thấy có không thể thấy từ bên dưới do bị che bởi vách đá, nó không dẫn đi đâu nữa bởi vì nó nhỏ và nhìn giống như một khe nứt tối

tấm, và không gì thêm nữa. Nó không phải là một cái động và mở thẳng lên bầu trời phía trên; nhưng ở tận cùng bên trong nó là một vách tường bằng phẳng nhô lên từ phần phía dưới, gần với nền nhà, nó bằng phẳng và vuông góc như được làm bởi một người thợ nề, nhưng họ không thấy chỗ nổi hay một kẽ nứt nào. Ở đây chẳng có dấu hiệu của một cột trụ, cây chống hay ngưỡng cửa nào, cũng chẳng có dấu hiệu nào thanh chắn hay then cài hay lỗ tra chìa khoá; nhưng họ chẳng hề nghi ngờ là cuối cùng họ đã tìm thấy cánh cửa ấy. Họ đập lên nó, họ xô và đẩy lên nó, họ van nài nó mở ra, họ lắp bắp những mẫu vụn thần chú để mở cửa, và chẳng có gì nhúc nhích cả. Cuối cùng thì họ phát chán, họ nằm duỗi ra trên cỏ dưới chân nó, và lúc này thì trời đã bắt đầu ngả về chiều, họ bèn leo xuống.

Đêm đó trong trại thật là náo nhiệt. Đến sáng thì họ chuẩn bị để đi một lần nữa. Chỉ có Bofur và Bombur ở lại để canh chừng những con ngựa lùn và những hàng hoá mà họ đã mang theo từ sông. Những người khác đi xuống thung lũng và leo lên theo con đường mới tìm thấy, và đi đến lối đi hẹp. Họ không thể mang những gói hàng dọc theo nó, vì nó quá hẹp và bí, với một vách đá nhọn cách họ một trăm năm mươi foot bên dưới; nhưng mỗi người trong họ mang một cuộn thùng chắc chắn quấn chặt bên hông mình, và cuối cùng họ đến cái vịnh cỏ nhỏ mà không gặp rắc rối gì.

Thế là họ dựng cái trại thứ ba của mình ở đây, dùng thùng để kéo những gì họ cần từ bên dưới lên. Họ cũng có thể dùng cách này để xua xuống một trong những người lùn năng động, như Kili, dùng để thông báo tin tức, hoặc để cùng canh gác với những người bên dưới, trong khi Bofur đã được kéo lên cái trại cao hơn. Bombur không lên theo cả đường thùng lẫn con đường bình thường.

"Tôi quá béo và không thể đi bộ trên không như vậy được," ông nói, "Tôi sẽ bị chóng mặt và đâm lên râu của mình mất <vậy mà còn ham đi tìm kho báu>, và các bạn sẽ lại có mười ba người trở lại. Và những sợi thùng thắt nút có vẻ như quá mảnh so với sức nặng của tôi." May cho ông là điều đó không đúng như vậy, như các bạn sẽ thấy.

Trong lúc đó một số bọn họ thám hiểm cái khe hẹp dưới lối mở và tìm thấy một con đường dẫn lên cao hơn nữa lên đỉnh núi; nhưng họ không dám tìm hiểu quá xa theo hướng này hay dùng nó quá nhiều. Ở phía trên đây là một vùng lãnh thổ lạnh lẽ, không bị cắt ngang bởi tiếng chim hay bất kỳ âm thanh nào khác ngoại trừ tiếng gió thổi trên những vết đá nứt. Họ nói chuyện thấp giọng, chẳng bao giờ dám gọi lớn hay hát, bởi vì nguy hiểm đang rình rập sau mỗi hòn đá.

Những người khác đang bận rộn với bí mật của cánh cửa cũng chẳng thành công gì hơn. Họ hết háo hức với những rắc rối về

những dấu ấn cổ hay về chữ mặt trăng, mà xoay qua làm việc không nghỉ để khám phá xem cái cửa trốn ở đâu trên bề mặt phẳng lý của khối đá. Họ có mang theo cuốc chim và nhiều loại dụng cụ khác từ thị trấn trên Hồ, và họ thử dùng nó lần đầu ở đây. Nhưng khi họ nện chúng vào đá thì những tay cầm nhưng muốn rời ra và tay họ bị bật lại dữ dội, những đầu thép bị gãy hoặc cong lại như bị bẻ. Họ thấy rõ là công việc đào mỏ này không có tác dụng gì với phép thuật đã đóng cánh cửa này; và họ cũng trở nên đầy kinh hãi với tiếng động vang lại.

Họ thấy Bilbo ngồi một mình trên ngưỡng cửa và có vẻ mệt mỏi - tất nhiên đây không phải là một cái ngưỡng cửa thật sự, mà đó là từ mà họ dùng để gọi cửa khoảng cở nhỏ giữa bức tường và vùng cửa mở, vì họ nhớ lại lời của Bilbo cách đây khá lâu tại bữa tiệc không mong đợi ở cái lỗ hobbit, khi ông nói họ có thể ngồi ở ngưỡng cửa cho đến khi họ nghĩ ra được gì đó. Thế là họ ngồi xuống và ngẫm nghĩ. hoặc đi lòng vòng không mục đích chung quanh, và họ bắt đầu mỗi lúc một trở nên cau có hơn.

Tinh thần của họ đã được nâng lên khá nhiều khi họ khám phá ra con đường, nhưng lúc này chúng đã tụt xuống đến tận giày của họ; nhưng họ sẽ không bỏ cuộc và bỏ đi <of course>. Ông hobbit cũng không vui gì hơn các người lùn. Ông không làm gì mà ngồi, dựa lưng vào mặt đá và nhìn chăm chăm qua vòm đất phía tây qua vùng cửa trên vách đá, nhìn qua những vùng đất rộng về

phía dãy đất Mirkwood đen ngòm, và nhìn qua khoảng không phía sau nó, nơi mà ông nghĩ là có thể nhìn thấy hình ảnh lò mồi của Ngọn Núi Sương Mù nhỏ bé và xa xăm. Nếu những người lùn hỏi ông đang làm gì thì ông sẽ trả lời:

"Các ông nói rằng ngồi trên ngưỡng cửa và suy nghĩ là công việc của tôi, chứ không nói đến việc đi vào trong, nên tôi ngồi đây và suy nghĩ." Nhưng tôi sợ là ông không nghĩ nhiều về công việc của mình, mà đang nghĩ về Vùng Đất Phía Tây và Ngọn Đồi với cái lỗ hobbit của ông nằm dưới nó đang cách xa nơi đây. Khối đá xám lớn nằm giữa vùng cỏ và ông đắm chiêu nhìn nó hoặc nhìn vào những con sên khổng lồ. Chúng có vẻ như thích như ở lý trên cái vịnh này trong những bức tường bằng đá của nó, có nhiều con ốc sên với kích cỡ khổng lồ đang bò chậm chạp và lầy nhầy bò dọc bên nó.

"Ngày mai sẽ bắt đầu tuần cuối cùng mùa Thu," vào một ngày nọ Thorin chợt nói.

"Và mùa đông sẽ đến sau mùa thu," Bifur nói.

"Và rồi năm mới sẽ đến sau đó," Dwalin nói, "và râu của chúng ta sẽ tiếp tục mọc dài cho đến khi chúng treo rũ xuống vách đá này mà chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Người trộm đêm của chúng ta đã làm gì cho chúng ta? Do ông ta có chiếc nhẫn tàng hình nên lúc này ông ta phải trình diễn một màn đặc biệt cừ khôi chứ, tôi bắt đầu nghĩ đến việc là ông ta có thể đi qua Cổng Trước

và dò xét một chút!"

Bilbo nghe điều này - những người lùn đang ở trên một vách đá ngay trên khu rào mà ông đang ngồi và "Tử tế thật!" ông nghĩ, "thế đó là những gì mà họ đang bắt đầu nghĩ đến đấy à? Tôi luôn luôn là cái gã tội nghiệp phải đưa họ vượt qua khỏi những khó khăn của họ <là nhân vật chính mà>, ít nhất là từ khi thầy phù thủy rời đi. Tôi sẽ làm gì đây? Tôi có thể phải biết là sẽ có cái gì đó khủng khiếp xảy đến cho mình vào lúc cuối cùng. Tôi nghĩ là tôi có thể chịu đựng được việc nhìn thấy lại cái thung lũng Dale ẩm ướt lần nữa, và cả cái công hơi nước ấy nữa!!!"

Đêm đó ông ngủ rất khó khăn và đầy đau khổ. Ngay hôm sau tất cả những người lùn toả đi các hướng khác nhau" một số xuống dưới chỗ những con ngựa lùn bên dưới, một số khác lang thang bên sườn núi. Suốt cả ngày Bilbo ngồi ẩm ướt trên vịnh cỏ, nhìn chăm chăm vào vách đá, hoặc nhìn ra phía tây qua khoảng hở hẹp. Ông có một cảm giác lạ lùng là ông đang đợi một cái gì đó. "Có thể là thầy phù thủy thành linh trở lại vào hôm nay," ông nghĩ.

Nếu ông ngẩng đầu lên ông có thể thấy khu rừng mờ mờ phía xa. Khi mặt trời ngã về tây thì có một luồng sáng vàng chiếu trên những góc cây phía xa của chúng, như thể ánh sáng tìm bắt những chiếc lá vàng cuối cùng. Rồi ông thấy quả bóng mặt trời màu da cam nhanh chóng lặn xuống ngang tầm mắt của mình.

Ông bước đến khe hở và mặt trăng vừa hiện lên mờ ảo bên vành Trái Đất. Ngay lúc đó ông nghe thốt một tiếng crack sắc gọn sau mình. Có một con chim hét khổng lồ vừa xuất hiện trên một hòn đá xám, nó đen gần như than, khoảng ngực vàng nhạt của nó lốm đốm những vết đen. Crack! Nó vừa bắt một con ốc sên và đang quật con ốc sên đó trên đá. Crack! Crack!

Thình lình Bilbo chợt hiểu ra. Quên hết mọi nguy hiểm, ông đứng trên gờ đá hẹp và rồi rít gọi những người lùn. Những người ở gần nhất vội vã chạy nhanh hết mức về phía ông, vấp vào những mô tả, tự hỏi xem chuyện quái gì thế này; những người khác thì kêu mọi người kéo mình lên (tất nhiên là trừ Bombur: ông đang ngủ khò).

Bilbo giải thích nhanh. Tất cả bọn họ đều im lặng: ông hobbit đang đứng trên tảng đá xám, và những người lùn ve vẩy râu với vẻ sốt ruột. Mặt trời đã lặn thấp dần, và hy vọng của họ cũng chim theo. Nó chìm vào ngang những đám mây đang đỏ lên và biến mất. Những người lùn rên lên, nhưng Bilbo vẫn đứng gần như không chuyển động. Mặt trăng nhỏ đang chìm vào đường chân trời. Buổi chiều tối đang đến. Rồi thình lình khi mà hy vọng của họ đã ở mức thấp nhất thì một tia nắng đỏ của mặt trời chợt xuyên qua một kẽ nứt trên đám mây. Một luồng sáng chiếu thẳng vào khe hở trên vịnh và chiếu đúng vào bề mặt đá trơn nhẵn. Con chim hét già, vẫn đang quan sát tổ của

nó với đôi mắt mở tròn, đầu héch lên về một phía, thỉnh thoảng phát ra một tiếng kêu đột ngột. Có một tiếng động tần công lớn. Một khoảng đá nứt ra khỏi tường và rơi xuống. Một cái lỗ hiện ra đột ngột cách mặt đất khoảng ba foot. Nhanh chóng, run lên để cơ hội không mất đi, những người lùn lao đến tảng đá và đẩy mạnh - vô ích.

"Chìa khoá! Chìa khoá!" Bilbo la lên. "Thorin đâu rồi?"

Thorin vội vã lao đến.

"Chìa khoá!" Bilbo la lên. "Cái chìa khoá đi cùng với bản đồ ấy! Thử nó ngay khi vẫn còn thời gian!"

Thế là Thorin bước lên và kéo cái chìa khoá trên sợi xích quanh cổ ông ra. Ông đặt nó vào lỗ khoá. Nó vừa như in và nó xoay! Tách! Ánh sáng tràn ra, mặt trời lặn xuống, mặt trăng cũng lặn đi, và bóng tối lan tràn trên bầu trời.

Bây giờ thì họ cùng đẩy với nhau, và một phần tường chậm chạp chuyển động. Một vết nứt thẳng dài vừa xuất hiện và mở rộng ra. Một cánh cửa cao năm foot và rộng ba foot hiện ra, và nó chậm chạp xoay vào trong mà không gây tiếng động. Có vẻ như bóng tối đang tràn ra giống như làn khói từ cái lỗ ở bên sườn núi, và mắt họ không thể thấy gì trong vùng tối sâu thẳm đang dẫn xuống trước mặt mình.

Tolkien

CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển

mở đầu

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 12

Thông tin bên trong

Những người lùn đứng trong vùng bóng tối trước cửa một lúc lâu và thảo luận, cho đến khi Thorin nói:

"Bây giờ là thời điểm mà chúng ta phải tỏ ra kính trọng ngài Baggins, người đã tự chứng minh mình là một người bạn đồng hành tốt <quá tốt> trên con đường dài của chúng ta, và là một hobbit tràn đầy can đảm mà tài nghệ vượt xa tầm vóc của mình, và nếu tôi có thể nói thêm thì ông luôn có một sự may mắn vượt xa sự cho phép thường lệ - bây giờ là thời điểm để ông thực hiện công việc mà vì nó ông đã gia nhập Công ty của chúng ta; bây giờ là thời điểm để ông nhận Phần thưởng của mình."

Bạn hẳn đã quen với phong cách của Thorin trong những trường hợp quan trọng, nên tôi sẽ không nói thêm với bạn về chuyện này, cho dù ông còn nói lâu hơn thế nhiều. Đây hẳn là một trường hợp quan trọng, nhưng Bilbo cảm thấy mất kiên nhẫn.

Vào lúc này thì ông cũng đã quá quen thuộc với Thorin, và ông biết việc này đang dẫn đến đâu.

"Nếu ông muốn nói rằng ông nghĩ là công việc của tôi là đi vào lối đi bí mật trước tiên, thưa ngài Thorin con trai của Thrain Oakenshield, thì râu của ông có thể mọc dài hơn nữa đấy," ông cắt ngang, "hãy nói điều đó ngay và thực hành ngay! Tôi có thể từ chối. Tôi đã đưa các ông ra khỏi hai chuyện rắc rối rồi, điều này hầu như không nói đến trong cuộc trả giá đầu tiên, cho nên tôi nghĩ là các vị đã nợ tôi một số phần thưởng rồi. Nhưng lần thứ ba sẽ trả cho tất cả, như ba tôi đã từng nói, và tôi không nghĩ là tôi sẽ từ chối. Có thể là tôi đã bắt đầu tin vào may mắn của tôi nhiều hơn những ngày xưa" - ông muốn nói đến mùa xuân cuối cùng trước khi ông rời khỏi nhà mình, nhưng thời điểm ấy có vẻ như đã cách đây hàng thế kỷ - "nhưng dù sao thì tôi nghĩ là tôi sẽ đi và thử thăm thú xem sao. Thế ai đi với tôi đây?"

Ông không chờ đợi một đợt hợp xướng từ những người tình nguyên, và ông không thất vọng. Fili và Kili có vẻ không được thoải mái và vấp đứng trên một chân, nhưng những người khác không hưởng ứng - ngoại trừ Balin, người quan sát, người vốn rất thích ông hobbit. Ông nói là ít nhất ông có thể đi vào trong và có thể giúp được chút gì đó.

Điều tốt nhất có thể nói về những người lùn là như thế này: họ định trả cho Bilbo thật hậu hĩ về những gì ông đã làm, ông đã

làm những công việc khó khăn cho họ, và họ không phản đối ông hobbit nhỏ bé này nếu ông làm thế; nhưng họ sẽ làm tất cả những gì có thể để đưa ông ra khỏi rắc rối, nếu ông bị lâm vào, như họ đã làm trong lần đụng độ với quỷ khổng lồ khi bắt đầu cuộc phiêu lưu, trước khi họ có được những lý do đặc biệt để biết ơn ông. Chuyện là thế này: những người lùn không phải là các anh hùng, nhưng là những người rất tính toán đặc biệt là về vấn đề tiền bạc; một số thì gian xảo, thủ đoạn và còn có thêm nhiều tính xấu khác nữa, một số thì không, nhưng những người như Thorin và Công ty thì vẫn đủ tử tế, nếu như bạn không chờ đợi nhiều quá.

Những người ngôi sao đã bắt đầu vượt lên đằng sau bên bầu trời đen thẫm khi ông hobbit bò qua cánh cửa ma và lặn vào Núi.

Chuyện này dễ hơn ông tưởng nhiều. Đây không phải là lối vào chỗ bọn yêu tinh, hay là những cái hay động gập ghềnh của người elves. Đó là một lối đi được người lùn làm ra, với tất cả tài năng và khéo léo của họ: nó thẳng như một cây thước, nền và hai bên vách láng mịn, một độ dốc vừa phải không hề thay đổi dẫn thẳng đến vùng tối xa xa phía dưới.

Sau một lúc thì Balin nói với Bilbo "Chúc may mắn!" và đứng lại chỗ mà ông vẫn còn có thể thấy hình ảnh mờ mờ của cái cửa, và với cái mẹo là, nơi đó vẫn còn nghe thấy tiếng vang của những lời nói chuyện thì thầm của của những người lùn bên

ngoài vắng qua đường ống. Đoạn ông hobbit đeo nhẫn vào, và với sự khuyến cáo từ những tiếng vang, ông hobbit không tạo ra một tiếng động nào, ông trườn xuống trong lặng lẽ, đi xuống, xuống sâu trong vùng bóng tối. Ông run lên vì sợ, nhưng khuôn mặt nhỏ bé của ông đành lại dứt khoát. Ông đã là một hobbit hoàn toàn khác với cái người cách đây khá lâu đã chạy ra khỏi nhà mà không có khăn tay trong túi ở Bag End. Ông đã không dùng đến khăn tay từ lâu. Ông rút con dao găm ra khỏi vỏ, siết lại dây lưng và tiến bước.

"Bây giờ thì cuối cùng mày đã đến với nó, Bilbo Baggins," ông nói với chính mình. "Mày đã đi và đặt chân lên chính nó vào cái đêm mày tham dự vào chuyện này, và bây giờ mày phải giải quyết và trả giá với nó! Ôi, tội nghiệp tôi, sao mà tôi ngốc thế!" cái phần ít có tính cách Tool nhất cất tiếng bên trong ông. "Tôi thật sự đâu có cần đến cái kho báu được con rồng bảo vệ, tất cả những thứ đó có thể ở lại đây vĩnh viễn, nếu như tôi có thể thức dậy và thấy rằng cái đường ống bản thủ này chính là cái tiền sảnh nhà mình!"

Tất nhiên là ông chẳng hề thức dậy như thế, nên ông cứ thế mà đi tiếp, cho đến khi tất cả những dấu hiệu của cái cửa đã hoàn toàn mất hẳn. Ông đã hoàn toàn cô độc. Rồi ông nhanh chóng cảm thấy âm áp. "Hình như là có ánh sáng ở ngay dưới kia thì phải?" ông nghĩ thế. Và đúng thế. Khi ông tiến tới tiếp tục và

tiếp tục, thì không còn nghi ngờ gì về chuyện này nữa. Có một luồng sáng đỏ mạnh đang đỏ rực dần. Và rõ ràng chính nó đang nung nóng đường ống này. Những luồng hơi nước bốc lên và phả qua ông và ông bắt đầu tháo mồ hôi. Một âm thanh cũng bắt đầu rung lên bên tai ông, một loại tiếng động giống như tiếng một cái chậu lớn đặt trên lửa, trộn lẫn với tiếng gừ gừ của một con mèo đực khổng lồ. Tiếng động vang rõ lên dần như tiếng của một loài thú khổng lồ nào đó đang ngáy trong giấc ngủ dưới luồng sáng đỏ phía trước nó.

Đến đây thì Bilbo dừng lại. Đi được đến đây là điều can đảm nhất mà ông có thể làm. Ông đã cô độc chiến đấu trong một trận đánh thực sự, trước khi ông có thể thấy được mối nguy hiểm khủng khiếp đang nằm đợi. Dù sao thì ông cũng ngừng lại; và bạn có thể tưởng tượng ra ông đang đi đến cuối đường ống, và với một khe hở của một cái cửa cùng kích cỡ và hình dáng phía trên. Ông hobbit thò cái đầu nhỏ của mình qua đó. Trước mặt ông là một cái hầm rượu khổng lồ nằm ở dưới cùng hoặc một cái tiền sảnh ngầm của những người lùn cổ đại ngay dưới chân núi. Nó gần như tối đen nên chỉ có thể đoán lờ mờ được độ lớn của nó, nhưng từ nền đá bên cạnh đang phát sáng rực rỡ. Ánh sáng của Smaug!

Nó nằm đó, một con rồng vàng đỏ khổng lồ, đang ngủ say; râu và hơi khói thò ra khỏi cằm và mũi nó, nhưng nó không phun ra

nhieu lửa khi đang ngủ. Bên dưới nó, dưới tất cả những cái chân và cái đuôi xoắn dài, và tất cả phần thân thể nó đang vắt qua những nền đất không thấy được, là một đồng vô số những món vật quý giá, vàng được chế tác và chưa chế tác, ngọc và nữ trang, và những đồ bằng bạc đỏ đang sáng lấp lánh.

Smaug nằm đó, đôi cánh cuộn lại như một con dơi khổng lồ, nghiêng về một phía, nên ông hobbit có thể thấy phần dưới cơ thể nó và cái bung dài nhọt nhọt vương đầy ngọc và những mảnh vàng khi nó nằm trên cái giường đất giá của mình. Đằng sau nó là trên những bức tường gần nhất có thể những áo giáp, mũ trụ và rìu, gươm và kích treo lủng lẳng, và một dãy dài những cái lọ và chậu lớn đứng đầy những tài sản không thể đoán nổi. Nói rằng hơi thở của Bilbo đã biến đi mất hoàn toàn chưa mô tả được gì cả. Không từ ngữ nào còn lại có thể mô tả nổi vẻ sững sốt của ông, kể từ lúc Con Người đã thay đổi ngôn ngữ mà họ học được từ elves trong những ngày mà cả thế giới vẫn còn tốt đẹp. Trước đây Bilbo đã nghe những lời nói và câu hát về kho tích trữ của con rồng, nhưng vẻ rực rỡ, sự thèm khát, ánh sáng lẹ của những châu báu này chưa bao giờ đến với ông cả. Tim ông tràn ngập và xuyên thủng với những bùa mê và với những khát vọng của người lùn; và ông đứng nhìn trong bất động về số vàng không thể định giá và đếm được kia, ông gần như quên bằng kẻ bảo vệ đáng sợ ấy.

Ông nhìn vào nó có vẻ như đến hàng thế kỷ, trước khi sự ử rũ gần như đánh bật nghị lực của ông, ông đã lên qua vùng tối của cánh cửa, băng qua nền đất đến bên lề gần nhất của đồng châu báu. Phía trên ông là con rồng đang nằm ngủ, với một vẻ đe dọa khốc liệt ngay cả trong giấc ngủ của nó. Ông tóm lấy một cái cọc có hai tay cầm lớn, với sức nặng mà ông có thể mang được, và nhìn lên một cách sợ hãi. Smaug xoắn cánh, duỗi móng, và những tiếng ngáy của nó đổi giọng.

Rồi Bilbo rút đi. Nhưng con rồng không thức dậy - mà lại chuyển sang những giấc mơ khác đầy tham lam và hung bạo, nằm ườn trên căn phòng đầy đồ ăn trộm của nó trong khi ông hobbit rút rui dọc theo cái đường ống dài. Tim ông đập mạnh và chân ông còn run bần bật hơn thế khi ông thoát xuống, nhưng ông vẫn giữ chặt cái cọc, và suy nghĩ chủ yếu của ông là: "Tôi đã làm được! Điều này sẽ cho họ thấy "giống một người bán tạp phẩm hơn một tay trộm đêm" là như thế nào. Phải, chúng ta sẽ không nghe thấy những chuyện như thế nữa."

Ông không nghe thấy như vậy nữa. Balin quá vui mừng khi thấy lại ông hobbit, và sự ngạc nhiên cũng sánh ngang sự vui mừng. Ông nhắc Bilbo lên và mang ông ra ngoài vùng không khí thoáng đãng. Đã là nửa đêm và những đám mây đang phủ trên bầu trời, nhưng Bilbo nằm, mắt nhắm chặt, thở hỏn hển và tận hưởng sự khoan khoái khi lại cảm thấy không khí trong lành, và

ông khó mà nhận ra sự kích động của những người lùn, việc họ tán tụng và vỗ vào lưng ông như thế nào, rồi tự đặt chính họ và cả gia đình của họ sẵn sàng phục vụ cho ông ra sao.

Những người lùn vẫn còn chuyền nhau cái cốc và nói chuyện một cách vui vẻ về sự khám phá ra kho báu của họ, rồi thỉnh thoảng một tiếng động lớn vang lên từ vùng núi bên dưới như thể một ngọn núi lửa cũ vừa bừng tỉnh và trào phun trở lại. Cánh cửa phía sau họ đã được kéo lại và bị chặn bởi một tảng đá để không đóng lại, nhưng những tiếng vang rùng rợn vẫn vang lên dọc theo con đường ống dài, từ vắng xa phía dưới, những tiếng la hét và giậm chân vang lên khiến đất dưới chân họ run rẩy.

Thế là những người lùn quên bồng niềm vui và niềm tin bốc giời mới đây của mình và ngồi rúm lại trong sợ hãi. Smaug vẫn là một thứ phải nói đến. Không thể loại trừ một con rồng sống ra khỏi sự tính toán của bạn được, nếu như bạn vẫn đang sống gần nó. Những con rồng thật sự không dùng gì đến tài sản của chúng, nhưng theo lẽ thường thì chúng biết rõ tài sản của mình đến từng ounce, đặc biệt là sau khi đã sở hữu mới tài sản đó một thời gian dài và Smaug cũng không là ngoại lệ. Nó vừa trải qua một giấc mộng không dễ dàng (trong đó một chiến binh với một tấm vóc xoàng xĩnh nhưng có được một thanh gươm sắc bén và một lòng cam đảm tuyệt vời, đã làm cho nó vô cùng phiền phức) trong một giấc ngủ lơ mơ, và từ giấc ngủ lơ mơ đó nó giật bắn người

thức dậy. Có một hơi thở lạ trong vùng không khí bên trong động của nó. Có thể đó là một vết nứt từ cái lỗ nhỏ ấy? Nó không bao giờ cảm thấy vui về cái lỗ này, cho dù nó rất nhỏ, và bây giờ nó đang nhìn về phía đó với sự nghi ngờ và tự hỏi là vì sao chưa bao giờ nó chặn cái lỗ ấy lại. Nó cảm thấy rằng điều này hình như đã khá trễ, nó đã nghe thấy những tiếng gõ mơ hồ vang lên từ phía xa trên cao đang vọng xuống hang ổ của nó. Nó chuyển động và vươn cổ ra để đánh hơi. Thế là nó thấy rằng nó đã mất cái cốc! <kinh thế>

Ăn trộm! Lửa! Giết chóc! Chuyện này chưa hề xảy ra kể từ khi nó đến ngọn Núi! Con giận của nó không thể mô tả được - một cơn giận những vậy chỉ có thể thấy khi những người giàu hơn cả mức họ có thể tận hưởng được bỗng thành linh mất đi một cái gì họ đã có từ lâu nhưng chưa trước do họ chưa bao giờ dùng hoặc muốn đến nó. Lửa của nó phụt ra, cả căn phòng nám khói, và nó làm cả chân núi rung chuyển. Nó chồm đầu lên trong vô vọng về phía cái lỗ nhỏ, và cuộn thân hình lại, gầm gừ như những tiếng sét ngầm, nó lao từ cái ổ sâu thẳm của nó qua cánh cửa lớn, lao ra khoảng cỏ rộng mở của vùng dinh thự núi và lao đến Cổng Trước.

Lùng sục cả vùng núi này cho đến khi nào bắt được tên trộm, xé xác và nghiền nát nó ra là nghĩ ý nghĩ của con rồng vào lúc này. Nó lao ra từ cánh Cổng, nước sôi lên sùng sục, và nó lao vùng

vào không khí, đậu trên đỉnh ngọn núi, phụt ra những luồng lửa xanh đỏ. Những người lùn nghe thấy những tiếng động đáng ngại khi con rồng bay, và họ rập mình xuống những bức tường bao quanh vùng đồng cỏ, luồn dưới những hòn đá, cố hy vọng rằng mình đã trốn thoát những con mắt hung hãn của con rồng đang săn đuổi.

Họ hẳn là bị giết sạch cả, nếu như lại không có Bilbo. "Nhanh! Nhanh!" ông hỏn hển "Đi qua cửa! Chui vào đường ống! Ở đây không tốt". Những lời này làm họ bừng tỉnh và họ đang bò vào bên trong đường ống thì Bifur la lên: "Những người anh em họ của tôi! Bomfur và Bofur - chúng ta đã quên họ rồi, họ đang ở dưới thung lũng!"

"Họ sẽ bị tàn sát, và và tất cả những con ngựa lùn của chúng ta cũng vậy, và tất cả đồ đạc của chúng ta phải tiêu tùng," những người khác rên lên. "Chúng ta không thể làm gì được."

"Vớ vẩn!" Thorin nói, ông đã phục hồi lại chân giá trị của mình. "Chúng ta không thể bỏ họ được, ngài Baggins và Balin, và cả hai anh nữa, Fili và Kili, ẩn sau cửa đi - con rồng sẽ không có được tất cả chúng ta. Nào, những người còn lại, đây thùng đâu? Nhanh lên nào!"

Đó có thể là những khoảnh khắc tệ hại nhất mà họ từng trải qua. Những âm thanh khủng khiếp trong cơn giận của Smaug vang dội khắp những hốc đá xa phía trên; bất kỳ lúc nào nó cũng có

thể lao xuống hoặc bay quanh để tìm họ ở đây, gần bên bên sát những cạnh đá chênh vênh, đang điên cuồng kéo những sợi dây. Bofur được kéo lên, và ông lên đến nơi an toàn. Bombur được kéo lên, thở hỗn hà hỗn hển trong khi những sợi dây thùng kêu cọt két, và nguy hiểm đổ ập xuống đầu họ. Họ nghe thấy một tiếng kêu vù vù. Một luồng sáng đỏ rọi lên chỗ vách đá. Con rồng đang đến. Họ chỉ còn vừa đủ thời gian để xô đẩy chạy vào trong đường hầm thành một đồng, thì con Smaug chồm tới từ hướng Bắc, liếm lên sườn núi bằng lửa, đôi cánh khổng lồ của nó đập mạnh phát ra một tiếng giống như tiếng gió gào. Hơi thở nóng hừng hực của nó làm cỏ trước cánh cửa quăn cả lại, phụt qua khe nứt mà họ đã để lại và làm họ cháy xém khi họ nằm nấp xuống. Lửa phụt phía trên họ và bóng những tảng đá đen chập chờn. Rồi bóng tối lại đổ xuống khi nó lại bay đi.

Những con ngựa lùn gào lên kinh hãi, bứt đứt dây thùng và cuồng dại phóng đi. Con rồng sà xuống, nó quay sang đuổi theo chúng, và đi mất.

"Đó là sự kết liễu với những con vật tội nghiệp của chúng ta!"

Thorin nói.

"Không có gì có thể thoát được Smaug khi nó thấy được. Chúng ta đang ở đây và chúng ta phải ở lại đây, trừ phi có ai đó muốn quay trở lại con sông qua con đường dài hàng dặm khi mà con Smaug vẫn còn đang trông chừng!"

Đó không phải là một ý nghĩ dễ chịu! Họ tiếp tục trườn tới tiếp trong đường ống, và rồi họ nằm đó, và run rẩy cho dù nơi này rất nóng và ngột ngạt, cho đến khi bình minh lờ mờ xuất hiện qua khe nứt trên cửa. Cứ chốc chốc trong đêm họ lại nghe thấy tiếng gầm của con rồng đang bay lên, rồi băng qua và biến mất, khi nó săn đuổi vòng vòng quanh sườn núi.

Nó đã đoán được qua những con ngựa lùn và qua dấu vết của những cái trại mà nó phát hiện ra, rằng con người đã đến đây từ dưới sông và hồ và đang trèo lên sườn núi từ cái thung lũng mà những con ngựa lùn đang đứng; nhưng cánh cửa vẫn thoát được con mắt tìm kiếm của nó, và cánh vịnh nhỏ bao quanh bởi những bức tường cao đã thoát được những ngọn lửa hung hãn nhất của nó. Nó săn tìm một lúc lâu một cách vô ích cho đến khi bình minh làm nhụt bớt cơn giận của nó và nó trở về cái giường vàng của nó để ngủ - và để thu thập một nguồn sinh lực mới.

Nó không quên và không tha thứ gì cho tên trộm, cho đến cả ngàn năm sau, nhưng nó có thể đợi được. Nó chậm chạp và trầm lặng rút về hang ổ của mình và đã nắm được nửa mắt lại.

Khi buổi sáng đến thì nỗi kinh sợ của những người lùn đã giảm đi. Họ nhận ra rằng nguy hiểm là một thứ không thể tránh được khi đương đầu với một kẻ bảo vệ như vậy, và bây giờ thì việc từ bỏ mục tiêu chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Họ không thể bỏ đi, như Thorin đã nói. Những con ngựa lùn của họ đã đi lạc hoặc đã bị

giết, và họ phải đợi một thời gian đủ cho Smaug nguôi giận để họ có thể dám đi bộ một đoạn đường dài. May mắn là họ đã để dành đủ đồ dùng để họ có thể ở đây một lúc lâu.

Họ thảo luận một lúc lâu xem phải làm gì, nhưng họ không thể nghĩ ra một cách nào để diệt Smaug- đây luôn là một điểm yếu trong kế hoạch của họ, như Bilbo đã chỉ ra. Và rất tự nhiên là khi những người này bắt đầu bối rối, thì họ lại bắt đầu càu nhàu về ông hobbit, buộc tội ông về cái mà lúc đầu đã làm họ hoan hỉ: về việc mang cái cốc đi đã đánh động cơn giận của Smaug quá sớm. "Thế các ông nghĩ rằng một tay trộm đêm thì nên làm gì?" Bilbo tức giận hỏi. "Tôi không thể giết được những con rồng, đó là công việc của các chiến binh, mà chỉ có thể ăn trộm châu báu. Tôi đã thực hiện một sự bắt đầu tốt nhất mà tôi có thể làm. Chẳng lẽ các ông đợi tôi quay trở lại với tất cả đồ tích trữ của ông Thrór trên lưng? Nếu như còn lời căn nhắc nào nữa, thì tôi nghĩ là tôi sẽ một lời. Các ông nên mang theo năm trăm tay trộm chứ không phải là một. Tôi tin chắc là điều này sẽ tương xứng với danh tiếng của ông của các ông, nhưng các ông không thể giả vờ rằng các ông đã nói rõ với tôi về cả cái kho khổng lồ ấy. Tôi cần phải có một trăm năm để mang nó lên, nêu như tôi lớn gấp năm mươi lần lúc này, và Smaug đã được thuần hoá như một con thỏ.<thỏ làm sao mà thuần hoá?>"

Tất nhiên là sau đó những người lùn lại xin lỗi.

"Thế ông nghĩ rằng chúng ta nên làm gì, thưa ngài Baggins?"

Thorin lịch sự hỏi.

"Lúc này thì tôi không biết - nếu ông muốn nói về việc đánh tháo kho tàng. Rõ ràng là nó hoàn toàn phụ thuộc vào lúc may mắn đổi chiều và tiêu diệt con Smaug. Việc tiêu diệt những con rồng hoàn toàn không phải là sở trường của tôi, nhưng tôi sẽ cố hết sức nghĩ về nó. Cá nhân tôi không có chút hy vọng nào, và tôi ước là mình sẽ an toàn trở về nhà."

"Đừng nghĩ đến chuyện đó vào lúc này! Hôm nay chúng ta sẽ làm gì đây?"

"À, nếu các ông thật sự cần lời khuyên của tôi, tôi nghĩ là chúng ta không nên làm gì cả mà chỉ ở yên chỗ của mình. Vào ban ngày thì chắc chắn là chúng ta có thể an toàn bò ra và tận hưởng không khí. Có thể là chúng ta sẽ chọn ra một vài ai đó trở về cái kho bên bờ sông để cung cấp lại lương thực cho chúng ta Nhưng trong lúc đó thì mọi người khác nên ở yên trong đường ống vào ban đêm."

"Bây giờ tôi sẽ đưa ra cho các ông một lời đề nghị. Tôi có cái nhẫn của tôi và tôi sẽ trườn xuống vào lúc giữa trưa - nếu như lúc này con Smaug đang chợp mắt và sẽ xem nó muốn gì. Có thể sẽ có điều gì đó sẽ xảy ra. "Mỗi con sâu đều có điểm yếu của nó," như cha tôi đã từng nói, cho dù tôi tin chắc là đó không phải là kinh nghiệm cá nhân của tôi."

Một cách tự nhiên, tất cả mọi người lùn đều nồng nhiệt đón nhận lời đề nghị này. Và họ lại thán phục ông Bilbo bé nhỏ. Bây giờ ông đã trở thành người lãnh đạo thật sự trong chuyến phiêu lưu của họ. Ông đã bắt đầu có những ý kiến và kế hoạch cho riêng mình. Khi đến giữa ngày ông đã sẵn sàng thực hiện một chuyến viễn du khác xuống ngọn Núi. Tất nhiên là ông không thích việc này, nhưng bây giờ thì ông biết là cái việc đang ở trước mình dù sao cũng không đến nỗi quá tệ. Nếu ông đã biết về những con rồng và sự xảo trá của chúng, ông có thể sợ hơn và ít hy vọng hơn trong việc bắt gặp được một con đang chợp mắt.

Mặt trời đang chiếu sáng khi ông bắt đầu đi, nhưng bên trong đường ống tối như đêm đen. Ánh sáng từ phía cửa, gần như đã đóng kín, đã nhanh chóng mất đi khi ông đi xuống. Ông đi lặng lẽ đến nỗi những cơn gió nhẹ cũng khó lòng mà lặng lẽ hơn, và ông đã cảm thấy có phần tự hào về mình khi ông tiến lại gần cái cửa phía dưới. Ở đây chỉ có thể thấy mọi thứ sáng lơ mơ.

"Con Smaug già đang mệt và đang ngủ," ông nghĩ. "Nó không thể thấy ta và nó không thể nghe thấy tiếng ta. Phấn chấn lên nào Bilbo!" Ông đã quên hoặc chưa bao giờ nghe về khả năng đánh hơi của những con rồng.

Còn một sự kinh khiếp khác là chúng có thể để một mắt mở khi chúng đang ngủ, nếu như chúng nghi ngờ một điều gì đó. Smaug nhìn có vẻ như đã ngủ say sưa, giống như đã chết và tối tăm, với

một tiếng ngáy làm bốc ra một luồng hơi không thấy thấy được, khi Bilbo một lần nữa nhìn vào lối đi. Ông chỉ mới vừa bước ra nền nhà thì ông thành linh lọt vào một luồng tia đỏ mỏng và nhúc nhúi từ con mắt bên trái đang nhìn xuống của Smaug. Nó chỉ giả vờ ngủ! Nó đang quan sát lối vào đường ống! Bilbo vội vã lùi lại và cầu phúc cho chiếc nhẫn của mình. Rồi Smaug nói.

"Được lắm, tên trộm! Ta đã ngủi thấy mi và và ta cảm thấy mi trong không khí! Ta nghe thấy tiếng mi thở. Đi ra đi! Thử lại đi, ở đây có nhiều và thừa mứa lắm!"

Nhưng Bilbo không đến nỗi không học được gì từ truyền thuyết về rồng, và nếu Smaug hy vọng là sẽ khiến cho ông tiến lại gần hơn thì nó hẳn phải thất vọng.

"Không, cảm ơn ngài Smaug Vĩ Đại!" ông trả lời. "Tôi không đến để lấy quà. Tôi chỉ ước sao được ngắm nhìn ngài để xem ngài có thật sự vĩ đại như những câu chuyện kể hay không. Tôi không tin vào chúng."

"Thế ư?" con rồng nói với vẻ hãnh diện, cho dù nó chẳng tin vào chuyện này lấy một lời.

"Những bài hát và những câu chuyện quả thật là còn quá ngắn so với sự thật, thưa ngài Smaug Quyền Uy và Vĩ Đại nhất của những Tai Hoạ," Bilbo trả lời,.

"Mi có nhiều khả năng trong việc làm một tên trộm và một tên dối trá," con rồng trả lời. "Mi có vẻ như khá quen thuộc với tên

ta, nhưng ta không nhớ là đã nghĩ thấy mi trước đây. Mi là ai và mi từ đâu đến, ta có thể hỏi được không?"

"Tất nhiên là ngài có thể! Tôi đến từ bên dưới ngọn đồi, và những con đường của tôi dẫn tới dưới những ngọn đồi và trên những ngọn đồi. Và tôi là người có thể đi mà không ai thấy qua không khí."

"Ta có thể khá tin vào điều này," Smaug nói, "nhưng đây không có vẻ là một cái tên quen thuộc của bọn ta."

"Tôi là người tìm kiếm manh mối, cắt đứng những lưới nhện, là con ruồi biết chích. Tôi có số may mắn."

"Những chức danh dễ thương thật!" con rồng nói với vẻ chế nhạo, "Nhưng cái số may mắn không phải bao giờ cũng có."

"Tôi là người đã chôn sống bạn bè, nhúng nước họ và lôi họ còn sống ra khỏi nước. Tôi đã đến từ cuối của một cái túi, nhưng không cái túi nào phủ lên tôi được."

"Điều này không có vẻ đáng kính lắm," Smaug chế giễu.

"Tôi là bạn của những con gấu và khách của những con đại bàng. Tôi là người Chủ Cửa Chiếc Nhẫn và Là Người Mang Theo May Mắn, và tôi là Người Cưỡi Thùng Rượu." Bilbo tiếp tục, ông bắt đầu thích thú với những câu nói bí hiểm của mình.

"Như thế hay hơn!" Smaug nói. "Nhưng để sự tưởng tượng vượt khỏi mi."

Tất nhiên rằng đó là cách để nói chuyện với những con rồng, nếu

như bạn không muốn để lộ tên thật của mình (điều này là khá khôn ngoan) và không muốn làm chúng tức điên lên bởi một sự từ chối thẳng (điều này là rất khôn ngoan). Không con rồng nào có thể cưỡng lại sự hấp dẫn của một cuộc nói chuyện bí ẩn và tốn khá nhiều thời gian để cố hiểu nó. Có nhiều điều mà Smaug chẳng hiểu mô tê gì cả (cho dù tôi nghĩ rằng bạn hiểu, khi mà bạn đã biết tất cả về những cuộc phiêu lưu của Bilbo mà ông đề cập đến), nhưng nó nghĩ rằng nó đã khá hiểu, và nó cười khục khục trong họng.

"Ta nghĩ là đêm nay thế là đủ," nó tự mỉm cười với nó. "Những con người ở Hồ, những tên đầu khổ du lịch vụng về ở Hồ đang có những kế hoạch xấu xa, nếu không thì ta chỉ là một con thần lẩn. Ta đã không xuống đó hằng bao thế kỷ nay rồi; nhưng ta sẽ nhanh chóng thay đổi điều này!"

"Được lắm, hỡi Người Cưỡi Thùng Rượu!" nó nói lớn "Có thể Thùng Rượu là tên con ngựa lùn của mi, hoặc có thể không, cho dù nó không được béo lắm. Mi có thể đi mà không ai nhìn thấy, nhưng mi không thể đi suốt được. Để ta nói với mi là ta đã chén sáu con ngựa lùn vào đêm qua và ta sẽ bắt và chén những con khác ngay thôi. Để đáp lễ cho bữa ăn tuyệt vời này ta sẽ cho mi một lời khuyên vì lợi ích của chính mi: đừng dính dáng gì với những tên lùn nếu mi có thể!"

"Người lùn!" Bilbo nói với một vẻ ngạc nhiên giả tạo.

"Đừng nói thế với ta!" Smaug nói. "Ta biết ngữi (và ném thử) những tên lùn - không ai hơn ta được đâu. Đừng có nói với ta rằng ta có thể ăn một con ngựa lùn mà bọn người lùn hay cười mà ta không biết! Mi sẽ có một kết cục tồi tệ, nếu mi có những người bạn như thế. Tên Trộm Cười Thùng Rượu, ta sẽ không phiền gì đâu nếu mi trở về và nói với chúng như thế giúp ta." Nhưng nó không nói với Bilbo rằng có một mùi vị mà hắn không thể khám phá được, mùi hobbit; cái mùi này vượt ra ngoài kinh nghiệm của hắn và khiến cho hắn rất lúng túng.

"Ta nghĩ rằng tối nay mi đã có hời một món hời về cái cốc phải không?" Nó nói tiếp. "Mi đi bây giờ chứ? Không! À, chỉ giống như bọn chúng thôi. Và ta nghĩ rằng chúng đang lẫn lút đâu đó ngoài kia, và công việc của mi là làm tắt cả những chuyện nguy hiểm và lấy những gì mà mi có thể khi ta đang không trông chừng, đúng không? Và mi sẽ có một phần chia công bằng chứ? Mi có tin điều đó không? Nếu mi sống sót trở về, thì mi hắn là may mắn lắm."

Lúc này Bilbo đã bắt đầu thật sự cảm thấy bất an. Khi mà Smaug đảo mắt nhìn khắp nơi, nhìn vào chỗ ông trong bóng tối, ánh mắt lướt qua chỗ ông, ông run lên, và một ước muốn không thể giải thích nổi xâm chiếm lấy ông rằng hãy chạy vội ra, bộc lộ chính mình và nói tất cả sự thật với Smaug. Thật sự ông đang gặp một mối nguy hiểm khủng khiếp là phải tiến đến dưới ma thuật của

con rồng. Nhưng ông đã thu hết can đảm và cất tiếng.

"Ngài không biết gì cả, thưa ngài Smaug Vĩ Đại," ông nói.

"Không chỉ có vàng mới khiến chúng tôi lên đây."

"Ha! Ha! Mi đã thừa nhận là có 'chúng tôi'", Smaug cười lớn.

"Vì sao mà không nói 'mười bốn chúng tôi' cho xong, thưa ngài Số May Mắn? Ta rất hài lòng khi nghe nói rằng mi còn có những công việc khác ở những vùng đất này ngoài vàng của ta. Trong trường hợp này thì mi có thể làm, nhưng đừng có làm mất thời gian của nhau."

"Rồi không biết là nếu mi sẽ làm gì, thậm chí nếu như mi có thể ăn trộm từng chút vàng một - một chuyện phải hắt đến cả trăm năm để làm - thì mi có thể đi thật xa được không? Vàng không có tác dụng gì trên sườn núi cả? Và cũng chẳng dùng gì được trên rừng, đúng không? Phù hộ cho ta! Và mi có bao giờ nghĩ đến chuyện bị bắt không? Phần chia thứ mười bốn, mi nghĩ thế, hoặc là một cái gì giống thế, nó là vấn đề, đúng không? Nhưng còn việc chuyên chở thì thế nào? Chở bằng xe à? Thế còn những kẻ những người bảo vệ và lệ phí đi đường?" Và Smaug cười lớn. Nó rất độc ác và xảo nguyệt, và nó biết rằng rằng những điều tiên đoán của mình không quá sai trật, cho dù hẳn ngờ rằng những người bên Hồ đứng đằng sau vụ này, và những thứ cướp được sẽ chỉ phải chở tới thị trấn bên bờ hồ, được gọi là Esgaroth khi hẳn còn trẻ.

Bạn sẽ khó mà tin vào điều này, nhưng ông Bilbo tội nghiệp đã thật sự rất sững sốt. Cho đến lúc này tất cả những ý nghĩa và sức lực của ông chỉ tập trung vào việc đi đến Núi và tìm cửa vào. Ông chưa bao giờ quan tâm đến việc lấy kho báu đi bằng cách nào, và hoàn toàn không hề nghĩ chút nào đến việc có thể phần chia của mình có thể bị lấy lại trên suốt đường về Bag End Dưới Ngọn Đồi.

Bây giờ thì một sự nghi ngờ xấu xa đang bắt đầu lớn dần trong tâm trí ông - những người lùn cũng đã quên đi điểm quan trọng này, hay là họ đang cười nhạo ông suốt cả quả đường? Đó là tác dụng của những lời nói của con rồng đối với những ai thiếu kinh nghiệm. Tất nhiên Bilbo là có sự đề phòng của mình; nhưng Smaug có một sự áp đảo không cưỡng lại được.

"Tôi nói với ngài," ông nói, trong một nỗ lực để giữ lại sự trung thành với các bạn và để giữ vững tinh thần, "rằng vàng không chỉ là thứ duy nhất mà chúng tôi nghĩ đến. Chúng tôi đi lên đồi và xuống đồi, theo sóng và gió, là để Trả thù. Chính là thế, ngài Smaug giàu có mà không bị nộp thuế ạ, ngài có nhận ra rằng rằng sự thành công của ngài đã khiến cho ngài có những kẻ thù ghê gớm hơn không?"

Thế là con Smaug thỉnh linh cười phá lên - một âm thanh huỷ diệt khiến Bilbo run bắn trên nền nhà, trong khi tiếng của nó vang xa khắp hang động đến tận chỗ những người lùn đang túm

tụm lại với nhau và họ tưởng rằng ông hobbit đã có một kết cục thành linh và bi thảm.

"Trả thù!" con rồng nấc lên, và ánh sáng từ mắt nó rọi sáng căn phòng từ nền nhà cho đến trần như những ánh lửa đỏ. "Trả thù! Vua Núi đã chết và những tên thuộc dòng dõi của hắn dám đến trả thù giờ ở đâu? Girion, Lãnh Chúa vùng Dale đã chết, và ta ăn thịt người của hắn như một con sói giữa bầy cừu, và những con trai của những con trai hắn dám đến gần ta giờ ở đâu? Ta giết chóc ở đâu ta thích và không ai dám kháng cự lại cả. Ta đã đánh ngã những chiến binh cổ xưa mà ngày nay không còn thấy nữa. Lúc đó ta còn trẻ và non nớt lắm. Bây giờ ta đã già và mạnh mẽ, rất rất mạnh. Tên Trộm trong Bóng Đêm kia!" nó nói với vẻ hả hê. "Áo giáp của ta bền chắc gấp mười lần những cái khiên, răng của ta là những thanh gươm, móng của ta là những ngọn kích, và cú giáng từ đuôi ta chẳng khác gì một tia sét, cánh của ta là một cơn bão, và hơi thở của ta là cái chết!"

"Tôi rất hiểu" Bilbo lập cập nói, sợ khiếp, "rằng phần dưới của những con rồng thì mềm hơn, đặc biệt là vùng - ơ - ngực; nhưng không biết có ai đã có gan nghĩ đến vấn đề này hay chưa."

Con rồng nhanh chóng ngắt lời ông với niềm kiêu hãnh. "Thông tin của mi sai rồi," nó quát lên. "Ta được bọc giáp khắp cả trên và dưới với những lớp vảy thép và ngọc cứng. Không thanh gươm nào có thể chém vào ta."

"Tôi đã đoán thế," Bilbo nói. "Thật sự là không thể có thể tìm thấy ở bất kỳ đâu một đồ tương đương với Lãnh Chúa Smaug Bất Khả Xuyên Thấu. Việc sở hữu những viên kim cương tráng lệ ở bên mình thì thật tráng lệ làm sao!"

"Phải, đúng là chúng rất hiếm và toàn bích," Smaug nói với vẻ hài lòng ngớ ngẩn. Nó không biết rằng ông hobbit đã nhìn thấy vùng đặc biệt không được che chắn trên cơ thể nó trong lần viếng thăm trước, và ông đã quan sát gần hơn bởi những lý do của riêng mình. Con rồng cuộn lại. "Nhìn này!" nó nói. "Mi nghĩ gì về nó?"

"Thật là tuyệt vời! Hoàn hảo! Không một tí vết! Kỳ quan!" Bilbo la lớn lên, nhưng trong đầu ông thì lại nghĩ khác: "Tên già ngốc kia! Vì sao lại có một nguyên một khoảng lớn ở bên ngực trái nó giống như một con sên thò cơ thể ra khỏi vỏ như thế chứ!"

Sau khi đã thấy rõ điều này, ngài Baggins quyết định bỏ đi.

"Vâng, tôi thật sự không nên quấy rầy Đức Ngài Rạng Danh hơn nữa," ông nói, "ngài cần phải nghỉ ngơi. Những con ngựa lùn đã bị bắt, tôi tin là, sau một cuộc săn đuổi dài. Và những tên trộm đêm cũng thế," ông nói thêm một cách đột ngột, khi ông bật lui lại và biến vào đường ống.

Điều này thật là không may, vì con rồng đã phun một luồng lửa kinh khiếp về phía ông, và cho dù ông đã chạy theo đường dốc lên thật nhanh, ông vẫn chưa chạy đủ xa để được an toàn khi cái

đầu góm ghiếc của Smaug lại thọc vào khe hở phía sau. May mắn rằng cả cái đầu và bộ hàm của nó không thể chen vào, nhưng mũi nó vẫn phụt tới những luồng lửa và hơi khói phụt theo ông, và ông gần như kiệt sức, chạy loang choạng trong đau đớn và sợ hãi. Ông cảm thấy khá hài lòng về sự thông minh của mình trong cuộc đối thoại với Smaug, nhưng sai lầm của ông vào phút cuối khiến ông bị sốc hơn.

"Đừng bao giờ cười vào những con rồng sống, tên ngọc Bilbo này!" ông nói chính mình, và điều này về sau đã trở thành một câu nói ưa thích của ông, và đã trở thành một câu tục ngữ. "Mi chưa hẳn đã xong cuộc phiêu lưu đâu," ông thêm vào, và điều này khá là đúng. Buổi trưa đã chuyển thành buổi tối khi ông lại đi ra ngoài và vấp và té vào vùng "ngưỡng cửa" tối lơ mờ.

Những người lùn cứu tỉnh ông lại, và dốc sức cứu chữa những vết bỏng của ông; nhưng mãi rất lâu sau tóc trên gáy và lông dưới gót hơn mới có thể mọc lại bình thường: tất cả chúng đã bị cháy xém và quăn cả lại, dính vào dưới da. Trong khi đó thì những người bạn của ông làm tất cả những gì họ có thể để làm cho ông lấy lại tinh thần, họ rất hăm hở muốn nghe chuyện của ông, đặc biệt muốn biết vì sao con rồng lại phát ra những tiếng động đáng ghê đến thế, và làm cách nào mà Bilbo lại trốn thoát được.

Nhưng ông hobbit quá lo lắng và bất an, và họ khó mà cậy được

miệng ông lời nào. Khi nghĩ đến những chuyện đã qua thì lúc này ông cảm thấy hối tiếc về một số chuyện mà ông đã nói với con rồng, và không ham lặp lại chúng chút nào. Con chim hét già đang đậu trên một tảng đá, đầu nghiêng sang một bên, lắng nghe tất cả những gì được kể ra. Rõ ràng là tâm trạng của Bilbo lúc này rất tệ: ông nhặt một hòn đá và ném về phía con chim hét, nó vỗ cánh bay sang một bên và quay trở lại.

"Con chim phải gió!" Bilbo cáu kỉnh. "Tôi tin là nó đang nghe đấy, và tôi không thích cái nhìn của nó."

"Để nó yên đi!" Thorin nói. "Những con chim hét rất tốt và thân thiện - đây là một con rất già, và có thể là đã một trong những thú nuôi từ thời cổ đại còn sống được đến bây giờ, được thuần hoá trong tay ông cha tôi. Chúng thuộc về một nòi giống sống rất rất lâu và huyền bí, và có thể con này đã từng sống cách đây cả trăm năm. Những Con Người ở Dale đã từng có mẹo để hiểu được ngôn ngữ của chúng, và dùng chúng để truyền truyền tin cho Con Người ở Hồ và ở những nơi khác nữa."

"À, thôi được, nó sẽ có tin để mà truyền xuống hồ, nếu như đó là cái mà nó muốn," Bilbo nói; "cho dù tôi không nghĩ rằng lại có ai đó còn lại ở đó gặp rắc rối với ngôn ngữ của chim hét."

"Thế chuyện gì đã xảy ra?" những người lùn gào lên. "Hãy tiếp tục kể về câu chuyện của ông đi!"

Thế là Bilbo kể với họ tất cả những gì mà ông còn có thể nhớ

được, và ông thú nhận rằng ông đã có một cảm giác rất tồi tệ là con rồng đã đoán được khá nhiều từ những câu đố của ông và với những cái trại và những con ngựa lùn. "Tôi tin chắc là nó đã biết rằng chúng ta xuống từ vùng thị trấn Hồ và có được sự giúp đỡ từ nơi đó; và tôi có một cảm giác rất kinh dị là rất có thể nó sẽ đến đó ngay. Ước gì tôi chưa bao giờ nói về cái chuyện Người Cưỡi Thùng Rượu; thậm chí một con thỏ mù cũng nghĩ về những người trên Hồ từ những chuyện này."

"Được, được! Chuyện này không thể cứu vãn được nữa, và rất khó mà không bị lỡ miệng khi nói chuyện với một con rồng, tôi thường nghe vậy mà," Balin lo lắng an ủi ông. "Tôi nghĩ là anh đã thực hiện mọi việc khá tốt, nếu như ông hỏi tôi - dù sao thì ông cũng đã tìm ra một chuyện rất hữu dụng, và đã còn sống trở về, và hơn tất cả là chuyện ông đã nói chuyện với cái thứ như Smaug. Có thể đó là một ân huệ và may phúc cho chúng ta khi biết được về cái vùng để trống trên cái áo kim cương của con Sâu già ấy."

Điều này làm đổi hướng cuộc đối thoại, và họ bắt đầu thảo luận về những con rồng bị giết trong lịch sử, những câu chuyện mơ hồ, tưởng tượng, và những cú đâm thọc, hoặc chém khác nhau, các kỹ thuật, thiết bị và mưu mẹo khác nhau mà họ có thể nghĩ ra. Ý tưởng chung cho rằng việc bắt gặp một con rồng đang ngủ không dễ dàng như ta tưởng, và việc cố gắng đâm hay thọc vào

lúc nó đang ngủ hẳn sẽ dẫn đến một kết cục đầy tai hoạ trong một cuộc tấn công sấm sét kinh hoàng. Con chim hét nghe tất cả những gì họ nói, cho đến khi những ngôi sao bắt đầu ló dạng trên bầu trời, sự im lặng rải rộng đôi cánh của nó bay đi. Và tất cả những gì họ nói cùng với bóng tối đang lan dần càng làm cho Bilbo trở nên càng buồn bực hơn và mang đến cho ông một linh tính xấu.

Cuối cùng ông cắt ngang họ. "Tôi tin chắc là ở đây chúng ta không hề an toàn," ông nói, "và tôi thấy việc ngồi tán ở đây chả có lợi lộc gì cả. Con rồng đã làm cho những đồng cỏ xanh khô héo lại, và dù sao thì ban đêm cũng đã đến và nó sẽ lạnh đấy. Nhưng tôi cảm thấy từ trong xương mình rằng nơi này sẽ lại bị tấn công lần nữa. Lúc này thì Smaug đã biết tôi làm cách nào để vào chỗ của nó, và các ông có thể tin là nó sẽ đoán được đầu kia của đường ống tận cùng ở đây. Nó sẽ nghiền nát các sườn núi ra thành từng mảnh, nếu có thể được, để chặn đứng lối vào của chúng ta, và nếu chúng ta bị nghiền nát trong đấy thì nó sẽ càng thích hơn."

"Ông bị quan quá, ngài Baggins!" Thorin nói. "Vì sao mà Smaug lại đi chặn cái lối ra bên dưới lại, nếu như nó đang hăm hờ muốn chúng ta ló mặt ra? Nó sẽ không làm thế, nếu không thì chúng ta đã nghe tiếng nó làm chuyện này rồi."

"Tôi không biết, tôi không biết - bởi vì trước tiên nó muốn thử

dụ tôi vào lần nữa, tôi nghĩ thế, và bây giờ có thể là bởi vì nó đang đợi cho đến sau cuộc săn đêm nay, hoặc bởi vì nó không muốn làm hư hại cái phòng ngủ của mình nếu có thể được - nhưng tôi ước gì các vị đừng có tranh cãi nữa. Smaug có thể đến đây vào bất kỳ lúc nào, và hy vọng của chúng ta chỉ là đi được vào trong đường ống và đóng cửa lại."

Ông tỏ ra nghiêm trọng đến nỗi những người lùn cuối cùng cũng làm theo những gì ông nói, cho dù họ tạm chưa đóng cửa lại - nó có vẻ như là một kế hoạch liều lĩnh, vì không ai biết làm họ có thể và làm thế nào mở nó ra được từ bên trong, và họ không ưa thích ý nghĩ bị nhốt trong một nơi mà đường thoát duy nhất là dẫn qua ổ của con rồng chút nào. Mọi thứ cũng đã trở nên yên lặng, cả bên ngoài và bên trong đường ống. Thế là họ ngồi lại bên trong, không quá sâu khỏi cánh cửa đang khép hờ và tiếp tục nói chuyện. Câu chuyện lại dẫn sang những lời ghê gớm của con rồng nói về những người lùn. Bilbo ước gì là ông chưa bao giờ nghe họ nói chuyện, hoặc ít nhất ông có thể cảm thấy khá chắc chắn rằng những người lùn lúc này đang tuyệt đối thành thật khi họ nói rằng họ chưa hề nghĩ chút nào đến những chuyện sẽ xảy ra sau khi giành được kho báu.

"Chúng tôi biết rằng đó sẽ là một dự án liều lĩnh," Thorin nói, "và chúng tôi vẫn biết thế; và tôi vẫn nghĩ rằng khi chúng ta giành được nó thì sẽ có đủ thời gian để nghĩ xem chúng ta sẽ làm

gì với nó. Còn về phần chia của ông, ngài Baggins ạ, tôi đảm bảo với ông rằng chúng tôi còn hơn cả sự biết ơn đối với ngài và ngài tự sẽ chọn phần thứ mười bốn cho mình, ngay khi mà chúng ta đã có thứ gì để chia chác, và tôi lấy làm tiếc nếu ngài lo lắng về chuyện chuyên chở, tôi thừa nhận là có rất nhiều vấn đề khó khăn - những vùng đất sẽ không trở nên ít hoang dã đi khi thời gian trôi qua, và chúng ta sẽ cùng nhau gánh chịu phí tổn khi đến lúc ấy. Hãy tin tôi đi, ko như ngài nghĩ đâu!"

Từ đó câu chuyện lại dẫn sang vấn đề kho dự trữ và những chuyện mà Thorin và Balin còn nhớ. Họ tự hỏi không biết chúng vẫn còn nằm lại trong căn phòng bên dưới mà không bị tổn hại hay không: những ngọn kích đã được làm cho quân đội của Vua Bladorthin vĩ đại (đã chế từ lâu), đầu của mỗi cái đều được rèn ba lần, cán của chúng được khảm vàng rất tinh xảo, nhưng chúng chưa hề được phân phối hay bán cho ai; những cái khiên được làm cho những chiến binh đã chết từ đâu, cái cốc bằng vàng vĩ đại của Thrór với hai tay cầm, những cái búa và những con thuyền nhỏ với những chim chóc và muôn hoa với những con mắt và cánh hoa được làm bằng nữ trang; những áo giáp được mạ vàng và bạc không thể xuyên thấu được, những sợi dây chuyền của Girion, Chúa tể của Dale, được làm từ năm trăm viên ngọc lục bảo xanh mượt như cỏ, ông đã tặng cho người con trai trưởng, nó được gắn vào chiếc áo giáp của người lùn và nó trở

thành một thứ chưa hề được làm trước đó, bởi vì nó được làm bạc nguyên chất, có mức mạnh và độ bền gấp ba lần thép, Nhưng quý giá nhất trong số đó là một viên ngọc trắng lớn, mà những người lùn đã tìm thấy bên dưới Ngọn Núi, là Trái Tim của Ngọn Núi, nó là Arkenstone của Thrain.

"Arkenstone! Arkenstone!" Thorin lặp lại trong bóng tối, nửa mơ màng khi cảm gục xuống đầu gối. "Nó giống như là một quả cầu với hàng ngàn khuôn mặt, nó sáng như ánh bạc đầu ngọn lửa, giống như nước trong mặt trời, giống như tuyết dưới các vì sao, như mưa dưới ánh trăng!"

Nhưng khát vọng ma thuật về kho báu đã rời khỏi Bilbo. Mặc cho họ tán hươu tán vượn, ông chỉ nghe họ có phân nửa. Ông ngồi gần cánh cửa nhất, một tai vểnh lên theo dõi xem có tiếng động nào không, tai kia sẵn sàng thì ngóng mọi tiếng vang nào có thể có sau những tiếng thì thầm của những người lùn, lắng nghe mọi tiếng chuyển động khẽ khàng xa xa bên dưới.

Bóng tối càng lúc càng dày đặc và ông càng cảm thấy bất an hơn. "Đóng cửa lại đi!" ông van nài họ. "Tôi nghe thấy tiếng của con rồng từ trong xương tủy. Tôi ghét sự im lặng này hơn tiếng gầm gừ vào tối hôm qua nhiều. Đóng cửa lại đi trước khi quá trễ!"

Có cái gì đó trong giọng của ông khiến những người lùn cảm thấy bất an. Thorin từ từ thoát khỏi giấc mộng của mình và đứng

dậy, ông đá hòn đá đang chèn ngang cửa đi. Rồi họ đẩy mạnh nó, và nó đóng lại với một tiếng vang lớn. Từ bên trong này thì không hề thấy một lỗ khoá nào nữa. Họ đã bị giam trong ngọn Núi!

Và khoảnh khắc đó không phải là quá sớm. Họ còn chưa đi được bao xa xuống dưới đường ống thì một tiếng đập mạnh vang lên bên sườn núi nghe giống như tiếng những phiến gỗ làm bằng gỗ sồi bị những người khổng lồ đập vào nhau. Đá va rồn rảng, những bức vách kêu răng rắc và những hòn đá rơi từ trần xuống đầu họ. Tôi không nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra nếu như cánh cửa vẫn còn mở. Họ lao nhanh xuống dưới đường ống, mừng thầm vì mình vẫn còn sống, trong khi từ phía bên ngoài đằng sau họ, họ nghe thấy tiếng rống và gầm gừ trong cơn giận của Smaug. Nó dần nát đá ra thành từng mảnh, nghiền mạnh vào vách đá với cái đuôi dài của mình, cho đến khi vùng đất cắm trại của họ bị san phẳng, cỏ bị cháy xém, đá bị nát vụn, những bức tường đầy ốc sên, cái lối đi hẹp đều biến mất thành một đồng mảnh vụn, và một cơn thác đá vụn đổ ập từ trên vách đá xuống vùng thung lũng phía dưới.

Smaug đã lén lút rời khỏi ổ của nó, nó lặng lẽ bay vút lên trong không khí, nặng nề chậm chạp lượn trong bóng tối như một con quạ quái dị, hạ xuống hướng tây của ngọn Núi như một làn gió, với hy vọng là sẽ tóm được cái gì đó bỏ quên hoặc là có ai đó ở

đó, và thăm thú cái lối đi mà những tên trộm đã dùng. Con giận của nó bùng lên khi nó không tìm thấy ai và không thấy gì cả, thậm chí khi nó đã đoán được cái lối đi của những tên trộm. Sau khi đã xả cơn giận, nó cảm thấy khá hơn và nó nghĩ trong tim mình là nó không nên tiếp tục gặp phiền phức ở hướng này. Trong lúc đó nó vẫn còn một sự trả thù nữa. "Tên Cười Thùng Rượu!" nó khạc lên. "Mi đã đến từ bên bờ nuowcs và không nghi ngờ nữa mi đến trên nước. Ta không biết mùi của mi, nhưng nếu mi không phải là người bên Hồ, thì hẳn là mi được chúng giúp đỡ. Chúng sẽ thấy ta và sẽ nhớ ai thật sự là Vua Núi!" Nó phun ra một luồng lửa và bay về phía nam, về hướng Dòng Sông Chảy.

Tolkien

CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển

mở đầu

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 13

Không phải ở nhà

Trong lúc đó, những người lùn vẫn ngồi trong bóng tối, và sự im lặng tuyệt đối trùm lên họ. Họ ăn rất nhỏ nhẹ và họ nói chuyện rất nhỏ nhẹ. Họ không đếm thời gian đã qua; và họ sợ không dám nói chuyện, vì giọng thì thầm của họ vang vọng trong đường ống. Nếu như họ ngủ gật, thì họ lại bừng tỉnh trong bóng tối và sự im lặng vẫn tiếp tục ngự trị mà không bị gián đoạn.

Cuối cùng sau những ngày chờ đợi mỏi mòn, thì có vẻ như họ đã bắt đầu bị ngột và bắt đầu thèm không khí. Họ không thể chờ đợi hơn nữa. Họ gần như chào đón hoan hỉ những tiếng động âm ỉ phía dưới khi con rồng trở lại. Họ im lặng sợ hãi những trò quỷ thuật xảo trá của nó, nhưng họ không thể ngồi đó mãi mãi.

Thorin nói: "Chúng ta hãy thử mở cửa!" ông nói. "Tôi phải cảm thấy được gió đang thổi vào mặt tôi nếu không thì tôi chết mất. Tôi nghĩ là chẳng thà bị con Smaug nghiền nát còn hơn là chết

ngạt trong đây!"

Thế là nhiều người lùn đứng dậy và mò mẫm về phía cánh cửa. Nhưng họ thấy rằng phần trên của đường ống đã bị vỡ và bị chặn lại bởi những tảng đá vỡ. Cánh cửa sẽ không tuân theo bất kỳ cái chìa khoá hay ma thuật nào để mở ra nữa.

"Chúng ta bị mắc bẫy rồi!" họ rên lên. "Đây là kết cục sau cùng. Chúng ta sẽ chết ở đây."

Nhưng khi mà những người lùn cảm thấy tuyệt vọng nhất thì Bilbo cảm thấy như có một luồng sáng lạ loé lên trong tim, như thể một sức mạnh nặng nề vừa được nhấc lên khỏi áo ông.

"Đi, đi nào!" ông nói. "Khi còn sống thì vẫn còn hy vọng!" như cha tôi đã nói, và 'Lần thứ ba sẽ giải quyết tất cả'. Tôi sẽ đi xuống đường ống một lần nữa. Tôi đã xuống đấy hai lần, khi tôi biết rằng ở đầu kia có một con rồng, nên tôi sẽ mạo hiểm đến thăm nơi đó lần thứ ba khi tôi không chắc là có con rồng ở đó. Dù sao thì chỉ có một đường ra ở dưới thôi. Và tôi nghĩ là lần này các vị nên đi với tôi.

Họ đồng ý trong tuyệt vọng, và Thorin là người đầu tiên bước tới cạnh Bilbo.

"Bây giờ thì cẩn thận nào!" ông hobbit thì thào, "và lặng lẽ như các ông có thể làm được! Có thể là ở dưới đó không có Smaug nhưng nó có thể xuất hiện lại. Đừng để chúng ta phải làm bất kỳ việc mạo hiểm không cần thiết nào!"

Họ cứ thể đi xuống, đi xuống. Tất nhiên là những người lùn không thể so với hobbit về khoản lén lút thật sự, họ phát ra những tiếng thì thảo sột soạt vọng lên một cách đầy lo ngại; nhưng cho dù thỉnh thoảng Bilbo lại dừng lại và nghe ngóng, vẫn không có tiếng động nào vẳng lên phía dưới. Khi gần đến đáy, như ông ước lượng, Bilbo đeo nhẫn vào và đi trước. Nhưng ông không cần làm thế: nơi đây hoàn toàn tối tăm, và tất cả bọn họ đều vô hình, dù có nhẫn hay không. Thật sự ở đây tối tăm đến nỗi ông hobbit đã vô tình đi ra luôn khoảng trống bên ngoài, mò mẫm trong không khí, vấp chân trong phòng và đâm đầu xuống phòng.

Ông nằm úp mặt xuống nền nhà và không dám đứng dậy, hoặc thậm chí là thở. Nhưng không có gì chuyển động cả. Chẳng hề có nguồn sáng nào - trừ việc, đối với ông, kho ông chậm chạp ngẩng đầu lên, thì có một chút ánh sáng trắng bập bùng phía trên nằm xa trong vùng tối. Nhưng rõ ràng rằng đó không phải là ánh sáng từ lửa của con rồng, cho dù mùi hôi của con sâu này vẫn còn rất nặng tại nơi này, và lưỡi ông có thể nếm được hơi của nó. Cuối cùng thì ngài Baggins cũng chịu hết nổi. "Ta đến tìm người đây, Smaug, con sâu kia!" ông la lớn lên. "Đừng có chơi trò trốn tìm nữa! Hãy cho ta ánh sáng, và ăn thịt ta nếu mi có thể bắt được ta!"

Những tiếng vọng yếu ớt vang lên khắp căn phòng không nhìn

thấy được, nhưng không có ai trả lời. Bilbo đứng dậy, và thấy rằng mình không biết phải quay về hướng nào nữa.

"Bây giờ thì tôi tự hỏi là Smaug đang chơi cái trò quái gì đây," ông nói, "Nó không có ở nhà và hôm nay (hoặc tối nay, sao cũng được), tôi tin thế. Nếu Oin và Gloin không mất thời gian để lấy đồ đánh lửa thì có thể chúng ta có thể tạo ra một chút ánh sáng, và có thể nhìn quanh trước khi may mắn đổi chiều."

"Ánh sáng!" ông gào lên. "Có ai có thể làm ra ánh sáng không?" Tất nhiên là những người lùn rất cảnh giác khi Bilbo bước tới trước và ngã vào căn phòng, và họ ngồi túm tụm lại ở chỗ mà ông đã rời khỏi họ ở cuối đường hầm.

" Sh! Sh!" họ rít lên, khi họ nghe thấy giọng ông: và cho dù điều này giúp ông hobbit tìm được đến chỗ họ, thì ông vẫn không thể có được gì thêm từ họ. Nhưng cuối cùng, khi mà Bilbo thật sự bắt đầu dậm chân nên nền nhà, gào thét đòi ánh sáng bằng tất cả cái giọng run rẩy của mình, thì Thorin nhượng bộ, và Oin với Gloin được sai trở về tìm lại trong cái đồng đồ của họ ở trên đỉnh đường ống. Sau một lúc thì một ánh lửa bập bùng cho thấy họ đã trở về, Oin cầm một cây đuốc thông nhỏ chiếu sáng trên tay mình, và Gloin kẹp một mớ đuốc khác dưới tay ông. Bilbo nhanh chóng chạy đến cửa và cầm lấy cây đuốc; nhưng ông không thể nào thuyết phục những người lùn đốt thêm những cây đuốc khác và bước ra nhập bọn với ông. Như Thorin đã cẩn thận giải thích,

ngài Baggins vẫn là chuyên gia trộm đêm và thám hiểm chính thức của họ. Nếu ngài muốn mạo hiểm với ánh sáng, thì đó là chuyện của ngài. Họ sẽ đợi trong đường ống chờ báo cáo của ngài. Thế là họ ngồi gần cửa và chờ đợi.

Họ thấy cái hình dáng nhỏ bé mờ tối của ông hobbit bắt đầu băng qua nền đất, giơ cao cái nguồn sáng nhỏ cả mình. Cứ chốc chốc, trong khi ông vẫn còn đủ gần, họ lại thấy luồng sáng lung linh và lấp lánh khi ông vấp vào một cái gì đó bằng vàng. Nguồn sáng mờ dần khi ông bước đi xa trong căn phòng rộng thênh thang: rồi nó bắt đầu nhảy lên trong không khí. Bilbo đang lei lên một đồng châu báu cao ngất. Ông nhanh chóng lên đến đỉnh, và vẫn lên tiếp. Rồi họ thấy ông dừng lại và cúi rạp xuống một lúc, nhưng họ không biết lý do. Đó là Arkenstone, Trái Tim của Núi. Bilbo đoán là như thế qua lời miêu tả của Thorin; nhưng thật sự không thể có đến hai viên ngọc như thế, thậm chí trong một cái kho lưu trữ thật ê hề. Khi ông càng leo lên, cái vàng sáng trắng càng sáng lên trước ông, thúc giục bước chân của ông. Nó dần dần trở thành một quả cầu nhỏ toả ra những luồng sáng nhỏ. Bây giờ khi họ đến gần, thì màu da thịt người đang nhuộm lấp lánh lên bề bạc nó, phản xạ và lan toả luồng ánh sáng lay động trên cây đuốc của ông. Cuối cùng ông nhìn xuống từ phía trên nó và lấy lại hơi thở của mình. Món châu báu vĩ đại dưới chân ông đang sáng lên từ ánh sáng từ chính nó, chúng được cắt và trang trí bởi những

người lùn, những người đã đào được nó từ trái tim của ngọn núi cách đây rất lâu, nó đón tất cả những ánh sáng chiếu lên mình và thay đổi chúng thành mười ngàn luồng sáng trắng chói lọi rực lên những sắc cầu vồng.

Chợt cánh tay Bilbo giờ về phía nó như bị ma thuật của nó thu hút. Cánh tay nhỏ của ông không bao trọn được nó vì nó là một hòn ngọc lớn và nặng, nhưng ông nhắc nó lên, nhắm mắt lại và bỏ nó vào cái túi sâu nhất của mình.

"Bây giờ thì ta đã thật sự là một tên trộm đêm!" ông nghĩ.

"Nhưng tôi nghĩ rằng tôi phải nói với những người lùn về nó, một lúc nào đó. Họ đã nói là tôi có thể chọn phần chia của mình, và tôi nghĩ là tôi sẽ lấy cái này, nếu họ lấy hết những cái còn lại!" Và ngay khi đó ông có một cảm giác rất khó chịu rằng việc chọn phần sẽ không bao gồm viên ngọc trắng lệ này, nó sẽ gây ra rắc rối. Bây giờ thì ông tiếp tục leo lên. Ông leo xuống phía bên kia của đồng châu báu mà ông đã leo lên, và ánh sáng từ ngọn đuốc của ông biến mất khỏi tầm nhìn của những người lùn.

Nhưng họ lại nhanh chóng thấy lại nó từ một khoảng cách xa.

Bilbo đang băng qua nền căn phòng.

Ông tiếp tục đi, cho đến khi ông đến những cánh cửa lớn ở phía bên kia, và một luồng gió phả lên từ đó là làm ông cảm thấy sáng khoái trở lại, nhưng nó gần thôi vụt tắt ánh sáng của ông. Ông rụt rè nhìn ra và thấy lơ mờ những lối đi lớn và phần đầu của một

cái cầu thang dẫn lên trên trên trong vùng tối. Và vẫn không có dấu hiệu hay âm thanh nào của Smaug. Ông quay lại và đi trở về, thì một cái bóng đen xà xuống ông và quẹt lên mặt ông. Ông kêu thét lên và giật bắn cả người, bật lùi lại và té ngã. Cây đuốc của ông văng xuống đất và tắt ngấm!

"Chỉ là một con dơi, tôi cho là thế và hy vọng là thế!" ông nói một cách tuyệt vọng. "Nhưng bây giờ thì tôi làm gì đây? Đâu là hướng Đông, Nam, Bắc và Tây?"

"Thorin! Balin! Oin! Gloin! Fili! Kili!" ông la lớn lên hết sức mình - có vẻ như nó chỉ là những tiếng động nhỏ nhoi trong vùng bóng đen rộng lớn này. "Ánh sáng tắt rồi! Có ai đó đến tìm và giúp tôi với! Trong một thoáng tất cả sự dũng cảm của ông đã biến mất hết.

Những người lùn loáng thoáng nghe thấy tiếng ông kêu, cho dù họ chỉ nghe được tiếng "cứu!".

"Chuyện gì đã xảy ra ở đó vậy trời?" Thorin nói. "Rõ ràng là không phải con rồng, nếu không thì ông ta không thể kêu la vậy được."

Họ đợi thêm một thoáng, và vẫn không có tiếng động nào của con rồng, không có âm thanh nào ngoài tiếng của Bilbo vẫn vẳng từ đằng xa. "Đi nào, một người trong số các ông, mang đến một hoặc hai nguồn sáng nào!" Thorin ra lệnh. "Có vẻ như chúng ta phải đi cứu tay trộm đêm của chúng ta."

"Đến lượt chúng ta giúp đỡ," Balin nói, "và tôi rất sẵn lòng đi. Dù sao thì tôi cũng cho là lúc này cũng còn an toàn."

Gloin đốt lên nhiều ngọn đuốc sáng, và tất cả bọn họ trườn đi, từng người một, và bỏ dọc theo bức tường nhanh hết sức mình. Chẳng mấy chốc họ đã gặp Bilbo đang hướng về phía họ. Sự khôn ngoan của ông nhanh chóng trở lại khi ông thấy những nguồn sáng lấp lánh.

"Chỉ là một con dơi thế là cây đuốc rơi xuống, không có gì đâu!" ông nói thế để trả lời các câu hỏi của họ. Cho dù họ đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, họ vẫn có phần cau kỉnh khi thấy họ đã sợ hãi chẳng vì việc gì; nhưng tôi không biết là họ sẽ nói gì vào lúc này nếu như ông nói với họ về viên Arkenstone. Hình ảnh lò mờ của cái khối châu báu mà họ vừa nhìn thoáng thấy khi họ đi dọc qua chúng đã làm bùng lên trở lại những ngọn lửa trong trái tim của những người lùn; và khi trái tim của một người lùn, cho dù là đáng kính nhất, đã bùng lên vì vàng và châu báu, thì nó trở nên rất cứng rắn, và còn có thể trở nên tàn ác nữa.

Những người lùn thật sự không cần phải tranh cãi nữa. Mặc dù tất cả đã hăm hở hơn thám hiểm căn phòng khi mà họ có cơ hội, và đã sẵn lòng để tin rằng vào lúc này Smaug đã đi xa. Mỗi người trong số họ cầm chặt ngọn đuốc, và khi họ nhìn, đầu tiên là vào một bên rồi sau đó nhìn sang bên khác, họ đã quên đi sợ hãi và thậm chí là cả sự cảnh giác nữa. Họ nói lớn tiếng, người

này la với sang người kia, khi họ nhấc những món châu báu cổ xưa ra khỏi lên khỏi những đồng trên mặt đất hoặc lấy xuống từ tường, đưa chúng ra ánh sáng, vuốt ve và mân mê chúng. Filie và Kili gần như trở nên rất vui vẻ, họ tìm thấy ở đây những nhiều cây đàn hạc vàng với những sợi dây bạc, họ nhấc chúng lên và thử chơi đúng; và thật là huyền bí (và chúng cũng chưa hề được con rồng chạm đến, nó vốn chẳng ưa gì âm nhạc), chúng vẫn còn ngân vang. Căn phòng tối tăm phủ đầu những giai điệu đã câm lặng từ lâu. Nhưng phần lớn những người lùn khác thì thực dụng hơn; họ thu thập những viên ngọc và nhét chúng vào túi, rồi những ngón tay khỏi những gì mà họ không thể mang đi với một tiếng thở dài. Thorin không phải là người lấy ít nhất trong đám, nhưng ông cứ luôn tìm từ đầu này sang đầu kia để tìm cái mà ông không thể tìm thấy. Đó là viên Arkenstone nhưng ông không nói với ai về chuyện này.

Lúc này thì những người lùn đã lấy áo giáp và vũ khí xuống khỏi tường, và vũ trang cho mình. Thật sự thì Thorin trông đã có vẻ rất vương giả, được che phủ bởi cái áo giáp gắn những cái đĩa vàng, ông đeo một lưỡi rìu nửa nạm bạc trên thắt lưng với những hòn đá đỏ rực.

"Ngài Baggins!" ông la lên. "Đây là sự chi trả đầu tiên cho phần thưởng của ngài! Hãy cởi cái áo choàng cũ của ông ra và mặc cái này vào!"

Vừa nói ông vừa trông vào Bilbo một cái áo giáp nhỏ mà những hoàng tử elf trẻ vẫn mặc vào xa xưa. Nó làm bằng thép bạc mà những người elves gọi là mithril, và đi cùng với nó là một cái thắt lưng làm bằng trân châu và kim cương. Một cái mũ trụ nhẹ bằng da thuộc, được gia cố bên dưới bằng một vòng thép và được gắn những viên ngọc sáng, được gắn lên đầu ông hobbit. "Tôi cảm thấy thật là oai vệ," ông nghĩ, "nhưng tôi nghĩ rằng tôi nhìn thật là tức cười. Những người trên Đồi ở nhà chắc sẽ lăn ra cười và tôi vẫn nhìn sáng loá như thế này!"

Lúc này thì ngài Baggins vẫn giữ cho đầu óc của mình tỉnh táo hơn các người lùn trước ma lực của những đồng đồ tích trữ.

Trong khi những người lùn còn mãi sẫm soi châu báu thò ông đã bắt đầu lo lắng tự hỏi xem kết cục của chuyện này sẽ như thế nào,

"Tôi sẵn sàng cho đi nhiều cái cốc quý giá," để được uống cái gì đó vui vẻ từ những cái cốc gỗ của Beorn!"

"Thorin!" ông la lớn. "Chuyện gì tiếp theo đây? Chúng ta đã vũ trang, nhưng có cái áo giáp nào đủ để chống lại Smaug Khủng Khiếp? Những châu báu này vẫn chưa thuộc về chúng ta. Chúng ta không phải là đang tìm vàng, mà tìm đường để trốn, và chúng ta đã đánh cuộc với may rủi khá lâu rồi!"

"Ông nói đúng!" Thorin trả lời, trí khôn của ông đã phục hồi.

"Chúng ta đi thôi! Tôi sẽ chỉ dẫn các vị! Tôi sẽ không quên

đường đi trong cái dinh thự này trong suốt một ngàn năm." Rồi ông gọi những người khác, họ tập hợp lại, giữ chặt những ngọn đuốc phía trên đầu, họ băng qua những cánh cửa ngoác rộng, không thiếu những cái liếc nhìn tiếc nuối về phía sau.

Những bộ áo giáp mà họ mặc sáng lấp lánh tương phản với những cái áo choàng cũ và những cái mũ trụ sáng loáng của họ nghịch hắt với cái mũ trùm rách nát cũ, từng người một họ đi sau Thorin thành một hàng sáng lấp lánh trong vùng bóng tối phủ đầy, lắng nghe trong sợ hãi xem có tiếng động nào báo hiệu con rồng đang trở về hay không. Cho dù tất cả những món đồ trang trí đã đổ nát hoặc bị phá huỷ từ lâu, và cho dù tất cả đã trở nên nhơ bẩn và ô ế với sự đến và đi của con quái vật, Thorin vẫn biết rõ mọi lối đi và mọi ngã rẽ. Họ leo lên những cầu thang dài, rẽ vào những lối đi rộng dẫn xuống, rồi lại rẽ và leo lên những cầu thang khác, và leo lên những cầu thang khác nữa.

Đường đi khá bằng phẳng, bị cắt ngang bởi những vách đá rộng và những cái ổ, những người lùn cứ leo lên cao, cao, cao mãi, và họ chẳng gặp những dấu hiệu của bất kỳ sự sống nào, mà chỉ có những bóng đen lén lút vụt đi khi những ngọn đuốc của họ tiến lại gần, lung linh trong những ngọn gió. Như thường lệ, những bậc thang được làm không phải dành cho đôi chân của ông hobbit và Bilbo vừa cảm thấy rằng ông không thể đi được nữa, thì thành linh trần nhà vọt lên cao và xa ra khỏi tầm sáng của

những ngọn đuốc của họ. Một luồng sáng trắng có thể được nhìn thấy qua những lối mở bên trên, và không khí trở nên thoáng đãng hơn. Ánh sáng mờ mờ chiếu vào họ từ phía trước qua những cánh cửa lớn, đang lung lay trên bản lề và bị cháy hết một nửa.

"Đây chính là căn phòng lớn của Thrór," Thorin nói, "căn phòng để ăn tiệc và hội họp. Cách đây không xa chính là Cửa Trước."

Họ băng qua căn phòng đồ nát. Những cái bàn ở đây bị mục rữa, những cái ghế và băng ghế nằm lỏng chỏng, cháy thành than và rã đi. Những cái sọ và xương nằm trên nền nhà, dọc theo những cốc, chén, sừng uống rượu vỡ vụn và phủ đầy bụi. Khi họ đi xa hơn qua vài cánh cửa nữa, tiếng nước chảy ập đến tai họ, và cái ánh sáng xám xám đột ngột trở nên sáng rõ.

"Đây là nguồn của Dòng Sông Chảy," Thorin nói, ". Nó chảy từ đây ra Cửa. Chúng ta hãy đi theo nó!"

Một dòng nước nóng chảy ra khỏi vùng bóng tối, nó sôi sục trong một lối chảy hẹp, được tạc thành, sâu và thẳng bởi những bàn tay cổ xưa. Bên cạnh nó là một con đường lát đá đủ rộng cho người cùng bước. Họ nhanh nhẹn chạy dọc theo nó, rẽ theo một lối rộng và rồi ánh sáng ban ngày trải rộng trước họ. Một vòng cung cao dựng lên ở phía trước, bên trong nó là những mẫu chạm khắc từ ngày xưa, mòn, vỡ vụn và nám đen. Ánh mặt trời chiếu xuống giữa sườn Núi, làm cho vàng đỏ xuống chỗ ngưỡng cửa lấp lánh.

Một bày dơi đang ngủ sợ hãi khi những luồng khói từ những cây đuốc của họ bốc lên về phía chúng, khi chân họ trượt tới trên những nền đá đã được chà mịn và nhót khi con rồng băng qua. Bây giờ phía trước họ là dòng nước chảy rầm rĩ ra ngoài và sùng sục đổ xuống thung lũng. Họ ném những cây đuốc lò mờ của mình xuống đấy, và đứng ngậy ra với đôi mắt chớp loá. Họ đi đến Cổng Trước, và đang nhìn xuống Dale.

"Được lắm!" Bilbo nói, "tôi chẳng bao giờ nghĩ đến việc ra bằng cửa này cả. Và tôi cũng không bao giờ chờ đợi đến việc lại thấy được ánh mặt trời, để lại cảm thấy gió thổi vào mặt. Nhưng, oa, gió lạnh quá!"

Thật vậy. Một luồng gió đông đang thổi tạt đến với sự đe dọa của mùa đông bên ngoài. Nó cuộn quanh sườn núi và đổ vào thung lũng, tru lên bên các bờ đá. Sao một thời gian dài bị hầm sâu trong những hang động ma quái của con rồng, họ run lên trước ánh mặt trời. Thành linh Bilbo chợt nhận ra rằng ông không những chỉ mệt mà còn rất là đói. "Có vẻ như trời đã sáng lắm rồi," ông nói, "và do đó tôi cho rằng đã đến giờ ăn sáng - nếu như có gì đó cho bữa sáng. Nhưng tôi không cảm thấy rằng bậc cửa trước nhà Smaug là nơi an toàn nhất để ăn. Hãy đi tìm một chỗ nào đó mà chúng ta có thể được ngồi yên một lúc!"

"Đúng lắm!" Balin nói. "Và tôi nghĩ là tôi biết chúng ta nên đi đường nào" chúng ta nên đi vì cái trạm quan sát của ở góc phía

Nam của Núi."

"Nó xa không?" ông hobbit hỏi.

"Năm giờ đi bộ <hix>, tôi nghĩ thế. Một chuyến đi vất vả đấy.

Con đường dẫn từ Cổng dọc theo bờ trái dòng sông có vẻ như đã bị hỏng hoàn toàn. Nhưng nhìn xuống đây này. Con sông đang chột vòng lại phía đông, cắt ngang Dale ngay phía trước thị trấn đổ nát. Ở chỗ này có một cây cầu, dẫn xuống những bậc thang dốc dẫn lên bờ phải, và con đường ấy dẫn về phía Ravenhill. Ở đó có (hoặc đã có) một con đường dẫn lên trạm quan sát ấy. Đó cũng là một cuộc leo núi vất vả đấy, thậm chí nếu những bậc đá cũ vẫn còn."

"Tội nghiệp tôi!" ông hobbit rên rỉ. "Phải đi nữa và phải leo nữa mà không có bữa sáng! Tôi tự hỏi là chúng ta đã bỏ lỡ bao nhiêu bữa sáng, và bao nhiêu bữa ăn khác nữa trong cái hố dơ bẩn không có đồng hồ, không có thời gian ấy?"

Chính xác ra thì đã hai ngày đêm trôi qua (và không đến nỗi không có thức ăn) từ khi con rồng phá sập cánh cửa ma thuật, nhưng Bilbo đã đếm quá, và ông cảm thấy một đêm trôi qua như cả một tuần.

"Đi nào, đi nào!" Thorin cười lớn - tinh thần của ông bắt đầu được nâng lên trở lại, và ông khua những viên đá quý giá trong túi. "Đừng có gọi vùng đất của tôi là cái hố dơ bẩn chứ! Ông phải đợi cho đến khi nó được dọn sạch và trang trí lại!"

"Không phải là đến lúc Smaug chết chứ," Bilbo rầu rĩ nói.

"Trong khi đó thì hắn đang ở đâu? Tôi sẵn sàng cho đi bữa sáng để biết được. Tôi hy vọng là nó không đang nhìn xuống chúng ta từ trên Núi!"

Ý tưởng này làm cho sự phấn khích của những người lùn bị xáo trộn, và họ nhanh chóng quyết định rằng Bilbo và Balin đúng.

"Chúng ta phải đi khỏi đây," Don nói, "tôi cảm thấy như thể con mắt của nó đang chiếu sau đầu tôi."

"Đó là một nơi lạnh giá và cô độc," Bombur nói, "Ở đó có thể có nước uống, nhưng tôi không thấy dấu hiệu nào của thức ăn cả.

Một con rỗng thì luôn đói ở những nơi như vậy."

"Đi nào! Đi nào!" những người khác la lên. "Hãy theo lối đi của Balin!"

Không có đường đi dương những bờ đá bên phải, nên họ luôn giữa tảng đá nằm bên bờ trái dòng sông, rồi sự trống rỗng và hoang vắng đã nhanh chóng làm cho cho Thorin tỉnh táo lại. Họ thấy cây cầu mà Balin nói đến đã đổ từ lâu, phần lớn những tảng đá của nó bây giờ chỉ còn nằm trơ bên dòng suối cạn râm rì; nhưng họ băng qua nước mà không gặp khó khăn gì nhiều, rồi họ tìm thấy những bậc đá cổ, và leo lên bờ cao. Sau khi đi một lúc họ băng vào con đường cổ, và nhanh chóng đi vào một thung lũng sâu giữa những vách đá; họ nghỉ ở đây một lúc và ăn bữa sáng mà họ có thể có, phần lớn là món nhồi và nước. (Nếu bạn

muốn biết cái món nhồi ấy là gì, thì tôi chỉ có thể nói là tôi không biết công thức của nó; nhưng nó là một loại bánh quy, được giữ tốt vĩnh viễn, nó chỉ dùng để giữ sức thôi, chứ chẳng thể nào thưởng thức ngon lành được <giống mấy món ăn Sing quá hix hix>, nó chẳng có gì thú vị ngoài việc là một bài tập nhai. Nó được làm bởi những người ở Hồ dành cho những cuộc du ngoạn lâu ngày).

Sau đó họ lại tiếp tục leo lên, bây giờ con đường đã đâm về phía tây và rời khỏi con sông, và cái sườn núi nhọn ở phía nam càng lúc càng gần. Cuối cùng họ đến được chỗ con đường đổi. Nó lượn dốc lên, và họ chậm chạp leo lên, người này sau người khác, cuối cùng đến xế trưa thì họ leo đến đỉnh thấy mặt trời mùa đông đang ngã về Tây.

Họ thấy đây là một nơi bằng phẳng, không có tường che ở ba phía, nhưng mặt Bắc của nó là một vách đá mở ra như một cái cửa. Từ cánh cửa này là khung cảnh rộng lớn của phí Đông, Nam và Tây.

"Đây," Balin nói, "trong những ngày xưa chúng tôi đã luôn cất đặt người canh gác ở đây, và cánh cửa phía sau này dẫn vào một căn phòng được đục vào trong vách đá, được làm ra tại đây như một trạm gác. Vòng quanh Núi có nhiều chỗ như vậy. Nhưng vào thời thịnh vượng của chúng tôi thì không cần canh gác gì nhiều, và những người canh gác đã quá an hưởng, nếu không thì

chúng tôi có thể có được báo sớm hơn về con rồng, và mọi thứ có thể đã khác. Vẫn vậy thôi, chúng ta có thể nằm đây và được che chắn một thời gian, có thể thấy mà không bị nhìn thấy."

"Không có tác dụng gì nhiều đâu, nếu chúng ta đã bị thấy là đang đến đây," Dori nói, ông luôn nhìn lên đỉnh Núi, như thể ông đang trông đợi được thấy Smaug đậu đó như con chim trên tháp chuông.

"Chúng ta phải chộp lấy cơ hội," Thorin nói, "Hôm nay chúng ta không thể đi đâu xa hơn nữa."

"Nghe, nghe kìa!" Bilbo la lên, và nằm rạp xuống.

Căn phòng đá ở đây được làm cho cả trăm người, và còn một căn phòng nhỏ bên trong, tránh khỏi giá lạnh. Nó khá hoang vắng, thậm chí cả thú hoang cũng không dùng đến nó trong những ngày thống trị của Smaug. Họ đặt đồ đạc xuống đó; một số nằm vật ra và ngủ ngay, nhưng một số khác nằm gần cửa ngoài và thảo luận các kế hoạch của mình. Khi nói chuyện họ không ngừng nhắc đến chuyện: Smaug ở đâu? Họ nhìn về phía Tây và chẳng thấy gì, rồi nhìn phía Đông mà cũng chẳng thấy gì, và ở phía Nam cũng chẳng có dấu hiệu gì của con rồng, nhưng ở đây có nhiều chim chóc đang tụ về. Họ nhìn về phía đó và tự hỏi; nhưng họ không hiểu gì hơn, khi những ngôi sao lạnh giá đầu tiên hiện ra.

Tolkien

CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển

mở đầu

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 14

Nước và Lửa

Bây giờ nếu như bạn, cũng như các người lùn, muốn được nghe tin tức về Smaug, thì bạn phải quay trở lại buổi chiều tối mà hắn đã phá nát cánh cửa và bay đi trong giận dữ vào hai ngày trước. Những người ở thị trấn trên hồ Esgaroth phần lớn chỉ ở trong nhà, do những cơn gió thổi từ miền Đông tối tăm và lạnh lẽo, nhưng vẫn còn một số đang đi lại trên bến cảng và quan sát khi họ có việc cần, những ngôi sao đang chiếu sáng trên những khoảng lặng trên bờ hồ tại những chỗ chúng trông lên bầu trời. Từ thị trấn của họ, Ngọn Núi Cô Đơn bị che khuất bởi những ngọn đồi thấp từ góc xa của hồ, qua Dòng Sông Chảy đang chảy xuống từ phương Bắc. Họ chỉ có thể thấy cái đỉnh cao ngất của nó trong những ngày thời tiết tốt, và thỉnh thoảng họ vẫn lại nhìn về phía nó, vì nó có cái vẻ ảm đạm và thê lương thậm chí trong ánh trăng. Bây giờ thì nó đã mất hút, tan trong bóng tối.

Thình lình nó hiện ra trở lại trong tầm nhìn, một luồng sáng loé lên ngăn ngủi từ phía nó và mờ đi.

"Nhìn kia!" một người nói. "Ánh sáng lại xuất hiện! Tôi hôm qua những người quan sát đã thấy chúng bắt đầu hiện ra và tắt đi từ nửa đêm đến bình minh. Có cái gì đang xảy ra trên đây."

"Có thể là Vua Núi đang rèn vàng," một người khác nói. "Ông đã đi lên phương bắc được khá lâu rồi. Bây giờ là lúc những bài hát chứng minh rằng nó là đúng."

"Vua nào?" một giọng nói khắc nghiệt cất lên. "Chỉ mong sao đó không phải là ngọn lửa hung tàn của con rồng, và chúng ta chỉ biết có một Vua Núi thôi."

"Ông luôn tiên báo trước những chuyện dở!" những người khác nói. "Toàn những chuyện về những con lữ và cá bị đầu độc. Hãy nghĩ đến những chuyện vui đi nào!"

Rồi thình lình một luồng sáng lớn xuất hiện trên khoảng đồi thấp và vùng hồ phía bắc chuyển sang ánh vàng.

"Vua Núi!" họ thét lên. "Tài sản của ông như Mặt trời, bạc của ông như suối, những con sông của ông chảy ra vàng! Con sông đang chảy ra vàng từ Núi!" họ la lên, mọi cánh cửa đều mở ra và những bước chân vội vã vang lên.

Khắp nơi bây giờ là sự náo động và tò mò khủng khiếp. Nhưng cái người có giọng nói khắc nghiệt đang vội vã chạy đến chỗ Lãnh Chúa. "Con rồng đang đến nếu không thì tôi chỉ là một tên

ngốc!" ông la lên. "Cắt những chiếc cầu xuống! Vũ trang! Vũ trang đi!"

Rồi những tiếng kèn trumpet cảnh cáo chột vang lên, và vọng lại dọc theo những bờ đá. Sự phấn khích ngừng lại và niềm vui chuyển thành sự chết khiếp. Và do vậy mà con rồng thấy họ đã kịp chuẩn bị rồi. Ngay sau đó, với tốc độ khủng khiếp của nó, họ có thể thấy nó nhưng một luồng lửa lao vùn về phía họ, càng lúc càng lớn và sáng dần, và bây giờ thì không chỉ những kẻ ngu ngốc nhất cũng nghi ngờ rằng những lời tiên tri đã sai. Họ vẫn còn có thời gian. Tất cả những bình chậu trong thị trấn được đổ đầy nước, mọi chiến binh đều vũ trang, các mũi tên và những ngọn lao đều sẵn sàng, cây cầu dẫn lên mặt đất được hạ xuống và phá huỷ, trước khi tiếng gầm kinh khiếp của Smaug đến gần, cái hồ rực sáng lên như lửa dưới đôi cánh kinh khủng đang quạt phân phát của nó.

Mọi người kêu lên ré ầm ĩ khi nó lao về phía họ, băng đến những cái cầu và chung hứng! Cây cầu đã bị phá, và những kẻ thù của nó đang ở trên một hòn đảo nằm giữa nước - nằm quá sâu, quá tối và quá lạnh so với nó. Nếu nó lao vào đó, hơi nước sẽ bốc lên đủ để bao trùm hòn đảo như một màn sương trong nhiều ngày, nhưng cái hồ còn lớn hơn cả nó, và nó sẽ bị dập tắt trước khi nó có thể băng qua.

Nó gầm gừ và quay trở về thị trấn. Một loạt tên bắn lên va loảng

xoảng vào lớp vảy và nữ trang của nó, đầu tên bị hơi thở nóng bỏng của nó thổi gãy và rơi lả tả xuống hồ. Bạn không thể nào tưởng tượng ra được những đợt pháo bông trong đêm ấy như thế nào. Tiếng cung bật và tiếng rít của những cây kèn trumpet làm cơn giận của con rồng lên đến tột đỉnh, đến khi nó gần như bị mù và tức điên lên. Đã từ lâu không có ai dám giao tranh với nó; và bây giờ họ sẽ cũng không dám, nếu như không có cái người có giọng nói khắc nghiệt (tên ông ta là Bard), ông đang chạy lảng xảng để khích lệ những tay cung thủ và thúc giục Lãnh Chúa ra lệnh cho họ chiến đấu tới mũi tên cuối cùng.

Lửa được phun ra từ hàm của con rồng. Nó lượn vòng một lúc ở phía trên cao họ, phóng sấm sét khắp hồ, cây cối bên bờ hồ sáng rực lên như bị nung đỏ giống như những đám mây với những vùng đen chập chùng phía dưới chúng. Rồi nó hạ thẳng xuống giữa rừng tên, điên cuồng trong giận dữ, không quan tâm đến việc đưa phần vảy của mình về phía kẻ thù mà chỉ quan tâm đến cái thị trấn cháy rừng rực của họ.

Lửa bốc lên từ mái trần bằng tranh và những cây đòn bằng gỗ khi nó hạ xuống và lượn qua, cho đến khi tất cả đều bị dập bằng nước trước khi nó đến. Một lần nữa nước được tung lên bởi cả trăm cánh tay khi một đốm lửa xuất hiện. Con rồng cuộn lui lại. Cái đuôi nó quét uqua và trần của Căn Nhà Lớn đổ ập xuống. Lửa lan đi không sao dập tắt được trên cao trong đêm. Cứ mỗi lần

con rồng hạ xuống là lại có một căn nhà bắt lửa và đổ xuống, mà vẫn không có mũi tên nào cản được Smaug hay làm bị thương hơn là bay trên những đầm lầy. Mọi người đã bắt đầu nhảy xuống từ mọi hướng. Phụ nữ và trẻ em đang tùm lại trong những cái thuyền nặng trĩu ở cái vũng tại chợ. Vũ khí đã bị ném xuống. Những tiếng than van và kêu khóc vang lên tại cái nơi mà cách đây không lâu đã vang lên những bài hát về những người lùn. Bây giờ thì mọi người nguyên rửa tên của họ. Bản thân ngài Lãnh Chúa đã quay về cái thuyền mạ vàng của mình, hy vọng rằng sẽ được cứu khi lần đi giữa cảnh hỗn loạn. Cả thị trấn nhanh chóng trở nên hoang vắng và đổ sập xuống trên bề mặt hồ. Đó là điều con rồng hì vọng. Việc tất cả bọn họ đều xuống thuyền là những gì nó cần. Bây giờ thì nó đã có một trò thể thao thú vị là săn đuổi họ, họ không thể ngừng lại cho đến khi kiệt sức. Cứ để cho họ lên đến bờ và nó đã sẵn sàng cho lúc ấy. Nó nhanh chóng làm cho mọi cây cối tại các vùng đất bên hồ bốc cháy, các cánh đồng và đồng cỏ khô quắt queo. Bây giờ thì nó càng thích thú việc săn mọi người trong thị trấn hơn mọi thứ nó đã tận hưởng trong hàng năm qua. Nhưng vẫn còn một đội cung thủ vẫn giữ vững vị trí giữa những ngôi nhà đổ nát. Đội trưởng của họ là Bard, người có giọng nói khắc nghiệt và khuôn mặt khắc nghiệt, các bạn của ông đã buộc tội ông là tiên đoán những cơn lũ và đầu độc cá, dù họ biết giá trị và lòng dũng cảm của ông. Ông là

hậu duệ từ một dòng dõi lâu đời của Girion, Lãnh Chúa vùng Dale, vợ và con ông đã trốn xuống Dòng Sông Chảy từ đọt tàn phá từ lâu về trước. Bây giờ thì ông đang bắn bằng một cây cung thuỷ tùng lớn cho đến khi tất cả tên của ông đã được bắn hết trừ một cây cuối cùng. Lửa đã bùng gần đến ông. Các bạn ông đã rời khỏi ông. Ông nâng cây cung của mình lên một lần cuối. Thành linh từ trong bóng tối một cái gì đó hạ xuống vai ông. Ông giật mình, nhưng đó chỉ là một con chim hét già. Nó đậu xuống bên tai ông mà không hề sợ hãi và mang tin tức đến cho ông. Kỳ diệu thay, ông thấy mình có thể hiểu được ngôn ngữ của nó, vì ông thuộc nòi giống Dale.

"Đợi! Đợi!" nó nói với ông. "Mặt trăng đang lên. Hãy ngấm vào cái lỗ bên ngực trái của nó khi nó bay đến và rẽ trên đầu ông!"

Và khi Bard sống lại vì kinh ngạc, nó kể cho ông nghe tất cả mọi chuyện trên Núi và tất cả những gì nó đã nghe. Rồi Bard nâng cung lên, sợi dây kéo căng về phía tai ông. Con rồng lượn vòng trở lại, bay thấp xuống, và khi nó bay đến thì ánh trăng đang lên từ phía bờ đông rọi sáng lấp lánh đôi cánh của nó.

"Tên ơi!" người cung thủ nói. "Mũi tên đen ơi! Ta đã giữ ngươi lại đến phút cuối cùng. Ngươi chưa bao giờ làm ta thất vọng và ta luôn tìm lại được mi. Ta đã nhận mi từ cha ta và ông đã nhận nó từ những người xưa nữa. Nếu mi đã được rèn lên với chính Vua Núi, thì hãy đi và bắn cho tốt nhé!"

Con rồng lại hạ xuống thấp hơn nữa, và khi nó lượn và hạ xuống, bụng của nó sáng trắng lên với những ánh lửa lấp lánh từ những viên ngọc trong ánh trắng - nhưng có một chỗ không sáng lên. Cây cung bật dây. Mũi tên đen rời khỏi dây, bay thẳng đến vùng trống bên ngực trái, nơi chỗ chân trước nó đang vung lên. Nó bay vụt lên và biến mất, ngạnh, thân và lông vũ của nó bay rít tới một cách ghê rợn. Một một tiếng kêu inh tai nhức óc, làm cây cối ngã rạp và đá nứt cả ra, Smaug lao vùng lên không trung, quay đi và đổ ập xuống từ trên cao rơi tả.

Nó đổ ập xuống thị trấn. Những cơn dấy dựa đầu đón sau cùng của nó làm mọi thứ vỡ nát. Cái hồ sôi lên. Một luồng hơi khổng lồ bốc lên, làm cả vùng tối dưới ánh trắng sáng lên đột ngột. Có một tiếng rít, tiếng gió gầm vang lên, và rồi tất cả im lặng. Đó là kết cục của Smaug và Esgaroth, nhưng không phải của Bard.

Ánh trắng đang phủ dần lên cao và cao nữa, gió càng lớn và lạnh hơn. Nó thổi tung những màn sương trắng trên những cây cột đỏ, thổi dạt mây đi và xua nó về phía Tây, tan ra thành những mảnh vụn trên những đầm lầy phía trước Mirkwood. Rồi nhiều chiếc thuyền hiện ra như những đốm nhỏ trên mặt hồ, gió mang xuống những tiếng than van của mọi người ở Esgaroth về việc mất thị trấn, hàng hoá và những căn nhà đồ nát. Nó họ thật sự rất biết ơn việc này, nếu như họ nghĩ về nó, cho dù khó mà chờ đợi họ như thế: ba phần tư người trong thị trấn cuối cùng đã trốn thoát

sống sót, những cánh rừng, cánh đồng, đồng cỏ, lâu đài và phần lớn thuyền bè của họ vẫn còn nguyên, còn con rồng thì đã chết. Nhưng họ chẳng nhận ra việc đó.

Họ tập trung lại thành một đám đông than van bên bờ phía tây, run lên vì những cơn gió lạnh, và người đầu tiên mà họ phàn nàn và tức giận là ngài Lãnh Chúa, người đã rời khỏi thị trấn khá sớm, trong khi vẫn còn một số người vẫn sẵn sàng bảo vệ nó. "Ông ta có thể có một cái đầu khá tốt để kinh doanh - đặc biệt là chuyện kinh doanh của ông ta," một số lầm bầm "nhưng chả được tích sự gì khi có chuyện nghiêm trọng xảy ra!" và họ thán phục sự dũng cảm của Bard với phát tên tuyệt vời cuối cùng của ông. "Chỉ cần ông ta không bị giết," tất cả cùng nó, "chúng ta sẽ đưa ông lên làm vua. Bard Rồng - cung thủ dòng dõi của Girion! Than ôi, ông đã mất rồi!"

Và giữa cái đám nói chuyện đó, một bóng người cao lớn bước ra từ đám đông. Ông ướt sũng vì nước, mái tóc đen của ông rũ ướt xuống mặt và mai, và một luồng sáng mạnh mẽ bùng lên trong mắt ông.

"Bard chưa mất!" ông gào lên. "Ông ta đã lặn xuống từ Esgaroth, khi kẻ thù đã bị diệt. Ta là Bard, dòng dõi của Girion; ta chính là người đã giết được con rồng!"

"Vua Bard! Vua Bard!" họ la lên; nhưng tay Lãnh Chúa thì lại nghiêng răng ken két.

"Girion là chúa tể miền Dale, không phải là vua của Esgaroth," ông nói, "Trên thị trấn Hồ chúng ta luôn chọn ra các Lãnh Chúa giữa những người già cả và khôn ngoan, và không phải chịu đựng sự chỉ huy của những người chỉ biết chiến đấu đơn thuần. Hãy để 'Vua Bard' trở về với kinh đô của ông ta - Dale ngày nay đã được giải phóng bởi sự dũng cảm của ông ta, và không còn gì ngăn cản sự trở về của ông. Bất kỳ ai muốn có thể đi với ông ta, nếu như họ thích sống trên những bờ biển lạnh dưới bóng đêm của ngọn Núi hơn là những bờ hồ xanh tươi. Những người khôn ngoan sẽ ở lại đây và hy vọng là sẽ xây dựng lại được thị trấn của chúng ta, và một lần nữa tận hưởng thanh bình và giàu có."

"Chúng ta sẽ có Vua Bard!" những người kế bên ông ta lên trả lời. "Chúng ta đã có quá đủ những người già và những người đếm tiền!" Và mọi người ở xa hơn kêu lên: "Đưa Cung thủ lên, hạ Túi tiền xuống," cho đến khi những tiếng la hét dội lại bên đá. "Tôi là người cuối cùng đánh giá thấp Bard Người Cung Thủ," vị Lãnh Chúa thận trọng nói (vì Bard bây giờ đã đứng sát bên ông ta). "Tối nay ông ta đã có được một vị trí trang trọng giữa sự biết ơn của thị trấn chúng ta; và ông ta xứng đáng với những bài ca bất hủ. Nhưng, vì sao, hỡi Mọi Người?" - nói đến đây Lãnh Chúa nhòe chân dậy, nói lớn và rõ - "vì sao mà tôi lại nhận được tất cả những lời chỉ trích của các vị? Tôi đã phạm lỗi gì để bị phế

truất? Tôi có thể hỏi là ai đã khơi động con rồng từ hang ổ của nó không? Ai đã có được những món quà đắt tiền và những sự giúp đỡ hào phóng của chúng ta, đã làm cho chúng ta tin rằng những bài hát có thể trở thành sự thật? Ai đã lừa những trái tim mềm yếu và những sự hâm mộ của chúng ta? Họ đã gửi xuống sông cho chúng ta loại vàng gì? Con rồng - lửa và sự tàn phá! Chúng ta sẽ buộc ai chịu trách nhiệm cho những sự tàn phá mà chúng ta phải chịu, và ai sẽ giúp đỡ cho những goá phụ và trẻ mồ côi của chúng ta?"

Như các bạn thấy, không phải tự nhiên mà vị Lãnh chúa có được vị trí như ngày nay. Tác động từ những lời nói của ông khiến cho mọi người trong một thoáng quên mất ý tưởng của mình về một vị vua mới, và họ hướng sự giận dữ của mình sang Thorin và các bạn ông. Những lời lẽ giận dữ và hung hăng được kêu lên từ nhiều phía; một số người bọn họ bắt đầu hát những bài hát xưa thật lớn, bây giờ nó nghe như những tiếng kêu thét thật lớn rằng những người lùn đã chủ tâm khuấy động con rồng kia.

"Ngốc thật!" Bard nói. "Vì sao lại phí lời và giận dữ với những sinh vật bất hạnh ấy? Rõ ràng là họ đã thiêu rụi trong lửa, trước khi Smaug đến chỗ chúng ta." Rồi thậm chí khi ông bắt đầu nói, một ý nghĩa chọt len vào tim ông rằng cái kho báu truyền thuyết trong Núi đang mắt đỏ mà không có người bảo vệ hay chủ nhân nào, và thỉnh linh ông im lặng. Ông nghĩ đến lời của vị Lãnh

Chúa, về việc xây dựng lại Dale, và được lấp đầy với những cái thắt lưng vàng, nếu như ông có thể tìm được người.

Cuối cùng ông nói: "Không có thời gian cho những lời giận dữ, thưa Lãnh Chúa, ông phải cân nhắc những kế hoạch thay đổi lớn. Đó là công việc phải làm. Tôi phục vụ ông cho dù sau đó tôi có thể nghĩ lại về những lời của ông và sẽ đi lên phía Bắc với bất kỳ ai theo tôi."

Rồi ông sai bước để giúp đỡ sắp đặt các trại và chăm sóc đến những người ốm và bị thương. Nhưng vị Lãnh Chúa lại quắc mắt sau lưng ông khi ông bước đi, và vẫn ngồi lại trên mặt đất. Ông nghĩ nhiều nhưng nói ít, trừ phi để gọi lớn mọi người mang đến cho ông lửa và thức ăn. Bây giờ thì đi đến đâu Bard cũng thấy câu chuyện về kho báu không lồ hiện nay không có ai bảo vệ đang lan nhanh giữa mọi người như một luồng lửa. Mọi người nói về việc bồi thường những thiệt hại mà họ phải sớm có được, và về sự giàu có và dư dật để mua những thứ đắt tiền ở miền Nam; và điều này làm cho họ vui lên rất nhiều giữa cảnh ngộ của mình. Điều đó cũng tốt, vì ban đêm thật là chua xót và đau khổ. Một vài chỗ che chắn được lập ra cho vài người (Lãnh Chúa có được một chỗ) và một ít thức ăn (thậm chí Lãnh Chúa cũng không có nhiều). Nhiều người bị ốm bởi ướt và lạnh và buồn khổ đêm ấy, và đã chết sau đó, những ai trốn thoát mà không bị thương từ thị trấn đổ nát thì đến những ngày hôm sau trở nên mệt

lũ và đói lả.

Trong khi đó thì Bard nắm quyền lãnh đạo, ông ra lệnh mọi người làm những gì ông muốn, cho dù luôn luôn nhân danh Lãnh Chúa, và ông đảm nhiệm một công việc khó khăn khi lãnh đạo mọi người ra chỉ dẫn những sự chuẩn bị cho sự bảo vệ và dựng nhà của họ. Có thể phần lớn bọn họ đã bị tàn lụi trong mùa đông đang vội đến sau mùa đông, nếu như sự giúp đỡ không đến.

Nhưng sự giúp đỡ đã đến rất nhanh; vì Bard đã gửi ngay những người truyền tin nhanh nhẹn lên Rừng và cầu sự giúp đỡ của Vua của những người Elves Rừng, và những người truyền tin này đã tìm thấy một toán người đã khởi hành, cho dù mới chỉ là ngày thứ ba sau khi Smaug đổ gục.

Vua Elves đã nhận được tin tức từ những người truyền tin của chính mình và từ những con chim vốn yêu thích người của ông, và ông đã biết khá nhiều về những gì đã xảy ra. Đã có một sự xáo động lớn giữa những con vật có cánh sống ở biên giới của Con Rừng Tàn Phá. Không khí đầy những bầy chim lượn vòng, và những con truyền tin của chúng vội vã bay khắp nơi trên bầu trời. Từ phía xa vùng Mirkwood tin tức cũng đã lan rộng:

"Smaug đã chế!" Lá rơi xào xạc và mọi cái tai đều giật mình lắng nghe. Thậm chí trước khi đến tai vua Elves, tin tức đã băng qua phía tây đến tận rừng thông của Rặng Núi Sương Mù; Beorn đã nghe về chuyện này trong ngôi nhà gỗ của ông, và những con

yêu tinh trong hội đồng ở hang động của chúng cũng đã nghe về tin này.

"Tôi sợ là đó là điều sau cùng chúng ta sẽ nghe về Thorin Oakenshield," vị vua nói. "Ông ta sẽ phải làm tốt hơn để vẫn là khách của ta. Đó là một cơn gió độc, thế thôi," ông nói thêm, "nó không mang đến điều tốt lành nào." Vì ông cũng đã quên mất truyền thuyết về sự giàu có của Thrór. Vì thế những người truyền tin của Bard thấy ông đang đi với nhiều kích thủ và cung thủ; và những con quạ cũng đã tập trung thành một đám đông phía trên ông, vì họ nghĩ là chiến tranh đã bắt đầu lại, điều đã không xảy ra trên những vùng đất này từ lâu. Nhưng vị vua, khi nhận được những lời cầu khẩn của Bard, đã cảm thấy động lòng, vì ông là chúa tể của những người tốt và tử tế; nên ông chuyển hướng đội quân của mình, đang hướng thẳng về phía Núi, bây giờ thì ông vội vã hướng xuống Hồ Dài. Ông không có đủ thuyền bè cho đội quân của mình, nên họ phải di chuyển chậm hơn bằng đường bộ, nhưng ông đã gửi trước một lượng lớn hàng hoá bằng đường thuỷ. Những người elves vốn rất nhanh chân, và cho dù trong những ngày này họ đã lâu không dùng đến những đầm lầy và những vùng đất cằn cỗi giữa Rừng và Hồ, họ vẫn đi rất nhanh. Chỉ năm ngày sau cái chết của con rồng họ đã đến bên bờ hồ và nhìn xuống đồng cỏ nát của thị trấn. Họ được chào đón nhiệt thành, như đã chờ đợi, mọi người và Lãnh Chúa đã sẵn sàng để

đáp ứng bất kỳ lời yêu cầu nào trong tương lai để đáp trả sự giúp đỡ của vua Elves.

Họ nhanh chóng lập ra các kế hoạch. Với phụ nữ và trẻ em, những người già và yếu sức, vị Lãnh Chúa để họ lại sau; những người thạo nghề và những elves khéo léo đi cùng với ông; họ bận rộn hạ cây cối xuống, thu thập gỗ và gửi xuống Rừng. Rồi họ dựng lên nhiều túp lều dọc theo bờ biển để đối phó với mùa đông đang đến; và cũng dưới sự hướng dẫn của Lãnh chúa họ bắt đầu lập kế hoạch cho một thị trấn mới, được thiết kế thậm chí đẹp và lớn trước đây, nhưng không ở chỗ của. Họ chuyển lên phía bắc phía trên bờ hồ; vì họ vẫn còn sợ chỗ nước mà con rồng nằm. Nó sẽ không bao giờ trở lại cái giường bằng vàng của mình, và nằm lạnh giá như đá, cuộn trên cái nền nhà cạn nước. Những cái xương lớn của nó có thể thấy vào hàng thế kỷ sau khi thời tiết tốt giữa đồng đồ nát của thị trấn cũ. Nhưng ít người dám băng qua cái chỗ bị nguyên đó, và không ai dám lặn xuống làn nước bạc để lấy lại những viên ngọc quý đã rơi xuống từ cái xác thối rửa của nó.

Nhưng tất cả những người vũ trang đã có thể, và phần lớn đội quân của vua Elves, sẵn sàng đi lên phía Bắc về hướng Núi. Mười một ngày sau sự sụp đổ của thị trấn cũ, đoàn người đã hướng về phía cổng đá tại cuối hồ và đi vào những vùng đất hoang vu bị tàn phá.

Tolkien

**CHÚA TẾ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển
mở đầu**

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TẾ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 15

Sự tụ hội của những đám mây

Nào bây giờ thì chúng ta sẽ trở về với Bilbo và những người lùn. Suốt cả đêm luôn có một người trong số họ đứng canh, nhưng cho đến sáng thì họ vẫn không nghe hay thấy dấu hiệu nguy hiểm nào. Nhưng chim chóc vẫn tụ hội đến mỗi lúc một dày. Bọn bè của chúng bay đến từ phương Nam; và những con quạ vẫn sống ở vùng Núi thì đang lượn vòng và kêu liên hồi.

"Có một chuyện lạ đang diễn ra," Thorin nói, "Đã qua lúc lãng du mùa thu rồi; còn những con chim này thì lại luôn sống ở đất bằng; kia là những con sáo đá và sẻ; còn xa kia là con chim chuyên ăn xác chết như thể đang chờ một trận đánh!"

Chợt Bilbo chỉ: "Lại con chim hét già ấy!" ông kêu lên. "Nó có vẻ như đã phải trốn chạy khi Smaug tàn phá sườn núi, nhưng tôi không nghĩ là những con ốc sên có thể trốn được!"

Quả thật chính là con chim hét già ấy, và khi Bilbo chỉ đến, nó

bay thẳng đến chỗ họ và đậu trên một tảng đá gần bên đó. Rồi nó vỗ cánh và hót vang; nó nghiêng đầu qua một bên như thể đang lắng nghe; rồi nó lại hát, và nó lại lắng nghe.

"Tôi tin là nó đang cố nói với chúng ta chuyện gì đó," Balin nói; "nhưng tôi không thể theo kịp tốc độ của những loài chim này, nó nhanh và khó qua. Ông có thể hiểu được không, Baggins?"

"Không dễ đâu," Bilbo nói (thật sự mà nói thì ông chẳng hiểu gì sất) "nhưng con chim già này có vẻ như đang rất kích động."

"Tôi chỉ ước sao nó là một con quạ đen (raven)!" Balin nói.

"Tôi nghĩ là ông không thích chúng! Ông có vẻ như rất hoảng với chúng, khi chúng ta đi theo đường này trước đây."

"Đó là những con quạ (crow)! Những con vật đáng nghi đó nhìn có vẻ dơ bẩn và còn thô lỗ nữa. Hẳn là anh đã nghe thấy chúng gọi chúng ta bằng những cái tên xấu xa. Nhưng quạ đen thì khác hẳn. Những người của Thror và chúng đã từng có một mối quan hệ hữu hảo; chúng thường mang đến cho chúng tôi những tin tức bí mật, và được thưởng bởi những vật sáng mà chúng thèm muốn để chúng đem giấu ở hang ổ.

"Chúng đã sống nhiều năm, trí nhớ của chúng rất tốt, và chúng truyền lại sự thông thái của mình cho những con quạ trẻ. Tôi quen biết khá nhiều quạ đen trên các vách đá khi tôi là một cậu lùn trẻ. Cái nơi cao này từng được gọi là Ravenhill, bởi vì có một đôi vợ chồng thông thái và nổi tiếng đã từng sống ở đây, Care

già và vợ nó, chúng sống ở phía trên căn phòng bảo vệ, Nhưng tôi không nghĩ là lúc này dòng giống của chúng vẫn còn ở đây." Ngay khi ông vừa nói xong thì con chim hét già phát ra một tiếng kêu lớn, rồi bay đi ngay tức khắc.

"Có thể là chúng ta không hiểu chúng, nhưng tôi tin chắc là con chim già ấy hiểu chúng ta," Balin nói, "Bây giờ hãy cứ quan sát và xem xem chuyện gì xảy ra!"

Liền đó có tiếng cánh vỗ, rồi con chim hét quay lại; và bay cùng với nó là một con chim già lụ khụ. Con này đã gần như mù, và nó bay rất vất vả, trên đầu nó hói lỗng. Nó là một con quạ đen cổ kính có kích thước khổng lồ. Nó nhanh nhẹn hạ xuống bãi đất trước mặt họ, chậm chạp vỗ cánh, và nhấp nhô về phía Thorin.

"Hỡi Thorin con trai của Thrain, và Balin con trai của Fundin," nó quạc lên (và Bilbo có thể hiểu nó nói gì, vì nó đang nói bằng ngôn ngữ thường và không phải nói với tốc độ của loài chim).

"Ta là Róac con trai của Carc. Carc đã chết, nhưng các ông hẳn đã biết rõ ông ấy. Đã một trăm lẻ ba năm, và thêm năm mươi năm nữa khi ta ra khỏi vỏ, nhưng ta vẫn không quên những gì mà cha ta nói lại với ta. Bây giờ ta là thủ lĩnh của những con quạ đen vĩ đại trên Núi. Chúng ta còn ít lắm, nhưng chúng ta còn nhớ vị vua cổ xưa. Phần lớn mọi người đang đi, và đang có những những đợt người đang đến từ phía Nam - một số rất vui mừng được gia nhập với các ông, và một số sẽ khiến các ông không

nghĩ tốt đâu.

"Khoan đã! Những con chim đang tập trung lại Ngọn Núi và Dale từ phía Nam, Đông và Tây, bởi vì có lời đồn rằng Smaug đã chết!"

"Chết! Chết?" những người lùn la lên. "Chết à! Vậy ra chúng tôi đã sợ hãi một cách không cần thiết - và châu báu giờ đã là của chúng tôi!"

Cả bọn họ nhảy dựng lên, và bắt đầu nhảy lò cò vì vui mừng.

"Phải, đã chết," Róac nói. "Ông chim hét này, cầu cho lông của ông không bao giờ rụng, đã thấy hấn chết, và chúng ta có thể tin lời của ông. Ông đã thấy hấn ngã gục trên chiến trường trước những người Esgaroth vào ba đêm trước đây trong ánh trăng chiếu sáng."

Một lúc sau Thorin mới có thể làm cho những người lùn im lặng trở lại và lắng nghe về tin tức của con quạ đen. Cuối cùng, sau khi kể hết mọi chuyện về trận chiến, nó nói tiếp:

"Mừng quá đấy, Thorin Oakenshield. Bây giờ thì ông đã có thể trở về những căn phòng của ông một cách an toàn; tất cả châu báu giờ là của ông - trong một lúc. Nhưng đang có nhiều người đang tụ về đây sau những con chim. Tin tức về cái chết của kẻ bảo vệ kho báu đang lan xa và rộng, và truyền thuyết về sự giàu có của Thrór đã không mất đi theo những câu chuyện kể qua nhiều năm tháng; đang có nhiều kẻ đang hăm hở muốn được chia

xẻ chiến lợi phẩm. Một toán elves đang trên đường đi, và những con chim ăn xác chết đi cùng với họ vì hy vọng có những trận đánh và tàn sát. Bên bờ hồ thì con người buộc tội những người lùn về những nỗi đau khổ của họ; vì họ đã mất nhà, nhiều người đã chết và Smaug đã phá tan thị trấn của họ. Họ cũng nghĩ đến việc tìm nguồn vốn để phục hồi tài sản từ kho báu của các ông, bất kể các ông còn sống hay đã chết.

"Ông phải dùng chính sự khôn ngoan của mình để quyết định mọi việc, nhưng mười ba người chỉ là một số nhỏ còn lại của một số đông những người Durin đã từng cư ngụ tại đây, và bây giờ đã rải rác ở những miền xa. Nếu ông muốn nghe lời khuyên của tôi, thì ông phải không được tin Lãnh Chúa của những người ở Hồ, mà nên tin người đã bắn hạ con rồng bằng cái cung của ông ta. Tên ông ta là Bard, thuộc giống nòi Dale, dòng dõi của Girion; ông ta là một người khắc nghiệt nhưng trung thực. Chúng ta sẽ thấy hoà bình một lần nữa giữa những người lùn, con người và người elves <để tạo thành Alliance chứ :P> sau một thời gian dài tan hoang; nhưng điều này có thể khiến ông phải trả giá bằng một phần vàng yêu dấu của ông <of course>. Tôi đã nói xong."

Đoạn Thorin bùng lên trong giận dữ: "Chúng tôi cảm ơn, Róac con trai của Carc. Ông và các bạn của ông sẽ không bị quên lãng. Nhưng sẽ không có một chút vàng nào của chúng tôi sẽ bị ăn

trộm hoặc bị mang đi bằng vũ lực khi mà chúng tôi còn sống. Nếu ông muốn có nhiều lời cảm ơn của chúng tôi hơn nữa, xin hãy cho chúng tôi tin tức của bất kỳ ai đang đến gần. Tôi cũng muốn xin ông, nếu còn có ai trong số các ông vẫn còn trẻ và đôi cánh còn khoẻ mạnh, thì xin hãy truyền tin cho dòng dõi của chúng tôi trong những ngọn núi ở phía Bắc, từ cả hai phái đông và tây từ đây, và nói nói với họ về sự khó khăn của chúng tôi. Nhưng hãy đặc biệt đến với người anh em họ Dain của chúng tôi ở Những Ngọn Đồi Thép, vì ông có rất nhiều người được vũ trang tốt, và cư ngụ gần đây nhất. Hãy giục ông ấy gấp lên."

"Tôi sẽ không nói xem ý kiến này là tốt hay xấu," Róac kêu quàng quạc; "nhưng tôi sẽ làm những gì có thể làm được." Rồi nó chậm chạp bay lên.

"Trở về ngọn Núi nào!" Thorin la lên. "Chúng ta có rất ít thời gian để mất."

"Và rất ít thức ăn để ăn nữa!" Bilbo gào lên, ông luôn thực tế về điểm này. Dù sao thì ông cũng cảm thấy rằng cuộc phiêu lưu đã, nói một cách chính thống, xong rồi, với cái chết của con rồng - về chuyện này thì ông khá lảm - và ông sẵn sàng chia phần lớn phần chia cũng mình để mang lại hoà bình cho những công việc này.

"Trở về Núi!" những người lùn la lên như thể họ chẳng nghe thấy ông nói gì; nên ông phải quay lại cùng với họ. Như bạn đã

được nghe về những sự kiện đã xảy ra, bạn sẽ thấy những người lùn vẫn còn vài ngày trước mặt mình. Họ thám hiểm các hang động một lần nữa, và thấy rằng, nhưng họ đã chờ đợi, chỉ còn Cửa Trước là còn mở; tất cả những cánh cửa khác (tất nhiên là ngoại trừ cánh cửa bí mật nhỏ) đã bị phá và chặn lại từ lâu bởi Smaug, và chúng không còn dấu vết gì nữa. Vì vậy nên bây giờ họ bắt đầu làm việc vất vả để gia cố cho lối đi chính, làm lại con đường được dẫn ra từ nó. Công cụ được tìm thấy rất nhiều, chúng đã được những người khai thác, đào mỏ và thợ xây dựng dùng vào thời xưa; và những người lùn rất thành thạo công việc này.

Khi họ làm việc thì những con quạ đen đều đặn mang tin tức đến cho họ. Theo đó thì họ biết rằng Vua Elves đã chuyển hướng về phía Hồ, và họ vẫn còn được chút thời gian để thở. Tốt hơn nữa, họ nghe được rằng ba con ngựa lùn của họ đã trốn thoát và đang lang thang ở xa phía bờ của Dòng Sông Chảy, không xa khỏi phần còn lại của cái kho dự trữ mà họ vẫn còn dành lại. Thế là trong khi những người lùn khác tiếp tục công việc, Fili và Kili được sai đi, dẫn đường bởi một con quạ đen, để tìm những con ngựa lùn và mang trở lại tất cả những gì mà họ có thể mang. Đã bốn ngày trôi qua, và vào lúc đó họ được biết rằng đội quân hỗn hợp của những người ở Hồ và người Elves đang vội vã hướng về phía Núi. Nhưng lúc này thì hy vọng của họ đã cao

hơn, vì họ có thức ăn cho nhiều tuần, chủ yếu là món nhồi, tất nhiên, và họ đã rất chán nó; nhưng món nhồi này tất nhiên còn hơn là không có gì - và cánh cổng đã được chặn lại với một bức tường xây bằng những viên đá vuông, nhưng rất dày và cao vượt lên lối mở ra. Trên tường có những cái lỗ mà qua đó họ có thể thấy (hoặc bắn) nhưng không có lối vào. Họ leo vào ra qua những cái thang, kéo các thứ lên bằng dây thừng. Về việc hơi nước thì họ nghĩ ra một cái cổng vòm nhỏ dưới bức tường vừa dựng lên; nhưng họ đã thay đổi cái nền hẹp ở gần lối vào lại sao cho cái hồ nước rộng chảy ra từ bức tường trên ngọn núi dẫn lên đầu của ngọn thác đổ xuống làn hơi thoát ra từ phía Dale. Bây giờ thì tiếp cận vào cánh Cổng gần như là bất khả, trừ phi là bơi dọc theo một lối hỏ hẹp quanh bờ đá, qua ngay một chỗ quan sát nhìn ra bức tường. Họ chỉ mang những con ngựa lùn đến đầu những bậc đá của cây cầu cũ, rồi thả chúng ra, không cho chúng quay về với chủ nữa, mà cho chúng chạy không người cưỡi về phương Nam.

Rồi khi đêm xuống thì nhiều luồng sáng chợt xuất hiện từ những đám lửa và ngọn đuốc ở phía Nam Dale trước mặt họ.

"Họ đến đây!" Balin gọi. "Và trại của họ rộng khủng khiếp. Hẳn là họ đã xuống thung lũng trong bóng hoàng hôn trên cả hai hai bờ sông."

Đêm đó những người lùn ngủ rất ít. Buổi sáng vẫn mờ nhạt thì

họ đã thấy một toán người tiến đến. Từ đằng sau bức tường, họ quan sát những người đi đến đang tiến đến đầu thung lũng và chậm chạp leo lên. Một lúc sau họ đã có thể thấy cả những người trong hồ ăn vận như đang có chiến tranh và những cung thủ elves đi cùng với họ. Cuối cùng thì người leo cao nhất trong số họ đã leo qua những mô đá và xuất hiện trên đỉnh của thác nước, họ rất ngạc nhiên khi thấy vũng nước trước mặt mình và cánh Cổng đã bị chặn lại bởi một bức tường với những viên đá mới xây. Khi họ đứng chỉ trở và nói chuyện với nhau thì Thorin gọi họ: "Các người là ai," ông gọi với một giọng thật lớn, "mà lại đến như thể đang có chiến tranh tại cổng của Thorin con trai của Thrain, Vua Núi, và các người muốn gì?"

Nhưng họ không trả lời. Một số nhanh nhẹn quay lui, và những người khác sau khi nhìn chằm chằm cánh Cổng một lúc rồi họ cũng rút theo các bạn. Ngày hôm đó doanh trại được dời lên đèo giữa hai sườn Núi. Đá vọng lại những tiếng động và những bài hát, và họ không làm gì khác trong nhiều ngày. Cũng có những âm thanh của tiếng đàn hạc của người elves với những bản nhạc ngọt ngào; tiếng vang của nó vọng lên chỗ họ khiến cho tiết trời giá lạnh như ấm áp lên, và họ lơ mơ ngửi thấy mùi thơm của những bông hoa rừng nở rục đón chào mùa xuân.

Thế rồi Bilbo cảm thấy vô cùng muốn được thoát ra khỏi pháo đài tối tăm của mình để chạy xuống và hoà nhập vào sự vui đùa

kia, để cùng dự tiệc bên ánh lửa. Một số những người lùn trẻ hơn cũng cảm thấy tim mình rung động, và họ thì thầm rằng họ ước gì mọi chuyện diễn biến khác đi và họ có thể chào đón những người kia như những người bạn; nhưng Thorin quắc mắt giận giữ. Thế là những người lùn cũng tự mình đem ra những cây đàn hạc và những nhạc cụ lấy từ trong kho, và dùng âm nhạc để xoa dịu tâm tính của ông; nhưng bài hát của họ không giống như bài hát của người elves, nó giống như những bài hát mà họ đã hát rất lâu trước đây trong cái hố hobbit nhỏ của Bilbo.

Dưới ngọn Núi tối tăm và cao thẳm

Vị Vua đã trở về với căn phòng của ông

Con Sâu Kinh Khiếp, kẻ thù của ông đã bại vong

Rồi những kẻ thù của ông của sẽ đành bỏ mạng

Những thanh gươm thì sắc bén, những ngọn kích thì lại dài

Những mũi tên nhanh nhẹn, và Cánh Cổng thì bền gan

Trái tim ông cương quyết và lấp lánh ánh vàng

Những người người lùn sẽ không phải gánh chịu bất công

Những người lùn ngày xưa với những câu thần chú phi thường

Khi tiếng búa gõ vang lên như tiếng chuông đồng

Trong những nơi sâu thẳm, nơi những sinh vật hắc ám ngủ say

Trong những nơi chốn mờ mịt dưới những đồi cây

Họ đã tạo nên những sợi dây chuyền bạc cao sang

Họ mang ánh sao đặt nên những vương miện huy hoàng

*Lửa rồng phun ra từ những vòng xoắn chặt
Những giai điệu vang lên từ những cây đàn hạc
Ngai vàng trên núi một lần nữa lại bỏ không!
Ôi! Những kẻ lang thang, những kẻ đang đến hãy nghe cho thật
lắng!
Mau đến đây! Mau đến đây! Băng qua những vùng hoang vắng!
Vị vua của bạn bè và giống nòi đang cần đến
Bây giờ chúng ta đang gọi trên đỉnh núi mùa đông lạnh giá
"Hãy đến và đi vào những hang động cổ xa!"
Vua đang đợi bên cánh Cổng ở đây
Trong tay ông đầy ngọc ngà quý giá
Vị vua đã trở về với căn phòng của ông
Dưới ngọn Núi tối tăm và cao thẳm
Con Sâu Kinh Khiếp đã bị diệt và đành bỏ mạng
Và kẻ thù của ông cũng sẽ tiêu vong!
Bài hát có lẽ làm cho Thorin hài lòng, ông lại mỉm cười và lại
cảm thấy vui vẻ lại; và ông bắt đầu tính toán khoảng cách đến
Những Ngọn Đồi Thép và Dain sẽ đến được Ngọn Núi Cô Đơn
trong bao lâu, nếu như ông gửi một tin nhắn đến Dain càng
nhanh càng tốt. Nhưng tim Bilbo chùng xuống, với cả những bài
hát và những cuộc nói chuyện: chúng có vẻ đầy màu sắc chiến
tranh. Buổi sáng sớm hôm sau thì họ thấy một toán kích thủ đang
băng qua con sông, và đi lên thung lũng. Họ mang theo những*

ngọn cờ lục của vua Elves và ngọn cờ xanh lơ của Hồ, và họ tiến thẳng lên cho đến khi họ đứng ngay trước bức tường trước cánh Cổng.

Một lần nữa Thorin lại cất tiếng sang sảng hỏi họ: "Những người vũ trang các ngươi là ai mà đến đây gây chiến tranh tại cánh cổng của Thorin con trai của Thrain, Vua Núi?" Lần này thì họ trả lời.

Một người cao lớn tiến lên trước, tóc ông đen và mặt ông thì khắc nghiệt, và ông kêu lớn: "Chào Thorin! Vì sao mà ông tự giam mình lại như một tên cướp trong hang ổ? Chúng tôi không phải là kẻ thù, và chúng tôi vui mừng rằng ông vẫn còn còn sống như chúng tôi đã hằng hy vọng. Chúng tôi đến mà không mong gì gặp được những ai còn sống ở đây; nhưng bây giờ vấn đề chúng tôi gặp ở đây là một cuộc hoà đàm và một hội đồng."

"Ông là ai, và cuộc hoà đàm của ông là gì?"

"Ta là Bard, và con rồng đã bị giết dưới tay ta, nhờ đó châu báu của các ông được giải phóng. Vấn đề này không làm các ông quan tâm sao? Hơn nữa ta chính là người kế tự cao quý của Girion vùng Dale, và kho báu của ông đã trộn lẫn với nhiều tài sản trong những căn phòng và thị trấn của ông mà con Smaug già đã ăn cắp. Đó không phải là vấn đề mà chúng ta có thể thảo luận sao? Hơn thế nữa trong trận đánh cuối cùng của mình con Smaug đã phát huỷ nơi ở của mọi người ở Esgaroth, và tôi là một

người phục vụ cho Lãnh Chúa của họ. Ta thay mặt ông nói chuyện và hỏi xem các ông có cảm thấy tiếc và thương cho những người của ông hay không. Họ đã giúp các ông khi các ông lâm vào hoàn cảnh hiểm nghèo, và để đền đáp lại đến lúc này các ông chỉ mang đến cho họ sự tàn phá, cho dù rõ ràng là các ông không muốn thế."

Đó là những lời nói công bằng và đúng sự thật, cho dù nó được nói một cách kiêu hãnh và cứng rắn; và Bilbo nghĩ rằng Thorin sẽ thừa nhận ngay tính chân thực của nó. Tất nhiên ông không chờ đợi có ai đó nhớ ra rằng ông chính là người tự mình phát hiện được điểm yếu của con rồng; và điều đó thật đáng kể vì chẳng hề có ai làm được điều đó. Nhưng ông cũng không có quyền trên số vàng mà con rồng đã ấp ủ từ lâu, và những trái tim của người lùn cũng thế. Những ngày mà Thorin tiêu xài bằng ngân khố của mình đã trôi qua lâu trong quá khứ, và bây giờ sự tham lam đã đè nặng trong ông. Cho dù ông săn tìm chủ yếu viên Arkenstone, nhưng ông cũng để mắt đến nhiều thứ quý giá khác nằm đấy, mặc dù nó làm cho ký ức của ông đau buồn khi nhớ lại những công sức lao động và những nỗi đau khổ của dòng giống ông.

"Ông đã đưa lý do ra tại một thời điểm tệ nhất," Thorin trả lời
"Không ai có quyền đòi hỏi châu báu của người của tôi, bởi vì Smaug đã ăn trộm nó từ chúng tôi và nó cũng ăn cướp sinh mạng

và nhà cửa của chúng tôi. Châu báu này không thuộc về hắn và việc đòi chia lại chúng chỉ là một sự bổ sung những hành vi ác độc của hắn. Giá trị của những hàng hoá và những sự giúp đỡ mà chúng tôi nhận được từ những người dưới Hồ - chúng tôi sẽ trả lại công bằng - khi đến lúc. Nhưng chúng tôi sẽ không đưa ra bất kỳ cái gì, dù là một mẩu nhỏ, dưới sự đe dọa của sự cưỡng bức. Trong khi những người có vũ trang còn nằm trước cửa của chúng tôi, chúng tôi sẽ coi các người là kẻ thù và những tên trộm.

"Từ tâm trí mình tôi có một câu hỏi là các người sẽ trả lại những gì cho những người thừa kế của chúng tôi, nếu các người thấy kho châu báu không còn ai bảo vệ và chúng tôi đã bị giết."

"Chỉ là một câu hỏi," Bard trả lời. "Nhưng các ông không chết và chúng tôi không phải là những tên cướp. Hơn thế những người bạn nghèo túng có quyền có được sự thương hại từ những bạn bè giàu có. Và những yêu cầu khác của ta vẫn không được trả lời."

"Ta sẽ không hoà đàm, như ta đã nói, với những người có vũ trang trước cửa của ta. Cũng không với những người của Vua Elves, những người mà tôi còn nhớ là có rất ít sự tử tế. Họ không có chỗ trong cuộc trao đổi. Hãy đi trước khi tên của chúng tôi bắn ra! Và nếu ông muốn nói chuyện với tôi lần nữa, trước tiên hãy giải tán lực lượng elves trở về những khu rừng của họ và trở lại đây, hãy hạ vũ khí xuống trước khi các ông đến gần ngưỡng cửa."

"Vua Elves là bạn của ta, và ông đã giúp những người ở Hồ khi họ cần, cho dù họ chẳng yêu cầu gì ngoài tình bạn với ông ấy," Bard trả lời. "Chúng ta sẽ cho ông thời gian để nghĩ lại về những lời của ông. Hãy lấy lại sự minh mẫn trước khi chúng ta quay lại!"

Rồi ông quay đi và trở lại trại.

Nhiều giờ đã trôi qua, và những người cầm cờ trở lại, và những người thổi kèn trumpet bước lên và thổi mạnh:

"Nhân danh Esgaroth và Rừng," một người nói, "chúng ta nói với Thorin con trai của Thrain Oakenshield, người tự gọi mình là Vua Núi, và chúng ta yêu cầu ông ta quan tâm đến những yêu cầu đã được nêu lên, hoặc phải tuyên chiến với chúng ta. Ít nhất ông ta sẽ chia một phần mười hai tài sản cho Bard, người giết rồng, và là dòng dõi của Girion. Từ phần chia này Bard sẽ tự mình cống hiến lại để giúp đỡ Esgaroth; nhưng nếu Thorin có tình bạn và danh dự với những vùng đất, nhưng nòi giống của ông ngày xưa, thì ông ta cũng sẽ góp một phần của mình để an ủi những người ở Hồ." Thế là Thorin tóm lấy cây cung bằng sừng và bắn một mũi tên về phía người đang nói. Nó bắn trúng vào cái khiên của người nói và dính vào đó run bần bật.

"Do đó là câu trả lời của ông," ông trả lời, "ta tuyên bố rằng Núi bị bao vây. Các ông sẽ không đi khỏi nó, cho đến khi các ông kêu gọi ngừng bắn và xin hoà đàm. Chúng ta sẽ không dùng vũ

khí với các ông, nhưng chúng ta sẽ để các ông ở với vàng của các ông. Các ông có thể ăn nó nếu thích!"

Với những lời đó những người truyền tin nhanh chóng rời đi, và những người lùn được để lại để nghĩ về tình cảnh của mình.

Thorin trở nên đầy khắc nghiệt đến nỗi thậm chí nếu có muốn thì những người khác cũng không dám làm gì có lỗi với ông; nhưng thật ra phần lớn bọn họ đều nghĩ giống ông - có thể chỉ ngoại trừ ông già béo Bombur với Fili và Kili. Bilbo, tất nhiên là không hài lòng với sự xoay chuyển của tình thế. Lúc này thì ông đã quá đủ với ngọn Núi này, và việc bị bao vây bên trong nó không làm ông thích chút nào. "Cả nơi này đầy mùi rỗng thối tha," ông lầm bầm với chính mình, "và nó làm tôi phát ốm. Còn cái món nhồi đó thì kẹt luôn trong họng tôi rồi."

Tolkien

**CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển
mở đầu**

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 16

Tên trộm trong bóng đêm

Những ngày này trôi qua rất chậm chạp và nặng nề. Nhiều người lùn đã dùng thời gian của mình để gom và phân loại châu báu; còn Thorin thì cứ nói về viên Arkenstone của Thrain, và thúc giục mọi người tìm nó ở mọi xó xỉnh.

"Về viên Arkenstone của cha tôi," ông nói "bản thân nó có giá trị hơn cả một dòng sông vàng, và với tôi thì giá trị của nó còn hơn thế nữa. Viên đá ấy là tất cả châu báu mà tôi dành riêng cho mình, và tôi sẽ trả thù bất kỳ ai tìm thấy và giữ nó."

Bilbo nghe hết những lời này và trở nên lo ngại, ông tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu như viên đá ấy được tiếp thấy - nó được bọc trong một đồng giẻ rách cũ rách mà ông dùng như một cái gối. Ông chẳng nói gì về nó, vì khi sự mệt mỏi ngày càng dâng cao trong những ngày này, thì một kế hoạch đang dần được hình thành trong cái đầu nhỏ của ông.

Mọi thứ cứ diễn ra như vậy một thời gian, thì những con quạ đen mang đến tin tức rằng Dain với hơn năm trăm người lùn đang vội vã đi đến từ Những Ngọn Đồi Thép, bây giờ họ còn khoảng hai ngày đường để đến Dale, từ hướng Đông Bắc.

"Nhưng họ không thể đến được Núi mà không ai phát hiện được," Róac nói, "và tôi sợ là sẽ có một trận đánh diễn ra ở thung lũng. Tôi không cho rằng đó là một ý hay. Cho dù họ là những kẻ cứng cỏi, thì họ vẫn bị áp đảo bởi số đông đang bao vây các ông; và thậm chí nếu họ làm thế, thì các ông sẽ được gì? Theo sát họ là mùa đông và tuyết trắng. Làm sao mà các ông có thể nuôi mình mà không có tình thân hữu và lòng tốt từ những vùng đất quanh các ông? Món châu báu ấy gần như là cái chết của ông, cho dù con rồng không còn nữa!"

Nhưng Thorin không lay chuyển. "Mùa đông và tuyết lạnh cũng sẽ tác động đến cả con người và elves," ông nói, "họ sẽ có thể thấy việc ở trong Vùng Đất Bỏ Hoang khủng khiếp như thế nào. Với các bạn tôi phía sau họ và mùa đông phía trên họ, họ có thể sẽ phải nhả nhận hơn trong cuộc hoà đàm."

Đêm đó Bilbo đã xác quyết. Bầu trời đen thẫm và không có trăng. Ngay khi bóng tối vừa phủ đầy, ông đi đến một góc ở phòng trong ngay phía trong cổng, lấy ra một đồng dây thùng, và cả viên Arkenstone được bọc giẻ. Rồi ông leo lên đỉnh của bức tường. Chỉ có Bombur ở đó, vì đến lượt ông đứng gác, và những

người lùn chỉ cử một người gác.

"Lạnh quá!" Bombur nói. "Tôi ước gì chúng ta có thể đốt lửa ở trên đây như họ đã làm ở trong trại!"

"Bên trong thì đủ ấm đấy," Bilbo nói.

"Tôi dám nói thế đấy, nhưng tôi phải ở đây đến nửa đêm," người lùn béo mập càu nhàu. "Một công việc kinh doanh đáng buồn cho tất cả. Không phải là tôi không dám bắt đồng với Thorin đâu, có thể râu của ông ấy dài hơn tất cả, nhưng ông là một người lùn cứng đầu cứng cổ."

"Không cứng bằng đôi chân tôi đâu," Bilbo nói. "Tôi đã chán với những cầu thang và những lối đi đá rồi. Tôi rất muốn được cảm thấy cỏ dưới những ngón chân của tôi."

"Tôi thì rất muốn được uống cái gì thật mạnh qua cổ họng, và với một cái giường mềm mại và một bữa khuya ngon lành!"

"Tôi không thể cho ông những thứ đó được, trong khi cuộc bao vây vẫn tiếp diễn. Nhưng từ khi tôi canh đến nay cũng khá lâu rồi, và tôi sẽ canh giùm phần ông, nếu ông thích. Tối nay tôi không cần ngủ."

"Ông là một người người tốt, ngài Baggins ạ, và tôi rất vui mừng chấp nhận lời đề nghị của ông. Nếu có gì cần phải báo cáo, xin hãy kêu tôi trước! Tôi sẽ nằm trong căn phòng bên trái ở trong, không xa đây đâu."

"Ông đi đi!" Bilbo nói. "Tôi sẽ đánh thức ông vào lúc nửa đêm,

và ông có thể đánh thức người canh gác tiếp theo." Và ngay khi Bombur vừa đi, Bilbo đeo nhẫn vào, siết chặt sợi dây thừng, trượt xuống tường và bỏ đi. Ông có được năm giờ. Bombur sẽ ngủ (ông có thể ngủ bất kỳ lúc nào <giống tui quá :P>, và thậm chí từ sau cuộc mạo hiểm trong rừng thì ông luôn cố để bị sa lại vào những giấc mơ đẹp dễ mà ông đã từng có); và những người khác thì đang bận rộn với Thorin. Sẽ chẳng có ai, kể cả Fili và Kili, sẽ đến bên tường thậm chí nếu đến phiên họ. Đêm đó rất tối, và sau một lúc thì con đường, khi ông rời khỏi con đường vừa mới làm và leo xuống về phía con suối thấp hơn, trở nên lầy lội đối với ông. Cuối cùng thì ông cũng đến một chỗ rẽ để ông băng qua sông, để ông có thể dựng một cái trại như ông muốn. Nền con suối không cạn nhưng khá rộng, và việc lội qua nó trong bóng đêm không phải là một việc dễ dàng cho một hobbit nhỏ. Ông gần như băng qua được thì ông trượt chân trên một hòn đá tròn và ngã oạch vào vũng nước lạnh. Ông vất vả trèo qua phía bờ xa, đang run rẩy và thổi phù phù, thì một toán người elves lơ mơ đi đến với những cây đèn lồng sáng rực và họ tìm nguyên nhân của tiếng động.

"Không có cá!" một người nói. "Đang có một tên gián điệp đâu đây. Tắt đèn đi! Chúng giúp hấn nhiều hơn chúng ta; nếu như đó là một sinh vật nhỏ bé đang phục vụ chúng như được kể."

"Phục vụ, đúng thế!" Bilbo khịt mũi, và ông khịt mũi khá lớn,

khiến cho những người elves lập tức tụ về phía nam.

"Cứ để đèn sáng!" ông nói, "Tôi ở đây này, nếu các ông muốn tôi!" và ông tháo nhẫn ra, hiện ra từ sau một tảng đá.

Họ nhanh chóng tóm lấy ông, dù rất ngạc nhiên. "Người là ai? Người có phải là tay hobbit của những người lùn không? Người đang làm gì ở đây? Làm sao mà người có thể vượt xa khỏi những trạm gác của chúng ta đến thế?" họ hỏi tới tấp.

"Tôi là ngài Bilbo Baggins," ông trả lời, "bạn của Thorin, nếu các ông muốn biết. Tôi biết rõ vua của các ông qua việc nhìn ngấm, cho dù có thể ông ấy không biết là tôi đang nhìn. Nhưng Bard sẽ nhớ tôi, và tôi đặc biệt muốn được gặp Bard."

"Thật sự là thế!" họ nói, "và ông có chuyện gì?"

"Dù là chuyện gì đi nữa, cũng là chuyện của tôi, hồi những người elves tốt bụng. Nhưng nếu các vị muốn trở về với khu rừng đẹp đẽ của các người từ cái nơi lạnh giá chẳng có niềm vui này," ông run rẩy trả lời, "thì các vị nên dẫn tôi đến một ngọn lửa để tôi có thể sưởi ấm - và để cho tôi nói chuyện với thủ lĩnh của các vị càng sớm càng tốt. Tôi chỉ có một hay hai giờ để lãng phí thôi."

Điều này giải thích vì sao mà sau khi trốn khỏi Cánh Cổng được hai giờ, thì Bilbo đã ngồi bên cạnh một ngọn lửa ấm áp trước một cái lều lớn, và cũng ngồi ở đó, tò mò nhìn ông chăm chăm, là Vua Elves và Bard. Một hobbit trong bộ áo giáp của người

elves, được bọc một phần trong một cái chăn cũ, là một thứ rất mới mẻ với họ.

"Các ngài thật sự biết rằng" Bilbo nói với vẻ kinh doanh nhất của mình, "có những chuyện là không thể được. Cá nhân tôi đã quá mệt mỏi với toàn bộ chuyện làm ăn này. Tôi ước gì tôi có thể trở lại miền Tây tại chính ngôi nhà của tôi, nơi mọi người đều biết điều. Nhưng tôi quan tâm đến vấn đề này - một phần mười bốn phần chia, chính xác ra, theo như một lá thư, và may mắn là tôi tin rằng tôi vẫn còn giữ nó." Ông rút từ trong túi chiếc áo khoác cũ của ông (mà ông vẫn mang bên ngoài áo giáp), lá thư của Thorin, bị vò nát và gấp lại nhiều lần, lá thư đã đặt dưới cái đồng hồ trên bệ lò sưởi của ông vào tháng Năm!

"Một phần chia lợi nhuận, thưa các ngài," ông nói tiếp. "Tôi nhận thức rõ điều đó. Cá nhân tôi thì rất sẵn sàng để xem xét thật cẩn thận các yêu cầu của các ông, và sẵn sàng khấu trừ một phần trong phần chia của mình. Tuy nhiên các ngài không biết Thorin Oakenshield như tôi đâu. Tôi đảm bảo với các ngài, ông ta sẵn sàng ngồi trên một đồng vàng mà chết đói, khi các ngài để ông ta ngồi đói."

"Ồ, cứ để ông ta làm vậy!" Bard nói. "Một gã ngốc như vậy thì đáng chết đói lắm."

"Thế đây," Bilbo nói. "Tôi hiểu được quan điểm của ngài. Và lúc này thì mùa đông đang đến rất nhanh. Các ngài sẽ nhanh chóng

thấy tuyết và còn gì nữa, sự cung cấp lương thực sẽ rất khó khăn - thậm chí là cho cả những người elves, tôi cho là thế. Và còn những sự khó khăn khác nữa. Các ngài không nghe thấy về chuyện Dain và những người lùn khác ở Những Ngọn Đồi Thép à?"

"Chúng tôi có nghe đến, lâu lắm rồi; nhưng ông ta có chuyện gì với chúng tôi?" vị vua hỏi.

"Tôi nghĩ là nhiều chuyện lắm. Tôi thấy là tôi có một số thông tin mà các ngài không có. Dain, tôi có thể nói với các ngài, bây giờ còn cách đây không tới hai ngày đường, có ít nhất năm trăm người lùn cứng cỏi đi cùng với ông ta - nhiều người trong số họ rất có kinh nghiệm trong những trận chiến tranh kinh khiếp giữa người lùn với yêu tinh, chắc chắn là các ngài đã nghe thấy những chuyện như vậy rồi. Khi họ đến nơi thì sẽ rất rắc rối đây."

"Vì sao ông nói với chúng tôi những chuyện này? Ông đang phản bội lại bạn bè, hay đang đe dọa chúng tôi?" Bard cứng rắn hỏi.

"Thưa ngài Bard thân mến!" Bilbo kêu lên. "Đừng quá vội thế! Tôi chưa bao giờ gặp một người đa nghi đến thế! Tôi chỉ đơn thuần là cố tránh những rắc rối đang được đề cập. Vậy giờ tôi muốn đưa ra với các ngài một đề nghị!!"

"Hãy cho chúng ta nghe nó!" họ nói.

"Các ngài có thể đã nghe về nó!" ông nói. "Nó đây!" và ông đưa

viên Arkenstone ra, và tháo lớp vỏ bọc đi.

Bản thân vị Vua Elves, với đôi mắt đã từng nhìn thấy bao kỳ quan và vẻ đẹp, cũng đứng phắt dậy đầu kích động. Thậm chí Bard cũng trân trân nhìn nó trong im lặng. Nó giống như một quả cầu chứa đầy ánh trắng và treo trước họ trong một cái lưới dệt từ ánh sáng của những vì sao lạnh giá.

"Đây là Arkenstone của Thrain," Bilbo nói, "Trái Tim của Núi; và cũng là trái tim của Thorin. Ông ta đánh giá nó có hơn cả một dòng sông vàng. Tôi sẽ đưa nó cho các ông. Nó sẽ giúp các ông mặc cả." Rồi Bilbo, không một chút rùng mình, không có một ánh nhìn tiếc nuối, đưa hòn đá rực rỡ cho Bard, và ông cầm lấy nó trong tay, dù vẫn còn sững sờ.

"Nhưng nó là thế nào của ông để ông cho nó đi?" cuối cùng ông hỏi với một nỗ lực.

"Ồ!" ông hobbit nói với vẻ không hài lòng. "Nó không hoàn toàn là của tôi; nhưng, ờ, tôi sẵn lòng coi nó như toàn bộ phần chia của mình, ông biết không. Có thể tôi là một tay trộm đêm - hoặc là họ nói thế, cá nhân tôi chẳng thích điều này - nhưng tôi là một người trung thực, tôi hy vọng thế, hoặc gần như thế. Dù sao thì tôi cũng sẽ quay về đây, và những người lùn có thể làm những gì họ thích với tôi. Tôi hy vọng là các ngài sẽ thấy rằng nó hữu dụng."

Vị Vua Elves nhìn Bilbo với một vẻ kỳ lạ mới.

"Bilbo Baggins!" ông nói. "Ông xứng đáng để mặc những áo giáp của các hoàng tử elves hơn nhiều người có vẻ khá hào nhoáng để mặc nó. Nhưng tôi không biết là Thorin Oakenshield có thấy như vậy không. Nhìn chung thì có thể là tôi có nhiều kiến thức về những người lùn hơn ông. Tôi khuyên ông nên ở lại với chúng tôi, ở đây ông sẽ được trân trọng và chào đón ba lần." "Tôi tin chắc là tôi biết ơn ngài rất nhiều," Bilbo nói với một cái cúi chào. "Nhưng tôi không nghĩ là tôi nên rời các bạn của mình, sau tất cả những gì mà chúng tôi đã cùng nhau vượt qua. Và tôi cũng đã hứa là sẽ đánh thức ông Bombur già vào lúc nửa đêm! Tôi thật sự phải đi, và phải nhanh."

Họ không thể nói được gì để ngăn ông lại; nên đành cung cấp cho ông một người hộ tống, và khi ông đi cả vị vua và Bard đều chào ông đầy trân trọng. Khi họ băng qua trại, một người đàn ông già trong một cái áo khoác đen, đứng lên từ cửa một cái trại mà ông đang ngồi và bước về phía họ.

"Tốt lắm! Ngài Baggins!" ông nói, vỗ mạnh vào lưng Bilbo.

"Ông luôn luôn vượt hơn sự chờ đợi của bất kỳ ai!" Đó là Gandalf.

Lần đầu tiên sau nhiều ngày Bilbo cảm thấy thật sự vui mừng. Nhưng không có thời gian cho tất cả những câu hỏi mà ông đang muốn hỏi ngay.

"Tất cả đều tốt!" Gandalf nói. "Những người lùn đang đi đến kết

cục, trừ phi là ta làm lần. Một khoảng thời gian khó chịu đang ở trước mặt anh; nhưng cứ giữ vững lòng! Anh có thể vượt qua được tất cả. Có những tin tức về những trù liệu mà thậm chí những con quạ cũng không nghe thấy. Tạm biệt!"

Ngơ ngác nhưng vui mừng, Bilbo vội vã bước đi. Ông được hướng dẫn đến một chỗ cạn an toàn và băng qua sông khô ráo, và ông chia tay với những người elves và cẩn thận leo trở về Cổng. Một sự mệt mỏi khủng khiếp đang trùm lên ông; nhưng khi ông bắt đầu leo lên sợi thừng trở lại thì vẫn còn trước nửa đêm - sợi thừng vẫn nằm ở chỗ ông để nó lại. Ông tháo nó ra và giấu nó đi, rồi ông ngồi xuống trên tường và lo lắng tự hỏi xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp.

Đến nửa đêm thì ông đánh thức Bombur; rồi đến lượt mình cuộn tròn ở góc của mình, không buồn nghe ông người lùn già cảm ơn (cái mà ông thấy mình khó mà xứng đáng nhận nó). Ông nhanh chóng ngủ thiếp đi quên hết những lo lắng của mình cho đến tận sáng. Thật sự mà nói thì ông đang mơ đến trứng và thịt.

Tolkien

**CHÚA TẾ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển
mở đầu**

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TẾ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 17

Những đám mây nổ tan

Ngày hôm sau tiếng kèn trumpet đã vang lên thật sớm trong trại. Rồi người ta nhanh chóng thấy một người đưa tin đang vội vã chạy dọc theo một con đường hẹp. Anh ta đứng lại cách đó một khoảng xa và la lên về phía họ, hỏi xem Thorin bây giờ có muốn nghe một sứ giả khác không, do có tin tức mới vừa được truyền đến, và vấn đề đã thay đổi.

"Hắn là Dain!" Thorin nói khi ông nghe thấy tin. "Họ hắn là nghe luồng gió từ những bước đi của ông. Ta nghĩ là chuyện này đã làm thay đổi tính khí của họ! Nói họ đi lên với số ít và không vũ khí, và ta sẽ nghe," ông gọi ra với người đưa tin.

Đến giữa ngày thì những lá cờ của Rừng và Hồ lại được đưa ra. Một toán khoảng hai mươi người đang tiến lại gần. Khi bắt đầu đến trước con đường hẹp họ đặt gươm và kích xuống, và bước về phía Cổng. Những người lùn ngạc nhiên khi thấy cả Bard và Vua

Elves đi giữa họ, và đi trước họ là một người đàn ông che kín trong áo choàng và mũ trùm với một cái tráp nhỏ bằng gỗ cốt thép.

"Chào Thorin!" Bard nói. "Ông vẫn không thay đổi ý định à?"

"Ý định cũng tôi không hề thay đổi chỉ sau vài lần mặt trời mọc và lặn," Thorin trả lời. "Ông đến để hỏi những câu hỏi vô nghĩa thế à? Những đội quân elves vẫn không dời đi như tôi yêu cầu! Nếu thế thì việc thương lượng với tôi là vô ích thôi." "Thế ông không muốn nói gì về vàng của ông à?"

"Ông và bạn của ông chẳng có gì để trả giá cả."

"Thế còn Arkenstone của Thrain thì sao?" ông nói, và cùng lúc đó người đàn ông già mở tung cái tráp và vờn viên ngọc lên cao. Ánh sáng toả ra trên tay ông, sáng trắng óng ánh dưới nắng sáng.

Thế là Thorin lặng cả đi trong sững sờ và bối rối. Không ai nói gì trong một lúc lâu. Thorin cuối cùng cũng phá đi sự im lặng, giọng của ông vang lên khản đặc vì giận dữ. "Viên đá đó là của cha tôi, và là của tôi," ông nói. "Vì sao mà tôi phải mua cái của tôi?" Nhưng sự kinh ngạc đã tràn ngập trong ông, và ông nói thêm: "Nhưng làm sao các ông có được món đồ gia truyền của nhà tôi - nếu như cần phải hỏi một câu như vậy với bọn trộm cắp?"

"Chúng tôi không phải là lũ trộm cắp," Bard trả lời. "Chúng tôi

sẽ trả lại đồ vật của ông để đổi lại đồ vật của chúng tôi."

"Làm sao mà các ông có nó?" Thorin thét lên giận dữ.

"Tôi đã đưa nó cho họ!" Bilbo kêu to, lúc này ông đang nhìn qua tường, trong một sự sợ hãi khủng khiếp.

"Ông! Ông à!" Thorin la lên, quay về phía ông và nắm lấy ông bằng cả hai tay. "Tên hobbit khốn khổ kia! Tên trộm đêm nhỏ bé kia!" ông thét lên lạc cả giọng, và ông lắc Bilbo như một con thỏ.

"Thề có bộ râu của Durin! Ước gì có Gandalf ở đây! Tôi nguyện rửa ông ta vì đã chọn mi! Ước gì râu của ông ta rụng hết đi! Còn về mi thì ta sẽ ném mi xuống những vách đá kia!" ông la lên và nhấc bổng Bilbo lên bằng tay mình.

"Ồ yên đó! Những gì ông ước đã được đáp ứng!" một giọng nói vang lên. Người đàn ông già với cái tráp gỗ ném mũ trùm và áo choàng qua một bên. "Gandalf đây! Và có vẻ như nó không quá sớm chút nào. Nếu anh không thích tay Trộm Đêm của ta, thì đừng có làm tổn thương anh ta. Hạ anh ta xuống và nghe xem anh ta nói gì trước đã!"

"Cả bọn ông có vẻ như cùng một phe!" Thorin nói và thả Bilbo xuống đỉnh bức tường. "Tôi sẽ không bao giờ giao du với bất kỳ phù thủy nào ai với bạn bè của ông ta. Mi muốn nói gì, kẻ dòng giống chuột bọ kia?"

"Khốn khổ thân tôi! Khốn khổ thân tôi!" Bilbo nói. "Tôi tin chắc là tất cả sẽ rất khó chịu. Chắc ông còn nhớ là đã nói rằng tôi có

thể chọn phần chia thứ mười bốn của mình chứ? Có thể là tôi quá thật thà - tôi đã được nói rằng đôi khi những người lùn còn lịch sự hơn thế trong lời lẽ nữa. Khi ông nghĩ rằng tôi có lẽ còn hữu dụng thì còn thế. Dòng giống chuột bọ, thế đấy! Tôi đã hứa hẹn trả công cho việc phục vụ ông và gia đình ông bằng sự đau khổ này à, Thorin? Tôi đã quyết định chọn phần của mình như tôi muốn, và hãy quyết định như thế!"

"Tôi sẽ làm thế," Thorin cứng rắn nói. "và tôi sẽ để ông đi như thế - và có thể chúng ta không bao giờ gặp lại nữa!" Rồi ông quay lại và nói vọng qua bức tường. "Tôi đã bị phản bội," ông nói. "Các vị đã đoán đúng là tôi không thể không chuộc lại Arkenstone, châu báu gia truyền của nhà tôi. Tôi sẽ đổi một phần mười bốn phần chia trong kho báu của mình, với bạc và vàng, cùng với ngọc quý, là những gì sẽ được chia như đã hứa với tên phản bội này, và hắn sẽ đi với phần thưởng đó, các vị sẽ chia chác chúng nếu muốn. Tôi không hề nghi ngờ là hắn đã có đủ phần hắn rồi. Hãy mang hắn đi, nếu các vị muốn hắn còn sống; và không còn tình bạn gì từ phía tôi với hắn nữa."

"Bây giờ thì hãy đi xuống với bạn mi!" ông nói với Bilbo, "hoặc ta sẽ ném mi xuống."

"Với vàng và bạc chứ?" Bilbo hỏi.

"Chúng sẽ được chuyển xuống sau, ngay khi có thể sắp xếp được," ông nói "Xuống đi!"

"Cho đến lúc đó thì chúng ta vẫn giữ viên ngọc," Bard la lên.

"Anh đã không tạo được một hình ảnh rục rờ của một vị Vua Núi," Gandalf nói. "Nhưng mọi thứ đều có thể thay đổi mà."

"Đúng là vậy," Thorin nói. Và khi ấy, với sự thèm khát mạnh mẽ với châu báu đang đổ ập xuống ông, ông cân nhắc xem với sự giúp đỡ của Dain ông có thể giành lại viên Arkenstone mà không cần phải chia chác phần thưởng không.

Và thế là Bilbo bị đẩy xuống bức tường, rồi bắt đầu đi mà không có gì được gì cho tất cả những sự rắc rối của mình, ngoại trừ cái áo giáp mà Thorin đã cho ông. Không ít người lùn cảm thấy xấu hổ và đáng tiếc từ đáy tim mình khi ông đi.

"Tạm biệt!" ông gọi với họ. "Chúng ta có thể gặp lại nhau như những người bạn."

"Đi đi!" Thorin nói. "Mi đã có cái áo giáp trên mình, được làm bằng người của ta, và điều đó quá tốt với mi rồi. Nó không thể bị tên xuyên thủng, nhưng nếu mi không nhanh lên, thì ta sẽ đốt những cái chân khốn khổ của mi. Nhanh lên đi!"

"Không phải vội thế!" Bard nói. "Chúng ta sẽ cho các người đến sáng mai. Đến chính Ngọ bọn ta sẽ trở lại, và sẽ xem các người có đưa ra phần chia từ kho báu để đổi lấy viên ngọc không. Nếu điều này được làm mà không có sự lừa dối, thì bọn ta sẽ đi, và những người elves sẽ trở về Rừng. Trong khi đó thì tạm biệt!"

Nói đoạn họ quay bước về trại; nhưng Thorin thì gửi ngay những

tin nhắn bằng Róac để nói với Dain những gì vừa diễn ra, và yêu cầu ông đến thật nhanh. Ngày trôi qua và đã đến đêm. Trong ngày tiếp theo gió tây thổi phần phật, không khí trở nên tối tăm và ẩm đạm. Trời vẫn còn sớm thì một tiếng hét chợt vang lên ở trại. Những người truyền tin đang vội vã thông báo rằng một đạo quân người lùn vừa xuất hiện ở chân phía đông của Ngọn Núi và bây giờ đang vội vã hướng đến Dale. Dain vừa đến. Ông đã vội vã đi suốt đêm, nên ông đã đến được chỗ họ sớm hơn họ dự định <đi như vậy thì còn sức đâu mà đánh nhau?>. Mỗi người trong đoàn quân của ông đều mặc một cái áo giáp dài bằng thép đến tận đầu gối, chân được bao bọc bằng những bít tất làm bằng những mắc lưới kim loại tốt và mềm dẻo, một bí mật mà chỉ có những người của Dain mới nắm được.

Những người lùn đặc biệt khỏe so với chiều cao của họ, nhưng phần lớn những người này đều cực khỏe thậm chí so với những người lùn. Trong chiến trận họ sử dụng những cây cuốc chim nặng chịch bằng cả hai tay, nhưng mỗi người trong bọn họ cũng đeo theo một thanh gươm ngắn rộng bản bên hông vào quàng một cái khiên sau lưng. Bộ râu của họ được chải chuốt dài đến tận thắt lưng. Mũ của họ làm bằng thép và họ cũng đi giày bằng thép, khuôn mặt của họ đánh cả lại. Tiếng kèn trumpet vang lên kêu gọi con người và elves sẵn sàng chiến đấu. Ngay sau đó những người lùn đã bắt đầu tiến lên thung lũng với những bước

chân mạnh mẽ. Họ ngừng lại giữa dòng sông và chân núi phía đông; nhưng một số vẫn tiến bước, băng qua sông đến gần trại; rồi họ hạ vũ khí xuống và giơ tay ra dấu hoà bình. Bard đi ra gặp họ, và Bilbo đi với ông.

"Chúng tôi được Dain con trai của Nain cử đến," họ nói khi được hỏi. "Chúng tôi đang vội vã đến với những người bà con của mình ở trong Núi, vì chúng tôi được biết rằng kinh đô cổ xưa đã được khôi phục. Nhưng các người là ai mà lại ngồi ở đồng bằng này như những kẻ thù trước bức tường phòng thủ?"

Tất nhiên, câu nói này, khá lịch sự và mang phong cách của ngôn ngữ cổ xưa khi dùng trong những trường hợp như thế này, chỉ đơn giản có ý nghĩa là: "Các người không có việc gì ở đây.

Chúng ta đang đi, vậy nên hãy tránh đường, nếu không thì chúng ta sẽ tấn công!" Họ muốn tiến vào khoảng giữa Núi và đường vòng của con sông, bởi vì vùng đất hẹp ở đây có vẻ như không được bảo vệ cẩn mật lắm.

Tất nhiên là Bard từ chối không cho phép những người lùn tiếp tục tiến bước vào Núi. Ông quyết định đợi cho đến khi vàng và bạc được đưa ra để đổi lấy viên ra: bởi vì ông tin rằng điều này sẽ không được thực hiện, nếu như pháo đài này được cung cấp một đạo quân đông đảo và thiện chiến như thế. Họ mang theo một kho dự trữ lương thực lớn; vì những người lùn có thể mang theo những gánh hàng lớn, và gần như tất cả những người của

Dain, mặc dù hành quân rất nhanh, vẫn mang theo những gói nặng trên lưng mình bên cạnh vũ khí của họ. Họ có thể chống lại cuộc bao vây hàng tuần liền, và khi đó sẽ có thêm những người lùn khác đến, bởi vì Thorin có nhiều bà con. Họ cũng có thể mở lại và bảo vệ những cánh cổng khác, thế nên những người bao vây sẽ phải bao quanh toàn bộ quả núi, và họ không có đủ người để làm điều này.

Điều này thật sự chính là kế hoạch của họ (khiến cho những con quạ đen rất bận rộn truyền tin giữa Thorin và Dain); nhưng lúc này đường đi đã bị chặn ngang, nên sau những lời giận dữ, những người lùn truyền tin đã rút lui, làm bầm sau bộ râu của họ. Bard liền gửi ngay những người truyền tin đến chỗ Cổng; nhưng họ không thấy vàng hay những món đồ đổi chác nào. Tên được bắn ra ngay khi họ vào thăm bắn, khiến họ vội vã mất tinh thần rút lui. Lúc này thì cả doanh trại đều xao động, như thể chiến trận đã nổ rã bởi vì những người lùn của Dain đã tiến dọc theo bờ đông.

"Những gã ngốc!" Bard cười lớn, "tiến vào dưới sườn núi! Họ không biết cách đánh nhau trên mặt đất, những gì họ biết có thể chỉ là những trận chiến trong các hầm mỏ. Có nhiều tay cung và kích của chúng ta đang phục sẵn trên những bờ đá bên sườn phải của họ. Áo giáp của những người lùn có thể là tốt, nhưng nó sẽ sớm bị công kích dữ dội. Chúng ta hãy tấn công họ từ hai phía,

trước khi họ được nghỉ ngơi hoàn toàn!"

Nhưng Vua Elves nói : "Tôi sẽ chờ chừ lâu, trước khi tôi bắt đầu một cuộc chiến vì vàng. Những người lùn không thể thúc ép được, trừ khi chúng ta để họ làm thế, hoặc làm những gì mà chúng ta không biết. Chúng ta hãy hy vọng là sẽ có chuyện gì đó mang đến sự hoà giải. Sự vượt trội về quân số của chúng ta là khá đủ, nếu như cuối cùng mọi chuyện bùng nổ một cách đáng tiếc."

Nhưng ông đã tính sai về những người lùn. Câu chuyện về Arkenstone đang nằm trong tay của những người bao vây đã nung nấu suy nghĩ của họ; họ cũng đoán được sự ngần ngại của Bard và bạn bè ông; và kiên quyết tấn công trong khi họ còn đang bàn luận. Bất thành linh, không một dấu hiệu báo trước, họ lặng lẽ tấn công ngay. Cung vang tiếng và tên rít lên lạnh lạnh; trận chiến cơ hồ đã bắt đầu.

Bóng tối tiến tới còn đột ngột hơn thế với một tốc độ kinh người. Một đám mây che phủ bầu trời. Sấm chớp mùa đông với những cơn gió cuồng dại đang gầm lên và giạt khắp Núi, sét giáng vào đỉnh của núi. Và dưới những tia sét người ta thấy một luồng đen khác đang xoáy tròn đến; nhưng nó không phải đến cùng với những cơn gió, nó tiến ra từ phía Bắc, giống như một bầy chim lớn, dày đặc đến nỗi không thể thấy được ánh sáng giữa những đôi cánh của chúng.

"Ngừng lại!" Gandalf gào lên, ông xuất hiện một cách đột ngột, và đứng đơn độc, hai tay giơ lên, giữa những người lùn và dãy chiến binh đang đợi họ. "Dừng lại!" ông gọi với một giọng vang rền như tiếng sấm, và cây quyền trượng của ông phát ra những luồng sáng như những tia sét. "Sự kinh khiếp sẽ đổ xuống đầu tất cả các người! Trời ơi! Nó đã đến nhanh hơn ta đoán. Bọn Yêu Tinh đang đến! Bolg (con trai của Azog) của miền Bắc đang đến. Hỡi Dain, người có cha đã bị giết ở Moria! Hãy trông kìa! Bọn dơi đang bay trên đạo quân của chúng như một biển châu chấu. Chúng đang cười trên những con sói và bọn Warg đang nổi gót chúng!"

Sự kinh hoàng và bối rối đổ ập xuống tất cả bọn họ. Thậm chí khi Gandalf đang nói thì bóng tối càng trở nên dày đặc hơn. Những người lùn sững lại và nhìn lên bầu trời. Nhiều giọng elves kêu thét lên.

"Đi nào!" Gandalf kêu lên. "Đây là lúc thành lập hội đồng. Hãy để Dain con trai của Nain mau đến với ta!" <và thế là phe Alliance đã thành lập>.

Thế là trận chiến mà không ai trông đợi đã diễn ra; và nó được gọi là Trận Chiến Của Năm Lực Lượng, và nó rất khốc liệt. Một bên là bọn Yêu tinh với bọn Sói hoang, bên kia là Elves, Con Người và Người Lùn. Thật là một trận đánh kinh hồn. Từ sau cái chết của Yêu Tinh Vĩ Đại ở Rặng Núi Sương Mù thì sự căm ghét

của giống nòi chúng đối với những người lùn đã trở thành cơn cuồng nộ. Những kẻ đưa tin liên tục được gửi đi giữa tất cả các thành phố, các lãnh thổ và pháo đài của chúng; và bây giờ chúng quyết tâm chiếm quyền điều khiển miền Bắy. Chúng tụ hội về từ nhiều ngã bí mật; và trong tất cả các ngọn núi đều luyện kim và vũ trang. Đoạn chúng hành quân và tụ tập lại ở trên đồi và thung lũng, tiến qua những đường ống hoặc trong bóng tối, cho đến khi chúng tụ tập quanh và bên dưới ngọn núi Gundaba vĩ đại ở phía Bắc, là thủ đô của chúng, một đạo quân đông được tập hợp lại sẵn sàng để quét xuống thành một cơn bão bất ngờ phủ xuống miền Nam. Rồi chúng biết được tin về cái chết của Smaug, và niềm vui tràn ngập tim chúng: thế là chúng vội vã băng xuyên qua các ngọn núi hết đêm này đến đêm khác, rồi cuối cùng đã thành linh đến đến từ phía Bắc ngay bên Dain. Thậm chí ngay cả những con quạ đen cũng không biết về sự tiến quân của chúng cho đến chúng thành linh trời ra từ mầu đất chia Ngọn Núi Cô Độc với những ngọn đồi phía sau. Khó mà nói được Gandalf biết được bao nhiêu, nhưng rõ ràng là ông không chờ đợi cuộc tấn công bất ngờ này.

Đó là kế hoạch mà ông vạch ra trong hội đồng với Vua Elves và với Bard; và với Dain, vì lúc này thủ lĩnh người lùn đã nhập bọn với họ: bọn Yêu tinh là kẻ thù của tất cả bọn họ, và khi chúng xuất hiện thì những chuyện bất hoà khác tạm quên đi. Mỗi hy

vọng duy nhất của họ là nhử bọn yêu tinh đi vào thung lũng nằm giữa những vách núi; rồi con người với những cây kích lớn sẽ tấn công họ từ hướng nam và hướng đông. Nhưng điều này sẽ trở thành một hiểm họa, nếu như bọn yêu tinh đủ quân số để tràn ngập cả ngọn Núi, và sẽ tấn công họ từ phía sau và phía trên; nhưng không còn thời gian cho bất kỳ kế hoạch nào khác, hoặc để kêu gọi thêm bất kỳ sự giúp đỡ nào.

Sấm sét nhanh chóng lướt qua, hướng về phía Đông - Nam; nhưng đám mây dơi đã đến, hạ thấp hơn, phủ đầy trên sườn Núi, và lượn vòng phía trên họ, che đi hết ánh sáng khiến họ vô cùng hãi hùng.

"Vào Núi!" Bard gọi. "Vào Núi! Chúng ta hãy vào vị trí khi còn thời gian!"

Những người Elves dàn quân ở sườn phía Nam, trên những đường dốc thấp và những vách đá dưới chân núi; ở phía sườn Đông là con người và người lùn. Nhưng Bard và một số người và elves lanh lẹ nhất đã lên phía cao bên trên sườn Đông để quan sát phía Nam, và họ có thể thấy được những vùng đầy trước khi chân Núi đông đặc những yêu tinh đang vội vã đến. Ngay sau đó đội tiên phong đã vòng quanh cuối sườn núi và bắt đầu lao bỏ vào Dale. Những tên này là những tên cưỡi những con sói nhanh nhất, những tiếng la hét và tru của chúng vang động đến không trung ở xa đó. Những người can đảm nhất đã xông ra tấn công

chúng để nhử chúng, nhưng đã có nhiều người đã gục ngã trước khi kịp lui lại và tản ra hai bên sườn. Như Gandalf đã hy vọng, lực lượng yêu tinh đã tập hợp lại sau khi toán tiên phong bị cản lại, và lúc này đang toả ra trong giận dữ khắp thung lũng, ào ào xông lên sườn núi tìm kẻ thù. Cờ của chúng không thể đếm xuể, màu đen và đỏ, và chúng tràn đến như một đợt sóng giận dữ và lộn xộn. Đó là một trận chiến khủng khiếp. Đó là chuyện khủng khiếp nhất mà Bilbo đã từng biết, và đó cũng là chuyện mà ông ghét nhất - cũng phải nói rằng đó là chuyện mà ông tự hào nhất, và ông cũng rất hài lòng nhớ lại rất lâu sau đó, mặc dù trong chuyện này ông chẳng hề đóng vai trò quan trọng nào. Thật sự ra tôi phải nói là ông đã đeo ngay chiếc nhẫn của mình vào khi mọi việc vẫn bắt đầu, và biến mất ngay khỏi tầm nhìn, nếu như không muốn nói là khỏi mọi mối nguy hiểm. Một chiếc nhẫn phép thuật kiểu này không phải là một sự bảo vệ hoàn hảo khỏi cuộc tấn công của yêu tinh, vì nó không ngăn được tên bay kích lạc; nhưng nó giúp bạn thoát ra khỏi chỗ nguy hiểm, và nó giúp cho đầu bạn không được lựa chọn một cách đặc biệt để chém bay đi bởi một thanh gươm yêu tinh.

Những người elves là những người đầu tiên xung trận. Nỗi căm ghét của họ dành cho yêu tinh rất lạnh lùng và tàn nhẫn. Những cây kích và thanh gươm của họ loé sáng lên trong bóng sáng mờ mờ toả ra từ ngọn lửa lạnh giá, những bàn tay đang nắm chặt

chúng giận dữ đến kinh người. Ngay khi một cánh quân kẻ thù của họ vừa tràn vào thung lũng, họ bắn ngay ra một trận mưa tên, mỗi mũi tên đến loé lên khi bay ra như thể đang bị lửa đốt. Đằng sau những mũi tên là hàng ngàn tay kích đang lao xuống giao tranh. Những tiếng thét vang lên inh ỏi. Những vách đá thẫm đen lại vì máu yêu tinh. Ngay khi bọn yêu tinh vừa phục hồi lại từ đợt công kích và cuộc tấn công của người elves bị ngừng lại, thì những tiếng gầm vọng lên từ khắp thung lũng. Với những tiếng thét "Moria!" và "Dain, Dain!", những người lùn từ Những Ngọn Đồi Thép tràn lên, nắm chặt những cây cuốc chim <tức cười quá>, tràn lên từ sườn kia của đồi; và bên cạnh họ là những người từ Hồ với những thanh gươm dài. Sự sợ hãi ập xuống bọn Yêu Tinh; và thậm chí khi chúng vừa quay lại để đón đợt tấn công mới thì những người elves lại một lần nữa mở ra một đợt tấn công mới với một nguồn nhân lực mới. Nhiều con yêu tinh đã lùi lại phía sau bờ sông để trốn ra khỏi cái bẫy: nhiều con sói của chính chúng đã chồm lại cắn xé những tên chết và bị thương. Chiến thắng dường như đã nằm trong tầm tay, thì một tiếng thét vang lên từ phía trên.

Bọn Yêu Tinh đã tràn lên Núi từ phía bên kia và đã có nhiều tên đã ào xuống từ những lối dốc phía trên Cánh Cổng, và nhiều tên khác đang ào xuống một cách lộn xộn, không chú ý đến những tên kêu thét lên đau đớn vì té xuống từ những vách và bờ đá, để

tấn công vào những mũi núi từ phía trên. Mỗi mũi núi này có thể đến được bằng những con đường chảy xuống từ vùng trống chính ở giữa núi; và những người phòng thủ thì quá ít nên không thể ngăn đỡ lâu dài được. Hy vọng chiến thắng đã tan biến. Họ chỉ có thể cầm cự lại đợt tàn sát đầu tiên của làn sóng đen.

Ngày tàn dần. Bọn yêu tinh lại tập hợp dưới thung lũng. Một đạo quân Wargs đang hung hãn ập đến và đi cùng với chúng là những tên bảo vệ của Bolg, bọn yêu tinh có kích thước khổng lồ với những thanh mã tấu bằng thép. Bóng tối đã thật sự đến sớm giữa bầu trời giông bão; trong khi những con dơi khổng lồ vẫn lượn trên đầu và tai của những người elves và con người; hoặc là nhìn xuống chằm chằm những vũng máu đen như những con ma cà rồng. Bây giờ thì Bard đang chiến đấu để bảo vệ mũi núi phía Đông, nhưng phải lui lại dần dần; và những lãnh chúa elves tại chỗ vịnh, vây quanh vị vua của họ trên tay núi phía nam, gần cái trạm quan sát trên Ravenhill.

Thình thình có một tiếng thét lớn, rồi từ phía Cổng một tiếng kèn trumpet vang lên.

Họ đã quên đi Thorin! Từ bên tường, bắn lên bởi một cái đòn bẩy, ông rơi tòm vào vũng nước. Vị Vua Núi nhảy chồm ra, và các bạn của ông theo sát ông. Mũ trùm và áo khoác đã được vắt đi, họ sáng loáng lên trong những bộ áo giáp, và những luồng sáng đỏ loé lên từ mắt họ. Trong vùng tối lơ mờ, người lùn vĩ đại

sáng loá lên như vàng giữa một ngọn lửa tàn.

Bọn yêu tinh bên trên đổ đá ập xuống; nhưng họ vẫn tiến lên; họ phóng xuống dưới chân thác, và lao thẳng vào chiến trường <mười ba người? ặc ặc, Cam Ninh còn cần trăm kỵ nữa là>. Sói và những tên cuội trên chúng ngã ra hoặc chạy biến. Thorin cầm chắc cây rìu của mình, bổ những nhát khủng khiếp, và dường như không có gì có thể phạm được vào ông.

"Đến với tôi! Đến với tôi! Elves và Con Người! Hỡi những người thân thiết!" ông gào lên, và giọng ông run lên như một tiếng tù và trong thung lũng.

Những người lùn của Dain ào xuống giúp ông, lộn xộn hoặc là có trật tự. Nhiều ngf bên Hồ cũng ào xuống, vì Bard không thể ngăn họ lại, và bên sườn núi bên kia cũng có nhiều kích thủ người elves cũng lao ra. Một lần nữa máu bọn yêu tinh lại thấm đẫm thung lũng; chúng ngã thành đồng cho đến khi Dale tối đen lại và chất đầy xác chúng. Bọn Wargs tan tác và Thorin lao thẳng đến bọn bảo vệ của Bolg. Nhưng ông không thể vượt qua được hàng ngũ của chúng. Đằng sau ông, giữa bọn yêu tinh đã có nhiều xác người và người lùn, và nhiều người elves hiền hoà vốn đã có thể sống yên vui lâu dài trong rừng thẳm. Khi thung lũng càng mở rộng thì sức tấn công của ông càng chậm dần. Số người đi cùng ông ít quá. Bên sườn ông hoàn toàn không được bảo vệ. Những kẻ tấn công lại tấn công trở lại, và họ đã ở giữa một vòng

tròn rộng lớn, phải đương đầu với kẻ thù từ mọi hướng, bị vây bởi những con yêu tinh và sói đang trở lại tấn công. Những kẻ bảo vệ của Bolg đang rút lên về phía họ trở lại, và những đợt tấn công của chúng như những cơn sóng tràn lên bờ cát. Bọn bè của họ không thể giúp họ được, và ở hai bên sườn núi thì con người và elves đang dần dần bị đánh ngã.

Bilbo tuyệt vọng nhìn quanh tất cả chiến trường. Ông đã chọn một chỗ đứng trên Ravenhill giữa những người Elves - một phần bởi vì tại chỗ này có nhiều cơ hội để trốn thoát và một phần (với phần có nhiều dòng máu Took hơn trong tâm tưởng) bởi vì nếu ông tham gia vào cuộc phòng thủ tuyệt vọng sau cùng, ông muốn dành trọn vẹn để bảo vệ Vua Elves. Gandalf cũng thế, tôi có thể nói thế, ông ngồi trên nền đất như đang suy nghĩ sâu xa, và để chuẩn bị, tôi cho là thế, cho một đòn phép thuật khủng khiếp trước khi tất cả chấm dứt. Điều này có vẻ như không còn xa nữa. "Nó sẽ không còn lâu nữa," Bilbo nghĩ, "trước khi bọn Yêu tinh chiếm được cánh Cổng, và tất cả chúng ta sẽ bị tàn sát hoặc bị đẩy xuống và bị bắt làm tù binh. Thật sự chỉ còn đủ người để cho một đợt quét nữa, và sau đó tất cả sẽ tràn qua. Tôi cho rằng con Smaug già đã để lại tất cả những món châu báu gian xảo của nó, và những sinh vật ghê tởm này sẽ có được nó, còn ông Bombur già, với Balin và Fili và Kili và rất cả còn lại sẽ có một kết cục buồn đau; còn Bard cũng thế, và còn những người ở Hồ với

những người elves tươi vui kia nữa. Bất hạnh thay cho tôi! Tôi nghe nhiều bài hát về các trận đánh, và tôi luôn hiểu rằng sự thất bại có thể là vinh quang. Điều này có vẻ rất khó chịu, nếu không muốn nói là rất đau buồn. Ước gì tôi có thể ra khỏi được nó."

Những đám mây bị xua đi bởi gió, và hoàng hôn đỏ rực đang trùm xuống phía Tây. Bilbo nhìn quanh và chợt nhìn thấy một luồng sáng trong vùng mờ tối. ông chợt thốt lên một tiếng: ông vừa thấy một cái gì đó khiến tim ông rộn lên, một bóng đen nhỏ bé nhưng huy hoàng từ vùng sáng đằng xa.

"Đại Bàng! Đại Bàng!" ông la lên. "Đại Bàng đang đến!"

Mắt của Bilbo ít khi sai lầm. Những con đại bàng đang hạ xuống theo những làn gió, hàng này tiếp sao hàng kia, một đạo quân như thế hẳn là phải được tập hợp từ tất cả những tổ đại bàng ở phương Bắc. "Đại Bàng! Đại Bàng!" Bilbo gào lên, nhảy nhót và vung vẩy tay. Nếu những người elves không thấy ông thì họ có thể nghe thấy tiếng ông. Họ cũng nhanh chóng đứng dậy và gào thét, và tiếng vang của họ vọng khắp thung lũng. Nhiều đôi mắt kinh ngạc nhìn lên, cho dù vẫn chưa có thể thấy được gì ngoài trừ vùng triền núi phía nam của Ngọn Núi.

"Đại Bàng!" Bilbo lại gào lên một lần nữa, nhưng ngay lúc đó một hòn đá ném từ phía trên giáng mạnh vào cái mũ trụ của ông, và ông ngã gục xuống và không còn biết gì thêm nữa.

Tolkien

CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển

mở đầu

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TỂ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 18

Cuộc hành trình trở về

Khi Bilbo tỉnh lại, ông thấy mình chỉ có một mình. Ông đang nằm trên những tảng đá bằng phẳng của Ravenhill, và không có ai ở gần bên ông. Một ngày không mây nhưng lạnh lẽo đang trải rộng phía trên ông. Ông đang run như cây sậy, và lạnh lẽo như đá, nhưng đầu ông nóng như lửa. "Bây giờ thì tôi tự hỏi là chuyện gì đã xảy ra?" ông tự nói với mình. "Dù sao đi nữa thì tôi cũng không phải là một trong những anh hùng đã ngã xuống; nhưng tôi cho rằng vẫn còn thời gian cho chuyện này!" Ông đau đớn ngồi dậy. Khi nhìn xuống thung lũng thì ông không thể nhìn thấy một người lùn còn sống nào. Sau một lúc thì đầu ông đã đỡ hơn, ông nghĩ là ông có thể thấy những người elves đang di chuyển trong những vách đá phía dưới. Ông dụi mắt. Rõ ràng là cái trại vẫn còn đó trên vùng đồng bằng phía xa xa; và có những người đang đi vào và đi ra về phía Cổng? Những người

lùn có vẻ như đang bận rộn dỡ bỏ bức tường. Nhưng tất cả vẫn đầy vẻ chết chóc. Không có những tiếng gọi và và không có tiếng vọng của những lời hát. Nổi u sầu có vẻ như đang trĩu nặng trong không khí. "Dù sao thì cũng đã chiến thắng, tôi nghĩ vậy!" ông nói, cảm thấy đầu mình nhức bưng bưng. "Ừ, có vẻ như đây là một chuyện kinh doanh rất ảm đạm."

Thình lình ông nhận thấy một người đàn ông đang leo lên và tiến về phía mình.

"Xin chào!" ông gọi với một giọng run rẩy. "Xin chào! Chuyện gì thế?"

"Cái giọng đang nói giữa những hòn đá này là gì nhỉ?" người đàn ông ngừng lại và nhìn về phía không xa chỗ Bilbo ngồi lăm.

Thế là Bilbo nhớ ra cái nhẫn! "Ôi, phúc cho tôi!" ông nói. "Dù sao thì sự vô hình cũng có sự hạn chế của nó. Nếu không thì tôi nghĩ là tôi đã có thể có một đêm ấm áp và tiện nghi trên một cái giường rồi!"

"Là tôi. Bilbo Baggins, bạn của Thorin!" ông la lên, vội vã tháo chiếc nhẫn ra.

"A, tìm thấy ông thì hay quá!" người đàn ông tiến tới. "Mọi người đang cần ông và chúng tôi đang kiếm ông khá lâu rồi. Ông đã được đếm vào số xác chết rồi, số này thì nhiều lắm, nếu như thầy phù thủy Gandalf không nói rằng giọng ông đã được nghe thấy lần cuối ở đây. Thế là tôi được cử đến đây để tìm lần cuối."

Ông bị thương nặng không?"

"Một cú trời giáng vào đầu, tôi nghĩ thế," Bilbo nói. "Nhưng tôi có đội mũ trụ và có một cái sọ cứng. Nhưng tôi cảm thấy mệt lắm và chân tôi như những cọng rơm ấy."

"Tôi sẽ mang ông xuống trại dưới thung lũng," người đàn ông nói và nhấc bổng ông lên.

Người đàn ông rất nhanh nhẹn và vững chân. Chỉ một lát sau Bilbo đã được đặt xuống trước một cái lều ở Dale; và Gandalf đứng đấy, một tay ông buộc treo lên. Thậm chí cả thầy phù thủy cũng không tránh khỏi bị thương, và có rất ít người không bị thương tích gì trong cả đoàn quân.

Khi Gandalf nhìn thấy Bilbo, ông rất vui. "Baggins!" ông kêu lên. "Tôi không bao giờ vui như thế này! Còn sống sau tất cả mọi chuyện - tôi rất vui! Tôi bắt đầu tự hỏi nếu như may mắn của anh đã bỏ anh! Một công việc kinh doanh kinh khiếp, và nó gần như là một chuyện thảm khốc. Nhưng những tin khác có thể đợi được. Đến đây nào!" ông nói trang trọng hơn. "Anh đang được gọi đấy;" và ông dẫn ông hobbit đi vào trong lều.

"Chào, Thorin," ông nói khi đi vào. "Tôi đã mang ông ta đến đây."

Thorin Oakenshield đang nằm trong, mình đầy thương tích, bộ áo giáp nứt nẻ với cây rìu đầy khía của ông được vứt nằm trên sàn. Ông nhìn lên khi Bilbo bước đến bên ông.

"Xin chào, tay trộm tài ba," ông nói. "Bây giờ tôi đi đến những lâu đài để đợi được ngồi bên cạnh ông cha mình, cho đến khi thế giới được làm lại. Do từ bây giờ tôi đã rời bỏ vàng và bạc để đi đến một nơi mà chúng có rất ít giá trị, tôi muốn có tình bạn với ông, tôi rút lại những lời nói và việc làm của tôi ở Cánh Cổng." Bilbo quỳ một gối xuống, trữu nặng buồn đau. "Tạm biệt, Vua Núi!" ông nói. "Đây là một cuộc phiêu lưu cay đắng, nếu như nó phải kết thúc như vậy; và dù cả một núi vàng cũng không thể cải tạo được nó. Nhưng tôi tui mừng là tôi đã có thể cùng các bạn chia sẻ hiểm nguy - điều này đáng giá hơn tất cả những gì Baggins đáng nhận."

"Không!" Thorin nói. "Những gì bên trong ông tốt hơn ông biết nhiều, hỡi người con của miền Tây hiền hoà. Đó là một hỗn hợp giữa lòng dũng cảm và sự khôn ngoan. Nếu như chúng tôi đánh giá thức ăn, niềm vui và những bài hát cao hơn những kho vàng, thì hẳn thế giới này sẽ vui hơn. Nhưng dù buồn hay vui, bây giờ thì tôi cũng phải đi rồi. Tạm biệt!"

Rồi Bilbo quay đi, và ông lại còn lại một mình, ngồi đơn độc, quần trong một cái chăn, và, dù cho bạn có tin hay không, ông khóc cho đến khi mắt mình đỏ mọng và giọng ông khản đặc. Ông có một tâm hồn thật cao đẹp. Thật sự là rất lâu sau ông mới có thể vui trở lại. "Dù sao thì đó cũng là một điều may," cuối cùng thì ông nói với mình, "rằng tôi đã thức dậy đúng lúc. Tôi

ước gì Thorin còn sống, nhưng tôi vui rằng chúng tôi đã hoà thuận với nhau. Mi ngốc thật, Bilbo Baggins ạ, và mi đã làm rối tung chuyện kinh doanh này với hòn đá ấy; và kết quả là một trận chiến, bất chấp mọi nỗ lực của mi để mua lấy hoà bình và êm ả, nhưng tao nghĩ rằng mày khó mà bị đổ lỗi về chuyện này." Tất cả những gì đã xảy ra sau khi mình bất tỉnh, Bilbo được biết sau này; nhưng nó khiến cho ông buồn nhiều hơn vui, và bây giờ ông đã quá mệt mỏi với cuộc phiêu lưu của mình. Xương của ông đau nhức với chuyện hành trình trở về nhà. Tuy nhiên, chuyện này được đình lại một thời gian, nên trong lúc đó tôi sẽ nói với các bạn một số sự kiện. Những con Đại Bàng đã nghi ngờ từ lâu về sự tập trung của bọn yêu tinh; vì những chuyển động râm rộ của chúng trong những ngọn núi không thể giấu hết được. Chính vì vậy mà đại bàng cũng đã tập trung lại thành một số lớn, dưới quyền chỉ huy của con Đại Bàng vĩ đại ở Rặng Núi Sương Mù, và cuối cùng khi đánh hơi thấy được một trận chiến từ xa chúng liền lao nhanh xuống như những làn gió trong một khoảng thời gian rất ngắn. Chính là chúng đã đánh bật được bọn yêu tinh ra khỏi những dốc núi, tấn công chúng trên những vách đứng, hất chúng ngã lăn, gào thét hoang dại giữa những kẻ thù của chúng. Chỉ một lúc chúng đã giải phóng được Ngọn Núi Cô Độc, và elves với con người ở phía kia của thung lũng cuối cùng cũng có thể xuống tiếp viện cho trận chiến bên dưới.

Nhưng thậm chí dù với sự tiếp viện của Đại Bàng họ vẫn bị áp đảo về số lượng.

Trong giờ cuối cùng Beorn cũng đã tự thân xuất hiện - không ai biết là như thế nào hoặc từ đâu. Ông đến một mình, trong hình dạng một con gấu; và ông có vẻ như lớn bỗng lên với một kích cỡ khổng lồ trong con giạ của mình. Tiếng gầm của ông vang lên như tiếng trống và tiếng súng; và ông hất sói với yêu tinh ra khỏi mình như rơm rạ. Ông bỏ xuống phía sau chúng, và ào vào như một cơn sấm sét giữa vòng vây. Những người lùn vẫn còn đứng vững bên những thủ lĩnh của họ trên một ngọn đồi thấp.

Rồi Beorn dừng lại và nâng Thorin lên, ông đã ngã xuống, bị những ngọn kích đâm qua, và đưa ông ra khỏi trận chiến. Rồi Beorn nhanh nhẹn quay lại và con giạ của ông lại càng tăng lên gấp đôi, và không có gì có thể cản lại được ông, có vẻ như không thứ vũ khí nào có thể phạm vào ông được. Ông đánh tan tác những tên bảo vệ, hất văng Bolg xuống và chà nát hắn. Thế là bọn Yêu tinh mất tinh thần và chạy tan tác khắp mọi hướng.

Nhưng sự mệt mỏi đã rời khỏi kẻ thù của chúng với sự xuất hiện của một niềm hy vọng mới, và họ truy sát chúng, ngăn không cho phần lớn chúng trốn được đến những nơi mà chúng muốn.

Họ đã hất nhiều tên trong số chúng vào Dòng Sông Chảy; và rồi một phần lớn của những tên sống sót sau cùng đã bị diệt sau đó, khi chúng vất vả đến được lãnh địa của những người elves Rừng

và bị tàn sát ở đó, hoặc chết trong vùng tối không lối đi ở Mirkwood. Những bài hát đã kể rằng ba vùng chiến binh yêu tinh ở miền Bắc đã bị diệt trong ngày đó, và những ngọn núi đã có được sự yên bình sau nhiều năm.

Chiếc thắng đã được đảm bảo trước khi đêm xuống, nhưng cuộc truy đuổi vẫn còn tiếp tục, khi Bilbo trở về trại; và không nhiều nơi trong thung lũng tránh khỏi những vết thương trầm trọng.

"Còn những Đại Bàng đang ở đâu?" ông hỏi Gandalf vào tối ấy, khi ông nằm trong nhiều cái chăn ấm áp.

"Một số vẫn còn săn đuổi," thầy phù thủy nói, "nhưng phần lớn đã trở về tổ của mình. Họ sẽ không ở lại đây đâu, và họ sẽ bắt đầu khởi hành cùng với tia nắng ban mai đầu tiên. Dain đã đền ơn thủ lĩnh của họ bằng vàng, và thề rằng sẽ giữ tình bạn với họ vĩnh viễn."

"Tôi rất tiếc, tôi muốn nói, tôi muốn được gặp lại họ," Bilbo ngái ngủ nói; "có thể là tôi sẽ gặp được họ trên đường về. Tôi cho rằng tôi sẽ trở về nhà sớm chứ?"

"Sớm như ý anh muốn," thầy phù thủy nói.

Thật sự thì nhiều ngày sau Bilbo mới khởi hành.

Họ chôn Thorin sâu dưới Ngọn Núi, và Bard đặt viên Arkenstone trên ngực ông.

"Hãy để nó nằm đây cho đến khi Ngọn Núi sụp đổ!" ông nói.

"Có thể nó sẽ mang lại một gia tài cho tất cả những ai đến cư ngụ

ở đây sau này!" Vua Elves đặt thanh Orcist trên mộ của ông, thanh gươm của người elves đã bị tước khỏi Thorin khi ông bị bắt. Những bài hát hát rằng nó phát sáng lên trong bóng tối khi có kẻ thù đến gần, và do đó những pháo đài của những người lùn không thể nào bị tấn công bất ngờ. Lúc này thì Dain con trai của Nain đã ở lại đây, và ông trở thành Vua Núi, và nhiều người lùn khác đã tập trung quanh ngai vàng của ông ở trong những căn phòng cổ. Trong số mười hai người bạn đồng hành của Thorin, còn lại mười người. Fili và Kili đã ngã xuống khi bảo vệ ông với khiên và thân mình, vì ông ấy là anh của mẹ họ. Những người khác ở lại với Dain; vì Dain đã cư xử với số châu báu rất khéo. Tất nhiên là không còn bất kỳ câu hỏi nào về việc phân chia số châu báu như phân chia đã được bàn trước, cho Balin và Dwalin, và Dori, Nori, Ori, Oin, Gloin, Bifur, Bofur và Bombur - hay cho Bilbo. Nhưng phân chia thứ mười bốn với tất cả bạc và vàng, thô hay chế tác, đã được chuyển cả cho Bard; vì Dain nói: "Chúng tôi tôn kính giao ước của người đã khuất, và bây giờ ông đã được giữ viên Arkenstone của mình."

Thậm chí một phần mười bốn phần chia cũng đã là một gia sản khổng lồ, nhiều hơn rất nhiều tài sản của một vị vua dương thế. Bard đã gửi khá nhiều vàng từ phần châu báu này cho Lãnh Chúa của thị trấn Hồ; ông tặng thưởng cho những người đi theo mình và bạn bè khá hậu hĩ. Ông tặng cho vua Elves những viên

ngọc lục bảo của Girion, những châu báu mà ông quý mến nhất mà Dain đã phục hồi lại cho ông. Với Bilbo ông nói: "Những châu báu này là của ông cũng như của tôi, cho dù những lời giao ước xưa không còn giá trị, vì có nhiều đòi hỏi đưa lên trên sự chiến thắng và bảo vệ nó. Cho dù ông đã sẵn lòng bỏ qua hết những đòi hỏi của mình, tôi vẫn muốn rằng những lời Thorin, mà ông đã hứa hẹn về nó, sẽ không thành hiện thực khi ông ấy nói rằng chúng tôi sẽ cho ông rất ít. Tôi muốn tặng ông những gì khiến ông giàu có mãi mãi.

"Ông thật tử tế," Bilbo nói. "Nhưng thật sự nó là một sự an ủi cho tôi. Tôi không biết làm sao mà tôi có thể mang được tất cả những châu báu này về nhà mà không có những trận chiến và ám sát dọc đường. Và tôi không biết là tôi phải làm gì với chúng khi tôi về đến nhà <ặc>. Tôi chắc là để chúng lại trong tay ông thì tốt hơn."

Cuối cùng thì ông chỉ lấy hai hộp châu báu nhỏ, một đầy bạc và cái kia đầy vàng, để một con ngựa lùn khỏe có thể chở. "Tôi chỉ có thể quản lý nổi như thế này thôi," ông nói.

Cuối cùng thì đã đến lúc ông nói lời tạm biệt với bạn bè. "Tạm biệt, Balin!" ông nói; "và tạm biệt, Dwalin; và tạm biệt Dori, Nori, Ori, Oin, Gloin, Bifur, Bofur và Bombur! Ước gì bộ râu của các bạn không bạn giờ vơi đi!" và quay về phía Núi, ông nói "Tạm biệt Thorin Oakenshield! Và Fili và Kile! Ký ức về các

bạn sẽ không bao giờ phai nhạt!"

Rồi những người lùn cúi thấp người trước cái Cổng của họ, nhưng lời nói nghẹn lại trong họng họ: "Tạm biệt và chúc may mắn, cho dù ông đi đến đâu!" Cuối cùng Balin nói. "Nếu như bạn đến thăm chúng tôi một lần nữa, thì những căn phòng của chúng tôi lại mở hội, và bữa tiệc sẽ thật rực rỡ!"

"Nếu như có bao giờ các bạn đi ngang chỗ tôi," Bilbo nói, "thì đừng đợi để gõ cửa! Bữa trà vào lúc bốn giờ, nhưng bất kỳ ai trong số các bạn cũng sẽ được chào đón vào bất kỳ lúc nào!"

Rồi ông quay đi.

Đạo quân người elves vẫn hành quân; và nếu như nỗi buồn vơi đi, thì niềm vui lại tăng lên, vì từ bây giờ miền bắc đã có thể vui tươi hơn sau nhiều ngày. Con rồng đã chế, bọn yêu tinh bị lật đổ, và tìm mọi người hướng về mùa xuân sau những ngày đông với niềm vui mừng. Gandalf và Bilbo cưỡi ngựa phía sau Vua Elves, và bên cạnh họ là Beorn, một lần nữa trở lại hình dạng con người, và ông cười và hát bằng một giọng sang sảng suốt trên đường. Và họ cứ đi như thế cho đến khi họ đến gần biên giới của Mirkwood, đến phía bắc của nơi mà Dòng Sông Chảy chảy qua. Đến đây họ ngừng lại, vì thầy phù thủy và Bilbo không đi vào rừng, thậm chí cho dù vị vua mời họ ở lại một thời gian trong những lâu đài của ông. Họ muốn đi dọc theo lề rừng, vòng qua phía bắc của nó, tận cùng bởi vùng đất hoang nằm giữa nó và

phần đầu của Rặng Núi Xám. Đó là một chặng đường dài và chẳng có gì vui, nhưng bây giờ khi bọn yêu tinh đã bị nghiền nát, thì có vẻ như đường này an toàn cho họ hơn là con đường kinh khiếp dưới những cái cây. Hơn nữa Beorn cũng sẽ đi theo đường này.

"Xin tạm biệt! Hỡi Vua Elves!" Gandalf nói. "Rừng xanh sẽ mà vui tươi, khi mà thế giới này vẫn còn tươi trẻ! Và mọi thần dân của ngài sẽ đều vui tươi!"

"Xin tạm biệt! Hỡi Gandalf!" vị vua nói. "Mong ông luôn xuất hiện ở nơi mà ông cần nhất và ít được mong đợi nhất! Ông càng xuất hiện thường hơn trong những lâu đài của ta thì ta càng hài lòng!"

"Tôi xin ngài," Bilbo lấp bắp nói và quỳ một chân xuống, "hãy nhận lấy món quà này!" và ông đưa ra sợi dây chuyền bằng bạc và trâm châu mà Dain đã tặng ông khi họ khởi hành.

"Vì sao mà ta lại xứng đáng với món quà này, hỡi hobbit?" vị vua hỏi.

"À, ờ, tôi nghĩ là, ngài biết không," Bilbo nói, có phần bối rối, "là, ờ, là một sự đáp trả nhỏ nhoi cho, ờ, lòng hiếu khách của ngài. Tôi muốn nói là thậm chí một tên trộm đêm cũng có những tình cảm của mình. Tôi đã uống khá nhiều rượu của ngài và ăn khá nhiều bánh mì của ngài."

"Ta sẽ giữ món quà của ông, hỡi Bilbo Trắng Lẽ!" vị vua trang

trọng nói. "Và ta tuyên bố ông là bạn của người elves và cầu phúc cho ông. Mong cho bóng tối của ông sẽ chẳng bao giờ voi đi (hoặc việc ăn trộm sẽ trở nên thật dễ dàng)! Xin tạm biệt!" Rồi những người elves quay về phía Rừng, và Bilbo bắt đầu chặng đường dài của ông về nhà.

Ông trải qua nhiều vất vả và nhiều cuộc phiêu lưu trước khi ông về đến nhà. Miền Hoang Dã vẫn là Hoang Dã, và trong những ngày này thì vẫn còn nhiều thứ khác ngoài yêu tinh; nhưng ông đã được chỉ dẫn tốt và được trang bị tốt - thầy phù thủy đi với ông, và Beorn trên phần lớn đoạn đường - và ông chẳng hề lâm vào thêm một tình huống cực kỳ nguy hiểm nào nữa. Dù sao thì đến giữa mùa đông Gandalf và Bilbo cũng đã đi hết chặng đường trở về, dọc theo hai bên lề Rừng, đến trước cửa nhà Beorn; và cả hai ở lại đó một thời gian. Kỳ Giáng sinh ở đây thật nồng ấm và vui tươi; có những người từ rất xa xôi đến ăn tiệc theo lời mời của Beorn. Bọn yêu tinh của Rặng Núi Sương Mù bây giờ còn rất ít và rất khiếp hãi, chúng ẩn sau những cái hồ sâu nhất mà chúng có thể tìm thấy; còn bọn Wargs thì biến mất khỏi rừng, nên mọi người có thể đi mà không sợ hãi gì. Beorn sau đó đã thật sự trở thành một thủ lĩnh vĩ đại trên vùng đất này và trị vì một vùng đất rộng nằm giữa những ngọn núi và cánh rừng; và người ta kể rằng nhiều thế hệ con người dòng dõi của ông sau này vẫn còn khả năng biến hình thành gấu, một số thì khắc nghiệt và xấu

tính, nhưng phần lớn vẫn còn một trái tim như Beorn, cho dù nhỏ hơn về hình dạng và sức mạnh. Trong thời của họ thì những con yêu tinh cuối cùng bị săn diệt khỏi Rặng Núi Sương Mù và một nền hoà bình mới đã được thiết lập suốt lễ của Hoang Dã. Đã là mùa xuân, và là một ngày êm ả với thời tiết thanh bình và mặt trời rực rỡ, khi Bilbo và Gandalf cuối cùng cũng rời khỏi chỗ Beorn, cho dù ông muốn họ ở lại thêm. Bilbo rời đi với sự luyến tiếc, vì những bông hoa trong vườn của Beorn trong mùa xuân không hề kém rực rỡ so với giữa hè. Cuối cùng họ cũng đi trên một đoạn đường dài, và đến đúng con đường mà bọn yêu tinh đã bắt họ vào lúc trước. Nhưng họ đến nơi này vào buổi sáng, và khi nhìn lại họ thấy ánh mặt trời sáng trắng trên những vùng đất trải rộng. Mirkwood nằm ở phía sau, xanh lên từ xa, và lễ của nó thậm chí càng xanh đậm hơn trong mùa xuân. Ngọn Núi Cô Độc nằm phía xa trên lễ tầm mắt. Trên cái đỉnh cao nhất nó tuyết vẫn không tan và sáng lấp lánh.

"Thế là tuyết đã đến sau lửa, và thậm chí cả những con rồng cũng có lúc tận cùng!" Bilbo nói, và ông quay lưng về cuộc viễn du của mình. Phần Took trong ông đã mệt mỏi, và phần Baggins ngày càng mạnh hơn. "Tôi chỉ ước sao được ngồi trên cái ghế của mình vào lúc này!" ông nói.

Tolkien

CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN - Quyển

mở đầu

HOBBIT

Khúc dạo đầu kỳ thú dành cho
CHÚA TÊ CỦA NHỮNG CHIẾC NHÃN

Chương 19

Chặng cuối

Hai người trở lại bên bờ thung lũng Rivedell vào ngày một tháng Năm, nơi có Ngôi Nhà Giản Dị Cuối Cùng (hoặc Đầu tiên). Một lần nữa nó lại là buổi chiều tối, những con ngựa lùn của họ đã mệt mỏi, đặc biệt là con chở hành lý; và tất cả đều cảm thấy cần phải nghỉ ngơi. Khi họ đi xuống lối đi dốc, Bilbo nghe thấy những người elves hát vang trên cây, như thể họ vẫn hát không ngừng kể từ khi ông đi; và ngay khi họ phi xuống những trảng đất thấp bên dưới cánh rừng thì họ hát vang một bài hát giống như trước đây. Bài hát như thế này:

Rồng dữ đã nát tan

Chỉ còn nằm xương tàn

Áo giáp nó rời rã

Hào quang cũ lìa xa

Dù gươm sẽ hoen rỉ

Ngai vàng sẽ vỡ rụn
Vương miện chẳng còn chi
Con người tin sức mạnh
Yêu mến sự sang giàu
Cỏ xanh nay vẫn xanh
Lá lại thấm lung linh
Nước trắng kia chảy đi
Người elves hát mê ly
Đây! Tra-la-la-lally!
Đến thung lũng một khi!
Sao trời đang rực sáng
Ngọc ngà chẳng thể so
Trăng kia càng rực rỡ
Hơn muôn vạn bạc vàng
Lửa rực hồng lấp lánh
Bên lò sưởi an lành
Vàng kia làm sao sánh
Sao lại phải ra đi
Ô! tra-la-la-lally
Trở về thung lũng đi
Ô! Sao người lại ra đi
Đến tận những ngày ni
Sông dài vẫn chảy trôi

Sao trời sáng chơi vui!
Ô! Lòng này sao nặng trĩu
Những đau khổ buồn đau?
Ở đây cùng người elves
Chào đón chẳng lâm ly
Với Tra-la-la-lally
Trở về thung lũng ni
Tra-la-la-lally
Fa-la-la-lally
Fa-la!

Đoạn những người elves của thung lũng đi ra và chào đón họ, rồi dẫn họ và dòng nước đến ngôi nhà của Elrond. Họ được chào đón nồng ấm ở đây. rồi có nhiều đôi tai hăm hở đến vào tối ấy để nghe kể về cuộc phiêu lưu của họ. Gandalf là người kể, vì Bilbo chỉ im lặng lơ mơ. Ông biết phần lớn câu chuyện, vì ông có tham gia vào đấy, và ông đã nói khá nhiều về nó cho thầy phù thủy trên đường họ trở về nhà hoặc ở trong căn nhà của Beorn; nhưng thỉnh thoảng ông lại mở mắt ra, lắng nghe, khi câu chuyện dẫn đến đoạn mà ông không có trong ấy. Qua đó ông biết được nơi mà Gandalf đã đến; vì ông đã nghe được những lời thầy phù thủy nói với Elrond. Có vẻ như rằng Gandalf đã đến một hội đồng vĩ đại của các phù thủy trắng, các bậc thầy của những tri thức và các phép thuật tốt; và cuối cùng họ đã nói về Necromancer từ nơi

ở tới tăm của hắc ở phía nam Mirkwood.

"Chẳng bao lâu nữa," Gandalf nói, "Khu Rừng sẽ trở nên trong lành hơn. Miền Bắc đã được giải phóng khỏi sự kinh khiếp đã kéo dài nhiều năm nay, tôi hy vọng thế. Nhưng tôi ước gì hắc biến mất khỏi thế giới!"

"Thật sự nếu thế thì tốt lắm," Elrond nói; "nhưng tôi sợ rằng điều đó sẽ không xảy ra vào lúc này, hoặc cho đến nhiều năm sau."

Khi câu chuyện về chuyến đi của họ đã kể xong, thì lại đến những chuyện khác, rồi những chuyện khác nữa, những câu chuyện về những thời xa xưa, và những câu chuyện về những điều mới, những câu chuyện không thuộc về những thời đại nào, cho đến khi đầu Bilbo gục xuống ngực, và ông ngáy ngon lành trong một góc. Khi thức dậy ông thấy mình đang ở trên một cái giường trắng, ánh trăng đang chiếu qua cửa sổ. Bên dưới có nhiều người elves đang hát vang và rõ bên bờ suối. Các bạn đều hát với nỗi mừng vui, bây giờ tất cả sẽ cùng hát với nhau?

Gió đang thổi trên những ngọn cây, gió thổi trong những thạch nam;

Sao đang sáng rực, trăng dỗi dỗi soi,

Ánh sáng đang tỏa ra khắp trong Đêm.

Tất cả chúng ta đều hát với nỗi mừng vui, và bây giờ chúng ta sẽ cùng nhảy múa bên nhau!

Cỏ thật mềm, chân ta nhẹ nhàng như những sợi lông!
Sông lấp lánh ánh bạc, bóng đêm đang lướt qua;
Tiết tháng Năm vui mừng, chúng ta gặp nhau trong mừng vui.
Chúng ta nhẹ nhàng hát, những cơn mơ giúp chúng ta dẹt lên
nó!
Gió mơn man giấc ngủ và chúng ta rời xa nó!
Người lữ hành say ngủ. Gối ông ấy mềm yên!
Hát ru! Hát ru! Liều mềm buông rũ!
Thông cũng lặng im, cho đến khi những ngọn gió buổi sáng mơn
man!
Trăng rơi! Bóng đêm phủ dài!
Lặng im! Lặng im! Sôi, Tần Bì và Bụi Gai!
Cả con nước lặng im, cho đến khi bình minh lộ dạng!
 "Được lắm, Nhiều Người Vui Vẻ!" Bilbo nhìn ra. "Lúc này thì
 trăng thế nào nhỉ? Bài hát ru của các vị đánh thức ngay cả một
 con yêu tinh say xỉn. Nhưng tôi cảm ơn các vị."
 "Và tiếng ngáy của ông thì đánh thức cả một con rồng đá -
 nhưng chúng tôi cảm ơn ông," họ cười phá lên và trả lời ông.
 "Bây giờ đang sắp bình minh, và ông đã ngủ từ khi đêm mới bắt
 đầu. Có thể là ngày mai thì ông sẽ được chữa hết khỏi hết mọi
 mệt mỏi."
 "Một giấc ngủ ngắn mà một bài thuốc hiệu nghiệm ở ngôi nhà
 của Elrond," ông nói; "nhưng tôi sẽ dùng tất cả các bài thuốc mà

tôi có thể. Chào buổi tối lần nữa, những người bạn tốt!" Và ông lại quay lại giường và ngủ cho đến sáng bạch hôm sau.

Sự mệt mỏi nhanh chóng rời khỏi ông trong ngôi nhà ấy, và ông đùa giỡn thật nhiều, nhảy múa, sớm và trễ, với những người elves trong thung lũng. Nhưng dù như thế đi nữa thì nơi này cũng không làm ông dừng bước lâu, và ông luôn nghĩ về ngôi nhà của mình. Do đó, sau một tuần thì ông lại phi ngựa đi cùng với Gandalf. Thậm chí khi họ rời khỏi thung lũng thì bầu trời đã tối lại ở vùng phía Tây phía trước họ, và gió mưa đang ập đến.

"Tiết tháng Năm vui vẻ!" Bilbo nói, khi mưa rơi nặng hạt.

"Nhưng chuyến trở về của chúng ta là huyền thoại và chúng ta đang trở về nhà. Tôi nghĩ là đây là vị đầu tiên của nó."

"Đó là một chặng đường dài," gf nói.

"Nhưng là chặng đường cuối," Bilbo nói. Họ đi đến con sông tạo thành ranh giới của Hoang Dã và phóng đến chỗ cạn ở dưới bờ dốc, mà bạn có thể còn nhớ. Nước thấm vào họ khi tuyết đang tan và tiết hè, và với một ngày mưa dai dẳng; khiến họ băng qua khá vất vả, và lại tiến tiếp khi đêm xuống trên chặng cuối trong cuộc hành trình của họ. Mọi thứ vẫn như xưa, ngoại trừ rằng công ty bây giờ đã ít đi, và yên lặng hơn; cũng như rằng không còn những tên quỷ khổng lồ nữa. Ở mỗi điểm trên đường đi Bilbo lại nhớ lại những gì đã xảy ra và những lời đã được nói từ một năm trước - chúng có vẻ như rõ mồn một trước ông - và vì

vật tất nhiên là ông nhanh chóng nhận ra nơi mà con ngựa lùn đã rơi vào nước, và họ rẽ ngang nơi đã diễn ra cuộc phiêu lưu kinh khiếp với Tom, Bert và Bill. Không xa khỏi con đường họ tìm thấy vàng của những tên quý khổng lồ, mà chúng đã chôn dấu, vẫn còn được dấu kỹ và chưa ai chạm đến. "Tôi đã có đủ vàng cho đến cuối đời," Bilbo nói, khi họ đào nó lên. "Ông nên lấy nó, Gandalf ạ. Tôi tin chắc là ông sẽ có cách dùng nó."

"Thật sự là tôi có thể!" thầy phù thủy nói. "Nhưng hãy chia đều nhé! Có thể là anh sẽ thấy cần hơn là anh nghĩ."

Thế là họ trút vàng vào túi và treo chúng lên những con ngựa lùn, những kẻ hoàn toàn chẳng vui gì về chuyện này. Sau đó họ đi chậm lại, phần lớn thời gian họ chỉ đi bộ. Nhưng vùng đất đã xanh lên và ông hobbit khoan khoái đi qua những vùng cỏ mượt. Ông dụi mắt bằng một chiếc khăn tay đỏ lụa - không, không phải là một trong những thứ mà ông còn lại, ông đã mượn cái này từ Elrond - bây giờ thì tháng Sáu đã mang mùa hè đến, thời tiết trở lại sáng sủa và nóng nực.

Mọi thứ rồi đều phải kết thúc, thậm chí là câu chuyện này, một ngày nọ cuối cùng cũng đến khi họ nhìn thấy trong tầm mắt ngôi làng mà Bilbo đã được sinh ra và nuôi dưỡng, nơi mà hình dáng của vùng đất và cây cối đã trở nên vô cùng quen thuộc với ông như tay và chân ông. Cao hơn chút nữa ông có thể thấy ngọn Đồi của mình ở xa xa, thỉnh thoảng ông dừng lại và hát:

*Đường dài đi đi mãi
Qua đá và dưới cây
Dưới hầm sâu thăm thẳm
Chẳng ánh sáng bóng mây
Qua những ngọn suối dài
Chẳng chảy về biển cả
Những ngày đông tuyết giá
Tháng Sáu hoa nở đầy
Qua cỏ và qua đá
Băng núi dưới trăng thanh
Đường dài đi đi mãi
Dưới mây, dưới sao thưa,
Chân nào đi không mỏi
Trở về mái nhà xưa
Đôi mắt nào đã thấy
Lửa rực ánh giương dài
Phòng đá đầy kinh hãi
Nay ngắm nhìn, nhìn mãi
Thảm cỏ dưới chân mình
Ngắm nhìn bao cây cối
Cùng với những ngọn đồi
Đã quen biết từ lâu.*

Gandalf nhìn ông. "Bilbo thân mến!" ông nói. "Có cái gì đó! Ông

không còn là một hobbit ngày xưa nữa."

Và rồi họ bằng cây cầu và và băng qua cối xay gió bên bờ sông và trở lại chính cánh cửa của Bilbo. "Chúa ơi! Chuyện gì đã xảy ra thế nào?" ông kêu lên. Một sự náo loạn lớn đang diễn ra, đủ mọi loại người, đáng kính và không đáng kính, đang đứng vòng quanh cửa dày đặc, và nhiều người đang đi ra và vào - thậm chí không chùi chân trên thảm, như Bilbo giận giữ quan sát.

Nếu như ông ngạc nhiên, thì họ càng ngạc nhiên hơn nữa. Ông đã trở về đúng vào giữa một cuộc đấu giá! Một thông báo lớn màu đỏ và đen treo ngay trên cổng, nói rằng vào ngày Hai mươi hai tháng Sáu Messrs. Grubb, Grubb và Bunowes sẽ bán đầy giá của cái của ngài Bilbo Baggins Esquire quá cố, vùng Bag End, Dưới Ngọn Đồi, Hobbiton. Việc mua bán sẽ bắt đầu vào đúng mười giờ. Lúc này đã gần giờ ăn trưa, và phần lớn mọi thứ đã được bán, với những giá khác nhau từ không có gì cho đến những bài hát cũ (chuyện này chẳng có gì bất thường vào những cuộc đấu giá). Những anh em của Bilbo Sackville - Bagginses thật sự đang bận rộn đo đạc căn phòng của ông để xem đồ đạc của họ có đặt vừa không. Nói ngắn gọn thì Bilbo được "Được Giả Thuyết Là Đã Chết," và chẳng có ai quá đau buồn để tìm thấy rằng giả thuyết này là sai bét.

Chuyến trở về của ngài Bilbo Baggins đã gây nên một sự xáo trộn, cả ở dưới ngọn Đồi và phía trên ngọn ĐỒI, và băng qua

Nước; nó vượt hơn một sự kỳ lạ nhất thời nhiều. Những rắc rối của pháp luật thật sự đã kéo dài đến hàng năm. Phải một thời gian lâu sau thì ngài Baggins mới thật sự được công nhận là đã còn sống trở lại <giống chuyện Azit Nezin quá :))>. Những người có đã mua được với giá hời ở buổi đấu giá cần phải thuyết phục rất dữ; và cuối cùng để tiết kiệm thời gian Bilbo phải mui lại phần lớn vật dụng của mình. Những cái muống bạc của ông đã biến mất một cách bí ẩn và không bao giờ có thể tìm thấy lại. Bản thân ông nghi ngờ Sackville -Baggins. Về phía họ thì họ không bao giờ thừa nhận rằng cái ông Baggins đã trở lại có tài năng đặc biệt, và sau đó họ không bao giờ còn tỏ ra thân thiện với Bilbo nữa. Họ thật sự rất muốn sống trong cái hồ hobbit xinh đẹp của ông. Thật sự ra Bilbo thấy rằng ông mất nhiều hơn những cái muống - ông mất đi danh tiếng của mình. Đúng là sau đó ông vẫn còn một người có tình bạn của những người elves, có được sự kính trọng của những người lùn và những phù thủy, và những người này vẫn đi qua chỗ ông, nhưng ông không còn là một người đáng kính nữa. Thực tế là tất cả hobbit láng giềng của ông đã coi ông là một "người kỳ quặc" - ngoại trừ những người cháu họ của họ ở phía nhà Took, nhưng thậm chí tình thân của họ cũng không được những người lớn hơn khuyến khích. Tôi rất tiếc phải nói là ông chẳng quan tâm đến chuyện này. Ông khá vui; và âm thanh của cái ấm đun nước trên lò sưởi của ông thậm

chỉ còn nhiều nhạc tính hơn thậm chí những ngày yên ả trước Bữa Tiệc Không Mong Đợi. Thanh gươm của ông được treo trên kệ lò sưởi. Bộ áo giáp của ông được đặt trước tiền sảnh (cho đến khi ông cho Viện Bảo Tàng mượn). Vàng và bạc của ông được tiêu xài rộng rãi ngay lúc đó - vừa hữu dụng vừa phung phí - điều này hẳn nhiên là những nguyên nhân chính yếu gây nên sự ảnh hưởng của những cháu họ của ông. Bí mật về chiếc nhẫn ma thuật được ông giữ kín, vì ông chủ yếu dùng nó khi có những người gọi cửa khó chịu đến. Ông viết những bài thơ và đến thăm những người elves, và cho dù có nhiều người lắc đầu, sờ trán và nói "Ông Baggins già tội nghiệp!" và dù có ít người tin vào những chuyện phiêu lưu của ông, ông vẫn rất hạnh phúc cho đến cuối đời, và những ngày này rất dài.

Nhiều năm sau đó, vào một buổi chiều thu Bilbo đang ngồi trong phòng viết với bản hồi ký của mình - ông nghĩ rằng mình sẽ gọi nó là "Đi đến đáy và Trở lại, một Kỳ nghỉ của Hobbit" - thì có tiếng chuông từ cửa. Đó là Gandalf và một người lùn; và người lùn ấy chính là Balin.

"Vào đi! Vào đi nào!" Bilbo nói, và họ nhanh chóng yên vị trong những cái ghế bên ánh lửa. Nếu như Balin chú ý rằng áo chèn của ngài Baggins đã rộng ra nhiều (và có cái nút bằng vàng thật), Bilbo cũng chú ý rằng râu của Balin đã dài ra nhiều inch, và cái thắt lưng châu báu của ông đang sáng rực rỡ.

Họ cùng nói về câu chuyện của mình, tất nhiên, và Bilbo hỏi xem những chuyện gì đã xảy ra với những vùng đất ở Núi. Có vẻ mọi thứ đã tiến triển tốt ở đây. Bard đã xây dựng lại một thị trấn ở Dale, mọi người đến với ông từ Hồ, từ phía Nam và phía Tây, và tất cả thung lũng đã trở nên sung túc và giàu có trở lại, vùng đất bị tàn phá nay đã đầy tiếng chim, hoa nở rộ vào mùa xuân, trái cây và yến tiệc cho mùa thu. Một thị trấn Hồ đã được tìm lại và càng thịnh vượng hơn bao giờ hết, nhiều sự giàu có đã lên và xuống dọc theo Dòng Sông Chảy và trên vùng đất này đã có tình bạn giữa elves, người lùn và con người.

Vị Lãnh Chúa cũ có một kết cục buồn thảm. Bard đã cho ông nhiều vàng để giúp đỡ nhiều người ở Hồ, nhưng với bản tính dễ bị ngã ồm, ông không chịu nổi mùi nôn mửa từ con rồng, nên ông đã lấy phần lớn số vàng và bỏ trốn đi với nó, rồi chết vì đói ở Vùng Đất Hoang, bị những người đi cùng bỏ rơi.

"Vị Lãnh Chúa khôn ngoan hơn," Balin nói, "ông rất dễ gần, do đó, tất nhiên là ông được ghi nhận phần lớn công lao cho sự thịnh vượng ngày nay. Họ đã sáng tác những bài hát nói rằng trong những ngày ông trị vì con sông chảy ra toàn vàng."

"Thế thì những lời tiên tri của những bài hát cũ đã thành sự thật, tạm thế!"

"Tất nhiên!" Gandalf nói. "Và vì sao mà chúng lại không đúng chứ? Hẳn là anh không tin vào những lời tiên tri, bởi vì anh đã

góp phần tạo nên nó chứ? Anh thật sự cho rằng là tất cả những cuộc phiêu lưu và trốn thoát của anh chỉ đơn thuần là do may mắn, và chỉ vì lợi ích của anh thôi à? Anh là một người rất tốt, ông Baggins ạ, và tôi rất thích anh; nhưng dù sao thì anh cũng chỉ là một người nhỏ bé trong cái thế giới rộng lớn này!"

"Tạ ơn trời!" Bilbo cười lớn, và đưa ông hộp thuốc lá.

Câu chuyện đến đây là hết... phần Hobbit